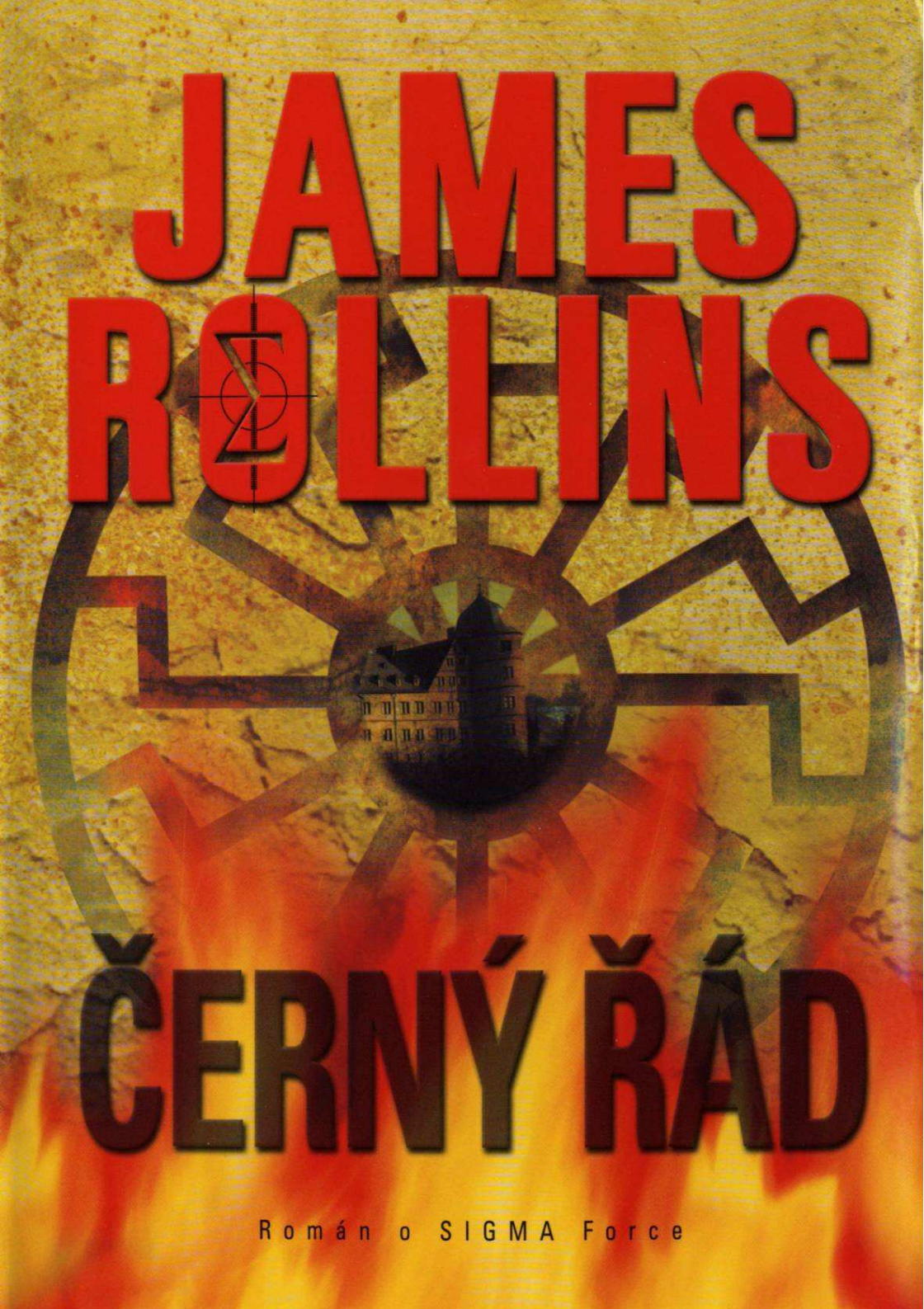

JAMES
ROLLINS
ČERNÝ ŘÁD
Román o SIGMA Force

JAMES ROLLINS

ČERNÝ ŘÁD

Román o Sigma Force

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2006 by James Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *Black Order*
(Published by WilliamMorrow)
přeložil © 2007 Zdík Dušek
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky: Bohumil Fencl

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-099-3

Davidovi
za všechna dobrodružství

PODĚKOVÁNÍ

Psaní románů je i přes veškerý čas, který stráví autor o samotě před prázdnou stránkou, výsledkem kolektivní spolupráce. Existují desítky lidí, kteří na této knize zanechali svoje otisky. Zaprvé bych chtěl vyjádřit zvláštní díky Penny Hillové za dlouhé obědy, hloubavé komentáře, ale hlavně za její přátelství. To samé platí i o Carolyn McCrayové, která mě stále kope do zadku, aby mě vybičovala k lepším výkonům. je mi samozřejmě ctí zmínit své přátele, kteří se každý týden scházejí v Cocově restauraci: Steve a Judy Preyovi, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglas, Dave Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Jane O'Rivaová, dan Needles, Zach Watkins a Caroline Williamsová. Ti představují onu tajnou sílu, jež stojí za tímto spisovatelem. Jsem rovněž velice vděčen spisovateli Joeu Konrathovi za jeho energii, podporu a podrobnou debatu o tématech této knihy, i Davidu Sylvianovi za to, že s sebou všude tahá fotoaparát, dokonce i na nejvyšší vrcholky Sierry. Inspiraci k tomuto příběhu jsem čerpal z knih Nicka Cooka a zajímavých výzkumů Johnjoea McFaddena. Zbývající čtyři lidé, kteří mi pomáhali na všech úrovních přípravy nové knihy: má redaktorka Lyssa Keuschová, její kolegyně May Chenová, a moji agenti Russ galen a Danny Baror. A jako vždy musím zdůraznit, že veškeré chyby ve faktech či detailech padají plně na mou hlavu.

POZNÁMKA Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

V posledních měsících druhé světové války při pádu Německa vypukla mezi dosavadními spojenci válka nová: a sice o uchvácení technologie nacistických vědců. V tomto závodě hrála každá země – Britové, Američané, Francouzi i Rusové – sama za sebe. Došlo ke krádežím patentů: na nové výbojky, na exotické chemikálie a plasty, dokonce i na pasterizaci mléka UV zářením. Mnohé z těch nejcitlivějších patentů ovšem zmizely ve studni přísně tajných projektů, jako operace *Sponka,* při níž byly stovky nacistických vědců, kteří se podíleli na vývoji raket V-2, v tajnosti přesunuti do Spojených států.

Němci ovšem nenechávali svou technologii Spojencům lacino. Bojovali za zachování vlastních tajemství v naději, že se jednoho dne Říše zrodí znovu. Docházelo k vraždám vědců, likvidaci výzkumných laboratoří a ukrývání nákresů do jeskyní, na dna jezer či do různých krypt. Všechno proto, aby nepadly do rukou Spojenců.

Pátrání bylo dost skličující. Nacistických výzkumných a vojenských laboratoří byly stovky a mnohé z nich se nacházely pod zemí na území celého Německa, Rakouska, Československa a Polska. Jednu z nejzáhadnějších tvořila upravená šachta před malým horským městem Breslau (Vratislav). Výzkum v tomto zařízení probíhal pod krycím označením *die Glocke,* neboli „Zvon“. Lidé z okolí udávali, že se v kraji objevují podivná světla a že tu řádí záhadné smrtelné choroby.

K dolu se jako první dostaly ruské síly. Šachta byla opuštěná. Všech dvaašedesát vědců, kteří se podíleli na tomto projektu, bylo zastřeleno. A pokud šlo o jejich vynález…, ten zmizel bůhvíkam.

Jistě víme jedinou věc: Zvon skutečně existoval.

POZNÁMKA Z VĚDECKÝCH ZÁZNAMŮ

Život je podivnější než jakýkoliv výmysl. Všechny údaje o kvantové mechanice, inteligentním designu a evoluci v této knize jsou založeny na faktech.

„Je skutečností, že evoluce představuje páteř biologie, a biologie se tudíž dostala do zvláštního postavení vědy, která je založená na nedokázané teorii. Jde tedy o vědu, nebo o víru?“

CHARLES DARWIN

„Věda bez náboženství je chromá, náboženství bez vědy je slepé.“

ALBERT EINSTEIN

„Kdo říká, že nejsem pod zvláštní ochranou Boha?“

ADOLF HITLER

1945

4. KVĚTNA
6.22
OPEVNĚNÉ MĚSTO BRESLAU, POLSKO

Tělo splývalo po zakalené vodě, která protékala plesnivými stokami. Mrtvole chlapce, nadmuté a okousané od potkanů, chyběly boty, kalhoty i košile. V obleženém městě nic nepřišlo nazmar.

Obergruppenfiihrer SS Jakob Sporrenberg se protáhl kolem těla a rozvířil přitom vyhřezlé vnitřnosti a exkrementy, krev a žluč. Navlhčený šátek, který měl omotaný přes ústa a nos, příliš proti pronikavému pachu nepomáhal. Takhle končí velká válka. Kdysi mocní vojáci se musejí plížit kanály, aby unikli nepříteli. Ale měl své rozkazy.

Nad hlavou se mu rozléhalo dunění ruské artilerie. Po každé

explozi se mu sevřely vnitřnosti. Rusové prolomili brány města, bombardovali letiště a nyní postupují tanky po dlážděných ulicích města. Na Kaiser-strasse přistávají nákladní letadla. Hlavní tepna města se změnila v přistávací plochu díky souběžným řadám hořících barelů s naftou, jejichž dým stoupá k nebi v již tak přidušeném městě a zatím brání v průniku paprsků svítání. Na všech ulicích zuřily boje. V každém domě, od půdy po sklep.

Každý dům změňte v pevnost.

Tak zněl poslední rozkaz *Gauleitera* Hankeho. Město musí vydržet tak dlouho, jak jen bude možné. Závisela na tom budoucnost Třetí říše.

A také na Jakobu Sporrenbergovi.

„Macht schnell,“ pobídl ostatní, kteří šli za ním.

Jednotka *Sicherheitsdienst* – ustanoveného zvláštního evakuačního komanda – ho následovala po kolena ve špinavé vodě. Čtrnáct mužů. Všichni ozbrojení. Všichni oblečení v černém. Všichni obtěžkáni vel –

kými batohy. Čtyři největší muži uprostřed, bývali dělníci v docích u *Nordsee,* nesli na ramenou dvě tyče, na kterých byly zavěšeny obrovské bedny.

Existoval dobrý důvod, proč Rusové s takovou silou útočili na osamělé město hluboko v sudetských horách mezi Německem a Polskem. Pevnost Breslau střežila vstupní bránu k horám za sebou. Během posledních dvou let zajatci z koncentračního tábora Gross-Rosen hloubili šachty v sousedním kopci. Vykopali v něm stovky kilometrů chodeb ve službách tajného projektu, který byl uchováván v tajnosti před slídivými zraky Spojenců.

DerRiese… Obr.

I tak se rozšířily určité informace. Možná se někdo z vesničanů z okolí Václavského dolu zmínil o onemocnění, o náhlé chorobě, která postihovala i obyvatele daleko od vybudovaného komplexu.

Kdyby měli víc času na dokončení výzkumů…

Přesto se Jakob Sporrenberg tomu pomyšlení vzpíral. Neznal sice všechny podrobnosti tajného projektu, který probíhal pod kódovým jménem Chronos, ale věděl toho dost. Viděl těla těch, na nichž proběhly experimenty. Slyšel jejich výkřiky.

Hnus.

Právě to slovo ho napadalo, když měl sám pro sebe popsat to, z čeho mu tuhla krev v žilách.

S popravou vědců neměl žádné potíže. Všech šedesát dva mužů a žen odvedli ven a každému vpálili dvě kulky do hlavy. Nikdo se nesmí

dozvědět, co se odehrávalo v hlubinách Václavského dolu… nebo co zjistili. Jediný výzkumník směl přežít.

Doktorka Tola Hirszfeldová.

Jakob slyšel, jak za ním šplouchá – napůl kráčela, napůl se nechala vláčet jeho muži, s rukama spoutanýma za zády. Na ženu byla vysoká, bylo jí necelých třicet let, měla drobná ňadra, ale plné boky a pěkně tvarované nohy. Vlasy jí splývaly na záda a pleť měla po několika měsících strávených v podzemí bledou. Měla zemřít spolu s ostatními, ale její otec, *Oberarbeitsleiter* Hugo Hirszfeld, dohlížitel nad celým projektem, konečně odhalil svou zkaženou, částečně židovskou krev. Pokusil se zničit svoje výzkumné záznamy, ale jeden ze strážných ho zastřelil dřív, než stačil odpálit ve své podzemní pracovně zápalný granát. Naštěstí pro jeho dceru bylo třeba, aby přežil někdo s plnými znalostmi o *die Glocke* a výzkum tak mohl pokračovat. Ona, génius jako její otec, se v jeho práci vyznala lépe než kterýkoliv jiný vědec.

Budou z ní ale muset její vědomosti nějak dostat.

Kdykoliv se na ni Jakob ohlédl, v očích jí plál oheň. Vnímal její nenávist jako žár z otevřené pece. Ale ona nakonec bude spolupracovat…, stejně jako její otec. Jakob věděl, jak se musí jednat s *Juden*, zejména s míšenci. *Mischlinge.* Ti byli nejhorší. Částeční Židé. Ve vojenské službě v Říši byly stovky tisíc *Mischlinge.* Židovští vojáci. Vzácná výjimka v nacistických zákonech umožnila takovým míšencům přežít a ušetřila jejich životy. Vyžadovalo to zvláštní povolení. Takoví míšenci většinou bojovali ze všech nejzuřivěji, protože potřebovali dokázat nadřízeným, že jejich loajalita patří Říši a nikoliv jejich rase.

Jakob jim stejně nikdy plně nedůvěřoval. Tolin otec dokazoval, že Jakobova podezřívavost byla oprávněná. Jeho pokus o sabotáž Jakoba nepřekvapil. Židům se nedá věřit. Je třeba s nimi skoncovat jednou provždy.

Výjimku pro Huga Hirszfelda ale podepsal samotný fuhrer, který neušetřil jen otce s dcerou, ale i postarší rodiče, žijící někde v centru Německa. I když tedy Jakob nedůvěřoval *Mischlinge*, plně věřil svému vůdci. Dostal zcela jednoznačné rozkazy: přesuňte z dolu nezbytné zdroje k pokračování práce a zbytek zničte.

To znamenalo ušetřit dceru.

A to dítě.

Novorozeně bylo zabaleno do vaku. Jednalo se o židovské dítě, sotva měsíc staré. Dali mu lehké sedativum, aby jejich útěk

neprozradilo pláčem.

Na to dítě se soustředil Jakobův pocit odporu a hnusu. Veškeré naděje Třetí říše ležely v jeho drobných ručkách – v ručkách *židovského* dítěte. Při tom pomyšlení v Jakobovi kypěla žluč. Nejraději by toho spratka napíchl na bajonet. Ale měl své rozkazy.

Také viděl, jak na toho chlapce pohlíží Tola. V očích jí planula směs ohně a žalu. Kromě toho, že pomáhala svému otci s výzkumem, dělala také náhradní matku onomu dítěti. Uspávala ho a krmila. To dítě představovalo jediný důvod, proč s nimi vůbec spolupracuje. Tola se podřídila jeho rozkazům teprve poté, co pohrozil dítěti smrtí.

Nad hlavou jim vybuchl další granát. Všichni padli na kolena, ohlušení dunivou ozvěnou. Popraskala omítka a do špinavé vody se snesla sprška prachu.

Jakob se postavil a bezhlasně zaklel.

Jeho zástupce, Oskar Henricks, přešel až k němu a ukázal na postranní chodbu kanalizace.

„Měli bychom pokračovat tímhle tunelem, *Herr Obergruppenfiihrer*. Je to stará stoka pro případ přívalových dešťů. Podle obecní mapy chodba vede k řece, nedaleko od Katedrálového ostrova."

Jakob přikývl. Nedaleko ostrova měli schované dva ozbrojené čluny, kde na ně čeká další jednotka. Už to k ní nebylo daleko.

Vedl je o něco rychleji, zatímco ruské bombardování nahoře ještě nabylo na intenzitě. To znamenalo jediné: začíná konečný nápor na město. Zanedlouho se zbytky německých vojáků nevyhnutelně vzdají.

Jakob dospěl k postranní chodbě a vystoupil ze zakalené vody na betonovou rampu odstupujícího tunelu. S každým krokem mu pod botami zaskřípal štěrk. Páchnoucí břečka se na okamžik zvedla, jako kdyby se ho chystala pronásledovat.

Zbytek jednotky mu šel v patách.

Jakob si posvítil do betonové chodby ruční svítilnou. Nebyl tu o něco čerstvější vzduch? Pokračoval za paprskem světla s nově nabytým elánem. Jejich mise pomalu končí – už jsou skoro venku. Než Rusové vstoupí do podzemního bludiště chodeb, které vytvářely Václavský důl, jeho jednotka už bude v polovině Slezska. Jakob pro ně navíc na přivítanou přichystal několik pastí. Rusové a jejich spojenci nenaleznou v laboratořích nic jiného než vlastní smrt.

S tímto uspokojivým pomyšlením pospíchal za příslibem čerstvého vzduchu. Betonová chodba plynule klesala. Rychlost jejich postupu se

zvýšila v důsledku náhlého ticha mezi výbuchy dělostřeleckých nábojů. Rusové už vstupují do města.

Bude to jen tak tak. Řeka nezůstane průjezdná dlouho.

Jako kdyby to dítě vycítilo jejich starosti, začalo tiše plakat. Účinek sedativa zřejmě pomalu vyprchával. Jakob varoval zdravotníka, aby dítěti nedával velkou dávku. Nemohli si dovolit ohrozit jeho život. Možná to byla chyba…

Křik nabíral na hlasitosti.

Někde severně od nich vybuchl osamělý granát.

Křik se změnil v kvílení, které se odráželo ozvěnou na obě strany chodby.

„Utište to dítě!“ přikázal vojákovi, který chlapce nesl.

Vychrtlý voják s popelavým obličejem si sundal vak z ramene, přičemž ztratil černou čepici. Snažil se dítě vytáhnout ven, ale vyprovokoval tím ještě naléhavější jekot.

„D-dejte mi ho,“ prosila Tola a snažila se vytrhnout muži, který ji držel za loket. „Potřebuje mě.“

Voják s dítětem pohlédl na Jakoba. Svět nad nimi zalilo ticho. V podzemí pokračoval dětský pláč.

Jakob se zašklebil a přikývl.

Jakmile Tole přeřízli pouta, promnula si zápěstí, aby se jí vrátil cit do rukou, a natáhla se po dítěti. Voják se s radostí zbavil svého břemene. Položila si dítě na pokrčenou paži, podepřela mu hlavu a jemně s ním kolébala. Naklonila se k němu a šeptala mu konejšivé zvuky beze slov. Uklidňovala novorozeně celou svou bytostí.

Křik se začal pomalu utišovat.

Jakob spokojeně kývl na stráž. Muž pozvedl luger a zaryl jej Tole do zad. Pokračovali v cestě podzemním bludištěm pod Breslau, teď už zase v tichu.

Zanedlouho přehlušil pach kouře výpary hnijící vody ve stoce. Jakobova baterka osvětlila příkrov kouře, který signalizoval konec odvodňovací stoky. Dělostřelectvo zachovávalo klid, ale neustále slyšeli téměř nepřerušované praskání střelných zbraní – zejména na východ od nich. O něco blíže znělo jasně rozeznatelné šplouchání vody.

Jakob pokynul svým mužům, aby jim kryli záda v chodbě, a mávl na radistu, aby pokročil ven. „Dejte znamení lodím.“

Voják odměřeně přikývl a odspěchal kupředu. Vzápětí zmizel v zakouřeném přítmí. Za okamžik vyslal několika světelnými záblesky

smluvený signál k nedalekému ostrovu. Potrvá necelou minutu, než k nim přeplují lodě.

Jakob se otočil k Tole. Pořád chovala v náručí to dítě, které se ztišilo a zavřelo oči.

Tola mu pohled bez mrkání oplácela. „Vy víte, že můj otec měl pravdu," řekla s tichou jistotou. Střelila pohledem k zapečetěným bednám a opět se zadívala na něj. „Vidím vám to ve tváři. To, co jsme udělali… zašli jsme příliš daleko."

„Taková rozhodnutí nepřísluší ani jednomu z nás," odpověděl Jakob.

„A komu tedy?"

Jakob zavrtěl hlavou a začal se odvracet. Rozkazy mu předal osobně Heinrich Himmler. Nebyl v situaci, aby mohl klást nějaké otázky. I tak ale na sobě cítil pohled té ženy.

„Vzpírá se to Bohu a přírodě," zašeptala.

Zavolání ho vysvobodilo z nutnosti odpovědět. „Blíží se lodě," ohlásil radista, který se vrátil do ústí chodby.

Jakob vyštěkl poslední rozkazy a odvedl muže ke konci tunelu, který zel na prudkém srázu řeky Odry. Přestávala je krýt tma. Na východě vycházelo slunce, ale tady nad hladinou se zatím naštěstí převaloval hustý černý kouř. Jeho příkrov je ochrání.

Ale na jak dlouho?

Stále se ozývala rozjařeně znějící střelba, která připomínala ohňostroj na oslavu zničení Breslau.

Jakmile vyšli z páchnoucí chodby, Jakob si sundal z obličeje navlhčenou masku a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Rozhlédl se po olovnatě šedé hladině. Po řece k nim za monotónního hučení motorů připlouvaly dva sedmimetrové nízké čluny. Na obou přídích byly pod nepromokavými celtami schovány kulomety MG-42.

Temná masa ostrova za loděmi byla sotva viditelná. Katedrálový ostrov nebyl skutečným ostrovem, protože v devatenáctém století se kolem něj nahromadilo dost naplavenin, které ho propojily s protějším břehem. S touto stranou ho spojoval smaragdově zelený litinový most rovněž z devatenáctého století. Oba ozbrojené čluny opustily svůj úkryt pod jeho pilíři a připlouvaly k nim.

Jakob zvedl oči, když závoj kouře proťal jasný sluneční paprsek a dopadl na dvě věžičky katedrály, podle níž dostal ostrov své jméno. Jednalo se jen o jeden z pěti kostelů, které se na ostrově nacházely.

Jakobovi stále zněla v uších slova Toly Hirszfeldové.

Vzpírá se to Bohu a přírodě.

Promoklým oblečením mu pronikal ranní chlad. Jakobovi přejel po zádech mráz. Nejraději by byl co nejdále odtud a vymazal by z hlavy všechny vzpomínky na těch posledních několik dní.

K pobřeží dorazila první loď. Pokynul mužům, aby naložili svůj náklad, vděčný za toto vyrušení, a ještě šťastnější, že se může dát do pohybu.

Tola stála stranou s dítětem v náručí a s jedním strážným po boku. I ona upírala oči na věžičky katedrály, osvětlené sluncem. Palba už se ozývala z větší blízkosti. Slyšeli i hukot pomalu postupujících tanků a výkřiky lidí.

Kde je ten Bůh, jemuž se bojí vzepřít?

Rozhodně ne tady.

Jakmile byly obě lodě naloženy, Jakob přešel k Tole. „Nastupte si." Měl jí to v úmyslu přikázat co nejpříkřeji, ale něco na její tváři ho přimělo promluvit mírněji.

Poslechla. Nespouštěla oči z katedrály a myšlenkami se upírala k nebesům.

V tu chvíli si Jakob všiml, jak by mohla být krásná…, i když byla *Mischlinge*. Pak ale zakopla a zapotácela se. Opět obrátila zrak k šedé vodě a kouřovému příkrovu. Tvář jí ztuhla jako kámen. Dokonce i pohled měla tvrdý jako křemen, když se rozhlížela po nějakém místě pro sebe a dítě.

Usadila se na lavičku na pravoboku a její hlídač ji následoval.

Jakob si sedl naproti nim a mávl na kormidelníka, aby vyrazil. „Nesmíme se opozdit." Podíval se po proudu. Mířili na západ, pryč od východní fronty a pryč od vycházejícího slunce.

Zkontroloval čas. Teď už by na ně mělo čekat letadlo Junkers Ju 52 na opuštěném letišti deset kilometrů odtud. Na jeho boky namalovali znak Červeného kříže, aby ho zamaskovali jako lékařský stroj. To představovalo další pojistku proti nenadálému útoku.

Čluny dopluly na větší hloubku a motory zabručely o něco hlasitěji. Teď už je Rusové nemohli zastavit. Bylo po všem.

Jeho pozornost přilákal pohyb na protější straně lodi.

Tola se sklonila nad dítětem a políbila ho na hlavičku, porostlou jemným chmýřím. Pozvedla tvář a její zrak se střetl s Jakobovým. Neviděl v jejích očích odpor ani zlost. Jen odhodlání.

Okamžitě věděl, co se chystá udělat. „Ne…"

Příliš pozdě.

Tola se narovnala, zaklonila se přes okraj lodi a vykopla nohama. S dítětem přitisknutým k hrudi se převážila do studené vody.

Její hlídač, vyděšený náhlým činem, se otočil a naslepo vypálil do vody.

Jakob se vrhl vedle něj a strhl mu paži. „Mohl bys trefit to dítě."

Naklonil se přes okraj člunu a hleděl do vody. Všichni muži stáli na nohou. Loď se rozhoupala. Jakob neviděl nic jiného než svůj vlastní odraz. Pokynul kormidelníkovi, aby opsal kruh.

Nic.

Pozorně se rozhlížel po bublinách, které by prozradily polohu uprchlice, ale brázda za lodí rozčeřila okolní hladinu tak, že nic neviděl. Udeřil pěstí do boku.

Jaký otec…, taková dcera…

Jedině *Mischlinge* mohla udělat něco tak drastického. Už se s tím setkal: židovské matky někdy uškrtily vlastní děti, aby je ušetřily většího utrpení. Domníval se, že Tola je silnější. Ale nakonec možná neměla na vybranou.

Zdržel se na místě, dokud si nebyl jistý. Jeho muži sledovali oba břehy. Je po nich. Hvízdavý průlet granátu nad hlavou mu vzal chuť do dalšího otálení.

Mávl na své muže, aby se znovu usadili. Ukázal na západ, k čekajícímu letadlu. Měli bedny a všechny dokumenty. Byla to nepříjemnost, ale dala se překonat. Místo jednoho dítěte se dalo použít jiné.

„Jedeme," rozkázal.

Oba čluny vyrazily na plný plyn kupředu.

Za okamžik zmizely v kouřové cloně z hořícího Breslau.

Tola slyšela vzdalující se zvuk motorů.

Šlapala vodu za jedním ze silných kamenných pilířů, které podpíraly dávný litinový most na Katedrálový ostrov. Jednu ruku tiskla k ústům dítěte, aby bylo zticha, a modlila se, aby stačilo nadechovat dostatek vzduchu nosem. Dítě ale bylo slabé.

Stejně jako ona.

Kulka jí proťala ze strany krk. Vytékal z něj proud krve, který barvil vodu do karmínova. Vidění se rozostřilo. Pořád se ovšem ze všech sil snažila udržet dítě nad hladinou.

Před pár okamžiky se překulila do řeky s úmyslem utopit sebe i to dítě. Když ji ale obklopila studená voda a v krku ucítila palčivou

bolest, její rozhodnutí vzalo za své. Vzpomněla si na sluneční záři na věžičkách katedrály. Nešlo sice o její víru, ale ten obraz jí připomněl, že za momentální temnotou se skrývají paprsky světla. Někde na světě lidé nezabíjejí své bratry. A matky netopí svoje potomky.

Prudce kopla nohama a nechala se proudem nést k mostu. Pod vodou udržovala dítě naživu vlastním dechem, když mu stiskla nos a vdechovala mu do úst vzduch z plic. I když měla původně v úmyslu zemřít, jakmile se v ní zažehl zápas o život, planul stále ohnivěji a palčivěji.

Ten chlapec nedostal ani žádné jméno.

Nikdo by neměl zemřít bez jména.

Pomalu a mělce vdechovala do chlapce vzduch, kopala nohama a postupovala s proudem naslepo vodou. Jen čiré štěstí ji přivedlo k jednomu kamennému pilíři a poskytlo jí útočiště.

Teď však lodě odplouvaly a ona už nemohla čekat ani o vteřinu déle.

Srdce z ní pumpovalo proudy krve. Věděla, že je dosud naživu jen díky chladné vodě. Stejný chlad ale zároveň ohrožoval na životě křehké dítě.

Vyrazila ke břehu, díky vyčerpání a necitlivosti nekoordinovanými pohyby. Potopila se pod hladinu a stáhla dítě s sebou.

Ne.

Namáhavě se vynořila. Voda jí náhle připadala těžší; měla pocit, že jí klade větší a větší odpor.

Odmítla se podvolit.

Pak špičkami prstů nahmatala dno. Vykřikla, zapomínajíc, že je stále ještě pod vodou, a nabrala si do plic pořádný lok řeky. Znovu se potopila a naposledy vykopla nohama. Hlava se jí vynořila nad hladinu a tělo splývalo k pobřeží.

Pod nohama se jí prudce zvedal břeh.

Jednou rukou a kolenem se vyškrábala z vody a tiskla k sobě malého chlapce. Na břehu padla obličejem na kamenitý svah. Neměla sílu jakkoliv se pohnout. Dítě zalévala její krev. Z posledních sil se soustředila na chlapce.

Nehýbal se. Nedýchal.

Zavřela oči a modlila se, když ji pohlcovala věčná temnota.

Plač, ksakru, plač…

Otec Varick zaslechl to mňoukání jako první.

On i jeho bratři se ukryli do vinného sklepa pod kostelem svatého Petra a Pavla. Minulou noc utekli před bombardováním. Na kolenou se modlili, aby jejich ostrov byl ušetřen. Kostel, postavený v patnáctém století, přečkal zatím všechny střídající se pány pohraničního města. Bratři nyní opět žádali nebesa o ochranu.

Při jejich tiché pobožnosti se k nim donesl plačtivý nářek.

Otec Varick se postavil, což vzhledem k jeho vysokému věku nešlo lehce.

„Kam jdeš?“ zeptal se ho Franz.

„Slyším volání svých oveček,“ odvětil otec. Během posledních dvou desetiletí občas krmil toulavé kočky a příležitostně zaběhlé psisko.

„Na to teď není čas,“ varoval ho další mnich se strachem v hlase.

Otec Varick žil už příliš dlouho na to, aby se bál smrti s tak mladickou horlivostí. Přešel přes sklep a shýbl se do krátké chodby, která končila u řeky. Tudy se dopravovalo uhlí a uskladňovalo se tam, kde nyní spočívaly zelené láhve.

Dospěl ke starým dveřím, zvedl závoru a odsunul petlici.

Opřel se ramenem do dveří a otevřel je.

Nejprve ho udeřil do nosu zápach kouře a vzápětí shlédl dolů k mňoukavému zvuku. „*Mein Gott im Himmel…*“

Pod schody na opěrné hrázi kostela ležela nějaká žena. Nehýbala se. Otec k ní přispěchal a poklekl vedle ní s novou modlitbou na rtech.

Sáhl jí na krk, aby zkontroloval známky života, ale nahmatal jen krev a čerstvou ránu. Žena byla promáčená od hlavy k patě a chladná jako kámen.

Mrtvá.

Pak se znovu ozval ten nářek… z její druhé strany.

Přesunul se a našel pod ženou malé dítě, také celé od krve.

I když bylo podchlazením celé modré, dosud žilo. Vyprostil ho zpod ženina těla. Přitom z dítěte sklouzl vak, těžký nasáklou vodou.

Chlapec.

Rychle mu přejel rukama po těle a zjistil, že ta krev není jeho.

Jen matčina.

Smutně se podíval na tu nebohou ženu. Tolik mrtvých. Rozhlédl se po protějším břehu řeky. Město hořelo a k ranní obloze stoupala mračna dýmu. Střelba neutichala. Přeplavala přes kanál? Aby zachránila dítě?

„Odpočívej v pokoji,“ zašeptal otec Varick ženě. „Zasloužila sis

to.“

Vrátil se ke dveřím do sklepení. Otřel dítě od krve a od vody. Chlapec měl slabé jemné vlásky, na první pohled sněhově bílé. Nemohlo mu být více než měsíc.

Po Varickově péči začal chlapec křičet hlasitěji, obličejík sevřený námahou, ale stále zůstával slabý, měl povadlé končetiny a byla mu zima.

„Jen plakej, maličký.“

V reakci na otcův hlas chlapec otevřel napuchlé oči a zadíval se na Varicka modrým pohledem. Dítě mělo opravdu nádherně modré oči. To platí pro většinu novorozenců, ale Varick cítil, že oči tohoto chlapce si svou barvu zachovají.

Přitiskl chlapce k sobě, aby ho zahřál. Přitom si všiml nějaké barvy.

Was ist das? Otočil chlapcovu nožku. Na chodidlo mu někdo nakreslil nějaký symbol.

Ne, nenakreslil.

Vytetoval červeným inkoustem.

Otec si jej prohlédl. Vypadal jako stopa vrány.

Otec Varick ovšem strávil značnou část mládí ve Finsku, a tak okamžitě poznal, co je to za znak: jednalo se o jednu ze skandinávských run. Neměl tušení, o jakou runu jde nebo co znamená. Zavrtěl hlavou. Kdo by mohl udělat takovou pošetilost?

Střelil zamračeným pohledem po matce.

Na tom nezáleželo. Potomci nemají pykat za hříchy otců.

Otřel z dětské hlavičky poslední zbytek krve a zasunul si dítě do roucha, aby je zahřál.

„Ubohý chlapec… dostalo se mu tak krutého přijetí na svět.“

1. DÍL

1. kapitola

STŘECHA SVĚTA

SOUČASNOST
16. KVĚTNA, 6.34 HODIN
HIMÁLAJ
ZÁKLADNÍ TÁBOR NA EVERESTU, 5300 M N. M.

Vítr přináší smrt.

Tento ortel vyslovil Šerpa Taski, hlavní průvodce, s veškerou vážností a naléhavostí své profese. Měřil sotva sto šedesát centimetrů i ve svém zprohýbaném kovbojském klobouku. Nesl se ale tak, jako kdyby byl nejvyšší ze všech na této hoře. Jeho oči, pohřbené pod přimhouřenými víčky, sledovaly pleskání modlitebních praporků.

Doktorka Lisa Cummingsová zaostřila Nikon D-100 na mužovu tvář a vyfotografovala ho. I když Taski sloužil jako průvodce, zároveň se jednalo o Lisin psychometrický objekt. Šlo o dokonalého kandidáta na její výzkum.

Přijela do Nepálu na základě grantu ke studiu fyziologických důsledků výstupu na Everest bez kyslíkového přístroje. To se až do roku 1978 nikomu nepodařilo. Byl tu příliš řídký vzduch. I ostřílení horolezci vybavení lahvemi se stlačeným vzduchem pociťovali mimořádnou únavu, zhoršenou svalovou koordinaci, poruchy zraku a halucinace. Mělo se za to, že je nemožné vystoupat na vrchol osmitisícovky bez kyslíkového přístroje.

Pak se nemožné stalo skutečností – roku 1978 tyrolští horolezci dosáhli vrcholu výhradně díky vlastním plicím. V následujících letech se v jejich šlépějích vydalo nějakých šedesát mužů a žen, kteří ztělesňovali nový cíl mezi elitou horolezců.

Lisa si nemohla přát lepší zátěžový test v řídké atmosféře.

Ještě před příjezdem sem doktorka Lisa Cummingsová dokončila pětiletý projekt o účincích *vysokého* tlaku vzduchu na fyziologické procesy člověka. Přitom musela studovat hlubokomořské potápěče na palubě výzkumné lodi *Deep Fathom.* Následné okolnosti vyžadovaly, aby se pohnula dál…, v profesionálním i osobním životě. A tak přijala grant NSF na studium právě opačného extrému: fyziologických důsledků systémů s *nízkým* tlakem.

Proto se také vydala na Střechu světa.

Lisa se přesunula, aby pořídila další snímek Taskiho. Jako mnoho místních lidí si Taski vybral jako příjmení etnické jméno své skupiny.

Poodstoupil od plápolajících modlitebních praporků, vážně pokývl hlavou a ukázal cigaretou, sevřenou mezi dvěma prsty, na vrchol, jenž se nad nimi tyčil. „Špatný den. Vítr přináší smrt," zopakoval, vložil si cigaretu do úst a odvrátil se. Záležitost byla vyřízená.

Pro ostatní v jejich skupině ale nikoliv.

Ze všech stran se rozezněly zvuky zklamání. Obličeje se obracely na bezmračné modré nebe. Desetičlenná skupina horolezců čekala devět dní, až se vylepší počasí tak, aby mohli vyrazit. Předtím se nikdo nedohadoval, že by nebylo rozumné stoupat v bouři, která zuřila minulý týden. Počasí rozčeřil cyklon nad Bengálským zálivem. Tábor bičovaly prudké poryvy větru, které dosahovaly rychlosti až sto šedesáti kilometrů za hodinu a dokonce jim odnesly jeden zásobní stan. Vichřice srážela lidi k zemi a spršky ledových jehliček ohlazovaly kůži jako hrubý smirkový papír.

Pak nastalo krásné a jasné ráno, ke kterému všichni upínali své naděje. Sluneční záře se odrážela od ledovce a ledopádu Khumbu. Everest se sněhovou čepičkou se nad nimi vznášel na dosah, obklopený poklidnými sesterskými vrcholky jako bílá svatební slavnost.

Lisa pořídila snad sto snímků, na kterých zachytila měnící se hru světel v jejich pohyblivé nádheře. Nyní už rozuměla místním názvům Everestu: Čomolungma, neboli bohyně Matka světa v čínštině, a Sagar-matha, bohyně oblohy v nepálštině.

Hora si skutečně vznešeně plula v oblacích jako bohyně ledu a skal. Všichni sem přicházeli, aby ji uctili a aby dokázali, že jsou hodni dotknout se oblohy. Jejich záměr nebyl levný. Šedesát pět tisíc dolarů na hlavu. Do toho patřily zásoby, vybavení, nosiči, Šerpové a samozřejmě také všichni jaci, jaké si přejete. Údolím se neslo bučení jací krávy, jednoho ze dvou tuctů zvířat, která měli s sebou. Tábor na

svahu hory připomínal několik červených a žlutých puchýřků. Celkem pět skupin tu čekalo, až se bohové bouře utiší.

Podle jejich vedoucího Šerpy to ale nebude dnes.

„To je taková hovadina," prohlásil manažer bostonské společnosti, obchodující se sportovním náčiním. Na sobě měl nejnovější kombinézu a stál se zkříženýma rukama vedle sbaleného vaku. „Šest stovek denně za to, že dřepíme na zadcích. Tahá nás za fusekli. Na nebi není jediný mrak!"

Mluvil polohlasně, jako kdyby se pokoušel vyprovokovat nějakou vzpouru, kterou ovšem nehodlal sám vést.

Lisa takové typy znala. Osobnost typu D. D jako dement. Když se nad tím zpětně zamyslela, neměla s ním zřejmě spát. Při té vzpomínce se otřásla. Setkali se ve Státech, po jedné organizační schůzi v Hyattu v Seattlu a po příliš mnoha panácích whisky. Bostonský Bob byl jen jedním z dalších přístavů v bouři…, ne prvním, a pravděpodobně také ne posledním. Jedno ale věděla jistě: u tohoto přístavu už rozhodně nezakotví.

Mohla za to zejména jeho neustálá bojovnost a agresivita.

Odvrátila se od něj s přáním, aby její mladší bratr prokázal dostatek síly zkrotit horké hlavy. Josh byl horolezec s desetiletou zkušeností a zařídil její účast na jedné ze svých výprav na Everest. Organizoval nejméně dvakrát do roka horolezecké výpravy po celém světě.

Josh Cummings pozvedl ruku. Měl plavé vlasy a štíhlou postavu jako ona a oblečený byl do černých džínů, zastrkaných do sportovních bot Millet One, a do šedé termokošile.

Odkašlal si. „Taski už dělal průvodce dvanácti výpravám. Zná hory a jejich nálady. Když říká, že je počasí příliš nevyzpytatelné na to, abychom pokračovali ve výstupu, strávíme den aklimatizací a cvičením. Kdyby měl někdo zájem, mohu také zorganizovat celodenní výpravu k rododendronovému lesu dole v údolí Khumbu."

Jeden ze členů skupiny pozvedl ruku: „A co takhle denní výlet k hotelu Everest View? Tábořím už v těch zatracených stanech šest dní. Docela rád bych si dal horkou sprchu."

V odpověď se ozvalo souhlasné mručení.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad," namítl Josh. „Hotel je odtud celý den cesty a do pokojů tam pumpují kyslík, aby hosté netrpěli výškovou nemocí. Mohlo by to narušit vaši současnou aklimatizaci a zpomalit výstup."

„Jako kdybychom už tak neměli dost velké zpoždění," utrousil

Bostonský Bob.

Josh ho ignoroval. Lisa věděla, že by se její bratr rozhodně nenechal vyprovokovat k něčemu tak hloupému, jako je pokus o výstup navzdory nevlídnému počasí. I když na obloze neviděla jediný mráček, věděla, že se to může změnit během několika minut. Vyrůstala u moře na pobřeží Cataliny. Stejně jako Josh. Člověk se naučí poznávat znamení i na modré obloze. Josh sice možná neměl tolik zkušeností jako Šerpa, ale rozhodně respektoval lidi, kteří potřebné zkušeností měli.

Lisa hleděla na sloup sněhu, který vál z vrcholu Everestu. Prozrazoval přítomnost tryskového proudění, které mohlo na vrcholu dosahovat rychlosti více než tří set kilometrů za hodinu. Sloup se natahoval do neuvěřitelné dálky. I když bouře již polevila, ve výšce osmi tisíc metrů se stále ještě nevyrovnaly tlaky vzduchu. Tryskové proudění mohlo každou chvíli přivolat nějakou jinou bouři.

„Alespoň bychom mohli vystoupat do prvního tábora," trval na svém Bostonský Bob. „Zabivakujeme se tam a uvidíme, jak bude vypadat počasí dál."

Do manažerova hlasu proniklo rozčilující kňučení, kterým si chtěl vynutit ústupek. Tvář mu zbrunátněla nespokojeností.

Lisa nechápala, jak ji ten muž někdy mohl přitahovat.

Než tomu nevychovanci stačil její bratr odpovědět, ozval se další hluk. Jako by v dáli bušily bubny. Všichni se ohlédli k východu. V záři stoupajícího slunce se objevil černý vrtulník B-2 Squirrel A-Star Ecuriel tvaru sršně. Záchranná helikoptéra byla navržena speciálně tak, aby dokázala stoupat do těchto nadmořských výšek.

Na skupinu padlo ticho.

Před týdnem, těsně před vypuknutím poslední bouře, stoupala po nepálské straně Everestu jiná expedice. Podle rádiové komunikace došli do druhého tábora. Ve výšce bezmála sedmi tisíc metrů.

Lisa si zastínila oči. Stalo se něco?

Byla se podívat na klinice Himalájské záchranné společnosti v Pheriche. Ošetřovala se tu všechna možná zranění, která se skutálela ze svahů hory k jejich prahu: zlomené kosti, otoky na plicích a na mozku, omrzliny, problémy se srdcem, průjmy, sněžná slepota a také všechny typy infekcí včetně pohlavních chorob. Zdálo se, že nejvyšší místo světa hodlaly zdolávat i chlamydie a gonokoky.

Co se ale dělo teď? Rádiem nezachytili žádný nouzový signál. Kvůli řídkému vzduchu mohl vrtulník doletět jen o málo výše než k

základnímu táboru. To znamenalo, že z nejvyšších výšek bylo třeba nejprve raněné snést níže. Nad sedm a půl tisíce metrů už mrtví zůstávali tam, kde padli, a vrcholové svahy Everestu se tak pomalu měnily v ledový hřbitov opuštěného nářadí, prázdných vzduchových nádob a mrazem mumifikovaných těl.

Tlukot vrtule změnil tón.

„Míří sem," poznamenal Josh a nahnal všechny do stanů, aby vyklidili plošinu, sloužící k přistávání vrtulníků.

Černá helikoptéra se snesla přímo nad ně. Vrtule vířily kousky písku a kamenů. Kolem Lisina nosu proletěl obal od tyčinky Snickers. Modlitební praporky se zmítaly jako divé a jaci se rozptýlili. Po několika dnech horského ticha byl rachot stroje ohlušující.

Vrtulník přistál s grácií, která vůbec neodpovídala jeho velikosti. Otevřely se dveře. Vystoupili dva muži. Jeden měl na sobě zelené maskáče a na rameni mu visel samopal – voják Královské nepálské armády. Druhý byl o něco vyšší, měl červené roucho, plášť přitažený k pasu a vyholenou hlavu. Buddhistický mnich.

Oba vyšli kupředu a rychle se dali do řeči se dvěma Šerpy. Následovala krátká gestikulace a jeden muž ukázal prstem.

Na Lisu.

Mnich se k ní rychle vydal s vojákem po boku. Podle vějíře vrásek kolem očí vypadal asi na pětačtyřicet let, měl bledou pleť a karamelově hnědé oči.

Voják měl tmavší pleť a oči posazené blíže u sebe. Oči upíral někam pod její krk. Měla rozepnutou bundu a zdálo se, že jeho pozornost přilákala sportovní podprsenka, kterou měla pod vlněnou vestou.

Buddhistický mnich se jí naproti tomu uctivě zadíval do očí a mírně sklonil hlavu. Promluvil dokonalou angličtinou se slabým britským přízvukem. „Paní doktorko, omlouvám se za toto vyrušení, ale došlo k nouzové situaci. Na klinice mě informovali, že jste lékařka."

Lisa se zamračila a na čele jí vystoupily hluboké rýhy. „Ano."

„Nedaleký klášter postihla záhadná choroba, která nakazila téměř všechny obyvatele. Dozvěděli jsme se to od jediného posla, který došel pěšky k nemocnici v Khunde. Ihned jsme chtěli dopravit do kláštera lékaře z kliniky, ale kvůli lavině momentálně nemohou nikoho postrádat. Doktorka Sorensonová nám sdělila, že jste tady v základním táboře."

Lisa si vybavila drobnou kanadskou lékařku. Jednou večer spolu

vypily balení piv spolu se sladkým čajem s mlékem. „Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se.

„Byla byste nás ochotná doprovodit ke klášteru? Stojí sice na odlehlém místě, ale vrtulník se k němu dostane.“

„Na jak dlouho?“ zeptala se a podívala se směrem k Joshovi. Přešel k nim.

Mnich potřásl hlavou a v očích se mu zračily rozpaky nad tím, že ji takhle využívá. „Jedná se asi o tříhodinovou cestu. Nevím, co tam najdeme.“ Znovu ustaraně zavrtěl hlavou.

Ozval se Josh. „Stejně tu dnes strávíme celý den.“ Dotkl se jejího lokte a naklonil se blíže. „Ale měl bych jet s tebou.“

Lisa jeho nabídku odmítla. Umí se o sebe postarat. Zároveň ale znala napjatou politickou situaci v Nepálu od roku 1996. Maostičtí povstalci zahájili partyzánskou válku v horách s cílem svrhnout konstituční monarchii a nahradit ji socialistickou republikou. Byli známí tím, že odřezávají svým obětem končetiny – jednu po druhé – farmářskými srpy. I když momentálně platilo příměří, tu a tam stále docházelo k různým ohavnostem.

Podívala se na dobře promazanou zbraň ve vojákových rukách. Když i svatý muž potřebuje ozbrojený doprovod, možná by měla znovu zvážit bratrovu nabídku.

„Já… mám sotva něco víc než lékárničku první pomoci a nějaké monitorovací přístroje,“ řekla zajíkavě mnichovi. „Nejsem vybavena na žádnou závažnou epidemii.“

Mnich přikývl a mávl k čekajícímu vrtulníku, jehož vrtule se stále otáčela. „Doktorka Sorensonová nám dala dost léků pro první ošetření. Pilot má satelitní telefon, kterým oznámíme vaše hodnocení situace. Třeba už se všechno vyřešilo a my se vrátíme ještě před polednem.“

Při poslední větě mu přes tvář přeletěl mrak. Sám svým slovům nevěřil. Jeho tón podbarvovala hluboká starost… a něco, co připomínalo téměř strach.

Zhluboka se nadechla řídkého vzduchu. Sotva jí naplnil plíce. Složila přísahu. Kromě toho už pořídila dostatek fotografií. Chtěla se vrátit ke skutečné práci.

Mnich si musel všimnout něčeho v jejím výrazu. „Takže pojedete.“

„Ano.“

„Liso…,“ začal Josh.

„Budu v pořádku.“ Stiskla mu ruku. „Máš na starosti tým, který se brzy začne bouřit.“

Josh se ohlédl na Bostonského Boba a povzdychl si.

„Tak drž pevnost, dokud se nevrátím.“

Podíval se jí do očí. Nepřesvědčila ho, ale nehádal se. Ve tváři se mu zračilo napětí. „Buď opatrná.“

„Vždyť mi kryje záda nejlepší příslušník Královské nepálské armády.“

Josh vrhl pohled na zbraň osamělého vojáka. „Toho se právě bojím.“ Pokusil se zlehčit svá slova úsměvem, ale moc se mu to nepovedlo.

Lisa věděla, že z něj nic lepšího nedostane. Rychle ho objala, vzala si ze stanu lékařskou brašnu a za okamžik už se skloněnou hlavou nastupovala pod otáčející se vrtulí na zadní sedadlo záchranné helikoptéry.

Pilot nedal nijak najevo, že by o ní věděl. Voják se posadil vedle něj. Mnich, který se představil jako Ang Gelu, se připojil k Lise na zadním sedadle.

Nasadila si na uši tlumicí sluchátka, ale i tak motor při zvýšených otáčkách zaburácel. Stroj se zachvěl, jak se vrtule pokoušela opřít o řídký vzduch. Kvílení se vystupňovalo do neslyšitelných frekvencí. Konečně se vrtulník zvedl z kamenité plochy a rychle vystoupal vzhůru.

Lisa cítila, jak se jí sevřel žaludek, když se ocitli nad přilehlou propastí. Vyhlížela postranním okénkem na shluk stanů a jaků. Všimla si svého bratra. Měl paži pozvednutou v pozdravu, nebo si jen zacláněl oči před slunečním světlem? Vedle něj stál Šerpa Taski, snadno rozpoznatelný v kovbojském klobouku.

Lise se vybavila Šerpova dřívější mrazivá slova.

Vítr přináší smrt.

To nebylo zrovna příjemné pomyšlení.

Mnich vedle ní pohyboval rty v tiché modlitbě. Cítila z něj napětí, ať už díky dopravnímu prostředku, nebo ze strachu před tím, co mohou objevit v klášteře.

Lisa se opřela a v hlavě jí stále zněl Šerpův hlas.

Vskutku zlý den.

9.13
NADMOŘSKÁ VÝŠKA: 6600 M

Kráčel podél propasti dlouhými, pružnými kroky a ocelové hřeby se zakusovaly hluboko do sněhu a ledu. Po obou stranách se zvedaly útesy holé skály s kresbou hnědého lišejníku. Rokle stoupala vzhůru.

K jeho cíli.

Na sobě měl kombinézu, maskovanou v odstínech bílé a černé barvy. Hlavu mu přikrývala polární vlněná kukla a na očích měl sněhové brýle. Na zádech nesl dvacetikilogramový vak, včetně sekyry na led, připevněné k jedné straně, a smotaného lana na straně druhé.

Ani v této vysoké poloze nepotřeboval kyslíkový přístroj. Hory byly jeho domovem po celých posledních čtyřicet pět let. Byl na ně zvyklý jako kterýkoliv Šerpa, ale nehovořil jejich jazykem a z očí mu svítil jiný původ: jedno oko měl modré jako ledovec a druhé čistě bílé. Tento znak ho identifikoval stejně jednoznačně jako tetování na rameni. Dokonce i mezí *Sonnekönige,* Králi Slunce.

V uchu mu zapraskala vysílačka.

„Dospěl jsi ke klášteru?“

Dotkl se hrdelního mikrofonu. „Za čtrnáct minut.“

„O té nehodě se nikdo nesmí dozvědět.“

„Dohlédnu na to.“ Mluvil klidným hlasem a pravidelně dýchal nosem. V hlase druhého člověka slyšel stopy strachu. Taková slabost. Jednalo se o jeden z důvodů, proč jen zřídka navštěvoval *Granitschloss,* Žulový zámek, a proč dával přednost životu mimo lidskou komunitu, jak bylo jeho právem.

Nikdo po něm nechtěl, aby se přibližoval.

Volali ho, jen když ho nejvíce potřebovali.

Ve vysílačce znovu zapraskalo. „Brzy dorazí do kláštera.“

Nenamáhal se odpovídat. Slyšel vzdálené tepání vrtulníku. V duchu si všechno spočítal. Není třeba spěchat. Hory ho naučily trpělivosti.

Vyrovnal dýchání a pokračoval dolů k chumlu kamenných budov s červenými střechami. Klášter Temp Och stál na okraji útesu a dalo se k němu dostat pouze po jediné cestě. Mniši a žáci se jen zřídkakdy museli starat o záležitosti zbytku světa.

Až do toho okamžiku před třemi dny.

Došlo k nehodě.

A jeho úkolem bylo zahladit stopy.

Hukot helikoptéry se blížil. Nezrychlil krok. Měl spoustu času. Bylo důležité, aby nově příchozí vstoupili do kláštera. Pak je bude moci snáze zabít.

9.35

Při pohledu z okénka vrtulníku svět pod nimi zamrzl do podoby strohého fotografického negativu. Do zátiší kontrastů. Černých a bílých odstínů. Sněhu a skal. Mlžných vrcholů a stinných propastí. Ranní záře se palčivě odrážela od ledových hřebenů a ledovcových útesů a hrozila od ní sněhová slepota.

Lisa před jasným světlem zamrkala. Kdo by chtěl žít tak daleko od všeho? V tak nemilosrdném prostředí? Proč lidstvo neustále vyhledává tak nehostinná místa, když se mu nabízejí daleko jednodušší možnosti?

Její matka jí ale často pokládala stejnou otázku. K čemu takové extrémy? Pět let na moři na výzkumném plavidle, pak další rok trénování a aklimatizace na horolezeckou výpravu, a teď se v Nepálu připravuje na zdolání Everestu. Proč tak riskuje, když může vést daleko snazší život?

Lisa na to vždy odpovídala velice jednoduše: *protože to představuje výzvu.* Copak George Mallory, horolezecká legenda, neodvětil podobně na otázku, proč lezl na Everest? *Protože tam je.* Jistě, ve skutečnosti to Mallory otráveně odsekl dotěrnému novináři. Odpovídala ale Lisa své matce nějak promyšleněji? Co tady nahoře vlastně dělá? Každodenní život před člověka klade řadu výzev: uživit se, našetřit si na penzi, najít si lásku, přečkat ztrátu, vychovat děti.

Lisa se takovým myšlenkám vzpírala, protože si uvědomovala svoje obavy z toho, k čemu by ji podobné úvahy mohly přivést. *Co když žiji v extrémních podmínkách, abych se vyhnula skutečnému životu? Není to náhodou ten důvod, proč mým životem prošlo tolik mužů, aniž by se kterýkoliv z nich zastavil na delší dobu?*

A přesně tak dopadla. Bylo jí třiatřicet, byla sama a neměla žádné vyhlídky kromě pokračování ve výzkumu a spacáku pro jednu osobu místo postele. Třeba by si měla oholit hlavu a přestěhovat se do jednoho z těch horských klášterů.

Vrtulník se zachvěl a začal stoupat.

Obrátila svou pozornost k přítomnosti.

Ach, k čertu…

Lisa zatajila dech, když helikoptéra jen těsně minula ostrý okraj skály. Stroj se jen tak tak vyhnul ledové římse a spustil se do sousední propasti.

Násilím se přiměla odtrhnout křečovitě sevřené prsty od opěradla křesla. Najednou domek s třemi ložnicemi a dvěma a půl dětmi nezněl tak špatně.

Ang Gelu se naklonil kupředu a ukázal mezi pilotem a vojákem pod ně. Jeho slova spolkl řev vrtule.

Lisa přitiskla tvář ke dveřnímu okénku, aby vyhlédla ven. Zahnuté plexisklo ji studilo do tváře. Pod sebou si všimla prvního kousku jiné barvy než černé nebo bílé. Několik červených střech. Malý shluk osmi kamenných domků na plošině, rámované ze tří stran šestitisícovými vrcholy a ze čtvrté strany kolmou skalní stěnou.

Klášter Temp Och.

Vrtulník začal strmě klesat k budovám. Lisa si na straně všimla terasovitého políčka s bramborami. Na další plošině stálo několik ohrad a chlévů. Nikde žádný pohyb. Nikdo nevyšel přivítat hlučné příchozí.

Ještě zlověstnějším znamením byly kozy a modré bharalské ovce v ohradách. Ani ty se nehýbaly. Místo toho, aby pobíhaly v panice pod burácející helikoptérou, ležely na zemi v nepřirozené poloze se zkroucenýma nohama a zalomenými krky.

Ang Geluovi tento výjev také neunikl. Mnich se zhroutil do svého sedadla a jeho pohled se střetl s jejím. Co se stalo? Na předních místech se rozproudila nějaká hádka mezi pilotem a vojákem. Pilot zjevně nechtěl přistát. Voják debatu vyhrál tím, že položil dlaň na svou zbraň. Pilot se zamračil a upravil si na obličeji kyslíkovou masku. Ne kvůli potřebě dalšího vzduchu, ale ze strachu před nákazou.

I tak ovšem poslechl vojákovy rozkazy. Ubral plyn a navedl stroj blíže k zemi. Zamířil tak daleko od ohrad, jak to jen šlo, a klesal k okraji klášterního políčka brambor.

Pole se před nimi zvedalo v podobě jakéhosi stupňovitého amfiteátru s řadami drobných zelených výhonků. Pěstování brambor ve vysokých nadmořských výškách tu zavedli na počátku devatenáctého století Britové a následně se brambory staly hlavní plodinou oblasti. Vrtulník dosedl se silným otřesem na kamenitou půdu a rozmáčkl řádek rostlin. Sousední rostliny se zmítaly ve víru od otáčejících se lopatek vrtule.

Stále je nikdo nepřicházel přivítat. Lisa si představila mrtvá zvířata. Copak tu nezbýval nikdo, koho by mohli zachránit? Co se tu přihodilo? Hlavou jí vířily různé možné příčiny nemoci spolu s cestami nákazy: požitím, vdechnutím, dotykem. Nebo ta choroba nebyla nakažlivá? Potřebovala více informací.

„Asi byste tu měla zůstat," navrhl jí Ang Gelu, když si rozepínal bezpečnostní pásy. „My zatím prozkoumáme klášter."

Lisa zvedla ze země lékařskou brašnu a zavrtěla hlavou. „Já se nemoci nebojím. A třeba narazíme na otázky, které budu moci zodpovědět jedině já."

Ang Gelu přikývl, spěšně prohodil pár slov s vojákem a otevřel dveře. Vylezl a otočil se, aby podal pomocnou ruku Lise.

Do vyhřátého nitra pronikl zvenku mrazivý závan vzduchu, poháněný otáčející se vrtulí. Lisa si natáhla přes hlavu kapuci bundy a cítila, jak onen studený poryv vyfoukl z kabiny i tu trochu kyslíku, která v této nadmořské výšce ještě ve vzduchu zbývala. Nebo se jí to možná jen zdálo díky strachu. Její slova byla statečnější, než jak se ve skutečnosti cítila.

Uchopila mnicha za ruku. I přes vlněné rukavice vnímala jeho sílu a teplo. Nenamáhal se zakrývat vyholenou hlavu a zdálo se, že ledový chlad ani nevnímá.

Vystoupila, ale zůstala přikrčeně stát pod vrtulí helikoptéry. Voják vylezl jako poslední a pilot zůstal v kabině. Sice přistál, přesně podle rozkazů, ale nehodlal nic riskovat tím, že by opustil svoje útočiště.

Ang Gelu zabouchl dveře a trojice se spěšně vydala přes bramborové pole k chumlu kamenných budov.

Ze země vypadaly červené střechy vyšší než ze vzduchu. Ústřední budova mohla dosahovat do výšky tříposchoďového domu a nahoře byla zakončena střechou ve stylu pagody. Všechny stavby byly detailně zdobené. Nástěnné malby v duhových barvách kolem dveří a oken. Dveřní a okenní překlady ze zlatých lístků. Chtivě a výsměšně hledící kamenní draci a bájní ptáci v rozích střech. Řadu budov propojovala krytá sloupořadí, mezi nimiž vznikaly drobné dvorky a zákoutí. Na kůlech stály dřevěné modlící mlýnky s vyrytými starými nápisy. Ze střech plápolaly různobarevné modlitební praporky a pleskaly v občasných poryvech větru.

I když celý klášter vypadal tak trochu jako z pohádky, jako jakási horská verze Šangri-la, Lisa i tak mimoděk zpomalovala. Nic se tu nehýbalo. Většinu oken uzavíraly okenice. Těžce na ně doléhalo ticho.

Kromě toho se ve vzduchu vznášel jakýsi zřetelný zápach. I když Lisa pracovala spíše jako výzkumník, vystudovala medicínu a setkala se už v životě s řadou úmrtí. Páchnoucí miasma hniloby se nedalo tak jednoduše odfouknout. Modlila se, aby pocházelo jen z dobytka na protější straně pavilonu. Ale vzhledem k tomu, že se po jejich příletu zatím nikdo neukázal, nechovala příliš velké naděje.

Ang Gelu kráčel v čele, s vojákem po boku. Lisa musela přidat do kroku, aby jim stačila. Prošli mezi dvěma budovami a zamířili k centrální, nejvyšší stavbě.

Na hlavním nádvoří leželo poházené zemědělské nářadí, jako kdyby ho tu někdo zanechal ve spěchu. Válel se tu převrácený vozík, do něhož byl stále ještě zapražený jak. Mrtvé zvíře nehybně spočívalo na boku a břicho mu nadouval otok. Mléčně zakalené oči na ně nehybně zíraly. Z černých naběhlých pysků vystupoval jazyk.

Lisa si všimla, že tu chybí mouchy a ostatní hmyz. Vyskytovaly se vůbec v téhle nadmořské výšce? Nebyla si jistá. Rozhlédla se po obloze. Nikde žádní ptáci. Žádný zvuk, s výjimkou tlumeného větru.

„Tudy," řekl Ang Gelu.

Mnich vyrazil k vysokým dveřím, které vedly do ústřední stavby, jež zjevně sloužila jako hlavní chrám. Zkusil kliku, zjistil, že není zamčeno, a otevřel. Dveřní panty zasténaly.

Uvnitř blikala první známka života. Po obou stranách dveří zářily lampy o velikosti sudů s několika knoty. Svítilny, napájené jačím máslem. Pach v místnosti byl silnější než venku. To nevěstilo nic dobrého.

Ani vojákovi se teď nechtělo překračovat práh. Přehodil si zbraň z ruky do ruky, jako kdyby si dodával odvahu. Mnich jednoduše vešel dovnitř. Zavolal na pozdrav. Jeho slova se odrazila ozvěnou od stěn.

Lisa vstoupila za Ang Geluem. Voják zůstal na stráži u dveří.

Nitro chrámu osvětlovalo několik dalších lamp. Po obou stranách lemovaly stěny vysoké modlící mlýnky a vedle bezmála třímetrové sochy Buddhy z týkového dřeva hořely svíčky s vůní jalovce a tyčinky kadidla. Za Buddhovými rameny stáli vyrovnáni další bohové pantheonu.

Když Li siny oči přivykly zdejšímu šeru, povšimla si řady nástěnných maleb a jemně vyřezávaných dřevěných mandal, které zobrazovaly výjevy, jež v mihotavém světle lamp vypadaly démonicky. Vzhlédla. Na trámech visely shluky dalších lamp, které ale byly všechny temné a studené.

Ang Gelu znovu zavolal.

Nad hlavami jim něco zavrzalo.

Po tom nenadálém zvuku všichni ztuhli. Voják rozsvítil baterku a namířil s ní vzhůru. Po stropě poskakovaly a chvěly se stíny, ale nikde nic.

Znovu se ozvalo zavrzání prken. Nad nimi někdo chodil. Přes neklamnou známku přítomnosti života Lise naskákala po celém těle husí kůže.

Promluvil Ang Gelu: „Nahoře je soukromá meditační místnost. Vzadu jsou k ní schody. Podívám se tam. Vy zůstaňte tady."

Lisa chtěla poslechnout, ale cítila na sobě tíhu lékařské brašny i odpovědnosti. Všechna ta zvířata nezabila lidská ruka. Tím si byla jistá. Jestli tu někdo přežil, někdo, kdo by jim mohl sdělit, co se stalo, měla by si s ním promluvit ona.

Povytáhla si vak výš na rameno. „Jdu s vámi."

Přes pevné odhodlání v hlase ovšem nechala kráčet Ang Gelua prvního.

Mnich se vydal kolem Buddhovy sochy ke klenutým dveřím nedaleko zadní stěny. Protáhl se zlatě vyšívaným brokátovým závěsem, za nímž pokračovala malá chodba do útrob budovy. Zavřenými okenicemi pronikalo dovnitř jen několik světelných paprsků, které dopadaly na vybělenou zeď. Karmínové cákance a skvrny podél jedné stěny nevyžadovaly podrobnější ohledání.

Krev.

V polovině chodby trčely z postranních dveří ochablé nahé nohy… uprostřed černé kaluže. Ang Gelu pokynul Lise, aby se vrátila zpátky do chrámu. Zavrtěla hlavou a obešla ho. Neočekávala, že by ležícího člověka mohla zachránit. Na první pohled se dalo poznat, že dotyčný je po smrti. Instinkt ji ale i tak přilákal blíže. Pěti kroky dospěla k tělu.

V jediném okamžiku přehlédla celou scénu a ucouvla.

Nohy. Nic víc tu z toho muže nezůstalo. Jen dvě končetiny, odseknuté v polovině stehna. Nahlédla dále do místnosti – a naskytl se jí pohled na jatka. Uprostřed místnosti ležely naskládané nohy a ruce jako polena na podpal.

A podél jedné stěny leželo několik úhledně srovnaných hlav, které hleděly doprostřed místnosti a zdálo se, že se v jejich očích zrací hrůza nad tím vším.

Ang Gelu se k ní připojil. Ztuhl a zamumlal něco, co znělo zčásti jako modlitba a zčásti jako kletba.

V tu chvíli se na opačném konci místnosti něco pohnulo, jako kdyby ho to zaslechlo. Zvedlo se to z protější strany hromady končetin. Nahá postava s oholenou hlavou a zmáčená krví jako novorozeně. Byl to jeden z klášterních mnichů.

Z hrdla se mu vydralo hluboké zasyčení. Oči se mu v chabém světle leskly šílenstvím jako oči vlka v noci.

Vypotácel se k nim a táhl za sebou po prknech metrový srp. Lisa ustoupila o několik kroků do chodby. Ang Gelu pozvedl prosebně dlaně, aby toho člověka uklidnil, a tiše jej oslovil:

„Relu Na," řekl. „Relu Na."

Lisa si uvědomila, že Ang Gelu toho šílence poznal – znal ho zřejmě ze své dřívější návštěvy v klášteře. Prostá skutečnost, že jej oslovil jménem, toho muže polidštila a zároveň dodala celému výjevu na hrůznosti.

Mnich skočil s drásavým skřekem po svém spoluvěrci. Ang Gelu před srpem snadno uhnul. Koordinace pohybů toho muže vzala za své spolu s jasnou myslí. Ang Gelu ho sevřel oběma rukama a přitiskl jej k jedné straně dveřního otvoru.

Lisa rychle zareagovala. Shodila si z ramene brašnu, rozepnula ji a vytáhla z ní kovovou schránku. Palcem odklopila víko.

Uvnitř ležela řada plastových injekčních stříkaček s nouzovými léky: morfinem na bolest, epinefrinem proti anafylaktickému šoku a lasixem na plicní edém. I když měla každá injekce popisek, Lisa znala jejich polohu nazpaměť. V nouzi se hraje o každou vteřinu. Vytáhla z pouzdra poslední injekci.

Midazolam. Intravenózní sedativum. Maniakální záchvaty a halucinace nejsou ve vysokých polohách nijak vzácné a čas od času vyžadují lékařský zásah.

Zuby sundala čepičku z jehly a vyběhla kupředu.

Ang Gelu toho muže stále pevně svíral, ale mnich se v jeho objetí divoce zmítal a kroutil. Ang Gelu měl rozbitý ret a zarudlé skvrny všude po krku.

„Držte ho nehybně!" vykřikla Lisa.

Ang Gelu dělal, co mohl – ale přesně v tom okamžiku, jako by vycítil lékařčin záměr, sebou šílenec prudce hodil kupředu a zakousl se Ang Geluovi do tváře.

Mnich zaječel, když mu muž začal drásat kůži z kosti.

Ale nepovolil.

Lisa mu přispěchala na pomoc a vrazila šílenci do krku jehlu.

Vstříkla do něj celou dávku. „Pusťte ho!“

Ang Gelu s ním tvrdě udeřil o rám dveří, až tomu muži zaduněla lebka o dřevo. Ustoupili.

„Sedativum začne působit během necelé minuty.“ Sice by dávala přednost injekci přímo do žíly, ale ta se jí nemohla podařit, když sebou ten člověk tak házel. Intramuskulární aplikace bude muset postačit. Jakmile se zklidní, bude mu moci poskytnout další péči a třeba i zjistit nějaké odpovědi.

Nahý mnich zasténal a zahrabal si rukou ke krku. Sedativum pálilo. Vrhl se jejich směrem a shýbl se pro srp, který mu předtím vypadl. Narovnal se.

Lisa odtáhla Ang Gelua kousek zpátky. „Počkejte…“

Prásk!

Úzkou chodbou zaburácel ohlušující výstřel. Mnichova hlava se rozprskla do podoby úlomků kostí a krve. Jeho tělo se pod ním zhroutilo a padlo na podlahu.

Lisa a Ang Gelu ohromeně hleděli na střelce.

Nepálský voják měl pušku přiloženou k líci a pomalu ji sklonil. Ang Gelu mu začal v jeho rodném jazyce spí lat a div že mu zbraň nezabavil.

Lisa přešla k mrtvému a zkontrolovala mu pulz. Nic. Prohlížela si jeho tělo a pokoušela se něco zjistit. K určení příčiny šílenství by byla třeba moderní pitevna s nejnovějším vybavením. Podle poslova vyprávění ta podivná nemoc nepostihla jen jednoho člověka, ale různou měrou i ostatní.

Ale v čem spočívala příčina? Pili ve vodě nějaký těžký kov? Došlo k podzemnímu výronu jedovatého plynu? Nebo uskladněné obilí kontaminovala nějaká toxická plíseň? Mohl to mít na svědomí virus, jako Ebola? Nebo šlo o novou formu nemoci šílených krav? Lisa si snažila vzpomenout, jestli jsou na ni citliví jaci. Představila si nadmutou mrtvolu na nádvoří. Nevěděla.

Ang Gelu se vrátil k ní. Ze tváře měl krvavou kaši, ale zdálo se, že si svoje zranění ani neuvědomuje. Veškerou bolest soustředil na tělo, které leželo před ní.

„Jmenoval se Relu Na Havarši.“

„Vy jste ho znal?“

Mnich přikývl. „Byl to bratranec muže mé sestry. Z malé vesničky v Raise. Dostal se pod vliv maoistických povstalců, ale stupňující se ukrutnosti se příčily jeho povaze. Uprchl. To se mezi povstalci rovnalo

trestu smrti. Abych ho ukryl, zařídil jsem mu místo v klášteře, kde ho jeho bývalí soudruzi nemohli nikdy najít. Zde našel poklidné místo, kde se mohl zhojit…, nebo jsem se za to alespoň modlil. Nyní si musí k věčnému míru nalézt vlastní cestu.“

„To je mi líto.“

Lisa se postavila. Představila si hromadu končetin ve vedlejší místnosti. Způsobilo snad šílenství nějaký posttraumatický šok, který jej nutil, aby uskutečnil to, z čeho měl největší hrůzu?

Nad hlavou se jim ozvalo další zaskřípání.

Oči všech se upřely vzhůru.

Lisa už málem zapomněla, co je všechny vlákalo sem dozadu. Ang Gelu ukázal k příkrému schodišti vedle závěsů do chrámu. Předtím si ho nevšimla. Byl to spíš žebřík než schodiště.

„Půjdu tam,“ řekl.

„Musíme se držet pohromadě,“ namítla. Přešla k brašně a připravila si do ruky další injekci sedativa. „Hlavně zařiďte, ať tenhle šílený pistolník sundá prst ze spouště.“

Voják se jal stoupat po žebříku jako první. Porozhlédl se po jeho bezprostředním okolí a mávl na ně, že mohou za ním. Lisa vylezla nahoru a objevila prázdnou místnost. V jednom rohu ležely kupy tenkých polštářků. Místnost byla cítit pryskyřicí a kadidlem, které sem zavánělo z chrámu pod nimi.

Voják mířil zbraní na dřevěné dveře na opačném konci místnosti. Pod dveřmi prosvítalo mihotavé světlo. Než se kdokoliv stačil pohnout, po proužku světla se kmitl stín.

Někdo tam byl.

Ang Gelu pokročil kupředu a zaklepal.

Vrzání ustalo.

Ang Gelu zavolal přes dveře. Lisa jeho slovům nerozuměla, ale dotyčný na druhé straně ano. Ozvalo se zaskřípání kusu dřeva. Nadzvedla se závora. Dveře se mírně pootevřely – ale dál už ne.

Ang Gelu položil na dveře dlaň.

„Buďte opatrný,“ zašeptala Lisa a ještě pevněji sevřela injekční stříkačku – svou jedinou zbraň.

Ang Gelu zatlačil a otevřel dveře dokořán. Místnost za nimi nebyla větší než šatna. V jednom rohu stála špinavá postel. Na stolku hořela olejová lampička. Ve vzduchu visel štiplavý pach moči a stolice z nočníku u postele. Ať už se tu ukrýval kdokoliv, nevycházel řadu dní.

V rohu stál zády k nim nějaký stařec. Na sobě měl stejné roucho

jako Ang Gelu, ale šaty měl rozedrané a zašpiněné. Dolní záhyby si svázal dohromady kolem stehen, takže bylo vidět nahé nohy. Právě psal na stěnu. Prstem.

Namočeným ve vlastní krvi. Další šílenec.

V druhé ruce držel krátkou dýku a nohy měl poseté hlubokými zářezy, odkud čerpal svůj inkoust. Pokračoval v práci, i když Ang Gelu vstoupil.

„Lamo Khemsare," promluvil Ang Gelu starostlivě a ostražitě.

Lisa vstoupila za ním s připravenou injekcí mezi prsty. Kývla na Ang Gelua, když se na ni podíval. Také pokynula vojákovi, aby se stáhl zpátky. Nechtěla, aby se zopakovala situace zezdola.

Lama Khemsar se otočil. Měl ztrhané rysy a jeho oči vypadaly skelné a mléčně zakalené, ale světlo svíce se v nich odráželo jasně, až příliš jasně, s horečnatým leskem.

„Ang Gelu," zamumlal starý mnich a omámeně civěl na stovky řádků textu, kterým popsal všechny čtyři stěny. S pozvednutým krvavým prstem byl připraven pokračovat ve své práci.

Ang Gelu k němu pokročil a ve tváři se mu zračilo ulehčení. Opat kláštera ještě zcela nezešílel. Možná od něj zjistí nějaké informace. Ang Gelu ho oslovil jejich rodným jazykem.

Lama Khemsar přikývl, i když se nenechal odlákat od svého díla, psaného krví. Lisa si prohlížela stěny, zatímco Ang Gelu dál starce přemlouval. I když Lisa to písmo neznala, viděla, že jde o opakování stejné skupiny symbolů stále znovu a znovu.

Lisa cítila, že nápisy musejí mít nějaký smysl, a proto vytáhla z vaku fotoaparát. Od pasu jej namířila na stěnu a stiskla spoušť. Zapomněla, že má blesk.

Na zlomek vteřiny místnost osvětlila jasná záře.

Stařec vykřikl. Prudce se rozmáchl dýkou a ťal vzduchem. Ang Gelu polekaně uskočil. On ale cílem nebyl. Lama Khemsar vyhrkl několik slov v čiré hrůze a podřízl si ostřím dýky hrdlo. Červená linka se okamžitě změnila v pulzující proud krve. Dýka se zařízla hluboko do průdušnice a v krvi se s posledním mnichovým dechem objevily

bublinky.

Ang Gelu se vrhl kupředu a srazil ostří stranou. Zachytil lamu Khemsara a v náručí jej položil na zem. Jeho roucho, paže i klín promáčela starcova krev.

Lisa odložila fotoaparát i vak a přispěchala mu na pomoc. Ang Gelu se pokoušel zastavit krvácení z rány, ale jeho snaha byla předem odsouzena k nezdaru.

„Pomozte mi s ním na podlahu," řekla Lisa. „Musím zabezpečit dýchací trubici."

Ang Gelu zavrtěl hlavou. Věděl, že je všechno marné, a jen starého lamu mírně kolébal. Stařec už dodýchal a z rány přestaly vycházet bubliny. Věk, ztráta krve a dehydratace lamu Khemsara zcela vysílily.

„Omlouvám se," řekla Lisa. „Myslela jsem si…" Mávla rukou ke stěnám. „Myslela jsem si, že by to mohlo být důležité."

Ang Gelu potřásl hlavou. „Nedává to sebemenší smysl. Je to jen drmolení pomatence."

Lisa nevěděla, co by měla dělat jiného, a tak vytáhla stetoskop a vsunula jej starci pod roucho. Snažila se zamaskovat vlastní pocit provinilosti tím, že předstírala pilnou práci. Naslouchala, ale zbytečně. Žádný tep. Pak ale nahmatala na mnichových žebrech nějakou podivnou jizvu. Jemně odhrnula roucho a podívala se na starcovu hruď.

Ang Gelu sledoval směr jejího pohledu a prudce vydechl.

Zdálo se, že se lama Khemsar nerozhodl psát pouze po stěnách, ale i sám po sobě. Na hrudi měl stejnou dýkou a s největší pravděpodobností také stejnou rukou vyryté další znamení. Narozdíl od podivných symbolů na stěně si tento ale nemohli s ničím splést.

Svastika.

Než stačili jakkoliv zareagovat, budovou otřásl první výbuch.

9.55

Vylekaně se probudil.

V zimničné temnotě jím otřáslo dunění hromu. To nebyl hrom, ale exploze. Z nízkého stropu se na něj snášel prach. Zmateně se posadil a snažil se přijít na to, kde je. Místnost se kolem něj trochu točila. Shodil ze sebe ušpiněnou vlněnou pokrývku. Ležel na podivném kavalci a na sobě neměl nic než plátěnou bederní roušku. Zvedl paži. Chvěla se. Ústa měl vyschlá, a i když ležel v zastíněné místnosti, bolely ho oči. Otřáslo jím křečovité zachvění.

Netušil, kde je, a dokonce ani, kolikátého je.

Spustil nohy z lůžka a pokusil se vstát. To nebyl dobrý nápad. Celý svět opět zčernal. Zhroutil se k zemi a málem upadl znovu do bezvědomí, ale probral ho zvuk střelby. Ze samopalu. Zblízka. Krátkou dávku vystřídalo ticho.

Zase se pokusil vstát, tentokrát ještě s větším odhodláním. Vrátila se mu paměť, zrovna když se natáhl k jediným dveřím, pozvedl se na paže a pokusil se otočil klikou.

Zamčeno.

9.57

„To byl vrtulník," řekl Ang Gelu. „Právě byl zničen."

Lisa stála u strany vysokého okna. Před okamžikem, jakmile dozněl rachot výbuchu, se vrhli k oknům a otevřeli okenice. Voják měl pocit, že na nádvoří pod nimi zahlédl nějaký pohyb, a naslepo vypálil.

Nikdo palbu neopětoval.

„Nemohl to být pilot?" zeptala se Lisa. „Třeba vznikl nějaký problém s motorem a on od něj v panice utekl."

Voják zůstal na svém místě u okna, opíral zbraň o rám a rozhlížel se po okolí.

Ang Gelu ukázal na sloup olejovitého dýmu, který stoupal z bramborového políčka, přesně z místa, kde zanechali helikoptéru. „Nemyslím, že by šlo o mechanickou závadu."

„Co uděláme teď?" zeptala se Lisa. Vyhodil snad jejich vrtulník do vzduchu další ze šílených mnichů? Pokud ano, kolik maniaků se ještě

po klášteře pohybuje? Představila si toho divokého muže se srpem a starce, který mrzačil sám sebe… Co se tu ke všem čertům dělo?

„Musíme odtud," řekl Ang Gelu.

„A kam půjdeme?"

„Ve vzdálenosti jednoho denního pochodu se nachází několik malých vesnic a usedlostí. Ať už se tu odehrálo cokoliv, rozhodně k vyšetření nebudeme stačit my tři."

„Ale co ostatní? Třeba tu jsou lidé, kteří nebyli postižení tak vážně jako bratranec vašeho švagra. Neměli bychom se jim pokusit nějak pomoci?"

„V první řadě se musím postarat o vaše bezpečí, doktorko Cummingsová. Úřady se musí neprodleně dozvědět, že je třeba vyslat posily."

„Ale co když je původce té záhadné nemoci nakažlivý? Tím bychom jej jenom rozšířili do obydlených oblastí."

Mnich se dotkl zraněné tváře. „Po zničení vrtulníku nemáme k dispozici žádný prostředek komunikace. Pokud tu zůstaneme, zemřeme rovněž… a nikdo se o nás nedozví."

Měl pravdu.

„Můžeme minimalizovat styky s dalšími lidmi, dokud nezjistíme víc," pokračoval. „Zavoláme o pomoc, ale budeme se držet v bezpečné vzdálenosti."

„Žádný fyzický kontakt," zahučela.

Přikývl. „Informace, které známe, za to riziko stojí."

Lisa pomalu přikývla. Dívala se na sloup černého kouře, který stoupal k modrému nebi. Jeden z jejich skupiny už je možná po smrti. Nijak se nedal odhadnout počet nakažených. Exploze jistě přiláká ostatní. Jestli mají uniknout, musejí si pospíšit.

„Pojďme," řekla.

Ang Gelu ostře promluvil na vojáka. Ten se napřímil, přikývl a s připravenou zbraní se stáhl ze svého místa u okna.

Lisa se naposledy ustaraně rozhlédla po místnosti a mrtvém mnichovi a zvažovala riziko nákazy. Jsou už infikovaní? Přistihla se, jak povědomě kontroluje vlastní zdravotní stav, zatímco následovala ostatní z místnosti a dolů po žebříku. Měla sucho v ústech, bolely ji čelistní svaly a v hrdle jí divoce tepalo. Ale to byl jen strach, nebo ne? Typická reakce „útoč nebo uteč", normální spontánní reakce. Sáhla si na čelo. Vlhké, ale nikoliv horečnaté. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, a připustila si vlastní pošetilost. I kdyby ta nemoc byla

nakažlivá, rozhodně bude mít delší inkubační dobu než jednu hodinu.

Prošli chrámem s týkovým Buddhou a doprovodnými bohy. Dveřmi dovnitř vpadalo mimořádně jasné denní světlo.

Ozbrojený doprovod obhlížel plnou minutu nádvoří a pak pokynul, že je čistý vzduch. Lisa a Ang Gelu kráčeli za ním.

Když Lisa vyšla na nádvoří, rozhlížela se po tmavých koutech, jestli nepostřehne nějaký pohyb. Všude panoval klid.

Ale ne nadlouho…

Zrovna se otočila zády, když protější budovou na opačném konci nádvoří otřásl výbuch. Tlaková vlna ji srazila na ruce a kolena. Přikrčila se a ohlédla.

Ze střechy, která byla v jednom plameni, vyletovaly vzhůru tašky. Z roztříštěných oken šlehaly ohnivé koule a dveře se změnily v oblak třísek, následovaný dýmem a ohněm. Přelila se přes ni vlna horka jako z rozpálené pece.

Vojáka několik kroků před ní porazil výbuch na záda. Zbraň si udržel jen díky tomu, že zaklesl prsty za její kožený řemínek. Hrabal se na nohy a kolem něj dopadaly kousky rozbitých tašek.

Ang Gelu se také postavil a podával Lise pomocnou ruku.

To byla jeho zkáza.

Řinčení střešních tašek a hučení plamenů proťalo ostřejší prásknutí. Výstřel. Horní polovina mnichova obličeje zmizela v krvavé cloně.

Tentokrát se ale nejednalo o práci jejich ozbrojeného doprovodu.

Voják prchal i se zbraní z dosahu dopadajících kusů kamene. Zdálo se, že výstřel neslyšel, ale oči se mu rozšířily hrůzou, když spatřil, jak se Ang Gelu hroutí k zemi. Instinktivně se vrhl doprava, aby se kryl za sousední chatrč. Zaječel na Lisu, díky panice zcela nesrozumitelně.

Lisa vycouvala zpátky ke dveřím do chrámu. Další výstřel zvedl obláček prachu u jejích nohou. Vymrštila se a skočila do temného nitra budovy.

Schovala se za rohem a sledovala, jak se voják přesunuje podél stěny, opatrně, aby se nedostal neznámému odstřelovači do rány.

Lisa zapomněla dýchat a doširoka vykulenýma očima se rozhlížela po střechách a oknech. Kdo to zastřelil Ang Gelua?

Pak ho spatřila.

Mračnem kouře u protější stavby přesprintoval nějaký stín. Lisa si všimla, jak se plameny odrazily na kovu. Zbraň. Odstřelovač opustil svou původní pozici a hledal si nové výhodné místo.

Lisa vyšla opět na otevřené prostranství a modlila se, aby ji stíny

dostatečně kryly. Zavolala a zamávala na vojáka. Stál zády ke stěně a přesunoval se k ní, směrem k hlavnímu chrámu. Oči upíral k okraji střechy nad sebou. Nevšiml si pohybu odstřelovače.

Znovu na něj zaječela. „Vypadněte tam odtud!“ Nemluvila sice jeho jazykem, ale její paniku si nemohl s ničím splést. Jeho oči se střetly s jejíma. Naznačila mu, aby rychle přeběhl k jejímu úkrytu. Ukázala rukou a pokoušela se naznačit trasu, kudy se přesunoval odstřelovač. Ale kde je teď? Už zaujal nové postavení?

„Běžte!“ vykřikla.

Voják udělal krok směrem k ní. Náhlý záblesk za mužovým ramenem oznámil Lise, že se ve svém odhadu mýlila. Ten muž neutíkal, aby zaujal nové postavení. Za oknem sousední budovy tančily plameny. Další nálož.

Ach, bože…

Detonace zastihla vojáka v polovině kroku. Dveře za ním explodovaly v podobě tisíce ostrých třísek, které vojáka zasáhly ve stejný okamžik, kdy jej nadzvedla tlaková vlna a mrštila jím přes nádvoří. Dopadl tvrdě na obličej a klouzal několik metrů po zemi.

Jakmile se zastavil, už se vůbec nehýbal, ani když mu začalo hořet oblečení.

Lisa ustoupila do nitra chrámu a nespouštěla oči ze vchodu. Vrátila se k zadním dveřím a na úzkou chodbu. Neměla žádný plán. Vlastně dokázala sotva ovládat vlastní myšlenky.

Byla si jistá jedinou věcí. Ať už zavraždil Ang Gelua a jejich doprovod kdokoliv, nejednalo se o žádného šíleného mnicha. Na to byly činy toho muže příliš promyšlené a profesionálně provedené.

A teď zbyla sama.

Rozhlédla se po úzké chodbě, na které leželo zkrvavené tělo Relu Naa. Zbytek chodby se zdál být volný. Kdyby se jí podařilo získat ten mnichův srp…, alespoň by držela v ruce nějakou zbraň…

Vykročila do chodby.

Než stačila udělat druhý krok, zhmotnila se za ní nějaká postava. Kolem krku se jí pevně sevřela nahá paže. Do ucha jí vyštěkl chraplavý hlas: „Nehýbejte se.“

Lisa nikdy nebyla zvyklá poslouchat a okamžitě udeřila útočníka loktem do žaludku.

Ozvalo se uspokojivé heknutí a paže ji pustila. Útočník padl na brokátový závěs a vlastní vahou jej strhl k zemi. Dopadl na záda.

Lisa se otočila a přikrčila se, připravená vyběhnout.

Muž měl na sobě jen bederní rouško. Pleť měl snědou a tu a tam mu povrch těla brázdily staré jizvy. Měl zplihlé černé vlasy, které mu zakrývaly polovinu obličeje. Díky své velikosti, svalům a širokým ramenům vypadal spíš jako americký indián než jako tibetský mnich.

Také to ale mohlo být jenom tou bederní rouškou.

Se zasténáním k ní vzhlédl. Světlo lamp se odráželo od jeho ledově modrých očí.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„Painter,“ vypravil ze sebe. „Painter Crowe.“

2. kapitola

DARWINOVA BIBLE

16. KVĚTNA
6.05
KODAŇ, DÁNSKO

Co mají kočky společného s knihkupectvími?

Velitel Grayson Pierce schroupal další tabletku claritinu a vyšel z hotelu Nyhavn. Včerejší průzkum mezi kodaňskou komunitou bibliofilii ho provedl po půl tuctu literárních podniků ve městě. Zdálo se, že v každém knihkupectví se usídlila kolonie koček, které obsadily místa na pokladně a procházely se po vršcích kývajících se regálů plných prachu a plesnivé kůže.

Teď za to trpěl. Potlačil kýchnutí. Možná jde jen o začínající nachlazení. Jaro v Kodani bylo sychravé a chladné jako zima v Nové Anglii. Nevzal si dostatečně teplé oblečení.

Na sobě měl rolák, který si koupil v předraženém butiku v sousedství hotelu. Byl vyroben ze surové vlny, nebarvené a neměkčené. A kousal. Přesto ho ale alespoň izoloval od ranního chladu. I když se rozednilo již před hodinou, studené slunce na břidlicově šedé obloze neskýtalo naději na teplejší den. Gray se poškrábal za límcem a vydal se k hlavnímu nádraží.

Jeho hotel stál vedle jednoho z městských kanálů. Obě strany vodní hladiny lemovaly vesele natřené řadové domy – směsice obchodů, hostinců a privátů –, které Grayovi připomínaly Amsterdam. Podél břehů se k sobě choulily nejrozmanitější loďky: vybledlé šalupy s nízkým ponorem, lesklé vyhlídkové lodě, majestátní dřevěné škunery a třpytivě bílé jachty. Když Gray jednu míjel, zavrtěl hlavou. Vypadala jako plovoucí svatební dort. Už v tuto časnou hodinu se po okolí

procházelo několik návštěvníků vyzbrojených fotoaparáty a cvakalo spouštěmi od kovových mostních pilířů.

Gray přešel kamenné prostranství a půl bloku sledoval břeh kanálu. Pak se zastavil a opřel se o silný parapet nad vodní hladinou. V klidné vodě pod ním se objevil jeho odraz, který ho na okamžik vylekal. Ze stínu na něj hleděla tvář jeho otce – uhlově černé vlasy padající přes modré oči, zahnutá rýha půlící bradu a ostře řezané lícní kosti, které prozrazovaly velšské předky. Rozhodně se podobal otci. Nad touto skutečností Gray v poslední době hloubal trochu příliš a dokonce kvůli tomu špatně spal.

Co dalšího ještě zdědil po svém otci?

Kolem propluly dvě černé labutě a rozkmitaly jeho odraz ve vodní hladině. Labutě mířily k mostu, s obřadně zahnutými krky se nonšalantně rozhlížely kolem.

Gray následoval jejich příkladu. Napřímil se a předstíral, že si chce vyfotit řadu loděk, zatímco si ve skutečnosti prohlížel most, který právě přešel. Sledoval opozdilce a hledal mezi nimi známé tváře, stejně jako cokoliv podezřelého. Ubytování v blízkosti kanálu mělo jednu výhodu. Mosty představovaly dokonalá místa, kde si mohl všimnout každého, kdo by se ho pokoušel sledovat. Střídavým přecházením mostů by odhalil i toho nejšikovnějšího protivníka. Počkal plnou minutu, ukládal si do paměti tváře a způsoby chůze, a nakonec spokojeně pokračoval dál.

Při plnění takového menšího úkolu jako tento byl podobný zvyk spíše paranoidní než nezbytný, ale Gray nosil kolem krku připomínku toho, že bdělost se vždycky vyplácí: řetízek s malým dračím přívěskem. Dostal jej jako dárek od agentky, která hrála na druhé straně plotu. Od té chvíle jej nesundal, aby nikdy nezapomněl na ostražitost.

Když opět vykročil, v kapse ucítil známou vibraci. Vytáhl mobilní telefon a otevřel jej. Kdo mu volá takhle časně ráno?

„Tady Pierce," ohlásil se.

„Grayi. To je dobře, že jsem tě zastihla."

Známý hedvábný hlas ho i přes ranní zimu zahřál do morku kosti a zakaboněný výraz vystřídal úsměv. „Ráchel…?" Starostlivě zpomalil. „Děje se něco?"

Ráchel Veronová představovala hlavní důvod, proč Gray požádal o přidělení na tuto misi, k níž musel přeletět Atlantik do Dánska. I když zdejší vyšetřování mohl zvládnout kterýkoliv nižší vědecký pracovník

Sigmy, cesta mu poskytovala dokonalou příležitost, aby se znovu setkal s krásnou tmavovlasou poručicí od italských karabiniérů. Seznámili se minulý rok, když společně pracovali na jednom případu v Římě. Od té doby využívali každé výmluvy, aby se mohli sejít. Nebylo to ovšem nic jednoduchého. Její práce ji držela v Evropě a jeho postavení u Sigmy zase omezovalo čas, který mohl trávit mimo Washington. Naposledy se viděli před osmi týdny.

To je příliš dlouho.

Gray si představil jejich poslední dostaveníčko v jedné vile v Benátkách, Rachelinu siluetu rýsující se proti otevřeným dveřím na balkon i to, jak se na její kůži odrážely paprsky večerního slunce. Strávili celý večer v posteli. Zaplavila jej vlna vzpomínek: skořicově čokoládová chuť jejích úst, opojná vůně jejích vlhkých vlasů, horko jejího dechu, tiché steny, rytmus jejich propletených těl, hedvábné dotyky…

Modlil se, aby si Ráchel nezapomněla přibalit to černé prádélko.

„Můj let má zpoždění," řekla Ráchel a přetrhla tak jeho snění.

„Cože?" Napřímil se a nedokázal potlačit v hlase zklamání.

„Přesměrovali mě na let KLM. Budu přistávat ve dvacet dva nula nula."

V deset hodin. Zamračil se. To znamenalo, že musí zrušit rezervaci ve St. Gertruds Klosteru, restauraci se svíčkami, schoulené v kryptě středověkého kláštera. Musel ji objednat s týdenním předstihem.

„Je mi to líto," řekla Ráchel do jeho mlčení.

„Ne…, to nic. Hlavně že dorazíš. Na ničem jiném nesejde."

„Já vím. Moc mi chybíš."

„Ty mně taky."

Gray zavrtěl hlavou nad svou chabou reakcí. V srdci toho měl o tolik víc, ale slova se mu zasekla v krku. Proč je to pořád takové? První den každého rande potřebovali k tomu, aby překonali určitou formálnost a těžkopádný ostych. I když se dalo snadno snít, jak si pokaždé bez váhání padnou do náručí, realita vypadala jinak. První hodiny byli pouhými cizinci se společnými vzpomínkami. Jistě – obejmou se, políbí se, vyřknou ty správné věci, ale hlubší intimita vyžaduje určitý čas, několik hodin, než se seznámí s životem toho druhého na opačném břehu Atlantiku. Ještě důležitější ale bylo, že vždy potřebovali znovu najít svůj rytmus, onu hřejivou kadenci, která se vzápětí rozhoří do plamenu vášně.

A Gray se pokaždé obával, že ji nenaleznou.

„Jak se daří tvému otci?“ zeptala se Ráchel, zahajujíc první kroky společného tance.

Gray odklon konverzace k jinému tématu uvítal. Alespoň ale měl dobré zprávy. „Vlastně je na tom docela dobře. Jeho symptomy se v poslední době víceméně stabilizovaly. Měl jen pár záchvatů zmatenosti. Matka je přesvědčená, že zlepšení nastalo díky kari.“

„Kari? Tomu koření?“

„Přesně tak. Přečetla si v jednom článku, že kurkumin, žlutý pigment z kari, účinkuje jako antioxidant a protizánětlivá látka. Možná dokonce pomáhá rozbíjet amyloidové shluky, které se objevují při Alzheimeru.“

„To zní slibně.“

„Takže teď matka dává kari úplně do všeho. I do míchaných vajec k snídani. Celý dům páchne jako indická restaurace.“

Ponuré jitro rozjasnil Rachelin zvonivý smích. „Aspoň že vaří.“

Gray se také usmál. Jeho matka, doživotní profesorka biologie na Univerzitě George Washingtona, nikdy nebyla známá svými úspěchy na poli domácích prací. Věnovala se své kariéře, což byla nutnost po pracovní nehodě, která z Grayova otce před dvěma desetiletími udělala invalidu. Nyní se otec, a s ním i celá rodina, potýkal s novým problémem: ranými stadii Alzheimerovy choroby. Nedávno Grayova matka odešla z univerzity, aby se mohla starat o otce, ale nyní už se zase začínalo mluvit o tom, že by se vrátila za katedru. Když všechno šlo tak dobře, Gray mohl alespoň na pár dní zmizet z Washingtonu a udělat si malý výlet do Evropy.

Než stačil odpovědět, ozval se mu druhý hovor. Podíval se, kdo volá. *Sakra…*

„Ráchel, právě mi volají z ústředí. Musím to vzít. Je mi líto.“

„Tak to tě nebudu zdržovat.“

„Počkej, Ráchel. Ještě potřebuji číslo tvého nového letu.“

„Jde o let KLM čtyři nula tři.“

„Mám to. Uvidíme se večer.“

„Tak večer,“ odpověděla a položila telefon.

Gray stiskl tlačítko, kterým aktivoval druhý hovor. „Tady Pierce.“

„Veliteli Pierci.“ Novoanglický přízvuk okamžitě identifikoval volajícího jako Logana Gregoryho, zástupce velitele Sigma Force, který sloužil přímo pod ředitelem Painterem Crowem. Logan jako obvykle neztrácel čas a přešel rovnou k věci.

„Zachytili jsme nové informace, které by se mohly týkat vašeho

vyšetřování v Kodani. Interpol hlásí náhlý nárůst zájmu o dnešní aukci.“

Gray přešel další most a znovu se zastavil. Před deseti dny databáze Národního bezpečnostního úřadu (NSA) upozornila na sérii obchodů na černém trhu, které se týkaly historických dokumentů, jež kdysi patřily vědcům z časů královny Viktorie. Někdo shromažďoval rukopisy, přepisy, právní listiny, dopisy a deníky z daného období, z nichž mnohé prošly rukama tajemných vlastníků. Normálně by se o něco takového Sigma Force nijak zvlášť nezajímala, protože její pozornost se soustředila na otázky globální bezpečnosti, ale databáze NSA propojila řadu z těchto obchodů s frakcemi v rámci teroristických organizací. A toky peněz takových organizací se nikdy nepřestávaly monitorovat.

I tak to ale nedávalo žádný smysl. I když takové historické dokumenty představují zajímavou spekulativní investici, nespadají do oblasti působnosti teroristů. Na druhou stranu, časy se mění.

V každém případě byla Sigma pověřena, aby prozkoumala, oč tu běží. Gray měl zjistit co možná nejvíce informací o prodeji „jen pro zvané“, který se měl uskutečnit později odpoledne a na němž se mělo obchodovat s řadou zajímavých položek, poskytnutých místními sběrateli a obchody. Proto Gray strávil poslední dva dny návštěvami zaprášených knihkupectví a antikvariátů v postranních uličkách Kodaně. Největší pomoci se mu dostalo v krámku na Hojbro Plads, který vlastnil bývalý právník z Georgie. Díky krajanově pomoci si Gray připadal připravený. Měl v úmyslu obhlédnout si místo aukce a nainstalovat poblíž všech vchodů a východů miniaturní fotoaparáty. Na aukci hodlal jen sledovat hlavní protagonisty a pokud možno získat jejich snímky. Byl to poměrně jednoduchý úkol, ale jestli rozšíří databázi okrajových hráčů ve válce s terorem, bude jedině dobře.

„Co rozvířilo pozornost?“ zeptal se Gray.

„Objevila se nová položka a ta zaujala řadu hlavních hráčů, které vyšetřujeme. Stará bible. Do aukce ji právě zařadil soukromý majitel.“

„A co je na ní tak vzrušujícího?“

„Podle popisu tato bible patřila původně Darwinovi.“

„*Charlesi* Darwinovi, otci evoluce?“

„Přesně tak.“

Gray zamyšleně zaťukal kotníkem prstu o cihlový parapet. Další vědec z viktoriánské doby. Zatímco o tom přemítal, nepřestával sledovat sousední most.

Přistihl se, že se soustředí na mladou dívku v tmavě modrém kabátku na zip a s kapuci přetaženou přes hlavu. Mohlo jí být sedmnáct… osmnáct let. Měla hladkou tvář a pleť barvy spáleného karamelu. Indka?

Pákistánka? Podle toho, co viděl z jejích vlasů, byly dlouhé, černé a splývaly ze strany kapuce v jediném silném copu. Přes levé rameno nesla zelený ošoupaný vak jako plno univerzitních studentů.

Až na to, že Gray tu dívku už viděl… Přecházela ten první most. Jejich oči se střetly, když od něj dívka byla asi padesát metrů. Odvrátila pohled příliš rychle. Amatérská chyba.

Sledovala ho.

Logan pokračoval: „Natáhl jsem adresu prodávajícího do vaší telefonní databáze. Měl byste mít dost času si s majitelem promluvit ještě před aukcí."

Gray se podíval na adresu, která se mu objevila na displeji mobilu včetně tečky na plánu města. Osm bloků od něj, hned vedle Str0getu, hlavního náměstí na pěší zóně, které se táhne centrem Kodaně. Není to daleko…

Ale nejdřív…

Koutkem oka Gray sledoval odraz mostu v klidné vodní hladině pod sebou. V tomto rozechvělém zrcadle přihlížel, jak se dívka hrbí a vytahuje si batoh o něco výše v chabém pokusu skrýt svoji tvář.

Věděla, že ji odhalil?

„Veliteli Pierci?" řekl Logan.

Dívka došla na konec mostu a zmizela v postranní uličce. Gray čekal, jestli se nebude vracet.

„Veliteli Pierci, dostal jste tu adresu?"

„Ano, hned se na ni podívám."

„Výborně." S tím Logan zavěsil.

Gray se ze svého místa u parapetu rozhlédl, jestli se znovu neobjeví ta dívka nebo nějaký její komplic. Litoval, že nechal svůj glock ráže 9 mm v hotelovém trezoru. Instrukce aukční síně ale hovořily naprosto jasně: všichni zvaní účastníci budou při vstupu prohledáni a budou muset projít detektorem kovů. Gray tak měl s sebou jako jedinou zbraň tvrzený plastový nůž v pouzdru v botě. Nic víc.

Čekal.

Chodců přibývalo, jak se město pomalu probouzelo do dalšího dne. Nějaký vyzáblý majitel obchodu zrovna rozkládal pouliční bedny s ledem a připravoval na ně čerstvé ryby: mořské jazyky, tresky, úhoře a

nepostradatelné sledě.

Pach ryb ho nakonec vyhnal z jeho stanoviště u kanálu. Pokračoval v cestě a dával si dvojnásobný pozor.

Třeba je jenom příliš paranoidní, ale v jeho profesi je taková neuróza zdravá. Prsty si pohrával s dračím přívěskem na krku a kráčel do centra.

Po několika blocích se cítil natolik bezpečný, že vytáhl notýsek. Na první stránce měl vypsané položky na odpolední aukci, o něž měl největší zájem.

1. Kopie článku Gregora Mendela z roku 1865 o genetice.
2. Planckovy knihy o fyzice: *Thermodynamik* z roku 1897 a *Theorie der Warmestrahlung* z roku 1906, obě podepsané autorem.
3. Deník botanika Huga de Vriese z roku 1901 o rostlinných mutacích.

Gray včera shromáždil o těchto položkách co nejvíce informací. Nyní k nim připojil ještě čtvrtý bod.

4. Rodinná bible Charlese Darwina.

S klapnutím zápisník zavřel a už posté si položil stejnou otázku: *Jaká je mezi nimi spojitost?*

Možná bude lepší, když řešení téhle hádanky přenechá v Sigmě někomu jinému. Napadlo ho, že by mohl nechat Logana, ať s podrobnostmi jeho šetření seznámí jeho kolegy Monka Kokkalise a Kathryn Bryantovou. Ti dva prokázali, že jsou experty ve skládání detailů a hledání souvislostí tam, kde žádné na první pohled nejsou. Tady ale třeba žádná spojitost jednoduše opravdu není. To se zatím nedalo vyloučit. Gray potřeboval další informace a fakta, a to zejména o tom posledním bodu.

Do té doby nechá ty dvě hrdličky na pokoji.

21.32 NEWYORSKÉHO ČASU
WASHINGTON, D.C.

„Je to pravda?“

Monk položil dlaň na nahé břicho ženy, kterou miloval. Klečel vedle postele v oranžovočerných teplákách Nike. Jeho tričko, propocené po večerním joggingu, leželo na podlaze, kam ho odhodil. Obočí, které představovalo jediný porost na jeho jinak vyholené hlavě, měl na čele vysoko vyklenuté v nadějném očekávání.

„Ano,“ potvrdila Kat. Jemně mu odsunula ruku a odkulila se na druhou stranu postele.

Monk se široce zazubil. Nemohl si pomoci. „Jsi si jistá?“

Kat vstala a vydala se do koupelny, jen v bílých kalhotkách a velkém tričku s logem Georgijské techniky. Její rovné kaštanově hnědé vlasy jí volně splývaly na ramena. „Měla jsem pět dní zpoždění,“ odpověděla podrážděně. „Včera jsem si udělala těhotenský test.“

Monk si stoupl. „Včera? Proč jsi mi to neřekla?“

Kat zmizela v koupelně a přivřela za sebou dveře.

„Kat?“

Slyšel, jak si pouští vodu ve sprše. Obešel postel a zastavil se u dveří do koupelny. Chtěl vědět víc. Sdělila mu tu bombu, když se vrátil z běhání a našel ji schoulenou na posteli. Měla červené oči a opuchlý obličej. Plakala. Chvíli mu trvalo, než ji ukonejšil natolik, aby mu řekla, co jí dělalo celý den takové starosti.

Zaklepal na dveře. Ten zvuk vyšel hlasitěji a naléhavěji, než zamýšlel. Zamračil se na neposlušnou ruku. Pětiprstá protéza představovala nejmodernější náhradu, napěchovanou nejnovějšími zařízeními DARPY. Dostal ji poté, co v jedné misi přišel o vlastní. Plast a kov ale není maso. To klepání na dveře znělo, jako kdyby se do nich chystal udělat tunel.

„Kat, mluv se mnou,“ řekl jemně.

„Jen si dám rychlou sprchu.“

Přestože mu odpověděla s povzdechem, Monk v jejím hlase slyšel napětí. Nahlédl do koupelny. I když už spolu chodili téměř rok a on měl v jejím bytě svou vlastní zásuvku v prádelníku, existovaly jisté limity soukromí.

Kat seděla na prkénku toalety a hlavu měla svěšenou v dlaních.

„Kathryn…“

Vzhlédla, jednoznačně poplašená nad jeho vpádem. „Monku!“ Naklonila se ke dveřím, aby je dovřela.

Zablokoval je nohou. „Vždyť jsi tu jen seděla.“

„Čekala jsem, až se mi ohřeje sprcha.“

Monk si při vstupu všiml párou zamlženého zrcadla. Místnost voněla po jasmínu. Ta vůně v něm vyvolávala nejrůznější vzpomínky. Přistoupil k ní a klekl si.

Odtáhla se od něj.

Položil jí ruce – jednu pravou, jednu umělou – na kolena.

Nepodívala se mu do očí, ani nezvedla hlavu.

Roztáhl jí kolena, naklonil se mezi ně a přejel jí rukama po vnější straně stehen až k hýždím. Přitáhl ji k sobě.

„Já musím…,“ začala.

„Musíš jít ke mně.“ Zvedl ji a posadil si ji na klín. Její tvář byla těsně u jeho.

Konečně se jejich oči střetly. „Já… omlouvám se.“

Naklonil se ještě blíž. „Za co?“ Jejich rty se o sebe otřely.

„Měla jsem být opatrnější.“

„Nevzpomínám si, že bych si stěžoval.“

„Ale takováhle chyba…“

„Nikdy.“ Tvrdě ji políbil – ne zlostně, ale na znamení, že se na něj může spolehnout. Zašeptal: „Nikdy tomu tak neříkej.“

Objala ho a spojila ruce za jeho zády. Její vlasy voněly jasmínem. „Co budeme dělat?“

„Možná nevím všechno, ale tohle ano.“

Překulil ji na bok a položil ji na koupelnovou předložku.

„Ach,“ vydechla.

7.55
KODAŇ, DÁNSKO

Gray seděl v kavárně naproti malému antikvariátu a prohlížel si obchod na druhé straně ulice.

Na okně se skvěl nápis SJÆLDEN BØGER, VZÁCNÉ KNIHY. Knihkupectví zabíralo přízemí řadového patrového domu se střechou z červených tašek. Vypadal úplně stejně jako jeho sousedé po obou

stranách. A stejně jako ostatní domy v této chudší části města byl v havarijním stavu. Horní okna zakrývala prkna a krámek byl zabezpečen za ocelovou zábranou.

Zavřeno.

Zatímco Gray čekal, až majitel obchůdku otevře, kriticky hleděl na protější dům a srkal to, co tady v Dánsku vydávali za horkou čokoládu. Nápoj byl tak hustý a sladký, že chutnal jako roztavená čokoládová tyčinka. Pátravě se pokoušel proniknout pohledem zabedněná okna. I když měl dům za sebou jednoznačně lepší časy, stále ještě se mohl pyšnit kouzlem Starého světa: z podkroví vyhlížely vikýře, v prvním patře se křižovaly těžké trámy a příkrý svah střechy byl stále připravený setřásat dlouhé zimní chumelenice. Gray si dokonce všiml starých jizev pod okny, kde kdysi visely truhlíky s květinami.

Rozjímal nad možnostmi, jak by se dům dal zrestaurovat do původního lesku, aby skloubil novodobé technické požadavky s estetikou.

Málem cítil vůni pilin.

Tato poslední myšlenka zaplašila jeho příjemné zasnění. Vybavily se mu další vzpomínky, nezvané a nechtěné: otcova dílna vzadu v garáži, kde mu Gray vždycky po škole pomáhal. To, co obvykle začínalo jako jednoduchá práce, často končilo hlasitými hádkami, při kterých létala slova, jež se dala obtížně brát zpátky. Neustálé šarvátky nakonec Graye vypudily ze střední školy a dohnaly ho ke vstupu do armády. Teprve v poslední době otec se synem našli nové způsoby komunikace a naučili se respektovat svoje odlišnosti.

I tak Graye stále pronásledovala poznámka, kterou jednou jen tak mimochodem pronesla jeho matka. O tom, že si je Gray s otcem mnohem podobnější, než si kterýkoliv z nich uvědomuje. Proč ho to v poslední době tak trápilo? Odsunul tu vzpomínku stranou a potřásl hlavou.

Podíval se na hodinky. Toužil pokračovat ve svých denních úkolech. Už si obhlédl aukční síň a připevnil dva fotoaparáty k předním i zadním přístupovým cestám. Zbývalo už jen promluvit si s majitelem zdejšího obchodu o té bibli a pořídit pár snímků hlavních aktérů. To bude všechno a on bude moci strávit celý dlouhý víkend s Ráchel.

Pomyšlení na její úsměv mu uvolnilo zatuhlá ramena.

Konečně se za řekou ozval zvon, dveře do antikvariátu se otevřely a ocelová brána počala vyjíždět vzhůru.

Gray se napřímil. Překvapilo ho, když spatřil, kdo ten krámek otvírá. Černé vlasy spletené do copu, kávová pleť, široké oči tvaru mandlí. Byla to ta dívka, která ho ráno sledovala. Dokonce měla na sobě stejný kabátek a zelený odřený vak.

Gray vylovil z kapsy chumel bankovek a nechal je na stole. Byl rád, že se může přestat zabývat vlastním nitrem a začít s nějakou prací.

Přešel přes úzkou ulici zrovna v okamžiku, kdy dívka připevňovala vytaženou bránu. Ohlédla se na něj beze stopy překvapení.

„Nechte mě hádat, kámo," oslovila ho břitkou angličtinou ochucenou britským přízvukem a přejela ho pohledem od hlavy k patě. „Američan."

Zamračil se nad jejími přidrzlými způsoby. Ještě neřekl ani slovo.

I nadále se však tvářil mírně zvědavě a nedal najevo, že ví o tom, jak ho ráno sledovala. „Jak jste to poznala?"

„Podle vaší chůze. Jako kdybyste měl v zadku klacek. To vás bezpečně prozrazuje."

„Neříkejte."

Připevnila bránu. Gray si na jejím kabátku všiml několika odznáčků: duhové vlajky Greenpeace, stříbrného keltského znaku, zlatého egyptského ankhu a barevné sbírky knoflíků se slogany v dánštině a jedním v angličtině – GO LEMMINGS GO. Také měla na ruce bílý gumový náramek se slovem NADĚJE.

Mávla na něj, aby uhnul, ale vrazila do něj, když nezareagoval dostatečně rychle. Na odchodu se k němu otočila. „Krám otvírá až za hodinu. Sorry, kámo."

Gray stál na prahu a díval se ze dveří do antikvariátu na onu dívku. Přešla ulici a zamířila do kavárny. Když procházela kolem stolku, u kterého Gray před chvilkou nechal několik bankovek, jednu zvedla a vešla dovnitř. Okénkem sledoval, jak si objednává dvě velké kávy a platí za ně zcizenými penězi.

Za okamžik se vrátila se dvěma plastovými kelímky v rukách.

„Ještě jste tady?" zeptala se.

„Momentálně nemám, kde jinde bych byl."

„To je smůla." Dívka kývla na zavřené dveře a pozvedla obě plné ruce. „No?"

„Ach." Gray se otočil a otevřel jí dveře.

Protáhla se kolem něj dovnitř. „Bertale!" zaburácela – a ohlédla se na Graye. „Tak jdete dovnitř, nebo ne?"

„Myslel jsem, že jste říkala."

„Blbost.“ Obrátila oči v sloup. „Dost těch šarád. Nedělejte, že jste mě ráno neviděl.“

Gray ztuhl. Takže se nejednalo o shodu okolností. Ona ho doopravdy sledovala.

Zavolala do nitra obchodu: „Bertale! Ať už jsi tady!“

Gray zmateně a opatrně vstoupil dovnitř. Zůstal stát u dveří, připravený na všechno.

Krámek byl stejně úzký jako ulice. Po obou stranách se ke stropu tyčily police s nejrůznějšími knihami, texty a brožurami. O několik kroků dál lemovaly hlavní uličku dvě prosklené skříně, na první pohled zamčené. V nich se nacházely rozpadající se knihy vázané v kůži a nějaké svitky srolované v ochranných pouzdrech.

Gray se rozhlédl.

V kuželech světla ranního slunce se vznášela smítka prachu. Ve vzduchu cítil stáří, rozkládající se podobně jako vystavené objekty. Jako všude v Evropě. Věk a starobylost tu jsou každodenní součástí života.

I přes vetchost a sešlost budovy antikvariát zářil laskavým půvabem – od nástěnných svícnů z barevného skla až po několik knihovnických žebříků, které se opíraly o police se zbožím. Vedle předního okna tu dokonce stála dvě přitažlivá, vypolstrovaná křesla.

A nejlepší ze všeho…

Gray se zhluboka nadechl.

Žádné kočky.

Vzápětí se objevil důvod jejich nepřítomnosti.

Zpoza jedné police se vyšourala obrovská chundelatá postava. Byl to postarší pes, patrně kříženec bernardýna, s pytlovitýma hnědýma očima. Mrzutě se k nim sunul, kulhaje na levou přední nohu. Místo tlapy měl jen zkroucený pahýl.

„Tady jsi, Bertale.“ Dívka se sklonila a nalila do misky na podlaze obsah jednoho kelímku. „Ten prašivý opilec je k ničemu, dokud si nedá ranní kávu.“ To pronesla s evidentní náklonností.

Bernardýn se dovlekl k nim a dychtivě se pustil do obsahu misky.

„Myslím, že kafe není pro psy dobré,“ upozornil ji Gray.

Dívka se narovnala a hodila si cop přes rameno. „Nebojte se. Je bez kofeinu.“ Vydala se dále do obchodu.

„Co se mu stalo s packou?“ zeptal se Gray, aby získal čas, než si trochu utřídí situaci, do níž se dostal. Když procházel kolem psa, pohladil ho na boku, čímž si od něj vysloužil plácnutí ocasem.

„Omrzliny. Mutti si ho vzala před mnoha lety.“

„Mutti?“

„Moje babička. Už na vás čeká.“

Ze zadní části obchodu se ozval nějaký hlas: *„Er det ham der vil købe bøgerne,* Fiona?“

„Ja, Mutti! Ten americký kupec. Anglicky, prosím.“

„Send ham ind paa mit kontor.“

„Mutti vás přijme ve své kanceláři.“ Fiona ho zavedla dozadu. Pes, který dopil svou ranní kávu, mu kráčel v patách.

Uprostřed krámku minuli malý prodejní pult vybavený počítačem Sony a tiskárnou. Zdálo se, že se moderní doba zachytila drápkem i tady.

„Máme vlastní internetovou stránku,“ poznamenala Fiona, když si všimla, na co se dívá.

Prošli kolem pokladny a vstoupili otevřenými dveřmi do zadní místnosti. Jednalo se spíše o předpokoj než kancelář. Byla tu pohovka, nízký stolek a dvě křesla. I stůl v rohu vypadal spíše jako místo na varnou plotýnku a čajovou konvici než jako prostor k úřednickým úkonům. Nicméně podél jedné stěny stála řada černých kartotéčních skříní. Ze zamřížovaného okénka dopadalo dovnitř radostné ranní světlo, které ozařovalo jediného člověka v místnosti.

Žena se postavila a podala Grayovi ruku. „Doktore Sawyere,“ oslovila ho jménem, které přijal pro tuto misi. Zjevně si o něm zjišťovala nějaké informace. „Já jsem Grette Nealová.“

Měla pevný stisk. Byla hubená, a i když měla bledou pleť, zářilo z ní nezdolné zdraví jejích krajanů. Pokynula Grayovi, aby se posadil do jednoho křesla. Z celé její osobnosti vyzařovala nenucenost – i z oblečení, které měla na sobě: tmavomodré džíny, tyrkysová blůza a prosté černé tenisky. Dlouhé stříbrné vlasy podtrhovaly její vážné chování, ale v očích jí jiskřily ohníčky pobavení.

„S mou vnučkou jste se už setkal.“ Grette Nealová hovořila anglicky plynně, ale s jasným dánským přízvukem. Na rozdíl od své vnučky.

Gray se podíval z bledé starší dámy na tmavou dívku. Neviděl žádnou rodinnou podobu, ale nechal si to pro sebe. Musel si vyjasnit důležitější věci.

„Ano, už jsme se setkali,“ přikývl. „Dokonce se zdá, že jsme se už dnes setkali dvakrát.“

„Ach, Fionina zvědavost ji jednoho dne přivede do maléru,“ řekla

Grette přísně, ale účinky jejích slov zmírňoval úsměv, který se jí objevil na rtech. „Vrátila vám peněženku?“

Gray nakrabatil obočí. Sáhl si na zadní kapsu. Prázdná.

Fiona se natáhla do postranní kapsy svého vaku a vytáhla jeho hnědou koženou peněženku.

Gray po ní chňapnul. Pamatoval si, jak do něj vrazila, když odcházela pro kafe. Nešlo tedy jen o netrpělivou hrubost.

„Prosím, neberte to jako urážku,“ ujistila ho Grette. „Tak Fiona zdraví neznámé lidi.“

„Zkontrolovala jsem všechny jeho doklady totožnosti,“ poznamenala Fiona a pokrčila rameny.

„Pak tedy, prosím, vrať tomu mladému muži i jeho pas, Fiono.“

Gray si ohmatal druhou kapsu. Taky prázdná. Pro rány boží!

Fiona mu hodila malou modrou knížečku s americkým orlem na předních deskách.

„Je to všechno?“ zeptal se Gray a osahával si ostatní kapsy.

Fiona pokrčila rameny.

„Opět, prosím, omluvte nevázanost mé vnučky. Občas se chová příliš ochranářsky.“

Gray na ně zíral. „Nechtěla by mi některá z vás vysvětlit, o co tu jde?“

„Přišel jste se vyptávat na Darwinovu *Bibel“* řekla Grette.

„Bibli,“ přeložila Fiona.

Grette přikývla. Dánské slovíčko, které jí uklouzlo, prozrazovalo, že ji toto téma znepokojuje.

„Zastupuji kupce, který by o ni mohl mít zájem,“ sdělil jim Gray.

„Ano. To víme. A celý včerejšek jste strávil vyptáváním se ostatních ohledně dalších položek, které budou prodávány na Ergenscheinově aukci.“

Gray překvapeně po vy táhl obočí.

„Jsme tady v Kodani malá komunita bibliofilů. Zprávy se mezi námi šíří velice rychle.“

Gray se zamračil. Domníval se, že jednal podstatně diskrétněji.

„Bylo to právě vaše pátrání, které mě přimělo poskytnout Darwinovu bibli do aukce. Celou komunitu rozvířil rostoucí zájem o listiny vědců viktoriánského období.“

„Takže je vynikající okamžik na prodej,“ dodala Fiona trochu příliš pevně, jako kdyby uzavírala nějakou nedávnou debatu. „Nájem za minulý měsíc byl…“

Grette ji umlčela mávnutím ruky. „Šlo o obtížné rozhodnutí. Tu bibli koupil můj otec v roce 1949 a choval ji jako oko v hlavě. Jsou v ní ručně vypsaná jména členů Darwinovy rodiny, která jdou deset generací před slavného Charlese. Ta bible je ale významná i z historického hlediska. Cestovala s Charlesem kolem světa na známé lodi *Beagle*. A nevím, jestli je vám to známo nebo ne, ale Charles Darwin jednu dobu dokonce uvažoval o tom, že nastoupí do semináře. V té jediné bibli se tedy propojuje nábožensky založený muž a vědec."

Gray přikývl. Ta žena se ho zjevně snažila zaujmout. Jedná se o trik, jak ho přimět, aby začal přihazovat v aukci? Aby ona za knihu dostala co možná nejlepší cenu? V každém případě to Gray mohl využít ke svému prospěchu.

„A důvod, proč mě Fiona sledovala?" zeptal se.

Grette unaveně pokrčila rameny. „Ještě jednou se omlouvám za její dotěrnost. Jak už jsem se zmínila, v poslední době se zvedla nebývalá vlna zájmu o památky po viktoriánských vědcích a jsme tu malá komunita. Všichni víme, že některé transakce proběhly…, řekněme…, když ne prostřednictvím černého trhu, pak přinejmenším trhu šedého."

„O tom jsem se také něco doslechl," podotkl Gray zdrženlivě, v naději, že z ní vyláká více informací.

„Objevili se kupci, kteří nedodrželi odklepnutou cenu, platili pokoutním způsobem, falešnými šeky a podobně. Fiona se jen snažila chránit mé zájmy. Občas zachází příliš daleko a využívá vloh, na které by nejraději měla zapomenout." Grette povytáhla na svou vnučku káravě obočí.

Fiona náhle obrátila svou pozornost k patrně velice zajímavému vzoru prken na podlaze.

„Tak před rokem tu byl jeden gentleman, který strávil celý rok prohledáváním mých dokumentů o původu knih a procházením historických záznamů o vlastnictví." Kývla hlavou ke skříním u stěny. „A pak mi zaplatil ukradenou kreditkou. Dával najevo obzvláštní zájem právě o Darwinovu bibli."

„Takže je opatrnost na místě," vmísila se znovu důrazně Fiona.

„Víte, co to bylo za muže?" chtěl vědět Gray.

„Ne, ale poznala bych ho, kdybych ho viděla. Divný, bledý chlapík."

Fiona se pohnula. „Ale bankovní vyšetřování podvodu vypátralo jeho stopy přes Nigérii do Jihoafrické republiky. Dál ho sledovat nemohli. Ten zatracený darebák za sebou zametl stopy."

Grette se zachmuřila. „Dávej si pozor na jazyk, mladá dámo.“

„Proč tak horlivé vyšetřování?“ zeptal se Gray.

Fionu opět začala fascinovat podlaha.

Grette na ni upřeně hleděla. „Má právo to vědět.“

„Mutti…,“ Fiona zavrtěla hlavou.

„Co vědět?“

Fiona po něm střelila pohledem a sklopila oči. „Poví to ostatním a pak dostaneme poloviční cenu.“

Gray pozvedl ruku. „Já umím být diskrétní.“

Grette ho zamyšleně pozorovala a přimhouřila jedno oko. „Ale já se ptám, jestli dokážete být pravdomluvný…, doktore Sawyere.“

Gray na sobě cítil zkoumavé pohledy obou žen. Je jeho krytí tak neprůstřelné, jak doufal? Pod jejich pohledy se mimoděk narovnal.

Nakonec Grette promluvila: „Měl byste to vědět. Brzy poté, co ten bledý gentleman zmizel i s informacemi, které tu získal, došlo ke vloupání do obchodu. Nic se neztratilo, ale vitrína, kde normálně vystavujeme Darwinovu bibli, byla otevřená. Naštěstí pro nás dáváme bibli a další nejvzácnější knihy na noc do trezoru. Kromě toho také policie zareagovala velice rychle na alarm a vyrušila je. Vloupání zůstalo nevyšetřené, ale my víme, kdo ho měl na svědomí.“

„Ten slizký blbeček…,“ zamumlala Fiona.

„Od té noci přechováváme bibli v bezpečnostní schránce v bance za rohem. I tak nás během posledního roku dvakrát vykradli. Pachatel obešel poplašné zařízení a pořádně to tu prohledal.“

„Někdo chce tu bibli,“ podotkl Gray.

„To také předpokládáme.“

Gray tomu začínal rozumět. Prodej bible pro ně neměl jen tu výhodu, že získají nějaké peníze, ale navíc se zbaví nepříjemného břemene. Někdo tu bibli chtěl a časem mohl přejít na násilnější metody, jak ji získat. A tato hrozba přejde na nového majitele.

Gray si koutkem oka prohlížel Fionu. Všechno dělala, jen aby ochránila svou babičku a její finanční zabezpečení. Viděl v jejích očích žár. Ta dívka si jednoznačně přála, aby její babička bývala držela jazyk za zuby.

„Bible by mohla být ve větším bezpečí v soukromé sbírce někde v Americe,“ řekla Grette. „Těm lidem třeba nebude stát za to, aby se trmáceli za příslovečnou Velkou louží.“

Gray přikývl. Za ženinými slovy slyšel argumentaci obchodníka.

„Zjistily jste, co toho člověka nutí tak usilovat o získání té knihy?“

zeptal se.

Nyní se zadívala do neurčitá pro změnu Grette.

„Taková informace by mohla zvýšit hodnotu bible pro mého klienta," zatlačil Gray.

Grette po něm střelila pohledem. Nějak poznala, že si vymýšlí. Znovu si ho důkladně prohlížela a zvažovala něco více než pouhou pravdivost jeho slov.

V tu chvíli se do kanceláře přiloudal Bertal, toužebně začenichal směrem k sušenkám, které ležely na stolku vedle čajové konvice, přešel ke Grayovi a s povzdechem sebou praštil na zem po jeho boku. Položil mu čumák na botu, zjevně zcela klidný v přítomnosti tohoto cizince v jejich krámku.

Jako kdyby to stačilo, zavřela Grette oči a o něco méně příkře odpověděla: „Nejsem si jistá. Mám jen určité domněnky."

„Rád bych si je poslechl."

„Ten muž sem přišel hledat informace o knihovně, která byla po válce rozprodána po jednotlivých kusech. Dnes odpoledne se vlastně na té aukci objevují hned čtyři položky se stejným původem. Deník de Vnese, kopie Mendelových článků a dva texty od fyzika Maxe Plancka."

Gray si uvědomoval, že v notesu má zapsaný stejný seznam. Jednalo se přesně o ty položky, které vzbudily zájem pochybných sil. Kdo je skupuje a proč?

„Nemohla byste mi říct něco víc o té staré sbírce knih? Existuje nějaký důvod, proč by měly být tak významné?"

Grette vstala a přešla ke kartotéce. „Mám tu původní doklad o koupi z roku 1949. Tam je uvedeno jméno vesnice a malého panství. Podívám se, jestli to najdu."

Přesunula se do kužele slunečního světla ze zadního okna a vytáhla prostřední zásuvku. „Nemohu vám dát originál, ale Fiona vám ho ráda ofotí."

Zatímco se stařena probírala papíry, Bertal pozvedl nos z Grayovy boty a z hrdla se mu vydralo dunivé zavrčení.

Nebylo určeno Grayovi.

„Tady to je." Grette se otočila a podávala mu kus zažloutlého papíru v plastovém ochranném obalu.

Gray si nevšímal její natažené ruky a soustředil se na podlahu u jejích nohou. Přes pruh sluneční záře na místě, kde Grette stála, se mihl nějaký stín.

„K zemi!“

Gray vyskočil z křesla a natáhl se po staré ženě.

Bertal za ním ostře zaštěkal a téměř tím zakryl zvuk tříštěného skla.

Bylo příliš pozdě. Gray už stihl jen zachytit tělo Grette Nealové, které se hroutilo k zemi poté, co jí vybuchl obličej do změti krve a kostí, jak jej zezadu roztrhala kulka, vypálená odstřelovačem zvenčí.

Gray její tělo položil na zem a schoval se za křeslem.

Fiona zaječela.

Roztříštěným zadním okénkem k nim dolehl syčivý zvuk a vzápětí do kanceláře dopadly dva černé válce, odrazily se od protější zdi a několikrát poskočily po podlaze.

Gray vyrazil zpoza křesla, popadl Fionu a strhl ji z místnosti a za roh.

Pes se hrabal za nimi.

Gray dotáhl Fionu do útočiště za knihovnu zrovna v okamžiku, kdy kanceláří zaduněla dvojitá detonace, která roztrhala stěnu na kousky sádry a dřeva.

Knihovna se převrátila a zarazila se v nebezpečně nakloněné poloze o svou sousedku. Gray chránil Fionu vlastním tělem.

Nad hlavou se jim vzňaly knihy a začal se na ně snášet žhavý popel.

Gray si všiml starého psa. Díky zdeformované pacce se pohyboval příliš pomalu. Výbuch jím mrštil až k protější zdi. Pes se nehýbal. Doutnal mu kožich.

Gray se přesunul tak, aby Fiona na Bertala neviděla. „Musíme odtud zmizet.“

Vytáhl šokovanou dívku zpod nakloněné knihovny. Zadní polovinu obchodu už vyplňovaly plameny a kouř. Nad hlavou se jim probudily k životu vodní trysky, z nichž začaly stříkat jemné praménky vody. Příliš slabé a příliš pozdě. Na uhašení starých, vyschlých knih nemohly stačit.

„Honem ven!“ vykřikl.

Vypotácel se s Fionou kupředu.

Moc pomalu.

Vnější bezpečnostní brána se s rachotem zřítila k zemi a uzavřela přední dveře i okno. Gray si všiml stínů po obou stranách ocelové mříže. Další ozbrojenci.

Ohlédl se za sebe. Vzadu se tyčila stěna z plamenů a dýmu.

Byli v pasti.

23.57
WASHINGTON, D.C.

Monk se vznášel v tom blaženém stavu mezi bděním a spánkem. Když se vášeň změnila v jemné šeptání a ještě jemnější dotyky, přesunuli se s Kat z podlahy koupelny do postele. Jejich nahá těla byla stále zabalena do prostěradel a přikrývek a ani jeden se nechtěl odpoutat od toho druhého – ve fyzickém ani jiném smyslu.

Monkův prst líně obkružoval křivku Katina ňadra, spíše konejšivě než dráždivě. Hladká klenba jejího chodidla něžně laskala jeho lýtko.

Dokonalé.

Tohle nemůže nic pokazit…

Místností se ozvalo pronikavé drnčení, které oba okamžitě probudilo.

Neslo se ze strany postele, kam Monk odložil tepláky… nebo je spíše odhodil. U jejich elastického pasu byl stále ještě připojený pager. Monk věděl, že po návratu z večerního joggingu nastavil vibrace. To mohla překonat jediná věc.

Nouzové volání.

Na druhé straně postele se z nočního stolku rozeznělo druhé, stejné zvonění.

Katin pager.

Oba se zvedli a ustaraně se na sebe podívali.

„Ústředí," řekla Kat.

Monk se shýbl a zvedl svůj pager i s tepláky. Jediný pohled potvrdil Katin odhad.

Spustil nohy na zem a natáhl se po telefonu. Kat se posadila vedle něj a přetáhla si přes nahá prsa přikrývku, jako kdyby při volání na ústředí bylo třeba zachovávat jistou decentnost. Monk vytočil přímé číslo do Sigma Force. Okamžitě dostal spojení.

„Kapitánko Bryantová?" ozval se Logan Gregory.

„Ne, pane. Tady je Monk Kokkalis. Ale Kat… kapitánka Bryantová je tu se mnou."

„Potřebuji vás oba okamžitě na velitelství."

Stručně mu vyložil situaci.

Monk poslouchal a přikyvoval. „Hned vyrážíme," zakončil hovor a položil sluchátko.

Kat se na něj dívala s nakrabatělým obočím. „Co se stalo?"

„Problémy.“

„S Grayem?“

„Ne. Jsem si jistý, že se má fajn.“ Monk si natáhl tepláky. „Pravděpodobně si užívá s Ráchel.“

„Tak co…?“

„Jde o ředitele Crowea. Něco se přihodilo v Nepálu. Není známo moc podrobností. Nějaký mor.“

„A co se stalo s ředitelem Crowem?“

„To je právě ono. Naposledy se ohlásil před třemi dny, ale pak komunikaci odřízla bouřka. Proto se nikdo příliš neznepokojoval. Dnes ale bouře skončila a pořád nic. Navíc se objevují zprávy o moru, smrti a nějakém povstání. Možná došlo k útoku vzbouřenců.“

Kat po vy táhla obočí.

„Logan svolává všechny na velitelství.“

Kat vyklouzla z postele a natáhla se po vlastním oblečení. „Co se tam může dít?“

„Nic dobrého, to je zatraceně jisté.“

9.22
KODAŇ, DÁNSKO

„Dá se tudy vyjít nahoru?“ zeptal se Gray.

Fiona civěla na zavřenou bránu, nehybně stála a hleděla nepřítomným pohledem, aniž mrkla. Gray na ní viděl známky šoku.

„Fiono…“ Gray ji obešel a naklonil se těsně k ní, aby zcela vyplnil její zorné pole. „Fiono, musíme uniknout před tím ohněm.“

Požár se rychle šířil, živený stohy suchých knih a dřevěných polic. Plameny už šplhaly až ke stropu, kde se převalovala oblaka kouře. Trysky pokračovaly ve svém marném boji a přidávaly k toxické směsi ještě vodní páry.

Každou vteřinou vzrůstala teplota. Když ale Gray uchopil Fionu za ruce, dívka se chvěla a třásla jako v zimnici. Alespoň ji ale jeho dotyk přiměl, aby se na něj konečně soustředila.

„Dá se někudy projít nahoru? Do prvního patra?“

Fiona vzhlédla. Cínové stropní pláty zakrýval dým. „Je tam pár starých místností. Podkroví…“

„Ano. Výborně. Můžeme se tam dostat?“

Zavrtěla hlavou, nejprve pomalu, pak pevněji, jak v bezprostředním nebezpečí začala trochu ožívat. „Ne. Jediné schody jsou…“ Chabě mávla k ohni. „Vzadu na budově.“

„Zvenku?“

Přikývla. Všude kolem nich divoce vířil popel a ohnivá stěna se blížila.

Gray tiše zaklel. Kdysi tu muselo být i nějaké vnitřní schodiště, ještě než rozdělili dům na přízemní antikvariát a horní místnosti. To už ale neplatilo. Bude muset improvizovat.

„Máte tu sekyru?“ zeptal se.

Fiona zavrtěla hlavou.

„A co nějaké páčidlo? Něco na otevírání beden a krabic?“

Fiona ztuhla a přikývla. „U pokladny.“

„Počkejte tady.“ Gray se pomalu sunul podél levé stěny, která nabízela nejlepší cestu k pokladně. Požár k ní zatím nedosáhl.

Fiona ho následovala.

„Řekl jsem vám, abyste tam na mě počkala.“

„Vím, kde je to zatracený páčidlo,“ odsekla mu.

Gray za její zlostí poznal strach, ale rozhodně se jednalo o vylepšení oproti ochromujícímu šoku ještě před chvilkou. Navíc její vztek vhodně doplňoval jeho. Zlobil se sám na sebe. Bylo dost špatné, že ho předtím ta dívka klidně sledovala, ale teď se ještě nechal zaskočit neznámými vrahy. Myšlenky na Ráchel ho natolik rozhodily a k celé této misi přistupoval tak přezíravě, až se dostal do smrtelného nebezpečí.

Fiona postupovala před ním. Slzely jí oči a kašlala z kouře. „Tady je.“ Naklonila se přes pult, sáhla za něj a vytáhla dlouhou zelenou tyč z oceli.

„Pojďme.“ Odvedl ji kus cesty vstříc postupujícím plamenům. Stáhl si vlněný svetr a vyměnil jej za páčidlo.

„Namočte hned ten svetr pod jednou tryskou.“ Ukázal tyčí. „A sama sebe taky.“

„Co hodláte…?“

„Pokusím se vytvořit naše vlastní schodiště.“

Gray popadl jeden knihovnický žebřík a vyškrábal se nahoru. Nad pozvednutou tváří se mu převaloval dým. Vzduch byl tak horký, až pálil. Gray zašťoural páčidlem u jedné stropní plechové desky. Dala se snadno sundat a odhodit stranou. Jak doufal, byly tu konzole, které zakrývaly trámy a podlahová prkna hořejšího patra.

Gray vylezl po žebříku až nahoru a stoupl si na horní polici knihovny. Pak se rozehnal a zabořil páčidlo mezi dvě prkna. Zajelo hluboko do mezery mezi nimi. Zapáčil. Ocelová tyč projela starým dřevem jako máslem. I tak se mu ale podařilo vytvořit jen myší díru.

Oči mu slzely a pálily ho. Sklonil se. Roztřásl ho trýznivý záchvat kašle. To není dobré. Bude to závod mezi jeho páčidlem a tím kouřem. Střelil pohledem k ohni. Zuřil se stále větší intenzitou. Dým houstl.

Touhle rychlostí to nikdy nestihne.

Jeho pohled přilákalo dění pod ním. Fiona se škrábala na žebřík. Našla šátek, namočila ho ve vodě a omotala si jej kolem spodní poloviny obličeje jako bandita. V jejím případě šlo o příhodný převlek.

Pozvedla vlněný svetr nasáklý vodou. Voda kapala i z ní a zdálo se, že se Fiona scvrkla jako mokré štěně. Gray si uvědomil, že je mladší než těch sedmnáct let, které jí původně hádal. Nemohlo jí být víc než patnáct. V očích se jí zračila panika – ale zároveň také naděje, jako by mu slepě důvěřovala.

Gray nesnášel, když tohle lidé dělali…, protože to vždycky fungovalo.

Převázal si rukávy svetru kolem krku a hodil si mokrý kus oblečení na záda. Přehyb vlhké vlny si přetáhl přes ústa a nos, aby ho alespoň trochu chránila před vzduchem plným kouře.

Opět se narovnal, připravený znovu zaútočit na tvrdohlavá prkna. Po zádech mu stékaly praménky vody. Vnímal pod sebou Fioninu přítomnost. A zodpovědnost.

Podíval se do prostoru mezi stropní konzolou a trámy, jestli tu nespatří nějakou jinou únikovou cestu. Všude kolem se křižovaly trubky a dráty, které sem zjevně přidávali postupně poté, co došlo k rozdělení domu na přízemní obchod a horní byt. Novější renovace vypadaly odfláknutě a ilustrovaly rozdíly mezi fortelností Starého světa a moderním lajdáctvím.

Po chvilce rozhlížení si Gray všiml porušení stejnoměrnosti prken a trámů. Plochu zhruba jednoho čtverečního metru lemovala silnější dřeva. Gray okamžitě poznal, o co jde. Před chvílí měl pravdu. Jednalo se o původní otvor, kudy procházelo schodiště, jež kdysi spojovalo přízemí s prvním patrem.

Jak důkladně ho ale zabednili?

To se dalo zjistit jediným způsobem.

Gray si stoupl na špičky a vydal se po horní polici knihovny jako akrobat k onomu rýsujícímu se otvoru. Bylo to jen několik metrů –

jenže směrem do nitra obchodu, k požáru.

„Kam jdete?“ ptala se Fiona na vrcholu žebříku.

Grayovi se nedostávalo dechu, aby to mohl vysvětlovat. Kouř každým krokem houstl. Panovala tu výheň jako v peci. Konečně dorazil pod uzavřený otvor do prvního patra.

Sklopil zrak a všiml si, že police pod ním už začínají doutnat. Stál na okraji požáru.

Neměl času nazbyt.

Zapřel se nohama a udeřil páčidlem vzhůru.

Špička tyče snadno projela slabšími prkny. Jednalo se o obyčejnou dřevotřísku a vinylové obložení. Fušeřina, přesně jak doufal. Díky bohu za to, že moderní řemeslníci nikdy neslyšeli o pracovní etice.

Gray zapáčil, zatímco kolem něj žhnul vzduch. Netrvalo dlouho a vytvořil dostatečný otvor, kterým se dalo prolézt.

Prohodil tyč otvorem. Se zaduněním dopadla na strop nad ním.

Otočil se k Fioně a naznačil jí, aby se k němu připojila.

„Dokážete vylézt na tu polici a…?“

„Viděla jsem, jak jste se tam dostal.“ Vyškrábala se na vrchol knihovny.

Grayovu pozornost přilákalo zlověstné zapraskání, které se ozvalo pod ním. Knihovna se zachvěla.

No skvělé…

Doutnající police valem slábly a jejich kombinovaná váha na ně začínala být příliš mnoho. Natáhl se k otvoru a povytáhl se do něj, aby uvolnil zatížení knihovny.

„Pospěšte,“ naléhal na dívku.

Fiona se k němu přesouvala s rozpaženýma rukama. Zbývalo jí urazit ještě asi metr.

„Honem,“ pobídl ji.

„Já jsem vás slyše…“

Část knihovny pod Grayem se zvučným prasknutím zkolabovala. Zachytil se okrajů otvoru pevněji a přihlížel, jak se police pod ním hroutí do ohně. Ke stropu vytryskl závan horkého vzduchu, popela a plamenů.

Fiona vykřikla, když se zachvěla i police pod ní. Ta ale zatím vydržela.

Gray, stále visící za ruce, na ni zavolal: „Skočte ke mně. Chyťte se mě za ramena.“

Fiona nepotřebovala žádnou další pobídku, protože se knihovna

pod ní nepřestávala otřásat. Skočila a tvrdě do něj narazila, pažemi se ho chytila kolem krku a nohama mu objala pas. Málem ho srazila dolů. Několikrát se zhoupl.

„Dokážete po mně vyšplhat nahoru?“ zeptal se jí přiškrceně.

„Já… myslím, že ano.“

Chvilku na něm jen nehybně visela.

Ostré okraje otvoru se mu zadíraly do prstů. „Fiono…“

Zachvěla se a pustila se do šplhání. Jakmile se dala do pohybu, postupovala rychle – prsty u nohy se mu zachytila za opasek a odrazila se od jeho ramen. Prolezla otvorem s mrštností opice.

Pod ním zuřila výheň knih a dřevěných polic.

Gray na nic nečekal a protáhl se otvorem za ní. Ocitli se uprostřed chodby. Po obou stranách byly místnosti.

„Už hoří i tady,“ zašeptala Fiona, jako kdyby se obávala, že přiláká pozornost plamenů.

Gray se postavil a spatřil mihotavou záři v zadní polovině bytu. Bylo tu ještě víc kouře než o patro níž.

„Jdeme,“ řekl. Dosud neměli vyhráno.

Odspěchal chodbou pryč od ohně a zastavil se u jednoho zabedněného okna. Vyhlédl mezi dvěma prkny. V dálce slyšel požární sirény. Na ulici pod nimi se shromažďovali lidé: kolemjdoucí a zevlouni. A mezi nimi se rozhodně ukrýval jeden nebo dva ozbrojenci.

Kdyby se pokusili vylézt tímhle oknem, byli by všem na očích.

Fiona se k němu připojila a hleděla také na srocený dav lidí. „Nenechají nás odejít, viďte?“

„Tak se budeme muset dostat ven sami.“

Odstoupil od okna a rozhlédl se. Vzpomněl si na vikýř, kterého si všiml ráno z ulice. Potřebovali se dostat na střechu.

Fiona pochopila jeho úmysl. „Ve vedlejší místnosti je žebřík.“ Ukázala mu cestu. „Občas jsem si sem nahoru chodila číst, když Mutti…“ Fioně se zlomil hlas a slova jí odumřela na rtech.

Gray věděl, že dívku bude smrt její babičky pronásledovat ještě hodně dlouho. Objal jí paží ramena, ale ona jeho ruku zlostně setřásla a uhnula.

„Tudy,“ řekla a zavedla ho do místnosti, která kdysi musela sloužit jako salonek. Teď tu bylo jen pár beden a stará, roztrhaná pohovka.

Fiona ukázala na roztřepený provaz, který visel od stropu, připevněný k padacím dveřím na střechu.

Gray za lano zatáhl a k podlaze se spustil sklápěcí dřevěný žebřík.

Vylezl na něj jako první a Fiona jej následovala.

Podkroví nebylo zařízené – jen izolace, trámy a krysí trus. Jediné světlo sem proudilo ze dvou vikýřových oken. Jedno vedlo do ulice, druhé k zadní části domu. Ve vzduchu se vznášel kouř, ale plameny se zatím neobjevily.

Gray se rozhodl, že vyzkouší zadní okno. Vedlo na západ, takže bylo v tuto denní dobu ve stínu. Na této straně domu také zuřil oheň, takže si zde útočníci jistě dávali menší pozor.

Gray přeskočil z jednoho trámu na druhý. Cítil, jak zezdola stoupá teplo. Jeden kus izolace už začínal doutnat a tavit se.

Gray dorazil k vikýři a vyhlédl z okna. Přes okraj střechy neviděl na dvorek za obchodem. A když nevidí on na ně, nevidí ani oni na něj. Navíc se z oken pod ním valila mračna kouře jako další krytí.

Alespoň v tom jim oheň poskytoval nějakou výhodu.

I tak si Gray stoupl ke straně, když nadzvedal petlici okna a opatrně je otvíral. Čekal. Žádné výstřely. Sirény už se ozývaly přímo z ulice.

„Půjdu první," zašeptal Gray Fioně do ucha. „Jestli je čistý vzduch…"

Za nimi zaburácela dunivá rána.

Oba se otočili. Ze středu doutnající izolace s ohlušujícím praskáním vyrazil plamenný jazyk, který začal olizovat střechu domu. Jejich čas vypršel.

„Za mnou," pokynul Gray.

Přikrčeně se vysunul z okénka. Venku na střeše panoval příjemný chlad a byl tu čerstvý vzduch, na rozdíl od vnitřku, kde se posledních několik minut neustále dusili.

Grayovi se zvedla z jejich úniku nálada a vyzkoušel střešní tašky. Sklon střechy byl dosti prudký, ale dokázal se botami na šikmé ploše dobře zachytit. Když bude opatrný, může tu chodit. Vykročil ze stínu okna a zamířil k severnímu obrysu střechy. Mezera mezi řadovými domy před ním neměřila více než metr. To by měli bez problémů přeskočit.

Spokojeně se otočil zpátky k vikýři. „Dobrá, Fiono…, hlavně opatrně."

Dívka vystrčila hlavu, rozhlédla se a vylezla na střechu. Zůstala přikrčená, téměř na všech čtyřech.

Gray na ni počkal. „Vedete si skvěle."

Ohlédla se po něm. Díky tomuto vyrušení si nevšimla prasklé tašky a propadla se do ní nohou. Taška praskla a Fiona ztratila rovnováhu.

Dopadla tvrdě na břicho – a začala klouzat dolů.

Snažila se něčeho zachytit, ale marně.

Gray se pro ni vrhl. Prsty hmátl do prázdna.

Sjížděla stále rychleji. Při jejích horečnatých pokusech o zbrzdění pádu se pod ní tříštily další tašky. Doprovázela ji lavina úlomků a střepů, která stále sílila.

Gray si lehl na břicho. Nemohl jí nijak pomoci.

„Okap!“ vykřikl za ní, nedbaje na opatrnost. „Chyťte se okapu!“

Zdálo se, že jeho slova nevnímá. Hrabala rukama i nohama a rozbíjela další tašky. Nadskočila a začala se kutálet. Ze rtů se jí vydral roztřesený výkřik.

První rozbité tašky přepadly přes okraj střechy. Gray slyšel, jak se hlučně tříští napadrť na kamenném dvoře pod nimi.

Vzápětí je následovala Fiona – s rozevlátými pažemi přelétla přes okraj.

Zmizela.

3. kapitola

UKUFA

10.20
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Deset tisíc kilometrů a lán světa od Kodaně se jihoafrickou divočinou nemotorně valil džíp.

Slunce už začínalo nepříjemně pálit a nad savanou se vlnil vzduch. Ve zpětném zrcátku bylo vidět, jak se široké pláně, tu a tam přerušované trnitým houštím a osamělými červenými křovinatými vrbami, opékají na slunci. Těsně před ním se zvedal nízký pahorek, pokrytý hustým akáciovým porostem a strašidelně vyhlížejícími stromy.

„Tohle je to místo, paní doktorko?“ zeptal se Khamisi Taylor a pohlédl na ženu vedle sebe. Točil volantem, aby udržel džíp ve vyschlém korytu potoka, a od kol se jim zvedala oblaka prachu.

Doktorka Marcia Fairfieldová zpola stála na místě pro spolujezdce a přidržovala se okraje předního okénka. Ukázala kupředu. „Objeďte to ze západu. Tam je hluboká proláklina.“

Khamisi podřadil a zatočil doprava. Jako správce národního parku Hluhluwe-Umfolozi musel ve službě postupovat podle protokolu. Pytlačení bylo závažným přečinem – ale zároveň realitou. Zejména v odlehlejších oblastech parku.

Dokonce jeho vlastní lidé, ostatní příslušníci kmene Zuluů, tu a tam jednali podle tradičních zvyků. Občas musel pokutovat staré dědečkovy přátele. Stařešinové mu dali přezdívku, která v jazyce kmene Zuluů znamená „Tlouštík“. Nevyslovovali ji s velkým posměchem, ale Khamisi věděl, že se pod ní ukrývá spodní proud nechuti. Považovali ho za horšího, protože přijal bělošskou práci a

tloustne na úkor ostatních. Pořád tu figuroval tak trochu jako cizinec. Jeho otec ho odvezl do Austrálie, když bylo Khamisimu dvanáct let, ihned po matčině smrti. Značnou část života strávil kousek od Darwinu na severním pobřeží Austrálie a dva roky dokonce navštěvoval univerzitu v Queenslandu. Nyní, v osmadvaceti letech, se vrátil zpátky a dostal místo správce parku – částečně kvůli svému vzdělání a částečně díky svým vazbám na zdejší kmen.

Tloustne na úkor ostatních.

„Nemůžete jet rychleji?“ naléhala jeho spolujezdkyně.

Doktorka Marcia Fairfieldová, prošedivělá a široce uznávaná bioložka z Cambridge, se podílela na původním projektu Operace Nosorožec a často ji nazývali Jane Goodallová nosorožců. Khamisi s ní pracoval rád. Možná kvůli upřímnosti a otevřenosti, která vyzařovala už z její vybledlé khaki vesty a stříbrných vlasů, stažených dozadu do prostého ohonu.

Nebo možná díky jejímu zápalu. Jako nyní.

„Jestli matka zahynula při porodu, mládě může být pořád naživu. Ale jak dlouho?“ Udeřila pěstí do boku okénka džípu. „Nemůžeme přijít o oba.“

Jako správce parku to Khamisi chápal. Od roku 1970 poklesla populace černých nosorožců v Africe o devadesát šest procent. Park Hluhluwe-Umfolozi se tento trend pokoušel zvrátit, podobně jako se to podařilo u nosorožců bílých. Jednalo se o hlavní ochranářský projekt parku.

Každý černý nosorožec je důležitý.

„Jediný důvod, proč jsme ji našli, byla implantovaná vysílačka,“ pokračovala doktorka Fairfieldová. „Všimli si jí z vrtulníku. Jestli ale porodila mládě, to mládě žádnou vysílačku mít nebude.“

„Nezůstane v blízkosti matky?“ zeptal se Khamisi. Něco podobného už sám viděl. Před dvěma lety našel dvě lvíčata, jak se tiskla ke studenému břichu matky, již zastřelil sportovní pytlák.

„Znáte osudy sirotků. Mrtvola přiláká predátory. Jestli bude pořád ještě nablízku mládě, krvavé po porodu…“

Khamisi přikývl. Přidal plyn a džíp poskakoval vzhůru po kamenitém svahu. Zadní kola podjela ke straně na nějaké hromadě uvolněného kamení – ale vůz pokračoval v cestě.

Jakmile překonali kopec, otevřel se před nimi terén, rozbrázděný hlubokými roklemi a zurčícími praménky. Zde vegetace zhoustla: platanové fíkovníky, mahagony a další stromy. Jednalo se o jednu z

mála „mokrých“ oblastí parku a zároveň o jednu z nejodlehlejších, daleko od obvyklých cest a turistických tras. Sem směli jen lidé na zvláštní povolení, a to ještě pod přísným omezením: výhradně za denního světla, žádné přenocování. Toto území se táhlo až k západním hranicím parku.

Khamisi se rozhlédl po obzoru a opatrně naváděl džíp z opačného svahu kopce. Asi kilometr a půl od nich se po pláni táhl třímetrový černý plot, který odděloval park od sousední soukromé rezervace. Takové rezervace se často vyskytovaly na hranicích parku, kde dovolovaly bohatším cestovatelům důvěrnější kontakt s přírodou.

Tohle ovšem nebyla žádná obyčejná soukromá rezervace.

Národní park Hluhluwe-Umfolozi byl založen v roce 1895 a jednalo se o nejstarší chráněné území v Africe. 1 vedlejší soukromá rezervace byla tedy nejstarší ze všech. Klan Waalenbergů, tvořící významnou burskou dynastii Jihoafrické republiky, jejíž kořeny sahají až do sedmnáctého století, vlastnil tento kus půdy dokonce ještě před vyhlášením parku. Rezervace dosahovala čtvrtiny rozměrů samotného parku Hluhluwe-Umfolozi. Říkalo se, že na jejím území jen kypí divoký život. A nejen velká pětka – sloni, nosorožci, levharti, lvi a buvoli – ale také predátoři a kořist všech druhů: krokodýli nilští, hroši, gepardi, hyeny, pakoňové hřivnatí, šakali, žirafy, zebry, antilopy vodušky, kudu, impaly, bahnivci, prasata bradavičnatá i paviáni. Tvrdilo se, že Waalenberská rezervace nevědomky poskytla útočiště stádu vzácných okapi, ještě než byl tento příbuzný žirafy v roce 1901 vůbec popsán.

K Waalenberská rezervaci se ale vázaly další příběhy a historky. Byla přístupná pouze vrtulníkem nebo malým letadlem. Silnice, které k ní vedly, si divočina dávno vzala zpátky. Jediní návštěvníci, kteří sem příležitostně zavítali, byli hodnostáři z celého světa. Říkalo se, že tu jednou lovil Teddy Roosevelt, který poté podle vzoru Waalenberské rezervace vytvořil systém národních parků Spojených států.

Khamisi by dal cokoliv, aby tam mohl strávit alespoň jeden den.

Tato čest však patřila pouze vrchnímu správci Hluhluwe. Objížďka Waalenberské rezervace patřila k výhodám, které s sebou tento post nesl, a i pak musel správce nejprve podepsat místopřísežné prohlášení o své diskrétnosti. Khamisi doufal, že jednoho dne tohoto cíle dosáhne také.

Ale moc velké naděje si nedělal.

Kvůli své černé kůži.

Příslušnost ke kmeni Zuluů a vzdělání mu sice pomohly získat současné místo, ale i po zrušení apartheidu zůstaly jisté hranice. Tradice umírají pomalu – pro černochy i bělochy. I tak jeho místo bylo průlomem. Jedním ze smutných důsledků apartheidu bylo, že celá generace kmenových dětí vyrostla jen s malým nebo žádným vzděláním a trpěla lety sankcí, segregace a nepokojů. Ztracená generace. On tedy udělal vše, co mohl: otevřel dveře a držel je otevřené pro ty, kteří přijdou po něm.

Bude hrát Tlouštíka, když to jinak nepůjde.

A mezitím…

„Támhle!“ vykřikla doktorka Fairfieldová a vytrhla Khamisiho ze zamyšlení. „U toho baobabu na úpatí kopce zatočte doleva.“

Khamisi spatřil prehistorický obří strom. Z konců větví žalostně visely velké bílé květy. Nalevo od něj se země svažovala do miskovité prohlubně. Khamisi si uprostřed ní všiml odlesku vodní hladiny.

Napajedlo.

Takové prameny se vyskytovaly všude po území parku – některé přirozené, jiné vykopané člověkem. Jednalo se o nejlepší místa, kde se dala pozorovat divoká zvířata – a zároveň o ta nejnebezpečnější místa na procházku.

Khamisi u stromu zastavil. „Odtud budeme muset pěšky.“

Doktorka Fairfieldová přikývla. Oba si vzali pušky. I když byli ochránci přírody, zároveň si dobře uvědomovali všudypřítomné nebezpečí.

Vystoupili a Khamisi si hodil přes rameno svou dvouhlavňovou velkorážní kulovnici Nitro Holland & Holland Royal ráže 12 mm. Ta dokázala zastavit i útočícího slona. V hustých křovinách jí dával přednost před lehčími zbraněmi.

Vyrazili dolů ze svahu, porostlého trávou a křovinami. Baldachýn listoví nad nimi je chránil před paprsky slunce, ale zároveň vytvářel hluboké stíny. Khamisi si cestou všiml ponurého ticha. Žádný zpěv ptáků. Žádné brebentění opic. Jen bzučení a drnčení hmyzu. Z toho ticha měl nepříjemný pocit.

Doktorka Fairfieldová se vedle něj dívala na přístroj GPS.

Ukázala rukou.

Khamisi se vydal naznačeným směrem a vyhnul se blátivé tůňce. Namáhavě se probojovával rákosím a zanedlouho ho odměnil rostoucí zápach rozkládajícího se masa. Netrvalo dlouho a narazil na jeho zdroj – velkou zvířecí mrtvolu.

Samice černého nosorožce musela vážit hodně přes tunu. Skutečný kolos.

„Drahý bože," procedila doktorka Fairfieldová přes kapesník, který si přiložila před ústa a nos. „Když Roberto objevil zdechlinu z vrtulníku…"

„Na zemi je to vždycky horší," poznamenal Khamisi.

Přešel k nateklému tělu. Zvíře leželo na levém boku a jejich příchod z něj zvedl husté roje much. Mělo rozpárané břicho a vyhřezávala z něj střeva, nafouknutá plynem. Zdálo se nemožné, že by se tak obrovská hmota kdysi mohla vejít do útrob břicha. Ostatní orgány ležely poházené po zemi. Krvavá skvrna označovala trasu, kterou někdo vlekl vybrané sousto do okolních hustých křovisek.

Mouchy se opět usadily.

Khamisi překročil kus okousaných červených jater. Zadní noha byla téměř odervána od trupu. To musely udělat opravdu mimořádně silné čelisti…

I dospělý lev by s tím měl co dělat.

Khamisi obešel celé zvíře a zastavil se u jeho hlavy.

Nosorožec měl ukousnuté jedno ucho a brutálně rozervané hrdlo. Neživá černá očka civěla na Khamisiho – vykuleně, jako kdyby ztuhla v hrůze. Pysky mělo zvíře vyceněné jako v agónii nebo v děsu. Z tlamy se plazil dlouhý jazyk a pod ním se roztekla kaluž krve. Nic z toho ale nebylo důležité.

Khamisi věděl, na co se musí podívat.

Nad zablácenými nozdrami odstupoval dlouhý roh, nápadný a nepoškozený.

„Rozhodně to neudělal pytlák," řekl Khamisi.

Pytlák by odřízl roh. Jednalo se o hlavní důvod, proč se populace nosorožců rychlým tempem ztenčovala. Roh nosorožce rozmělněný na prášek se na asijských trzích prodával jako údajný lék proti poruchám erekce a sloužil jako homeopatická viagra. Rohy tak měly obrovskou cenu.

Khamisi se narovnal.

Doktorka Fairfieldová se právě shýbla na opačném konci těla. Navlékla si plastové rukavice a opřela pušku o tělo. „Nezdá se, že by porodila."

„Takže tu není žádné osiřelé mládě."

Bioložka se vrátila k břichu zvířete. Sklonila se, bez zaváhání odhrnula roztrženou kůži a sáhla dovnitř.

Khamisi se odvrátil.

„Proč tu mrtvolu neodklidili mrchožrouti?“ zeptala se doktorka Fairfieldová, zatímco pracovala.

„Je to spousta masa,“ zahučel a rozhlédl se. Okolní ticho ho stále tížilo.

Bioložka pokračovala v ohledání. „To nebude tím. Tělo je tu od minulé noci, nedaleko napajedla. Když už nic jiného, šakali by alespoň vyčistili břišní dutinu.“

Khamisi se znovu podíval na tělo. Zíral na odervanou zadní nohu a rozsápané hrdlo. Toho nosorožce zabilo něco velkého. A zatraceně rychle.

V zátylku se mu zježily chloupky.

Proč tu nejsou mrchožrouti?

Než se mohl zamyslet nad touto záhadou, ozvala se doktorka Fairfieldová: „Mládě je pryč.“

„Cože?“ Otočil se k ní. „Myslel jsem, že jste říkala, že neporadila.“

Doktorka Fairfieldová si stoupla, svlékla si rukavice a zvedla svou pušku. Se zbraní v ruce vykročila od mrtvoly, s pohledem upřeným k zemi. Khamisi si povšiml, že sleduje krvavou stezku, kudy něco táhlo pryč jakési sousto z břicha.

Ach, bože…

Vydal se za ní.

Na okraji nízkého porostu odhrnula doktorka Fairfieldová hlavní několik spodních větví a odkryla tím to, co muselo být vytaženo z břicha.

Nosorožci mládě.

Drobné tělíčko bylo roztrhané na kusy, jako kdyby se o ně někdo rval.

„Myslím, že to mládě bylo ještě naživu, když je vyrvali z břicha,“ poznamenala doktorka Fairfieldová a ukázala na krvavé cákance. „Chudák…“

Khamisi o krok ustoupil. Vzpomněl si na bioložčinu dřívější otázku. Proč na ostatcích zvířete nehodují další mrchožrouti? Supi, šakali, hyeny, dokonce i lvi. Doktorka Fairfieldová měla pravdu. Taková hora masa by nebyla ponechána mouchám a larvám.

Nedávalo to smysl.

Pokud ovšem…

Khamisimu se prudce rozbušilo srdce.

Pokud ovšem ten predátor není pořád někde tady.

Khamisi pozvedl pušku. Pod příkrovem listí na něj znovu dolehlo nepřirozené ticho. Jako kdyby byl celý les zaražen tím, co zabilo toho nosorožce.

Uvědomil si, že mimoděk větří, poslouchá a napíná zrak. Připadalo mu, že se stíny kolem něj ještě prohloubily.

Khamisi strávil dětství v Jižní Africe, takže dobře znal pověry o nestvůrách, které obcházejí a loví v džungli: *ndalawo,* divoký lidožrout ugandských lesů, *mbilinto,* hroch o velikosti slona z konžských močálů, *mngwa,* chlupatý dravec příbřežních kokosových hájů.

V Africe se ovšem někdy i mýty probouzejí k životu. Jako *nsui-fisi.* Jednalo se o pruhovanou lidožravou stvůru z Rhodesie, kterou bílí usedlíci dlouho považovali za výplod domorodé fantazie…, dokud o několik desítek let později nebyl objeven nový typ geparda s neobvyklou kresbou, který začal být označován jako gepard královský.

Zatímco se Khamisi rozhlížel po džungli, vzpomněl si na další legendární monstrum, o kterém se vyprávělo po celé Africe. Bylo známo pod mnoha názvy: *dubu, lumbwa, kerit, getet.* Pouhé vyslovení jeho jména vyvolávalo u původních obyvatel výkřiky strachu. Ta bytost měla být velká jako gorila a jednalo se o skutečného ďábla vzhledem k její hbitosti, vychytralosti a zuřivosti. Po celá století lovci – bílí i černí – tvrdili, že ji někde zahlédli. Všechny děti se učily rozpoznávat její charakteristické kvílení. Tato oblast Zululandu nebyla výjimkou.

„*Ukufa…*“ zamumlal Khamisi.

„Říkal jste něco?“ zeptala se doktorka Fairfieldová. Pořád se ještě skláněla nad mrtvým mládětem.

Tak Zuluové pojmenovali onu nestvůru a toto jméno se šeptalo kolem ohnišť a chatrčí uvnitř ohrad.

Ukufa.

Smrt.

Věděl, proč si vzpomněl právě na tuhle zrůdu. Před pěti měsíci jeden starý Žulu tvrdil, že nedaleko odtud viděl *ukufu. Napůl zvíře, napůl ducha, s ohnivýma očima,* vyprávěl starý muž s naprostou jistotou. Poslouchali ho však jen staří. Ostatní, stejně jako Khamisi, si z něj potají dělali legraci.

Ale tady v hlubokém stínu…

„Měli bychom jít,“ řekl Khamisi.

„Ale nevíme, co ji zabilo.“

„Pytláci to nebyli.“ Nic dalšího Khamisi vědět nepotřeboval a nechtěl. Mávl puškou k džípu. Přivolá vysílačkou vrchního správce, sepíše zprávu a bude to. Zabití predátorem. Nikoliv pytláky. Nechají zdechlinu mrchožroutům. Takový je koloběh života.

Doktorka Fairfieldová se neochotně zvedla.

Z pravé strany proťal ticho stinné džungle vleklý skřek – *hůů-ííí-oooou* – zakončený vysoce posazeným divokým zaječením.

Khamisi se otřásl. Ten výkřik poznal – ani ne tak hlavou, jako to spíš cítil v kostech. Připomínal mu půlnoční táborové ohně, kde poslouchal příběhy o hrůze a prolévání krve, a zasahoval ještě dále do minulosti, k prehistorickým časům, kdy ještě neexistoval jazyk a daleko větší úlohu v lidském životě hrály instinkty.

Ukufa.

Smrt.

Skřek dozněl a opět se rozhostilo tíživé ticho.

Khamisi v duchu odhadl vzdálenost, kterou musejí urazit k džípu. Potřebovali ustoupit, ale nikoliv v panice. Děsuplný útěk by jen podnítil predátorovu touhu po jejich krvi.

V džungli se ozval další skřek. Pak další.

A ještě jeden.

Každý z jiného směru.

V náhlém tichu, které následovalo, Khamisi věděl, že mají jedinou šanci. „Běžte.“

9.31
KODAŇ, DÁNSKO

Gray ležel na břiše na střešních taškách, hlavou dolů. Od okamžiku, kdy se mu nepodařilo zachytit padající Fionu, se nepohnul. V duchu stále viděl její tělo, jak se kutálí přes okraj střechy. Srdce v hrudi mu divoce bušilo.

Ach, bože… co jsem to udělal?

Za ramenem mu z vikýře vyšlehl ohnivý jazyk, doprovázený zahučením, horkem a kouřem. Musí zmizet.

Přiměl se pozvednout na lokty a vzápětí i na ruce.

Ohni po straně na okamžik došel dech a plameny se opět stáhly. V nastalém klidu zaslechl pod sebou naléhavé, tiché hlasy. A blíže k

němu… zasténání. Přímo pod střechou.

Fiona…?

Gray si opět lehl na břicho a opatrně sklouzl k okraji střechy. Z roztříštěných oken přímo pod ním stoupal dým. Využil jeho závoje jako krytí.

Dosáhl okapu a shlédl dolů.

Přímo pod ním odstupoval ze zdi domu kovový balkon… ne, to není balkon, ale odpočívadlo schodiště. Venkovního schodiště, o kterém se Fiona zmínila.

Dívka ležela na plošině.

Znovu omámeně zasténala, otočila se na břicho a začala se zvedat s pomocí zábradlí.

Jejího pohybu si všimli i další.

Dole na dvorku Gray spatřil dvě postavy. Jedna stála uprostřed dláždění s puškou přiloženou k líci. Ze dveří bytu se řinul černý kouř, který Fionu zakrýval, a ozbrojenec čekal, až dívka vystrčí hlavu nad úroveň zábradlí.

„Zůstaňte ležet," zasykl na ni Gray.

Vzhlédla. Z obočí jí kapala červená krev.

Druhý muž poodešel k okraji dvora s pistolí pozvednutou v obou rukách. Hodlal zablokovat jakoukoliv ústupovou cestu.

Gray pokynul Fioně, aby zůstala přikrčená a překulil se podél okraje střechy, až se dostal nad druhého ozbrojence. Díky kouřové cloně zůstával neviditelný. Pozornost zabijáka se navíc soustředila zejména na schodiště. Jakmile se Gray dostal na místo, čekal. V pravé ruce svíral těžkou střešní tašku, jednu z těch, které při pádu uvolnila Fiona.

Bude mít jediný pokus.

Muž pod ním držel pistoli stále připravenou k výstřelu a položil nohu na první schod.

Gray se naklonil přes okraj střechy s pozvednutou paží.

Ostře hvízdl.

Ozbrojenec vzhlédl, zamířil a poklekl na jedno koleno. Byl zatraceně rychlý…

Jenže gravitaci nepředběhl.

Gray mrštil taškou. Proletěla vzduchem jako bojová sekyra a udeřila muže do pozvednuté tváře. Z nosu mu vystříkla krev a vzápětí se zhroutil dozadu. Hlavou uhodil o dláždění a znehybněl.

Gray se znovu překulil – tentokrát zpátky nad Fionu.

Muž s puškou vykřikl.

Gray z něj nespouštěl oči. Doufal, že vyřízení jeho společníka toho muže zažene. Takové štěstí ale neměli. Ozbrojenec přeběhl na opačnou stranu dvora, kde si našel útočiště za popelnicí, ale stále je ohrožoval svou zbraní. Jeho ostřelovací pozice byla blízko hořící zadní části obchodu, takže mohl využívat kouře, který se valil ze sousedního okna.

Gray se zastavil nad Fionou a mávl na ni, aby zůstala skrčená. Kdyby se ji pokusil vytáhnout nahoru, byla by to jejich smrt. Ocitli by se na ráně po příliš dlouhou dobu.

Zbývala tedy jediná možnost.

Gray se chytil jednou rukou okapu a přehoupl se dolů. Dopadl na plošinu s kovovým zaduněním a ihned se shrbil.

Nad hlavou se mu roztříštila cihla.

Výstřel z pušky.

Sáhl si do kotníkového pouzdra a vytáhl svou dýku.

Fiona se na ni podívala. „Co budeme…?“

„Vy zůstanete tady,“ přikázal jí.

Natáhl se po horním okraji zábradlí. Na své straně měl jedině moment překvapení. Žádné tělesné brnění, žádná zbraň kromě dýky.

„Až vám řeknu, vyběhněte,“ řekl. „Rovnou dolů ze schodů a přes plot k sousedům. Najděte prvního policistu nebo požárníka. Svedete to?“

Fiona se mu podívala do očí. Chvíli se zdálo, že se bude dohadovat, ale pak jen sevřela rty do úzké čárky a přikývla.

Hodná holka.

Gray vyvážil dýku v dlani. Opět bude mít jediný pokus. Zhluboka se nadechl, vyskočil, jednou rukou se chytil zábradlí a zhoupl se přes ně. Během pádu na dláždění učinil současně dvě věci.

„Běžte!“ vykřikl a mrštil dýku k ozbrojencovu úkrytu. Nedoufal, že by ho mohl zabít – chtěl jen odpoutat jeho pozornost na tak dlouho, aby k němu stačil doběhnout. V boji tělo na tělo přestávala být puška výhodou.

Když dopadl, všiml si dvou věcí.

Jedné dobré, druhé špatné.

Na kovových schodech slyšel Fioniny kroky.

Utíká.

Dobře.

Současně sledoval, jak jeho dýka letí zakouřeným vzduchem,

naráží do popelnice a padá k zemi. Tím toho muže nijak neohrozil.

To bylo špatné.

Odstřelovač klidně vstal zpoza svého úkrytu s puškou namířenou přímo na Grayovu hruď.

„Ne!“ vykřikla Fiona, která právě dorazila k úpatí schodiště.

Útočník se ani neusmál, když stiskl spoušť.

11.05
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI ZULULAND, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

„Běžte!“ zopakoval Khamisi.

Doktorka Fairfieldová nepotřebovala žádné další pobízení. Vyběhli ve směru zaparkovaného džípu. Jakmile dospěli k napajedlu, Khamisi pokynul bioložce, aby pokračovala první. Začala se prodírat vysokým rákosím – ale až poté, co se mu němě podívala do očí. V jejím pohledu se zračila hrůza, která přesně zrcadlila i jeho pocity.

Ať už se v lese ozvala jakákoliv zvířata, znělo to, jako by se jednalo o něco obrovského, mohutného a rozdrážděného nedávným úlovkem. Khamisi se ohlédl k mrtvole nosorožce. Ať už jde o nějaké nadpřirozené nestvůry nebo ne, nepotřeboval o těch tvorech, ukrytých v bludišti lesa, bublajících potůčků a stružek, žádné další informace.

Otočil se kupředu a vyrazil za doktorkou Fairfieldovou. Často se ohlížel přes rameno a napínal sluch, jestli se za ním neozvou zvuky pronásledování. V sousedním potoce něco šplouchlo. Khamisi to ignoroval. Jednalo se o malé šplouchnutí. Příliš malé. Jeho mozek odfiltrovával všechny nepodstatné detaily, bzučení hmyzu i praskání rákosí. Soustředil se pouze na signály o skutečném nebezpečí. Otec ho naučil lovit, když mu bylo teprve šest let, a vštípil mu, na co si má dávat pozor, až bude stopovat kořist.

Až na to, že nyní byl kořistí on sám.

Zaslechl panické zatřepetání křídel.

Prudký pohyb.

Nalevo.

Na obloze.

Vzlétla tam osamělá pěnkava.

Něco ji vylekalo.

Něco, co se blížilo.

Khamisi se přiblížil k doktorce Fairfieldové a z rákosí vyběhli těsně vedle sebe. „Rychle," zašeptal jí a napínal všechny smysly.

Doktorka Fairfieldová natáhla krk a natočila pušku. Dýchala ztěžka a tvář měla popelavě bledou. Khamisi sledoval směr jejího pohledu. Jejich džíp stál nad nimi ve stínu baobabu na okraji hluboké prohlubně. Svah vypadal strmější a delší, než když scházeli dolů.

„Pokračujte," naléhal.

Všiml si malé antilopy, která skákala od okraje lesa na opačné straně prolákliny k jejímu okraji. Od kopýtek jí odletoval prach.

Vzápětí zmizela.

Museli následovat jejího příkladu.

Doktorka Fairfieldová vyrazila do stráně. Khamisi ji následoval a běžel zpola otočený k lesu, mezi jehož stromy mířil svou dvouhlavňovkou.

„Oni nezabíjeli, aby se najedli," vyrazila před ním bioložka přerývaně.

Khamisi nespouštěl oči z tmavé spleti lesa. Proč věděl, že má doktorka pravdu?

„Nepoháněl je hlad," pokračovala jeho společnice, jako kdyby chtěla potlačit paniku chladným uvažováním. „Skoro nic nespotřebovali. Vypadalo to spíš, jako kdyby zabíjeli jen ze zábavy. Jako když domácí kočka loví myši."

Khamisi už se setkal s mnoha predátory. Takhle to v přírodě obvykle nechodilo. Lvi jen zřídkakdy představují nějakou hrozbu, když se nažerou – většinou jen tak polehávají a dokonce je možné se k nim přiblížit na poměrně malou vzdálenost. Sytý predátor by neroztrhal nosorožce a nevyrval by mu z břicha mládě jen tak pro zábavu.

Doktorka Fairfieldová pokračovala ve své přednášce, jako kdyby současné nebezpečí představovalo hádanku, kterou je třeba vyřešit. „V domestikovaném světě vlastně loví častěji právě nasycená domácí kočka. Má dostatek energie a času, aby si tak mohla hrát."

Hrát?

Khamisi se zachvěl.

„Hlavně se nezastavujte," řekl. Nechtěl už slyšet nic víc.

Doktorka Fairfieldová přikývla, ale její slova zněla Khamisimu stále v uších. Jaký druh predátora zabíjí jen pro zábavu? Jistě, existovala jedna zjevná odpověď.

Člověk.

Ale tohle nebyla práce žádné lidské ruky.

Khamisiho zrak přilákal další pohyb. Pod lemem tmavého lesa se na okamžik pohnula bledá postava, kterou Khamisi zachytil koutkem oka. Když se na to místo podíval pozorněji, zmizela jako pára nad hrncem.

Vzpomněl si na slova seschlého starce.

Napůl zvíře, napůl duch…

Přes okolní horko měl náhle ledovou pokožku. Zvýšil rychlost a téměř postrkoval starší biologžku ramenem do svahu. Uvolněná břidlice a písečná půda se jim zrádně drolila pod nohama. Ale už byli skoro nahoře. K džípu zbývalo posledních třicet metrů.

Pak doktorka Fairfieldová uklouzla.

Padla na koleno a svalila se dozadu, přičemž vrazila do Khamisiho.

Khamisi udělal potácivý krok zpátky, smekla se mu noha a dopadl tvrdě na zadek. Díky příkrému úhlu stráně a své setrvačnosti se začal kutálet dolů. Podařilo se mu zastavit teprve v polovině svahu, když zabrzdil podpatky a pažbou pušky.

Doktorka Fairfieldová seděla na místě, kde upadla, a očima rozšířenýma strachem hleděla dolů.

Nikoliv na něj.

Na les.

Khamisi se otočil a zvedl se na kolena. Při tom pohybu mu bolestivě zaprotestoval kotník – vyvrkl si jej, možná dokonce zlomil. Rozhlížel se, ale nic neviděl. I tak pozvedl pušku.

„Běžte!“ vykřikl. Klíčky nechal v zapalování. „Běžte!“

Slyšel, jak se doktorka Fairfieldová hrabe na nohy a vyráží.

Od okraje lesa se ozval další skučivý skřek, děsivý a nelidský.

Khamisi naslepo zamířil a stiskl spoušť. Proláklinou se rozneslo zadunění výstřelu. Doktorka Fairfieldová za ním polekaně vykřikla. Khamisi doufal, že ten hluk vyděsil i jejich pronásledovatele.

„Běžte k džípu!“ vykřikl. „Běžte! Nečekejte!“

Postavil se, s váhou přenesenou na zdravou nohu a puškou připravenou k výstřelu. Les opět ztichl.

Slyšel, jak doktorka Fairfieldová dorazila k okraji prohlubně. „Khamisi“ zavolala na něj.

„Nasedněte do džípu!“

Riskoval rychlý pohled přes rameno.

Doktorka Fairfieldová se odvrátila od prolákliny a vykročila k

džípu. Jeho pohled přilákal pohyb ve větvích baobabu nad ní. Několik svěšených bílých květů se jemně zavlnilo.

Nefoukal žádný vítr.

„Marcio!“ zaječel. „Ne…!“

Za ním se rozezněl divoký výkřik, v němž zanikl zbytek jeho varování. Doktorka Fairfieldová se natočila jeho směrem.

Ne…

Seskočilo to z hlubokých stínů obřího stromu – vypadalo to jen jako bledá, rozmazaná šmouha. Srazilo to biologžku na zem a z Khamisiho dohledu. Khamisi uslyšel ženin drásavý výkřik, který byl ale přerván v polovině.

Znovu nastalo ticho.

Khamisi se opět otočil k okraji lesa pod sebou.

Smrt nad ním i pod ním.

Měl jedinou naději.

Dal se do běhu, nedbaje na bolest v kotníku.

Dolů ze svahu.

Nechal gravitaci, ať odvede svoji práci. Nejednalo se ani tak o sprint, jako spíše o volný pád. Běžel zpátky k úpatí kopce a jen se snažil, aby neupadl. Jakmile dorazil dolů, namířil zbraň k lesu a vypálil druhý výstřel ze své dvouhlavňové pušky.

Bum.

Nechoval žádnou naději, že by pronásledovatele vyděsil. Hodlal jen získat trochu času. Zpětný náraz pažby mu také pomohl udržet rovnováhu, když se svah narovnal. Pokračoval v běhu s kotníkem v jednom ohni a s bušícím srdcem.

Všiml si, nebo to možná jen vycítil, pohybu něčeho velkého u okraje lesa. Nepatrně bledší stín.

Napůl zvíře, napůl duch…

I když je neviděl, znal pravdu.

Ukufa.

Smrt.

Ne dnes… Modlil se, aby ho nedostihla dnes.

Prodral se rákosím…

… a padl po hlavě do napajedla.

9.32
KODAŇ, DÁNSKO

Fionin výkřik proťal výstřel ozbrojencovy pušky.

Gray se otočil v pokusu vyhnout se smrtelnému zranění. V téže chvíli se z kouřících zbytků okna obchodu vynořilo něco velkého.

Odstřelovač musel zpozorovat tentýž pohyb o zlomek vteřiny před Grayem. Stačilo to, aby o vlásek pohnul zbraní.

Gray cítil horko kulky, procházející mu pod levou paží.

Pokračoval v otočce, aby se dostal z bezprostředního ohrožení.

Z okna vyskočila velká postava, dopadla na popelnici a vrhla se na ozbrojence.

„Bertale!“ zaječela Fiona.

Chundelatý bernardýn, promočený až na kůži, sevřel zuby mužovo předloktí. Náhlý a nečekaný útok zastihl muže nepřipraveného. Padl zpátky do stínu za popelnici. Puška dopadla s rachotem na dlažbu.

Gray se pro ni vrhl.

Nedaleko se ozvalo psí zakňučení. Než Gray mohl zareagovat, zabiják vyskočil vysoko do vzduchu. Botou kopl Graye do ramene, přimáčkl jej k zemi a pokračoval v běhu.

Gray se překulil na bok a namířil ukořistěnou pušku. Ten chlap se ale pohyboval jako gazela. S vlajícím pláštěm se přehoupl přes kamenný plot zahrady a zmizel. Gray slyšel, jak se jeho kroky vzdalují uličkou.

„Parchant…“

Fiona přiběhla ke Grayovi. V ruce držela pistoli. „Ten druhý muž…“ Ukázala za sebe. „Myslím, že je mrtvý.“

Gray si hodil pušku na rameno a vzal si od Fiony pistoli. Neprotestovala a soustředila se na jinou starost.

„Bertale…“

Pes malátně vykulhal zpoza popelnice s jedním bokem vážně popáleným.

Gray se ohlédl k hořícímu antikvariátu. Jak to mohl ten chudák přežít? Představil si, kde ho naposledy viděl: počáteční výbuch ho odhodil k zadní stěně a omráčil ho.

Fiona promočené zvíře objala.

Pes musel dopadnout přímo pod vodní trysku.

Pozvedla bernardýnovu velkou hlavu a podívala se mu do očí.

„Hodný pejsek…“

S tím Gray souhlasil. Vděčil Bertalovi za svůj život. „Dostaneš všechny psí suchary, jaké budeš chtít,“ slíbil mu tiše.

Bertalovy nohy se chvěly. Padl na zadek a pak si lehl na dláždění. Ať už ho udržovala v chodu jakákoliv zásoba adrenalinu, nyní pomalu docházela.

Zleva k nim dolehly nějaké hlasy. Dánsky. Do výšky vytryskl proud vody. Blížili se hasiči.

Gray tu nemohl déle zůstat.

„Musím jít.“

Fiona se postavila. Podívala se z Graye na psa.

„Zůstaňte s Bertalem,“ řekl jí a o krok ustoupil. „Dostaňte ho k doktorovi.“

Fioně ztvrdl pohled. „A vy prostě jen tak odejdete…“

„Je mi líto.“ Byla to chabá reakce na přestálé hrůzy: vraždu její babičky, vyhoření jejich obchodu a těsný únik před smrtí. Gray ale nevěděl, co jiného by měl říct, a neměl čas ani nic vysvětlovat.

Otočil se a vyrazil k zadní zdi zahrady.

„Jasně, jen do toho, dejte si odchod!“ vykřikla za ním Fiona.

Gray přeskočil plot se zarudlou tváří.

„Počkejte!“

Odspěchal uličkou. Vůbec se mu nelíbilo, že ji opouští – ale neměl na výběr. Bez něj na tom bude líp. Mezi požárníky a policisty bude v bezpečí. Místo, na které měl Gray namířeno, nebylo pro patnáctileté. I tak mu ale obličej stále hořel studem. Hluboko ve svém nitru nemohl popřít sobečtější motivaci: jednoduše byl rád, že se jí zbavil a že už za ni nemusel nést odpovědnost.

Na tom nesejde… už se stalo.

Rychle postupoval ulicí. Pistoli si zastrčil za opasek kalhot a z pušky vyndal všechny náboje. Pak ji uložil za hromadu dřeva. Kdyby si ji nechal, vzbuzoval by příliš velký rozruch. Cestou si opět natáhl svetr. Musel se odhlásit z hotelu a změnit svou totožnost. Úmrtí, ke kterým došlo, budou vyšetřována. Bylo načase nechat osobu doktora Sawyera zmizet.

Předtím ale musel učinit ještě jednu věc.

Vytáhl ze zadní kapsy mobilní telefon a zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení ústředí. Po chvilce se spojil s Loganem Gregorym, velitelem své operace.

„Máme tu problém,“ oznámil Gray.

„Co se stalo?“

„Ať už tu kráčí o cokoliv, je to větší, než jsme si původně mysleli. Dost velké na to, aby se kvůli tomu zabíjelo.“ Gray ve stručnosti popsal ranní události. Následovalo dlouhé ticho.

Když Logan nakonec promluvil, v hlase mu znělo napětí. „Takže bude nejlépe, když misi přerušíme, dokud vám nedorazí posily.“

„Jestli budu čekat na zálohy, bude pozdě. Aukce proběhne za několik hodin.“

„Vaše krytí je prozrazeno, veliteli Pierci.“

„Tím si nejsem jistý. Podle toho, co vědí hlavní hráči, jsem americký zájemce, který klade příliš mnoho otázek. Otevřeně si nic nedovolí. Té aukce se zúčastní příliš mnoho lidí a panují tam přísná bezpečnostní opatření. Pořád se tam mohu vypravit a třeba i získat nějaká vodítka o tom, kdo nebo co za tím vším ve skutečnosti stojí. Pak se ztratím, dokud nedorazí pomoc.“

Gray kromě toho také chtěl dostat do rukou tu bibli, i kdyby třeba jen proto, aby si ji prohlédl.

Ozval se Logan. „Nemyslím, že to je moudré. Potenciální riziko převažuje potenciální zisky. Zejména jako sólová operace.“

Gray odpověděl o něco vášnivěji. „Takže ti darebáci se mě pokusí uškvařit… a vy chcete, abych si jen tak sedl a nic nedělal?“

„Veliteli.“

Gray sevřel telefon v prstech křečovitěji. Logan zjevně strávil příliš mnoho času papírováním. V případě průzkumné mise byl Logan adekvátním velitelem – ale zde už se nejednalo o pouhé sbírání faktů. Šlo o plnou operaci Sigma Force se vším všudy. A v takovém případě Gray chtěl mít nad sebou někoho se skutečnými velitelskými vlastnostmi.

„Možná bychom měli s celou situací seznámit ředitele Crowa,“ podotkl.

Následovala další dlouhá odmlka. Třeba řekl něco špatně. Nechtěl Logana urazit, ani ho nijak obcházet, ale občas člověk jednoduše potřebuje vědět, kdy je načase ustoupit stranou.

„Obávám se, že to je pro tuto chvíli nemožné, veliteli Pierci.“

„Proč?“

„Ředitel Crowe je momentálně v Nepálu a nekomunikuje.“

Gray se zamračil. „V Nepálu? Co dělá v Nepálu?“

„Veliteli, vždyť jste ho tam poslal vy.“

„Cože?“

Pak to Grayovi došlo.

Ten telefonát, který přijal před týdnem.

Od starého přítele.

Gray zavzpomínal na minulost, na první dny u Sigmy. Podobně jako všichni ostatní agenti Sigma Force i Gray začínal u Zvláštních sil: do armády vstoupil v osmnácti, k Rangerům v jednadvaceti. Po odsouzení vojenským tribunálem za útok na nadřízeného důstojníka ale Graye přijala Sigma – přímo z Leavenworthu. I tak se ze začátku choval nedůvěřivě. Měl dobrý důvod nadřízeného důstojníka udeřit. Nekompetentnost toho chlapa vedla ke zbytečným úmrtím v Bosně – úmrtím dětí –, ale Grayův vztek vyrůstal z hlubšího podhoubí. Měl problémy s přijímáním cizí autority, což se projevovalo už na jeho vztahu k otci. A i když se tento vztah dosud zcela nevyřešil, jeden moudrý muž ukázal Grayovi cestu.

Ten muž se jmenoval Ang Gelu.

„Chcete říct, že ředitel Crowe je v Nepálu kvůli mému příteli, buddhistickému mnichovi?“

„Painter věděl, jak důležitý ten člověk pro vás je.“

Gray se zastavil a ukročil do stínů.

Strávil s tím mnichem čtyři měsíce v Nepálu, kde studoval souběžně s tréninkem na přijetí do Sigmy. Vlastně právě díky Ang Geluovi Gray přišel ke svému unikátnímu životopisu. Měl vystudovat biologii a fyziku, ale Ang Gelu Grayova studia pozvedl na vyšší úroveň, když mu ukázal, jak má hledat rovnováhu mezi všemi věcmi. Harmonii protikladů. Taoistický jin a jang. Jedničku a nulu.

Takové pochopení nakonec Grayovi pomohlo čelit démonům minulosti.

Když vyrůstal, vždycky měl pocit, že vězí mezi protiklady. I když jeho matka učila na katolické střední škole a dala jeho životu duchovní rozměr, zároveň byla bioložkou a oddanou stoupenkyní evoluce a rozumu. Vkládala stejnou víru a důvěru ve vědeckou metodu, jako ve vlastní náboženství.

A pak tu byl jeho otec: Velšan žijící v Texasu, dělník na vrtné plošině, který v polovině života utrpěl vážné zranění a musel přijmout úlohu ženy v domácnosti. V důsledku toho jeho život ovládla přehnaná kompenzace a zlost.

Jaký otec, takový syn.

Dokud Ang Gelu neukázal Grayovi jinou cestu.

Cestu mezi protiklady. Nebyla to žádná krátká stezka. Vedla daleko

do minulosti i do budoucnosti. Gray se s ní stále potýkal.

Ale Ang Gelu mu pomohl s prvními kroky. Vděčil tomu mnichovi za hodně. Když tedy před týdnem přijal jeho volání o pomoc, nechtěl ho ignorovat. Ang Gelu hovořil o podivných zmizeních a záhadných onemocněních, k nimž docházelo v jisté oblasti nedaleko hranic s Čínou.

Mnich nevěděl, na koho se má obrátit. Jeho vlastní nepálská vláda se soustředila především na maoistické povstalce a Ang Gelu věděl, že Gray pracuje v nějaké mlhavé organizaci, která se zabývá tajnými operacemi. Proto se obrátil s žádostí o pomoc právě na něj. Gray ale už byl přidělen k současné misi, a tak seznámil s celou záležitostí Paintera Crowa.

Hodil to na něj…

„Já jsem jen chtěl, aby tam Painter poslal nějakého mladého agenta," vykoktal Gray nevěřícně. „Zkontrolovat situaci. Jistě tam mohl jet třeba někdo…"

Logan mu skočil do řeči. „Nic moc se tu nedělo."

Gray potlačil zasténání. Věděl, co tím Logan míní. Stejný pokles globálních hrozeb přivedl Graye do Dánska.

„Takže jel on?"

„Znáte našeho ředitele. Vždycky si rád špiní ruce." Logan si vyčerpaně povzdychl. „A teď nastal problém. Několik dní bránila v komunikaci bouře. Ta ovšem skončila a ředitel se stále neozval. Místo toho se k nám různými kanály dostaly podivné zprávy. Ty samé, jaké jsme měli od vašeho přítele. Onemocnění, mor, úmrtí, dokonce možné útoky vzbouřenců v dané oblasti. Jenže se stupňují."

Gray už chápal napětí v Loganově hlase.

Vypadalo to, že se nezkomplikovala jen Grayova mise.

Neštěstí nechodí nikdy samo.

„Můžu vám poslat Monka," řekl Logan. „Už sem s kapitánkou Bryantovou jedou. Monk tam může dorazit během deseti hodin. Do té doby se držte stranou."

„Ale to už bude po aukci…"

„Veliteli Pierci, máte své rozkazy."

Grayovi se opět v hlase ozvalo rozčílení. „Pane, už jsem k vchodům dal miniaturní kamery. Byla by škoda je nevyužít."

„Tak dobře. Monitorujte kamery z bezpečného místa. Všechno nahrajte. Ale nic víc. Je to jasné, veliteli?"

Gray se naštětil, ale Logan měl plné ruce práce. A všechno kvůli

tomu, že se Painter Crowe rozhodl prokázat Grayovi laskavost. Nemohl si tedy příliš stěžovat. „Dobře, pane.“

„Ohlaste se po skončení aukce,“ řekl Logan.

„Ano, pane.“

Spojení se přerušilo.

Gray pokračoval v cestě zadními uličkami Kodaně a pozorně si všímal všeho kolem sebe. Hlodala v něm starost. O Paintera, o Ang Gelua… Co se ke všem čertům dělo v Nepálu?

4. kapitola

SVĚTLA DUCHŮ

11.18
HIMÁLAJ

„Jste si jistá, že je Ang Gelu mrtvý?“ zeptal se Painter a ohlédl se.

Odpovědí mu bylo kývnutí.

Lisa Cummingsová dokončila svůj příběh – vyprávěla, jak ji vyzvedli od skupinky horolezců, pokoušejících se zdolat Mount Everest, aby vyšetřila onemocnění, jež propuklo v tomto klášteře. Rychle seznámila Paintera s hrůzami, které následovaly: šílenství, exploze, odstřelovač.

Painter si její informace rovnal v hlavě, zatímco scházeli hlouběji do sklepení pod klášterem. Bludiště úzkých kamenných chodeb nebylo určeno pro člověka jeho výšky. Musel se neustále hrbit. I tak se temenem hlavy dotýkal nějakých zavěšených svazečků sušených jalovcových větviček. Používaly se k výrobě obřadných vonných tyčinek pro chrám nad jejich hlavami, pro chrám, který se sám změnil v jedinou hořící ceremoniální tyčinku, z níž stoupal kouř k polednímu nebi.

Utekli před plameny do sklepa. Neměli žádnou zbraň – Painter se jen rychle zastavil v šatně, kde popadl těžké pončo a kožešinové boty. Ve svém současném oděvu vypadal jako plnokrevný indián z kmene Pequota, i když ve skutečnosti byl jen míšenec. Nevybavoval si, kde měl vlastní oblečení nebo zavazadla.

Zcela mu zmizely tři dny života.

Spolu se čtyřmi kilogramy.

Když se před chvílí oblékal, všiml si, jak mu vystupují žebra. Dokonce i ramena mu připadala kostnatější. Neunikl zcela před zdejší

chorobou. Alespoň se mu zatím stále zlepšovala síla.

Tu potřeboval.

Zejména když se kolem potuluje zabiják.

Slyšel příležitostné výstřely, zatímco sestupovali níže. Odstřelovač zabíjel všechny, kteří utíkali z hořícího kláštera. Doktorka Cummingsová útočníka popsala. Jediný muž. Jistě jich tu bylo víc. Jednalo se o maoistické vzbouřence? To nedávalo žádný smysl. Čemu sloužila taková jatka?

S tužkovou svítilnou v ruce kráčel Painter jako první.

Doktorka Cummingsová se držela těsně za ním.

Painter se dozvěděl, že je to americká lékařka, která se účastnila výpravy na Everest. Tu a tam na ni vrhal zkoumavé pohledy. Měla dlouhé nohy a atletickou postavu, blond vlasy stažené do ohonu a tváře zrůžovělé od větru. Také byla vystrašená. Držela se mu nablízku a nadskakovala při občasném zapraskání požáru, který jim zuřil nad hlavou. Nezastavovala se však, neplakala, nestěžovala si. Zdálo se, že drží šok na uzdě čirou vůlí.

Ale na jak dlouho?

Když si odhrnovala z obličeje svazeček sušících se bylin, chvěly se jí prsty. Pokračovali kupředu. Jak postupovali hlouběji do sklepení, vzduch voněl čím dál tím více různými druhy květin: rozmarýnem, pelyňkem, horským rododendronem a dalšími. Všechny byliny byly připraveny do různých vonných tyčinek.

Lama Khemsar, opat kláštera, naučil Paintera vnímat účel stovek rostlin: k pročištění, rozvíjení božských energií, rozptylování rušivých myšlenek a dokonce i k léčení astmatu a běžného nachlazení. Přímo teď si ale Painter chtěl vzpomenout jen na to, jak se dostane k zadnímu východu ze sklepa. Sklepení propojovalo všechny budovy kláštera. Mnichové tudy chodívali během zimních sněhových vánic z jedné stavby do druhé.

A dalo se tudy dojít až ke stáji mimo pozemky kláštera, která stála mimo dosah plamenů a také nebyla přímo na očích.

Jestli se jim tam podaří dostat… a pak uniknout do níže položené vesnice…

Potřeboval se spojit s velitelstvím Sigmy.

V mysli mu vířily různé možnosti.

Opřel se dlaní o stěnu chodby, aby udržel rovnováhu.

Motala se mu hlava.

„Jste v pořádku?“ zeptala se lékařka a pokročila k jeho boku.

Několikrát se nadechl, než přikývl. Od okamžiku, kdy se vzbudil, ho nepřestávaly trápit záchvaty dezorientace. Už se ale objevovaly méně často – nebo si to jenom namlouval?

„Co se tam nahoře vlastně stalo?“ zeptala se doktorka. Odebrala mu tužkovou svítilnu – ve skutečnosti byla její, z její lékárničky – a namířila mu s ní do očí.

„Já ne… nejsem si jistý… Ale měli bychom jít dál.“

Painter se pokusil odstrčit ode zdi, ale ona mu přitlačila dlaň na prsa a stále mu hleděla do očí. „Máte silný nystagmus,“ zašeptala a zamračeně sklonila baterku.

„Cože?“

Podala mu polní láhev se studenou vodou a pokynula mu, aby si sedl na balík sena. Neprotestoval. Balík byl tvrdý jako beton.

„V očích jsou vidět známky horizontálního nystagmu, záškubů zornic. Udeřil vás někdo do hlavy?“

„Myslím, že ne. Je to vážné?“

„Těžko říct. Může se jednat o důsledek poškození očí nebo mozku. Mrtvice, roztroušené sklerózy, úderu do hlavy. Vzhledem k tomu, jak se vám točí hlava, bych soudila, že máte poškozený orgán rovnováhy ve vnitřním uchu. Nebo centrální nervový systém. Pravděpodobně nejde o nic trvalého.“ Tu poslední větu zahučela na Painterův vkus trochu nejistě.

„Co chcete říct tím *pravděpodobně*, doktorko Cummingsová?“

„Říkejte mi Liso,“ odpověděla, jako kdyby se pokoušela odvést jeho pozornost.

„Dobrá. Liso. Takže to může být i permanentní?“

Odvrátila zrak. „Potřebovala bych udělat další testy. Získat víc informací,“ řekla. „Možná byste mohl začít tím, že mi povíte, jak se tohle všechno stalo.“

Napil se vody. To by si taky přál. Až ho rozbolela hlava, jak se pokoušel rozpomenout. Poslední dny halila mlha.

„Byl jsem v jedné z odlehlých vesniček. Uprostřed noci se prý v horách objevila podivná světla, ale já jsem je neviděl. Když jsem se vzbudil, už pohasla. Ráno si všichni ve vesnici stěžovali na bolesti hlavy a nevolnost. Včetně mě. Zeptal jsem se na ta světla jednoho ze starších. Prý se tu a tam objevují už po několik generací. Světla duchů. Připisují je zlým duchům z hlubokých hor.“

„Zlým duchům?“

„Ukázal mi směrem, kterým je viděli. Nahoře v odlehlé oblasti hor

je krajina strmých propastí a ledopádů, která se táhne až k čínským hranicím. Dá se jen obtížně projít. Klášter stojí na skalním výběžku právě nad touto zemí nikoho.“

„Takže klášter byl blíže těm světlům?“

Painter přikývl. „Všechny ovce zahynuly během dvaceti čtyř hodin. Některé padly na místě. Jiné se tloukly hlavami o balvany, pořád dokola. Já jsem se vrátil následující den, měl jsem bolesti a zvracel jsem. Lama Khemsar mi dal trochu čaje. To je poslední věc, kterou si pamatuji.“ Znovu si lokl z láhve a povzdychl si. „To se udalo před třemi dny. Vzbudil jsem se zamčený v místnosti. Musel jsem vyrazit dveře, abych se dostal ven.“

„Měl jste štěstí,“ poznamenala lékařka a vzala od něj polní láhev.

„Jak to?“

Zkřížila si paže na hrudi. „Měl jste štěstí, že jste byl mimo klášter. Zdá se, že blízkost světel koreluje s vážností symptomů.“ Vzhlédla, jako kdyby se pokoušela prohlédnout skrz stěny sklepení. „Třeba se jednalo o nějakou formu záření. Neříkal jste, že nedaleko je čínská hranice? Třeba to byl nějaký jaderný test.“

Painter před pár dny uvažoval stejně.

„Proč vrtíte hlavou?“ zeptala se Lisa.

Painter si to ani neuvědomoval. Pozvedl si k čelu dlaň.

Lisa se zachmuřila. „Vlastně jste zatím neřekl, co tu děláte vy, pane Crowe.“

„Říkejte mi Paintere.“ Usmál se na ni.

Neudělalo to na ni žádný dojem.

Přemítal, kolik toho ještě má říkat. Za daných okolností se mu jako nejobezřetnější postup jevila upřímnost. Alespoň částečná.

„Pracuji pro vládu, pro oddělení DARPA, které…“

Přerušila ho tím, že luskla prsty. Paže měla stále překřížené. „Znám DARPU. Jde o oddělení výzkumu a vývoje americké armády. Jednou jsem od nich dostala výzkumný grant. Jaké tu mají zájmy?“

„No, zdá se, že nejste jediná, kterou Ang Gelu požádal o pomoc. Kontaktoval naši organizaci asi před týdnem. Abychom vyšetřili zvěsti o podivných onemocněních, která se tu objevují. Já jsem se zatím rozhlížel po okolí, abych stanovil, jaké odborníky bychom sem měli přivést – lékaře, geology, vojáky –, když začala ta bouře. Neměl jsem v úmyslu být tak dlouho odříznutý od světa.“

„Podařilo se vám něco vyloučit?“

„Na základě prvních rozhovorů jsem se obával, jestli se třeba

maoističtí vzbouřenci nezmocnili jaderného odpadu a nepřipravují nějakou špinavou bombu. Něco na ten způsob, co napadlo vás s těmi Číňany. Proto jsem během bouřky testoval různé formy radiace. Nenašel jsem nic neobvyklého."

Lisa na něj civěla, jako kdyby studovala nějakého podivného brouka.

„Kdyby se nám podařilo dopravit vás do laboratoře," prohlásila suše, „mohli bychom přijít na nějaké odpovědi."

Takže ho nepovažovala ani tak za brouka, jako spíše za nějaké pokusné morce.

Alespoň si polepšil na evoluční stupnici.

„Nejdříve musíme přežít," podotkl Painter, aby jí připomněl současnou realitu.

Pohlédla ke stropu sklepa. Už nějakou dobu neslyšeli vůbec žádné výstřely. „Třeba si budou myslet, že jsou všichni mrtví. Kdybychom zůstali tady dole…"

Painter vstal z balíku sena. „Podle vašeho popisu byl zdejší útok prováděn metodicky. Podle předem připraveného plánu. Jistě vědí o těchto chodbách a nakonec se je vydají prohledat. Můžeme jen doufat, že počkají, až trochu zchladnou požáry."

Lisa přikývla. „Tak musíme jít dál."

„A zmizet odtud. Dokážeme to," ujistil ji. Opřel se rukou o stěnu. „Dokážeme to," zopakoval, tentokrát spíše pro sebe než pro ni.

Vyrazili.

Po několika krocích se Painterovi udělalo lépe.

Výborně.

Východ už nemůže být daleko.

Jako na potvrzení jeho odhadu pocítil slabý závan vzduchu, který rozkýval sušící se svazečky bylin. Painter vnímal na tváři studený vítr. Ozval se v něm lovecký instinkt – zpoloviny po předcích, zpoloviny z vojenského výcviku. Hmátl za sebe, uchopil Lisu za loket a naznačil jí, aby byla zticha.

Zhasil svítilnu.

Před nimi se ozvaly kroky těžkých bot, které se odrážely ozvěnou od stěn. Přibouchly se dveře. Vánek ustal.

Už nebyli sami.

Zabiják se ve sklepě přikrčil. Věděl, že tu dole jsou další. Kolik? Hodil si pušku přes rameno a vytáhl pistoli Heckler & Koch M23. Na rukách měl jen spodní vlněné rukavice bez prstů. Nehybně stál a

naslouchal.

Slabounké šourání a šramot.

Vzdalovalo se.

Přinejmenším dva lidé… možná tři.

Natáhl se vzhůru a zavřel padací dveře do stáje nad sebou. Chladný vánek odumřel s posledním zaševelením a zahalila jej temnota. Stáhl si na oči brýle pro noční vidění a zapnul infračervenou lampu, kterou měl připevněnou k rameni. Chodba před ním se rozzářila odstíny stříbřitě zelené.

Vedle něj stály u stěny police s konzervovanými potravinami a řady voskem zapečetěných džbánů jantarového medu. Proklouzl pomalu a tiše kolem nich. Neměl proč spěchat. Jediné další východy vedly k rozžhaveným troskám kláštera. Mnichy, kteří měli ve svých popletených hlavách ještě dost rozumu na to, aby utekli před plameny, už zastřelil.

Jednalo se o akt milosrdenství.

Dobře to věděl.

Zvon zazněl příliš hlasitě.

Došlo k nehodě. To se v poslední době stávalo až příliš často.

Poslední měsíc vycítil mezi ostatními obyvateli *Granitschlossu* neklid. Ještě před nehodou. Něco způsobilo na zámku rozruch, který dosahoval až k jeho osamělému domovu. Ignoroval jej. Proč by se o něj měl starat?

Pak se stala ta nehoda… a rázem z toho byl jeho problém.

Musel zamést stopy jejich omylu.

Taková byla jeho povinnost jako jednoho z posledních přežívajících *Sonnekönige*. Králů Slunce ubývalo – jejich počet se snižoval, jejich prestiž upadala, vyvolávali pocity anachronismu a zahanbení. Zanedlouho zmizí poslední z nich.

A proč taky ne?

Alespoň dnešní úkol už ale téměř dokončil. Jakmile vyčistí sklep, může se vrátit do své chatrče. Tragédii kláštera připíšou maoistickým vzbouřencům. Kdo jiný než bezbožní maoisté by zaútočil na strategicky nepodstatný klášter?

Dokonce používal i stejné zbraně jako vzbouřenci.

Včetně pistole.

S připravenou zbraní se přesunoval podél řady otevřených dubových sudů. S obilím, žitem, moukou a dokonce i sušenými jablky. Našlapoval opatrně a připravoval se, že jej někdo přepadne. Mysl

mnichů sice byla poškozena, ale i šílenec zahnaný do kouta může prokázat vychytralost.

Chodba před ním zahýbala doleva. Přitiskl se k pravé stěně. Zastavil se a naslouchal, jestli nezachytí nějaké zašoupání paty o zem. Nadzvedl brýle s nočním viděním.

Tma jako v pytli.

Znovu si je nasadil a objevila se před ním chodba, lemovaná zeleným světlem. Uvidí kohokoliv podstatně dříve, než oni uvidí jeho. Nebylo úniku. Musejí projít kolem něj, aby se dostali k jediné bezpečné cestě ven.

Proklouzl za roh.

Přes chodbu ležel balík sena, jako kdyby ho někdo ve spěchu odhodil. Rozhlédl se po sklepení před sebou. Další sudy. Od stropu visely svazečky sušících se bylin.

Žádný pohyb. Žádný zvuk.

Natáhl se nohou přes otep sena a došlápl.

Pod podpatkem mu zakřupala suchá větévka jalovce.

Otevřel oči dokořán. Celou podlahu pokrývaly větévky.

Past.

„Teď!“

Vzhlédl v okamžiku, kdy svět vybuchl oslnivým světlem. Díky zvýšené citlivosti brýlí pro noční vidění se mu do mozku zaryly supernovy, které ho oslepily.

Blesky fotoaparátu.

Instinktivně vypálil.

Výstřel zazněl v úzkém prostoru s ohlušující intenzitou.

Museli ležet ve tmě a naslouchat, až ho prozradilo zapraskání nastražené větvičky. Pak ho přepadli. O krok ustoupil a zakopl o balík sena.

Když padal na záda, jeho druhá rána šla příliš vysoko.

Chyba.

Někdo toho využil a prudce do něj vrazil. Při zemi. Udeřil jej do nohou a srazil jej. Bouchl zády do kamenné podlahy. Někdo ho bodl do stehna. Vykopl kolenem vzhůru. Odpovědí mu bylo útočníkovo heknutí.

„Běžte!“ zaječel útočník a přitiskl k zemi jeho ruku s pistolí. „Zmizte odtud!“

Promluvil anglicky. To nebyl mnich.

Vzápětí kolem nich proběhla druhá postava. Pomalu se mu vracel

zrak, a tak ji vnímal jako stín, který se mihl kolem. Slyšel její kroky, které mířily k padacím dveřím do stáje.

„*Scheisse,*“ zaklel.

Zazmítal sebou a setřásl ze sebe toho muže jako hadrovou panenku. *Sonnekönige* nebyli jako jiní lidé. Ten útočník narazil do stěny, odrazil se od ní a pokusil se ho přeskočit, aby se mohl rozběhnout za svým společníkem. Zrak se mu ale rychle vracel, zuřivě popadl útočníka za kotník a přitáhl jej zpátky.

Muž ho kopl volnou nohou do lokte.

Se zavrčením zabořil palec do jemného nervu pod Achillovou šlachou. Muž vykřikl. Věděl, jak bolestivý tenhle hmat je. Jako když si zlomíte kotník. Přejel tomu muži rukou výš po noze.

Jak se napřímil, svět kolem něj se začal točit. Veškerá síla ho náhle opustila, jako když člověk propíchne balónek. Stehno ho pálilo. V místě, kde ho ten muž bodl. Podíval se dolů. Nebodl ho nožem, ale injekční stříkačkou, která mu stále trčela z nohy.

Je omámený.

Útočník se mu vykroutil ze slábnoucího sevření a odkulil se pryč.

Nemůže ho nechat uniknout.

Pozvedl pistoli – která teď byla těžká jako kovadlina – a vypálil. Střela se odrazila od podlahy. Rychle slábl, ale ještě vypálil podruhé – to už však ten muž zmizel z dohledu.

Slyšel, jak utíká.

Těžce se sesunul na kolena. Srdce v hrudi mu bušilo. Dvojnásobně velké ve srovnání s průměrem. Ale pro *Sonnekönig*a normální.

Několikrát se zhluboka nadechl, zatímco se mu přizpůsoboval metabolismus.

Sonnekönige nebyli jako jiní lidé.

Pomalu se zvedl na nohy.

Musí dokončit úkol.

Proto se narodil.

Aby sloužil.

Painter za sebou zabouchl padací dveře.

„Pomozte mi s tím,“ řekl a odkulhal ke straně. Nohou mu vystřelovala bolest. Ukázal na hromadu beden. „Naskládáme je na padací dveře.“

Stáhl nejvyšší bednu. Byla příliš těžká na to, aby se dala nést, a dopadla na zem s jasným kovovým zvukem řinčícího materiálu. Odtáhl

ji ke dveřím. Nevěděl, co je uvnitř těch beden, jen to, že jsou těžké, zatraceně těžké.

Umístil ji na padací dveře.

Lisa bojovala s druhou. Připojil se k ní a popadl třetí.

Společně dotáhli těžký náklad na dveře.

„Ještě jednu," řekl Painter.

Lisa zírala na hromadu beden na východu ze sklepa. „Přes to se nikdo nedostane."

„Ještě jednu," trval na svém Painter, lapal po dechu a šklebil se. „Věřte mi."

Společně přemístili poslední. Oba museli zabrat ze všech sil, aby ji zvedli na ostatní.

„Po té injekci bude několik hodin mimo," řekla Lisa.

Odpověděl jí výstřel. Zatížené dveře prorazila kulka z pušky a zaryla se do trámu stáje.

„Myslím, že byste měla svůj názor poněkud přehodnotit," poznamenal Painter a strhl ji stranou.

„Vstříkl jste do něj všechen midazolam… všechno sedativum?"

„Jistě."

„Tak jak to…?"

„To nevím. A momentálně mě to ani moc nezajímá."

Painter ji odvedl k otevřeným dveřím stáje. Rozhlédli se, jestli někde nečíhá další ozbrojenec, a rychle vyběhli ven. Nalevo od nich stoupal ze zřícenin budov kláštera dým. K podmračenému nebi se vznášely řeřavé uhlíky.

Mračna šedivého kouře zakrývala vrchol hory nad nimi.

„Taski měl pravdu," zahučela Lisa a natáhla si přes hlavu kapuci.

„Kdo?"

„Náš průvodce. Varoval nás před další bouří, která dnes přijde."

Painter sledoval plameny šlehající k oblakům. K zemi se počaly snášet těžké sněhové vločky, které se mísily s černým deštěm žhnoucího popela. Oheň a led. Vhodná památka na desítky mnichů, kteří žili ve zničeném klášteře.

Když si Painter vzpomněl na tiché muže, kteří tu měli domov, ozvala se v něm hluboká zlost. Kdo mohl tak bezcitně zmasakrovat mírumilovné mnichy?

Nevěděl sice kdo, ale věděl proč.

Kvůli té nemoci.

Něco se pokazilo – a někdo zametal stopy.

Další rozjímání přerušila exploze. Ze dveří stáje vyrazily plameny a oblak kouře. Vedle nich dopadlo víko jedné z krabic.

Painter popadl Lisu za paži.

„Copak se právě vyhodil do povětří?“ zeptala se Lisa a ohromeně civěla ke stáji.

„Ne. Jenom ty padací dveře. Pojďme. Oheň ho neudrží na dlouho.“

Painter klusal jako první přes plochu pokrytou ledem a vyhýbal se zmrzlým tělům koz a ovcí. Vzápětí vyběhli ze vrat ohrady.

Sněžilo silněji. To mělo svoji výhodu i nevýhodu. Painter měl na sobě jen silné vlněné pončo a boty s kožešinovým okrajem. Proti vánici to rozhodně nepředstavovalo dostatečnou izolaci. Chumelenice ale na druhou stranu zakryje jejich stopy a sníží viditelnost.

Zamířili k cestě, která vedla podél příkrého srázu směrem k níže položené vesnici, k vesnici, již navštívil před několika dny.

„Podívejte!“ ukázala Lisa.

Pod nimi se k nebi zvedal sloup dýmu – jakási menší verze kouře, který nechali za zády.

„Vesnice…“ Painter sevřel ruku v pěst.

Takže nevyhladili jen klášter. Podpálili i domky pod nimi. Útočníci neponechávali žádné svědky.

Odstoupil od okraje srázu. Tahle strana cesty byla příliš dobře viditelná.

Někdo bude jistě stezku sledovat a dole mohli být další.

Vrátil se k hořícím troskám kláštera.

„Kam půjdeme?“ zeptala se Lisa.

Painter ukázal za plameny. „Do země nikoho.“

„Ale není to tam, kde…?“

„Kde byla naposledy spatřena ta světla,“ přikývl. „Ale také se jedná o území, kde se nejlépe ztratíme. Kde můžeme najít úkryt. Schováme se a přečkáme bouři. Počkáme, až sem někdo přijede prozkoumat příčiny požáru a kouře.“

Painter zíral na silný černý sloup. Je viditelný na mnoho kilometrů. Kouřový signál, jaký kdysi používali jeho indiánští předkové. Ale je tu někdo, kdo by ho spatřil? Přenesl pohled výše, na mraky. Snažil se proniknout zrakem příkrov oblaků. Modlil se, aby si někdo uvědomil nebezpečí.

Do té doby…

Měli jedinou možnost.

„Pojďme.“

1.25
WASHINGTON, D.C.

Monk přecházel přes setmělé náměstí před Kapitolem s Kat po boku. Kráčeli vedle sebe svižným krokem, ani ne tak kvůli spěchu, jako spíše z podráždění.

„Byla bych raději, kdybychom počkali," řekla Kat. „Je příliš brzy. Může se stát cokoliv."

Monk z ní cítil vůni jasmínu. Po telefonátu Logana Gregoryho se rychle společně osprchovali a dotýkali se jeden druhého v proudu vody – poslední intimní chvilka. Poté, jakmile se osušili a oblékli, se však s každým zapnutým knoflíkem nebo zipem počínaly ozývat praktické otázky. Přihlásila se realita, která zchladila jejich vášně stejně jako noční chlad.

Monk na ni pohlédl.

Měla na sobě tmavomodré kalhoty, bílou blůzu a koženou nepromokavou bundu se znakem amerického námořnictva. Profesionálka jako vždycky. Dokonale upravená. Monk naproti tomu měl na sobě černé reeboky, tmavé džíny a světlehnědý rolák, doplněný o baseballovou čepici Chicago Cubs.

„Dokud to nebudu vědět jistě," pokračovala Kat, „byla bych raději, kdybychom o tom těhotenství nikomu neříkali."

„Co tím myslíš – *dokud to nebudu vědět jistě!* Dokud nebudeš vědět jistě, že to dítě chceš? Dokud si nebudeš jistá námi?"

Dohadovali se celou cestu z Katina bytu na okraji Logan Circle, původního viktoriánského penzionu, který nabízel pokoje se snídaní a později byl přestavěn na byty nedaleko Kapitolu. Tu noc jim ale ta krátká procházka připadala nekonečná.

„Monku…"

Zastavil se. Natáhl k ní ruku, ale zase ji spustil. I ona se zastavila.

Díval se jí přímo do očí. „Pověz mi to, Kat."

„Chci se ujistit, že to těhotenství… já nevím…*sedí.* Do té doby, než se o tom přesvědčím, o tom nechci nikomu nic říkat." V očích se jí na měsíčním světle leskly slzy.

„Ale to je přesně ten důvod, proč bychom to měli dát všem vědět." Přistoupil k ní blíž a položil jí ruku na břicho. „Abychom ochránili to, co tam roste."

Odvrátila se, takže jeho ruka se nyní dotýkala jejích zad. „A možná

jsi měl pravdu. Moje kariéra… třeba není správný čas.“

Monk si povzdychl. „Kdyby se všechny děti rodily jen ve správnou chvíli, svět by byl o hodně prázdnější.“

„Monku, to není fér. O tvoji kariéru nejde.“

„Jak to, že ne? Ty si myslíš, že mi dítě nezmění život a cestu, kterou se budu dál ubírat? Dítě změní všechno.“

„Přesně. Právě to mě děsí ze všeho nejvíc.“ Naklonila se k němu. Objal ji.

„Projdeme tím společně,“ zašeptal. „Slibuji.“

„Stejně bych o tom zatím raději mlčela… přinejmenším pár dní. Ještě jsem ani nebyla u lékaře. Třeba se těhotenský test zmýlil.“

„Kolik sis jich udělala?“

Opřela se o něj.

„Tak kolik?“

„Pět,“ špitla.

„Pět?“ Nedokázal v hlase potlačit pobavení.

Uhodila ho do žeber. Bolelo to. „Nedělej si ze mě srandu.“ Slyšel, jak se usmívá.

Přitiskl si ji blíže k sobě. „Dobře. Prozatím to bude naše tajemství.“

Otočila se k němu a políbila ho – ne vášnivě, ale na znamení díků. Odpoutali se od sebe, ale šli dál s propletenými prsty.

Přímo před nimi stál jasně osvětlený cíl jejich cesty: Smithsonův zámek. Jeho červená pískovcová cimbuří, věže a věžičky zářily do tmy jako anachronický prvek ve spořádaném městě kolem. Hlavní budova hostila informační centrum Smithsonova institutu, ale ve starém opuštěném protiatomovém krytu se usídlilo centrální velitelství Sigmy, které tak ukrylo tajnou jednotku vojenských vědců z DARPY do středu smithsonových muzeí a výzkumných laboratoří.

Když se přiblížili k zámku, Kat mu pustila ruku.

Monk si ji zkoumavě prohlížel a pořád nedokázal potlačit svoje obavy.

I přes to, že se nakonec dohodli, cítil, že v ní stále zůstává nejistota. Nešlo o něco víc než o dítě?

Dokud to nebudu vědět jistě.

Čím si chce být jistá?

Obavy hlodaly v Monkovi celou cestu do podzemních kanceláří velitelství Sigmy. Jakmile se seznámili s informacemi od Logana Gregoryho, dočasného ředitele, Monkovy starosti se ještě prohloubily.

„Nad celou oblastí zuří další bouře, která sahá až nad Bengálský

záliv,“ vysvětlil Logan, usazený za uklizeným stolem. Jednu stěnu lemovalo několik plazmových počítačových monitorů. Na dvou z nich probíhala promítaná data. Na jednom viděli záběry z meteorologické družice nad Asií.

Monk podal Kat fotografii ze satelitního přeletu.

„Doufáme, že se před rozedněním dozvíme něco víc,“ pokračoval Logan. „Ang Gelu odletěl ráno vrtulníkem, aby nabral lékařský personál a vzal ho ke klášteru. Pokusili se tam doletět během přestávky mezi bouřemi. Stále je tam ještě brzy. Teprve poledne. Je tedy možné, že se k nám zanedlouho dostanou další zprávy.“

Monk si vyměnil pohled s Kat. Byli seznámeni s ředitelovým vyšetřováním. Painter Crowe se neozval už tři dny. Podle ztrhaného výrazu na tváři Logana Gregoryho to vypadalo, že byl po celou tu dobu vzhůru. Na sobě měl svůj obvyklý modrý oblek, na loktech a kolenou mírně zmačkaný. Slámově světlé vlasy a opálená pleť mu dodávaly mladistvé vzezření, ale dnes v noci prosvítaly i známky toho, že jeho skutečný věk už minul čtyřicítku: opuchlé oči, pobledlost a vrásky mezi obočím, které dosahovaly hloubky Velkého kaňonu.

„A co Gray?“ zeptala se Kat.

Logan narovnal složku a pevně na ni klepl prstem, jako kdyby to vyřešilo předchozí záležitost. Energicky si před sebe přesunul druhou a otevřel ji. „Před hodinou se někdo pokusil připravit velitele Pierce o život.“

„Cože?“ Monk se prudce předklonil. „Tak proč se zdržujeme zprávami o počasí?“

„Uklidněte se. Je v bezpečí a čeká na zálohy.“ Logan jim zopakoval základní body kodaňských událostí včetně Grayova úniku. „Monku, zařídil jsem, abyste se připojil k veliteli Piercovi. V Dullesu čeká letadlo, která odstartuje za devadesát dvě minuty.“

To se muselo Loganovi nechat – nepotřeboval se ani podívat na hodinky.

„Kapitánko Bryantová,“ pokračoval Logan a obrátil se ke Kat. „Prozatím si vás ponechám zde, kde budeme monitorovat situaci v Nepálu. Zavolal jsem na naši ambasádu v Káthmándú. Mohu potřebovat vaše zkušenosti se zpravodajskými službami – domácími i zahraničními.“

„Jistě, pane.“

Monk byl náhle rád, že Kat vystoupala tak rychle hodnostmi zpravodajské větve. Bude během této krize Loganovou pravou rukou.

Monk ji raději viděl tady, v bezpečí pod Smithsonovým zámkem, než v poli. Alespoň mu ubude jedna starost.

Všiml si, jak se na něj Kat dívá. V očích jí blýskala zlost, jako kdyby dokázala číst v jeho mysli. Tvářil se zcela bezvýrazně.

Logan si stoupl. „Takže vás oba nechám, abyste se připravili na své úkoly.“ Otevřel jim dveře z kanceláře a propustil je.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Kat ho tvrdě popadla za paži nad loktem. „Takže letíš do Dánska?“

„No a co?“

„Jaké no a co…?“ Zatáhla ho na dámskou toaletu. Takhle pozdě v noci byla prázdná. „A co dítě?“

„Nerozumím. Co je s ním?“

„Co když se ti něco stane?“

Zamrkal na ni. „Nic se mi nestane.“

Pozvedla jeho druhou paži s protetickou náhradou. „Nejsi nezničitelný.“

Zase tu ruku spustil a napůl ji schoval za sebou. Zbrunátněla mu tvář. „Jde o primitivní operaci. Budu krýt Graye, než dokončí svůj úkol. Vždyť tam má namířeno dokonce i Ráchel. S největší pravděpodobností budu fungovat jako jejich zatracená gardedáma. Pak se prvním letadlem vrátíme sem.“

„Jestli je to tak dokonale nepodstatné, tak ať letí někdo jiný. Můžu říct Loganovi, že potřebuji tvoji pomoc tady.“

„Jako kdyby ti to věřil.“

„Monku…“

„Poletím, Kat. To ty chceš držet jazyk za zuby ohledně toho těhotenství. Já bych to nejraději vykřičel do celého světa. V každém případě máme svoje úkoly. Ty svoje a já zase svoje. A věř mi, že nebudu hazardovat.“ Položil jí dlaň na břicho. „Budu si hlídat zadek kvůli všem třem.“

Překryla jeho ruku svojí a vzdychla si. „A je to moc pěkný zadek.“

Zazubil se na ni. Ona mu úsměv oplatila, ale Monk jí viděl v očích obavy a vyčerpání. Na to měl jedinou odpověď.

Naklonil se k ní, dotkl se svými rty jejích a zašeptal: „Slibuji.“

„Co slibuješ?“ zeptala se a mírně se odtáhla.

„Všechno,“ odvětil a vášnivě ji políbil.

Myslel to vážně.

„Můžeš to říct Grayovi,“ řekla Kat, když se přestali objímat. „Pokud ho přiměješ odpřísáhnout, že si to nechá pro sebe.“

„Opravdu?“ Rozzářily se mu oči, ale vzápětí je zase podezřívavě přimhouřil. „Proč?“

Obešla ho směrem k zrcadlu, ale nejprve ho ještě pohladila po pozadí. „Chci, aby ti hlídal zadek i on.“

„Tak dobře. Ale myslím, že není na kluky.“

Zavrtěla hlavou a zkontrolovala si obličej v zrcadle. „Co já s tebou udělám?“

Přistoupil k ní zezadu a objal ji kolem pasu. „No, podle pana Gregoryho mám ještě devadesát dva minut.“

12.15
HIMÁLAJ

Lisa se drápala za Painterem.

Sváděl je po příkré stezce, poseté balvany a pokryté zrádně namrzlou břidlicí, s dovedností horské kozy. Padal na ně hustě sníh, který snižoval viditelnost na několik metrů a vytvářel zvláštní, šedivé příšeří. Alespoň že byli chráněni před nejsilnějšími póry vy – kráčeli dolů po závětrné straně průrvy.

I tak ovšem nemohli uniknout mrazivému chladu prudce klesající teploty. I v zateplené sportovní bundě s kapuci a v rukavicích se Lisa chvěla. Ačkoliv nešli ještě ani půl hodiny, horko hořícího kláštera představovalo jen vzdálenou vzpomínku. Všechny kousky pokožky, vystavené mrazu, ji pálily.

Painter na tom musel být ještě hůř. Oblékl si teplé kalhoty a vlněné rukavice, které sundal mrtvým mnichům. Neměl ale žádnou kapucu, jen šátek obtočený kolem spodní části obličeje. Od úst mu stoupaly obláčky bílé páry.

Museli si najít úkryt.

A to brzy.

Painter jí nabídl niku, když uklouzla a po zadku sjela až k němu z jednoho obzvláště příkrého úseku cesty. Došli na dno průrvy. Zahýbala ke straně, lemovaná strmými stěnami.

Čerstvý sníh už tady dole vytvořil třiceticentimetrovou vrstvu.

Bez sněžnic se jim půjde zatraceně špatně.

Jako kdyby Painter vyčetl její obavu, ukázal k jedné straně úzké průrvy. Tyčil se tu skalní převis, který nabízel ochranu před nepřízní

počasí. Vyrazili k němu sněhovými závějemi.

Jakmile dospěli k převisu, rázem se jim šlo lehčeji.

Ohlédla se. Jejich stopy už teď mizely pod přívaly nového sněhu. Za několik minut se ztratí docela. I když je tak nemohli vystopovat žádní pronásledovatelé, trochu ji to zneklidňovalo. Jako kdyby chumelenice vymazávala z povrchu země samotnou jejich existenci.

Rozhlédla se. „Máte tušení, kam jdeme?“ zeptala se. Uvědomila si, že šeptá – ani ne tak proto, že by se bála prozrazení jejich polohy, jako spíše díky stísněnosti, která na ni padala spolu se sněhem.

„Moc ne,“ odvětil Painter. „Tohle pohraniční území je v podstatě nezmapované. Na jeho větší část ještě nikdy nevstoupila lidská noha.“ Mávl paží po okolí. „Když jsem sem přijel, studoval jsem nějaké satelitní snímky. Ale ty nejsou moc platné. Je tu příliš členitý terén.“

V tichosti ušli několik dalších kroků.

Pak k ní Painter vzhlédl. „Věděla jste, že tady nahoře v roce 1999 objevili Šangri-la?“

Lisa se na něj zkoumavě podívala. Nedokázala poznat, jestli se pod tím šátkem usmívá a pokouší se rozptýlit její strach. „Šangri-la… jako ve *Ztraceném obzoru!*“ Vzpomínala si na ten film i na knihu. Ztracený utopický ráj v Himálaji, kde se zastavil čas.

Otočil se opět dopředu, pokračoval v chůzi a vysvětloval: „Dva výzkumníci z *National Geographic* objevili v Himálaji hlubokou propast – pár set kilometrů jižně odtud, schovanou pod výčnělkem skály, takže nebyla vidět na satelitních mapách. Na jejím dně se nachází subtropický ráj. Vodopády, jedle a borovice, louky plné rododendronů, prameny, na jejichž březích rostou bolehlavy a smrky. Zahradní divočina, hemžící se životem, ze všech stran obklopená ledem a sněhem.“

„Šangri-la?“

Pokrčil rameny. „Jen to dokazuje, že věda a družice nedokáží vždy odhalit to, co svět chce ukrýt.“

To už jí drkotaly zuby zimou. Už samotné mluvení představovalo plýtvání dechem a teplem. Potřebovali si najít nějaké vlastní Šangri-la.

Pokračovali mlčky. Sněžení ještě zesílilo.

Po dalších deseti minutách se průrva stáčela prudce k jedné straně. Na rohu mizel ochranný převis.

Zastavili se a beznadějně hleděli před sebe.

Odtud průrva pokračovala strmě dolů, rozšiřovala se a otevírala. Svět před nimi zakrýval příval sněhu. Při občasných poryvech větru

spatřili pod sebou hluboké údolí.

Nejednalo se ale o žádné Šangri-la.

Před nimi se táhly ledové zasněžené útesy, příliš příkré, než aby se daly překročit bez provazů. Strmou krajinou stékal sérií vysokých vodopádů potůček – ztuhlý do čistého ledu, znehybnělý v čase.

Za ním, zahalená sněhem a ledovou mlhou, zela hluboká propast, která z jejich místa vypadala bezedná. Konec světa.

„Najdeme si cestu dolů," pronesl Painter.

Vyrazil do zuřící bouře. Sníh se jim rychle vyšplhal nad kotníky a vzápětí do poloviny lýtek. Painter pro ni razil cestu.

„Počkejte," zarazila ho. Věděla, že Painter nemůže vydržet o mnoho déle. Dostal ji až sem, ale neměli vybavení na to, aby mohli pokračovat. „Pojďte sem."

Odvedla ho ke stěně útesu. Závětrná strana poskytovala částečný úkryt.

„Kam…?" pokusil se zeptat, ale cvakání zubů jeho další slova přehlušilo.

Bez hlesu ukázala k místu, kde z útesu nad jejich hlavami padal zmrzlý potůček. Šerpa Taski ji naučil několik základních bodů pro přežití. Jednou z jeho nejdůraznějších lekcí bylo najít si úkryt.

Lisa znala zpaměti pět nejlepších míst, kde hledat.

Přešla k ledopádu a přesně podle instrukcí se jala pátrat v místě, kde se modrobílý led stýkal s černou skálou. Podle jejich průvodce mění letní tání sněhu himalájské vodopády v bouřlivé přívaly vody, které jsou schopné vy kotlat hlubokou dutinu v povrchu skal. Ke konci léta proud zeslábne a zamrzne, přičemž za sebou často ponechá prázdný prostor.

S ulehčením zjistila, že tento vodopád není žádnou výjimkou.

Vyslala děkovnou modlitbu Taskimu a všem jeho předkům.

Loktem roztříštila krustu ledu a rozšířila mezeru mezi vodopádem a skalní stěnou. Za ní se objevila malá jeskyně.

Painter se k ní připojil. „Nechte mě, ať se přesvědčím, že je bezpečná."

Natočil se na bok, protáhl se za vodopád – a zmizel. Po chvilce se objevila slabá záře, která zevnitř osvětlila vrstvu ledu.

Lisa nahlédla mezerou.

Painter stál dva kroky od ní s baterkou v ruce a rozhlížel se po malé dutině. „Vypadá to bezpečně. Tady bychom měli být schopni přečkat bouři."

Lisa se protáhla za ním. Mimo dosah větru a přívalu sněhu měla pocit většího tepla.

Painter zhasil svítilnu. Zdroj světla tu opravdu nebyl nezbytný. Ledová stěna shromažďovala veškeré denní světlo, které bouře propustila, a ještě je zesilovala. Zmrzlý vodopád se leskl a třpytil.

Painter se k ní otočil a zadíval se na ni svýma neobvykle modrýma očima, jejichž odstín odpovídal barvě ledu. Pohlédla mu do tváře a pátrala po nějakých známkách omrzlin. Díky bičujícímu větru měl obličej tmavě červený. Z jeho rysů na ni hleděli jeho indiánští předkové. V kombinaci s modrýma očima to byla velice pohledná tvář.

„Díky," řekl Painter. „Právě jste nám zachránila život."

Pokrčila rozpačitě rameny a odvrátila zrak. „Tuto laskavost jsem vám stejně dlužila."

Přesto ji ale jeho slova uznání potěšila a zahřála u srdce – víc než by čekala.

„Jak jste věděla, kde máte hledat…?" Painterova poslední slova zanikla v silném kýchnutí.

Lisa sundala z ramen svůj vak. „Dost otázek. Oba se musíme zahřát."

Otevřela lékařskou brašnu a vytáhla speciální tepelnou pokrývku. Přes její klamavou tenkost tkanina Astrolar zadrží devadesát procent vyzářeného tělesného tepla. A Lisa se nechtěla spolehnout jen na tělesné teplo.

Vyndala kompaktní katalytický ohřívač, životně důležitou výbavu při horolezectví.

„Posaďte se," pokynula Painterovi a rozprostřela na chladnou skálu přikrývku.

Byl tak vyčerpán, že se vůbec nedohadoval.

Připojila se k němu a přehodila přikrývku přes ně oba jako ochranný obal. Pak stiskla elektronické zapalování ohřívače Coleman Sport Cat. Toto zařízení fungovalo na základě malého butanového válce, který vydržel čtrnáct hodin. Budou-li s ním hospodařit šetrně, v kombinaci s přikrývkou by měli vydržet nejméně dva až tři dny.

Painter se vedle ní zachvěl.

„Sundejte si rukavice a boty," řekla mu a sama udělala totéž. „Zahřejte si ruce nad tím přístrojem a namasírujte si prsty na rukou i na nohou, nos a uši."

„Proti om… omrzlinám…"

Přikývla. „Naskládejte si pod sebe co nejvíc oblečení, ať zamezíte

tepelným ztrátám.“

Svlékli se a vystlali si hnízdo vlnou.

Zanedlouho se v malém prostoru cítili docela příjemně.

„Mám několik energetických tyčinek,“ řekla. „A můžeme si roztavit sníh na vodu.“

„Vy tedy víte, jak přežít v divočině,“ poznamenal Painter o něco vyrovnaněji. Jak se ohřívali, do hlasu se mu vracel optimismus.

„Nic z toho ale nezastaví kulku,“ připomněla mu. Dívala se na něho a v prostoru pod pokrývkou se jejich nosy téměř dotýkaly.

Painter si povzdychl a přikývl. Unikli zimě, ale jinému nebezpečí nikoliv. Bouře, která dosud představovala hrozbu sama o sobě, jim nyní poskytne trochu ochrany. Ale co potom? Neměli žádný komunikační prostředek. Žádné zbraně.

„Zůstaneme v úkrytu,“ řekl Painter. „Ať už zlikvidoval klášter zápalnými bombami kdokoliv, nebude nás schopen vystopovat. Až se bouře utiší, přijdou další lidé. Doufejme, že i se záchrannými vrtulníky. Můžeme jim dát signál tou světlicí, kterou jsem viděl ve vašem nouzovém balíčku.“

„A pak budeme doufat, že nás záchranáři najdou dřív než ti druzí.“

Natáhl ruku a stiskl jí koleno. Oceňovala, že se ji nepokouší uklidňovat nějakými falešnými sliby. Nemohli si lakovat svou situaci narůžovo. Její ruka našla jeho a pevně ji stiskla. To jako podpora stačilo.

Zůstávali zticha, ponořeni do svých myšlenek.

„Kdo si myslíte, že to byl?“ zeptala se nakonec tiše.

„Nevím. Ale slyšel jsem toho muže zaklít, když jsem do něj vrazil. Německy. Bylo to jako narazit do tanku.“

„Německy? Jste si jistý?“

„Nejsem si jistý ničím. Pravděpodobně to je najatý zabiják. Zjevně prošel nějakým vojenským výcvikem.“

„Počkejte,“ řekla Lisa a obrátila se ke svému vaku. „Můj foťák.“

Painter se narovnal a setřásl ze sebe cíp přikrývky. Znovu si ji upravil. „Myslíte, že máte jeho snímek?“

„Když jsme ho potřebovali oslnit, nastavila jsem aparát na nepřetržité fotografování s bleskem. V takovém případě se pořizuje pět snímků za sekundu. Nemám tušení, co jsem vyfotila.“ Otočila se zpátky s fotoaparátem v ruce.

Těsně u sebe hleděli na drobný plazmový monitor na zadní straně přístroje. Lisa vyvolala poslední obrázky. Většina byla rozmazaná, ale

když je projížděla, bylo to jako sledovat zpomalené záběry jejich útěku: vylekaná reakce ozbrojence, jeho pozvednutá paže, jak se instinktivně snažil zastínit si oči, výstřel, když se ukrýval za sud, i to, jak do něj narazil Painter.

Na několika fotkách se Lise podařilo zachytit úseky mužova obličeje. Po sestavení skládačky získali hrubou představu: plavé vlasy, huňaté obočí, výrazná brada. Poslední snímek v řadě musel být pořízen, když Lisa přeskakovala Paintera a toho zabijáka. Zachytila detail mužových očí s brýlemi pro noční vidění sraženými k jednomu uchu. Planul v nich vztek a divokost, ještě podtržené červenými zorničkami díky blesku fotoaparátu.

Lisa si vzpomněla na Relu Naa, vzdáleného příbuzného Ang Gelua, který je napadl srpem. Pomatené mnichovy oči žhnuly podobně. Po kůži jí přeběhlo zamrazení, které nemělo nic společného s okolním počasím.

Ještě si na těch očích všimla jedné věci.

Nebyly obě stejné.

Jedno zářilo jasnou arktickou modří.

Druhé bylo mrtvolně bílé.

Třeba šlo jen o poruchu blesku…

Lisa stiskla zpětné tlačítko a vrátila snímky na začátek. Pak pokračovala k poslednímu obrázku před tou sérií ve sklepení. Jednalo se o snímek stěny, počmárané krvavými nápisy. Úplně zapomněla, že je fotila.

„Co to je?“ zeptal se Painter.

Už mu vyprávěla smutný příběh klášterního opata, lamy Khemsara. „To ten starý mnich psal na zeď. Vypadá to jako stále stejná série znaků. Pořád dokola.“

Painter se naklonil blíže. „Můžete to zvětšit?“

Lisa přikývla a zvětšila snímek, i když se okraje znaků značně rozostřily.

Painter svraštil čelo. „To není tibetský ani nepálsky. Podívejte se, jak je to písmo hranaté. Připomíná mi to spíš skandinávské runy nebo

něco podobného.“

„Myslíte?“

„Možná.“ Painter se s vyčerpaným zasténáním narovnal. „V každém případě člověka napadá, jestli lama Khemsar nevěděl víc, než kolik dával najevo.“

Lisa si vzpomněla na něco, co Painterovi dosud neřekla. „Poté, co si ten starý mnich podřízl hrdlo, našli jsme na jeho hrudi vyrytý symbol. Tehdy jsem to považovala za projev šílenství a za náhodu. Ale teď už si tím nejsem tak jistá.“

„Jak vypadal? Dokážete ho nakreslit?“

„Není třeba. Byla to svastika.“

Painter povytáhl obočí. „Hákový kříž?“

„Myslím, že ano. Nemohl si vzpomenout na něco ze své minulosti, na něco, co ho vyděsilo?“

Lisa vyprávěla příběh Ang Geluova příbuzného. Jak Relu Na uprchl před maoistickými vzbouřenci, traumatizovaný jejich rostoucí brutalitou a tím, jak odřezávali srpy údy nevinných farmářů. Pak, když jeho mysl zasáhlo šílenství, Relu Na učinil to samé, jako kdyby přehrával hluboce vryté trauma.

Když domluvila, Painter se zamračil. „Lámovi Khemsarovi bylo kolem pětasedmdesáti. To znamená, že během druhé světové války mu mohlo být zhruba patnáct. Takže je to možné. Nacisté vysílali výzkumné výpravy do Himaláje.“

„Sem? A proč?“

Painter pokrčil rameny. „Říká se, že Heinrich Himmler, velitel jednotek SS, se zabýval okultismem. Studoval staré védské texty, které vznikly před několika tisíciletími. Pak dospěl k přesvědčení, že původní árijská rasa kdysi spatřila světlo světa právě v těchto horách. Vyslal sem expedice, které měly najít důkazy. Tomu chlapovi pochopitelně chybělo pod kapotou pár šroubků.“

Lisa se na něj usmála. „I tak ale možná starý lama kdysi narazil na jednu z těch výprav. Třeba si ho najali jako průvodce nebo něco takového.“

„Možná. Ale to se nikdy nedozvíme. Ať už měl jakékoliv tajemství, zemřelo spolu s ním.“

„Třeba ne. Třeba právě proto psal ve svém pokoji po stěnách. Zbavoval se nějaké hrozné vzpomínky. Jeho podvědomí se ho pokoušelo zprostit muk tím, že odhalovalo, co věděl.“

„To je příliš spekulativní úvaha.“ Painter si promnul čelo a

zamrkal. „A já mám ještě jednu: Třeba je to jen blábol šílence.“

Proti tomu neměla Lisa žádné argumenty. Povzdychla si. Rychle se v ní zvedala vlna únavy. „Je vám dost teplo?“

„Jo, díky.“

Vypnula ohřívač. „Musíme šetřit náplní.“

Přikývl a marně se pokoušel potlačit bohatýrské zívnutí.

„Měli bychom se trochu vyspat,“ řekla. „Na směny.“

O několik hodin později se Painter vzbudil, protože jím někdo třásl. S trhnutím se posadil. Venku panovala tma. Ledová stěna před ním byla stejně tmavá jako skála.

Alespoň že se zřejmě trochu utišila bouře.

„Co se děje?“ zeptal se.

Lisa odhrnula kus pokrývky.

Ukázala paží a zašeptala: „Počkejte.“

Přisunul se k ní blíže a setřásl ze sebe ospalost. Čekal půl minuty. Stále nic. Bouře opravdu definitivně polevila. Skučení větru ztichlo. Mimo jejich jeskyni padlo na údolí i útesy ničím nerušené zimní ticho. Natahoval uši, jestli nezaslechne něco podezřelého.

Lisu rozhodně něco vystrašilo.

Vnímal její hrůzu. Prakticky vyzařovala z jejího napjatého těla.

„Liso, co se…?“

Náhle ledová stěna jasně zablikala, jako kdyby na obloze za ní vzplály ohňostroje. Úkaz nedoprovázel žádný zvuk. Záře probleskovala vodopádem a odrážela se všemi směry. Vzápětí led opět potemněl.

„Světla duchů…,“ zašeptala Lisa a otočila se k němu.

Painter si připomněl noc před třemi dny. Když to všechno začalo. *Onemocnění ve vesnici, šílenství v klášteře.* Nezapomněl ani na Lisin předchozí odhad. Blízkost k podivnému světlu měla přímou spojitost s vážností příznaků.

A oni jsou uprostřed země nikoho.

Blíže zdroji světla než kdykoliv předtím.

Painter přihlížel, jak se zamrzlý vodopád znovu rozzářil jasným a smrtícím světlem. Světla duchů se vrátila.

5. kapitola

NĚCO SHNILÉHO

18.12
KODAŇ, DÁNSKO

Copak v Evropě nic nezačíná včas?

Gray se podíval na hodinky.

Aukce měla být zahájena v pět hodin odpoledne.

Vlaky a autobusy tu možná jezdí tak přesně, že si podle nich člověk může řídit hodinky, ale plánované akce byly jiná káva. Už minula šestá hodina. Poslední zprávy hovořily o tom, že aukce začne v půl sedmé, díky pozdním příjezdům několika kupců, kteří se zpozdili kvůli bouři v Severním moři, jež zdržela letecký provoz do Kodaně.

Kupující stále přicházeli.

Když slunce kleslo pod obzor, Gray se přesunul na balkon hotelu Webers. Seděl naproti přes ulici Ergenscheinovy aukční síně, nové čtyřposchoďové budovy, která svým soudobým dánským minimalistickým stylem – samé sklo a vybělené dřevo – připomínala spíše galerii moderního umění. Aukce měla proběhnout ve sklepení toho domu.

A Gray doufal, že brzy.

Zívl a protáhl se.

Před pár hodinami se stavil ve svém původním hotelu nedaleko Nyhavnu, rychle si sbalil sledovací vybavení a odhlásil se. Pod novým jménem a s novou kreditní kartou se ubytoval právě tady. Nabízel se mu panoramatický výhled na ústřední kodaňské náměstí a ze svého soukromého balkonu slyšel vzdálený chichot a hudbu z jednoho z nejstarších zábavních parků na světě, zahrad Tivoli.

Před sebou měl otevřený laptop a vedle něj položený nedojedený

hot dog od pouličního prodavače. Jeho jediné dnešní jídlo. Přes všechny pověsti se život agentů netočil jen kolem kasin Monte Carla a luxusních restaurací. Ten hot dog byl ovšem výborný, i když stál po přepočtu skoro pět amerických dolarů.

Obrázek na monitoru jeho počítače se chvěl, jak aparát, citlivý na pohyb, pořizoval rychlou sérii snímků. Už zachytil dvě desítky účastníků: škrobených bankéřů, přezíravých snobů, trojici gentlemanů s býčími šíjemi v lesklých oblecích a s nápisem „mafie“ na čele, vypasenou postarší ženu v profesorských šatech a čtveřici zbohatlíků v bílých oblecích a s totožnými námořnickými klobouky. Ti posledně jmenovaní pochopitelně hovořili americkou angličtinou. Nahlas.

Gray zavrtěl hlavou.

Moc dalších lidí už snad dorazit nemohlo.

U aukčního domu zastavila dlouhá černá limuzína a vystoupily z ní dvě postavy, vysoké a štíhlé, oblečené do podobných obleků od Armaniho. On a ona. On měl jasně modrou kravatu. Ona hedvábnou blůzu odpovídajícího odstínu. Oba mladí, nanejvýš kolem pětadvaceti let. Nesli se ale mnohem vyzráleji. Možná to dělaly vybělené vlasy, ostříhané u obou prakticky stejně nakrátko, těsně u hlavy. Vypadali jako dvojice hvězd němého filmu z dvacátých let. Jejich způsoby jim dodávaly nestárnoucí eleganci. Neusmívali se, ale netvářili se ani chladně. I na snímcích jim z očí vyzařovalo přátelské pobavení.

Portýr jim podržel otevřené dveře.

Oba mu pokývli na znamení díků – opět ne příliš přátelsky, ale s oceněním jeho gesta. Zmizeli uvnitř. Portýr zašel za nimi a otočil ceduli na dveřích. Zjevně se jednalo o poslední účastníky a patrně právě kvůli nim se začátek aukce tak zpozdil.

Kdo to byl?

Potlačil svou zvědavost. Měl svoje rozkazy od Logana Gregoryho.

Ještě jednou si prošel snímky, aby se ujistil, že má k dispozici čistý záběr každého účastníka. Uspokojeně si uložil soubor na USB disk a dal si jej do kapsy. Teď už musel jen počkat na konec aukce. Logan zařídil, že dostane do ruky seznam prodaných předmětů a úspěšných kupců. Pár z nich budou jistě jen falešná jména, ale podělí se o tyto informace s americkou komisí pro terorismus a nakonec i s Europolem a Interpolem. To, oč tu doopravdy šlo, se Gray možná ani nikdy nedozví.

Jako třeba, proč ho napadli? Proč zabili Grette Nealovou?

Gray se přiměl otevřít zaťatou pěst. Zabralo to celé odpoledne, ale

když se trochu uklidnil, smířil se s omezeními, která mu Logan uložil. Netušil, co se tu děje, a vydat se do akce naslepo a uspěchaně mohlo jen vyústit ve smrt dalších lidí.

I tak se nedokázal zbavit pocitu viny; jen s obtížemi dokázal sedět klidně. Většinu odpoledne strávil přecházením po hotelovém pokoji a přehrával si stále dokola události posledních dnů.

Kdyby byl od začátku obezřetnější…, kdyby učinil více bezpečnostních opatření…

V kapse mu zavibroval mobil. Vytáhl jej a podíval se na volající číslo. *Díky Bohu*. Otevřel telefon, stoupl si a opřel se o zábradlí balkonu.

„Ráchel… jsem rád, že mi voláš."

„Dostala jsem tvůj vzkaz. Jsi v pořádku?"

Slyšel v jejím hlase osobní obavy i profesionální zájem o informace. Nechal jí jen krátký vzkaz, v němž ji varoval, že jejich schůzku možná bude nutné odložit. Nezabíhal do podrobností. Přes jejich intimní vztah tu pořád byly jisté bezpečnostní prověrky.

„Je mi fajn. Ale letí sem Monk. Dorazí krátce po půlnoci."

„Já jsem právě doletěla do Frankfurtu," řekla Ráchel. „Chystala jsem se na poslední úsek do Kodaně. Hned po přistání jsem si přehrála tvůj vzkaz."

„Ještě jednou se moc omlouvám…"

„Mám se tedy vydat zpátky?"

Bál se ji jakkoliv zatáhnout do celé záležitosti. „To bude nejlepší. Musíme změnit plány. Možná, když se to tady uklidní, budu se moct zastavit v Římě a navštívit tě, ještě než se vrátím do Států."

„To by bylo prima."

Slyšel z jejího tónu zklamání.

„Já ti to vynahradím," řekl a doufal, že tento slib dokáže splnit.

Povzdechla si – ne rozzlobeně, jen rezignovaně. Neměli ohledně svého vztahu na dálku žádné naivní iluze. Dva světadíly, dvě profesionální dráhy. Ale byli ochotni na tom pracovat… a počkat si, kam to povede.

„Doufala jsem, že si budeme mít šanci promluvit," řekla Ráchel.

Věděl, jak to myslí – vycítil za jejími slovy hlubší význam. Prožili toho spolu mnoho, stali se svědky dobrých i zlých stránek jeden u druhého, a přesto – i přes obtížnost románku na dlouhou vzdálenost – zatím ani jeden nehodlal hodit ručník do ringu. Oba naopak věděli, že je načase prodebatovat další krok.

Zkrácení vzdálenosti.

Jednalo se pravděpodobně o ten důvod, proč od jejich poslední schůzky uplynula taková doba. Jako kdyby se oba beze slov shodli na tom, že potřebují nějakou dobu na přemýšlení. Nyní nastal čas vyložit karty na stůl.

Pohnout se kupředu, nebo nikoliv.

Ale měl už Gray připravenou nějakou odpověď? Miloval Ráchel. Byl připravený na život s ní. Dokonce už i mluvili o dětech. Ale stejně… něco ho zneklidňovalo. Málem byl rád, že museli svoje dostaveníčko odložit. Nešlo o nic tak přízemního jako strach před zodpovědností. Co to tedy bylo?

Možná by si opravdu měli pohovořit.

„Zaletím do Říma," řekl. „Slibuji."

„Budu se těšit. Nechám ti v troubě trochu *vermicelli alla panna* strýčka Vigora." Slyšel, jak se z jejího hlasu vytrácí napětí. „Chybíš mi, Grayi…"

Její následující slova přehlušilo hlasité zatroubení klaksonu.

Gray se podíval dolů na ulici. Přes vozovku přebíhala nějaká postava, nedbajíc na provoz. Žena v kašmírovém saku a šatech po kotníky, s vlasy vyčesanými do drdolu. Gray ji téměř nepoznal. Dokud neodbyla razantním posunkem řidiče, který na ni zatroubil.

Fiona.

Co tu k sakru ta holka dělá?

„Grayi?" ozvala se Ráchel ze sluchátka.

Rychleji odpověděl: „Promiň, Ráchel… Musím běžet."

Zavěsil a uložil si mobil do kapsy.

Fiona doběhla ke dveřím do aukční síně a protáhla se dovnitř. Gray se spěšně vrátil ke svému laptopu. Jeho fotoaparát zachytil dívku přes skleněný vchod. Dohadovala se s vrátným. Nakonec uniformovaný zřízenec zkontroloval papír, který mu vrazila do ruky, zamračil se a mávl na ni, že může pokračovat.

Fiona se protáhla kolem něj a zmizela. Obraz potemněl.

Gray se podíval z počítače na ulici.

K čertu…

Logana to nepotěší. Žádné uspěchané akce.

Ale co by udělal Painter Crowe?

Gray vběhl do pokoje a svlékl si obyčejné šaty. Na posteli leželo sako od jeho obleku. Připravené pro případ nouze.

Painter by rozhodně jen tak neseděl a nečinně nepřihlížel.

22.22
HIMÁLAJ

„Musíme zachovat klid," řekl Painter. „Zůstat na místě."

Světla duchů se před nimi stále rozsvěcovala a zhasínala, rozzářila ledový vodopád do oslnivého lesku a zase odumřela. Mnohokrát. V následující temnotě jim jejich jeskyně připadala chladnější a černější.

Lisa se přisunula blíže k němu. Nahmatala jeho ruku a stiskla ji tak pevně, až mu z dlaně vymáčkla všechnu krev.

„Není divu, že se nás neobtěžovali stopovat," zašeptala bez dechu. „Proč by se za námi honili tou bouří, když stačí, aby rozsvítili ta zatracená světla a ozářili nás? Před těmi se nemůžeme schovat."

Painter si uvědomoval, že má pravdu. Až se pomátnou, budou bezbranní. Bez zdravého rozumu pro ně bude zrádná krajina a chlad představovat tak jistou smrt jako kulka odstřelovače.

Odmítal ale přestat doufat.

Šílenství propukalo až po několika hodinách. A on zbývající čas nepromarní. Kdyby se jim podařilo najít pomoc včas, třeba existoval způsob, jak účinky ozáření zvrátit.

„Zvládneme to," řekl nepřesvědčivě.

Tím ji jen podráždil.

„Jak?"

Otočila se k němu, zrovna když opět zablikala světla a ozářila jeskyni diamantovým leskem. Lisiny oči se třpytily děsem, který si Painter dokázal představit. Bála se – a plným právem –, ale zároveň jí v očích zůstával tvrdý lesk, také podobný diamantu.

„Nemluvte se mnou jako s malou," vyjela na něj a stáhla svou ruku z jeho. „Nic jiného po vás nechci."

Painter přikývl. „Jestli věří, že nás to záření, nebo co to je, zabije, třeba nebudou sledovat hory tak pečlivě. Když už je po bouři, můžeme…"

Ozvala se dávka z nějaké palné zbraně, která roztříštila zimní ticho.

Painterovy oči se střetly s Lisinýma.

Znělo to blízko.

Na důkaz toho narazily do ledové stěny další kulky. Painter s Lisou se odsunuli co nejdál od vchodu do jeskyně. Neměli kam utéct.

Mezitím si Painter všiml ještě něčeho dalšího.

Světla duchů nepohledla jako předtím. Zmrzlý vodopád nepřestával

zářit jejich smrtícím leskem. Světla neubývalo, takže nemohli ani proklouznout ven.

Zaduněl megafon. „Paintere Crowe! Víme, že se tam schováváte s tou ženou!“

Velitelský hlas měl ženskou modulaci. Také v něm zněl cizí přízvuk.

„Vyjděte ven! S rukama nad hlavou!“

Painter chytil Lisu za rameno a lehce ji stiskl, aby byla klidná. „Zůstaňte tady.“

Ukázal na jejich odložené oblečení a pokynul Lise, aby si je vzala na sebe. Sám si natáhl boty a přiblížil se ke vchodu. Vystrčil hlavu ven.

Jak bylo v horách běžné, bouře skončila stejně náhle, jako udeřila. Na černé obloze zářily hvězdy. Oblouk Mléčné dráhy se táhl nad zimním údolím pokrytým sněhem a ledem a tu a tam zdobeným oparem ledové mlhy.

O něco blíže protínal noc světlomet, jehož světelný kužel se soustředil na zamrzlý vodopád. O padesát metrů dál, na jednom nižším útesu, seděla na sněžném skútru nejasná postava, která ovládala světlomet. Podle intenzity a namodralého odstínu záře to vypadalo, že se jedná o obyčejný xenonový reflektor.

Nebyla to žádná záhadná světla duchů.

Paintera zalila vlna úlevy. Podle světel napočítal pět vozidel. Také zpozoroval nejméně dvacet postav v bílých bundách a s pozvednutými zbraněmi. Na jeho hrudi zakotvil drobný červený bod. Laserový zaměřovač.

Painter neměl zbraň, takže mohl jedině zůstat stát na místě. Zvážil vyhlídky, že se mu podaří získat od ozbrojence jeho pušku.

Nebyly dobré.

Střetl se s jeho pohledem.

Jedno oko ledově modré, druhé zcela bílé.

Ten zabiják z kláštera.

Painter si pamatoval mužovu neuvěřitelnou sílu. Ne, jeho vyhlídky opravdu nejsou dobré. A kromě toho, vzhledem k počtu ostatních mužů, k čemu by mu posloužilo, i kdyby uspěl?

Zpoza mužových ramen vystoupila do zorného pole další postava. Žena. Zřejmě stejná, která před okamžikem použila megafon. Natáhla se a jediným prstem sklonila zabijákovu pušku k zemi. Painter pochyboval, že by kterýkoliv muž měl sílu učinit něco takového.

Když pokročila kupředu, Painter si ji prohlížel ve světle reflektoru. Muselo jí být necelých čtyřicet. Černé vlasy ostříhané na mikádo, zelené oči. Na sobě měla teplou bílou bundu s kapucou, lemovanou kožešinou. Vzhledem k zimnímu oblečení nemohl posoudit její postavu, ale zdála se být štíhlá a pohybovala se s pružnou elegancí.

„Doktorka Anna Sporrenbergová," řekla a podala mu ruku.

Painter civěl na její rukavici. Kdyby ji přitáhl k sobě a objal jí paží hrdlo, mohl by ji využít jako rukojmí…

Když se podíval přes její rameno do očí toho zabijáka, rychle si to rozmyslel. Natáhl ruku a potřásl si s ní. Vzhledem k tomu, že ho zatím nezastřelili, může s nimi klidně jednat zdvořile. Bude hrát tuto hru, dokud jej udrží naživu. Navíc musel myslet na Lisu.

„Řediteli Crowe," řekla ta žena. „Zdá se, že se během posledních několika hodin všechny zpravodajské kanály zabývají tím, kde jste."

Painter zachovával bezvýrazný obličej. Neviděl jediný důvod, proč by měl zapírat svoji totožnost. Dokonce ji naopak třeba bude moci využít ke svému prospěchu. „Pak jistě víte, jak usilovně se mě zpravodajské služby budou snažit najít."

„*Naturlich,*" přikývla a vklouzla mimoděk do němčiny. „Ale příliš bych nesázela na jejich úspěch. Mezitím musím požádat vás i tu mladou ženu, abyste mě doprovodili."

Painter o krok ustoupil. „Doktorka Cummingsová nemá s tím vším nic společného. Je to jen lékařka, která přišla na pomoc nemocným. Nic neví."

„Brzy zjistíme, zda je to pravda."

To bylo řečeno naprosto přímočaře. Zůstanou prozatím naživu, protože mohou něco vědět. A tyto vědomosti z nich dostanou po dobrém, nebo po zlém. Painter zvažoval, jestli by neměl něco podniknout. Alespoň by bylo hned po všem. Rychlá smrt je lepší než pomalé umírání v mukách. Znal příliš mnoho citlivých zpravodajských informací na to, aby riskoval, že ho budou mučit.

Jenže tu nebyl sám. Představil si Lisu, jak si zahřívá ruce společně s jeho. Dokud žijí, mají naději.

Připojili se k nim další vojáci. Namířenými zbraněmi přiměli Lisu, aby vyšla ven z jeskyně. Odvedli je ke skútrům.

Lisin pohled se střetl s jeho – v očích jí svítil strach.

Painter byl rozhodnutý, že ji bude chránit podle svých nejlepších schopností.

Anna Sporrenbergová se k nim připojila, zrovna když je svazovali.

„Než vyrazíme, měli bychom si něco vyjasnit. Nemůžeme vás pustit.

Myslím, že to chápete. Nehodlám vám dávat falešnou naději. Ale mohu vám přislíbit bezbolestný a poklidný konec.“

„Jako u těch mnichů,“ ozvala se ostře Lisa. „Viděli jsme, jak si představujete slitování.“

Painter se ji pokoušel varovat pohledem. Teď není chvíle na dohadování s únosci. Ti darebáci zjevně neměli žádné výčitky svědomí kvůli zabíjení lidí. Oba musejí prozatím hrát spolupracující vězně.

Příliš pozdě.

Zdálo se, že Anna poprvé zaznamenala Lisinu přítomnost. Otočila se k ní a v hlase se jí ozvalo trochu vášně. „Ale to *bylo* slitování, doktorko Cummingsová.“ Střelila pohledem po zabijákovi, který je nepřestával hlídat. „Nevíte nic o nemoci, která klášter postihla. O hrůzách, které na mnichy čekaly. My ano. Jejich smrt nebyla vraždou, ale eutanazií.“

„A kdo vám k ní dal právo?“ zeptala se Lisa.

Painter se k ní pohnul o něco blíž. „Liso, možná.“

„Ne, pane Crowe.“ Anna se přiblížila k Lise. „Ptáte se, kdo nám dal právo? Zkušenost, doktorko Cummingsová. Zkušenost. Věřte mi, když vám říkám, že ta úmrtí… byla laskavostí, ne krutostí.“

„A co ti muži, se kterými jsem sem přiletěla vrtulníkem? To byla také laskavost?“

Anna si povzdychla, unavená tou výměnou názorů. „Museli jsme dospět k závažným rozhodnutím. Naše práce je příliš důležitá.“

„A co my?“ zvolala Lisa, když se Anna začala odvracet. „Když budeme spolupracovat, dostaneme bezbolestnou injekci. Ale co když nebudeme mít chuť spolupracovat?“

Anna se vydala k prvnímu skútru. „Nebudeme vám strhávat nehty, jestli máte na mysli tohle. Všechno proběhne na základě medikamentů. Nejsme barbaři, doktorko.“

„Ne, vy jste jenom nacisti!“ vykřikla za ní Lisa. „Viděli jsme ten hákový kříž!“

„Nebuďte směšná. Nejsme nacisti.“ Anna se na ně klidně ohlédla a přehodila nohu přes sedadlo skútru. „Už ne.“

18.38
KODAŇ, DÁNSKO

Gray pospíchal přes ulici k aukční síni.

Co si Fiona myslí, že sem takhle vtrhla po tom všem, co se stalo?

Tížily ho obavy o její bezpečnost. Zároveň si ale musel přiznat, že mu její příchod na scénu poskytl potřebnou výmluvu. Teď se mohl zúčastnit aukce osobně. Ať už hodil zápalnou bombu do toho antikvariátu, zavraždil Grette Nealovou a pokusil se zabít jeho kdokoliv, stopy vedly sem.

Gray doběhl na chodník a zpomalil. Šikmé paprsky zapadajícího slunce změnily dveře do aukční síně ve stříbrné zrcadlo. Zkontroloval si tmavomodrý oblek od Armaniho s úzkými proužky, který na sebe hodil ve spěchu na pokoji. Padl mu dobře, ale naškrobená bílá košile ho trochu škrtila u krku. Narovnal si bleděžlutou kravatu.

Není zrovna nenápadný. Ale musí hrát úlohu kupce pro bohatého amerického finančníka.

Vstoupil do budovy. Hala byla vyzdobena ve skandinávském stylu, což znamenalo, že kromě vybělených dřeva a skleněných příček tu už mnoho jiného nebylo. Jediný nábytek představovalo titěrné křesílko u postranního stolku o velikosti poštovní známky. Na stolku stála jediná orchidea v květináči, jejíž vytáhlý stonek nesl chudokrevné hnědorůžové květenství.

Vrátný zamáčkl cigaretu do květináče a vykročil s mrzutým výrazem ke Grayovi.

Gray sáhl do kapsy a vytáhl svoji pozvánku. K jejímu získání bylo zapotřebí převést na účet aukční síně vklad ve výši čtvrt milionu dolarů jako záruku, že kupec má finanční prostředky k účasti na takové exkluzivní události.

Vrátný zkontroloval pozvánku, přikývl a přešel k hedvábnému provazu, který přehrazoval přístup k širokému schodišti, jež vedlo do nižšího patra. Uvolnil jednu stranu lana a pokynul Grayovi, že může projít.

Na úpatí schodiště se otvíraly dvoukřídlé lítací dveře do hlavní síně. Po obou stranách vchodu postávali strážní. Jeden držel v ruce detektor kovů. Gray se nechal prohledat s rozpaženými pažemi. Všiml si videokamer po obou stranách prahu. Bezpečnostní opatření rozhodně nebyla ponechána náhodě. Ihned po prověření detektorem

stiskl druhý hlídač tlačítko a otevřel mu dveře.

V ústrety se mu vyhrnulo mumlání hlasů. Rozpoznal italštinu, dánštinu, francouzštinu, arabštinu a angličtinu. Zdálo se, že se na tuto aukci sjeli účastníci z celého světa.

Gray vstoupil. Několik pohledů se obrátilo jeho směrem, ale pozornost většiny zůstala připoutána ke skleněným vitrínám podél stěn. Zaměstnanci aukční síně, oblečení do shodných černých obleků, stáli vedle pultu jako v klenotnictví. Na rukou měli bílé rukavice a pomáhali předvádět nabízené předměty.

V jednom rohu tiše hrálo smyčcové kvarteto. Mezi kupci chodilo několik číšníků, kteří nabízeli vysoké sklenice se šampaňským.

Gray se přihlásil u stolku za vchodem a dostal číslo. Pak pokračoval dál do místnosti. Několik klientů už se rozsadilo na místa. Gray si všiml těch dvou opozdilců, kteří zdrželi začátek aukce, bledého mladíka a mladé ženy, kteří vypadali jako dvojice hvězd němého filmu. Usadili se do přední řady. Tabulka s číslem spočívala na klíně té ženy. Muž se k ní naklonil a něco jí pošeptal do ucha. Bylo to podivně intimní gesto, ještě podtržené tím, jak žena natočila svůj dlouhý labutí krk, jako kdyby očekávala, že dostane polibek.

Střelila pohledem po Grayovi, který pomalu procházel prostřední uličkou. Zběžně si jej prohlédla a stočila oči jinam.

Žádný záblesk poznání.

Gray pokračoval ve vlastním pátrání a dospěl k přední části místnosti s vyvýšeným pódiem a pultem. Pomalu se otočil a vydal se zpátky. Neviděl tu žádnou bezprostřední hrozbu.

Nikde také ale nebyla ani známka po Fioně.

Kde je?

Došel k jedné ze skleněných vitrín a kráčel dál postranní uličkou. Na půl ucha poslouchal rozhovory v sále. Minul zaměstnance aukční síně, který pro podsaditého gentlemana jemně ukládal silnou knihu v kožené vazbě do vitríny. Muž se naklonil blíže a přes brýle si se zájmem knihu prohlížel.

Gray si všiml, o jakou knihu se jedná.

Pojednání o motýlech s ručně kreslenými obrázky, přibližně z roku 1884.

Pokračoval v cestě uličkou. Jakmile se znovu dostal do blízkosti vchodových dveří, zjistil, že stojí proti staromódní dámě, kterou si nafotil při příchodu. Podávala mu malou bílou obálku. Gray ji přijal, ještě než se zamyslel nad tím, co by to mohlo být. Zdálo se, že žena

ihned ztratila o cokoli zájem a odkráčela pryč.

Gray z obálky ucítil závan parfému.

Zvláštní.

Nehtem u palce rozlomil pečeť a vytáhl přeložený list papíru s vodotiskem. Uprostřed stál úhledně napsaný vzkaz.

OD TOHOTO OHNĚ SE DRŽÍ DÁL I BRATRSTVO.
HLÍDEJTE SI ZÁDA. MĚJTE SE.

Nikde žádný podpis. Ale úplně dole byl červeným inkoustem vyvedený symbol malého stočeného draka. Gray se druhou rukou mimoděk dotkl krku, kde mu visel podobný dračí přívěsek, dárek od jeho soupeřky.

Seichan.

Jednalo se o agentku Bratrstva, tajného kartelu teroristických buněk, který v minulosti několikrát zkřížil Sigmě cestu. Gray cítil, jak se mu ježí chloupky v zátylku. Otočil se a rozhlédl se po místnosti. Ta žena, která mu předala vzkaz, zmizela.

Znovu se podíval na papír.

Varování.

Lepší pozdě než nikdy…

Ale aspoň že tu nehrají proti Bratrstvu. Dá-li se tedy věřit Seichan…

Gray byl nakloněn tomu považovat její slovo za bernou minci.

Zlodějská čest a tak dále.

Nějaký pohyb přilákal jeho pozornost k zadní části místnosti.

Do síně právě vstoupil vysoký gentleman v oslnivém smokingu. Byl to sám vážený pan Ergenschein, který povede dnešní dražbu. Uhladil si dlaní napomádované černé vlasy – jednoznačně obarvené. Na vychrtlé tváři mu pohrával široký úsměv, který jako by si přilepil z nějaké knihy.

Důvod jeho rozpaků následoval těsně za ním. Nebo, lépe řečeno, přiváděl ho strážný za paži.

Fiona.

Se zardělou tváří. Rty měla stisknuté do tenké čárečky, z níž odtekla všechna krev.

Zuřila.

Gray jim vyrazil v ústrety.

Ergenschein zabočil ke straně. Nesl nějaký předmět, zabalený do

měkké jelenice. Přistoupil k hlavní přední vitríně, dosud prázdné. Jeden ze zaměstnanců ji odemkl. Ergenschein jemně rozbalil předmět a vložil jej do skříňky.

Když si všiml Graye, který se k němu blížil, zamnul si ruce a vykročil se s ním přivítat. Ruce nechal sepjaté u sebe, jako by se modlil. Vitrínu za ním právě zaměstnanec zase zamykal.

Gray se podíval na doplněný předmět.

Darwinova bible.

Fiona vykulila oči, když spatřila Graye.

Ignoroval ji a oslovil Ergenscheina. „Je tu nějaký problém?“

„Jistěže nikoliv, pane. Tu mladou dámu právě vyvádíme ven. Neměla pozvánku na tuto aukci.“

Gray vytáhl vlastní kartičku. „Domnívám se, že mohu mít s sebou jednoho hosta.“ Ukázal druhou rukou na Fionu. „Rád vidím, že už je tady. Zdržel jsem se telefonátem se svým kupcem. S mladou slečnou Nealovou jsme už dnes ráno hovořili ohledně soukromého prodeje jednoho konkrétního předmětu.“

Gray pokývl k Darwinově bibli.

Ergenschein si povzdechl a nasadil falešný výraz smutku. „Tragédie. Ten požár. Ale obávám se, že Grette Nealová podepsala smlouvu na prodej svého majetku prostřednictvím této aukční síně. Bez stornování ze strany jejího notáře bohužel nemohu nic dělat. Takový je zákon.“

Fiona se pokusila strážnému vysmeknout a z očí jí koukala vražda.

Zdálo se, že si jí Ergenschein vůbec nevšímá. „Obávám se, že se budete muset zúčastnit aukce. Omlouvám se, ale mám svázané ruce.“

„V tom případě vám jistě nebude vadit, když tu slečna Nealová zůstane se mnou.“

„Jak si přejete.“ Ergenscheinův úsměv nakrátko vystřídal mrak. Neurčitě pokynul strážnému. „Ale musí zůstat neustále s vámi. A vzhledem k tomu, že je vaším hostem, přebíráte za ni odpovědnost.“

Strážný Fionu pustil. Když ji Gray odváděl dozadu, všiml si, že strážný kráčí při stěně vedle nich. Vypadalo to, že si vysloužili vlastního bodyguarda.

Gray zamířil s Fionou do poslední řady. Zazněl zvonek, který ohlašoval, že aukce začne za minutu. Místa se začala plnit, většinou vepředu. Gray s Fionou měli zadní řadu sami pro sebe.

„Co tu děláte?“ zašeptal jí Gray.

„Přišla jsem si pro svou bibli,“ odsekla opovržlivě. „Nebo jsem se

o to aspoň pokusila.“

Opřela se a zkřížila paže přes svou koženou kabelku.

Vepředu vystoupil Ergenschein na pódium a zahájil aukci formálním úvodem. Aukce proběhne v angličtině. Na tomto jazyce se shodne nejvíc mezinárodních klientů. Ergenschein pokračoval pravidly přihazování, výší provize aukční síně a dokonce i patřičnou etiketou. Nejdůležitějším pravidlem bylo, že kupci smějí přihazovat do výše desetinásobku jejich vkladu.

Gray většinu z toho ignoroval a pokračoval v rozhovoru s Fionou, čímž si vysloužil několik nespokojených pohledů lidí z řady před nimi.

„Vy jste si přišla pro bibli? Proč?“

Dívka jen sevřela paže pevněji.

„Fiono…“

Otočila se k němu a z očí jí vyšlehly zlostné blesky. „Protože patřila Mutti!“ V koutcích se jí zaleskly slzy. „Zabili ji kvůli té knize. Nedovolím, aby ji získali.“

„Kdo?“

Neurčitě mávla paží. „Ten, kdo ji zavraždil. Já tu bibli dostanu a pak ji spálím.“

Gray si povzdychl a opřel se. Fiona se chtěla nějak pomstít. Chtěla je ranit. Za to ji nemohl vinit…, jenže její lehkomyslné akce mohly přivést k úrazu i ji.

„Ta bible je naše. Měla bych si ji odnést.“ Zlomil se jí hlas. Zavrtěla hlavou a vysmrkala se.

Gray ji objal paží kolem ramen.

Trhla sebou, ale neodtáhla se.

Aukce mezitím začala. Do vzduchu se zvedala čísla. Jednotlivé předměty měnily majitele. Nejlepší si nechají až na konec. Gray si všímal, co kdo kupuje. A především si všímal, kdo nabídl nejvyšší cenu za položky, které měl napsané ve svém notesu: Mendelovy články o genetice, Planckovy učebnice fyziky a de Vriesův zápisník o mutacích.

Všechny tři položky si koupily ty hvězdy němého filmu.

Jejich totožnost zůstávala neznámá. Gray slyšel, jak si o nich šeptají i ostatní účastníci dražby. Nikdo je neznal. Všichni jen viděli, jak zvedají svoje číslo.

002.

Gray se naklonil k Fioně. „Neznáte ty kupce? Neviděla jste je už někdy ve vašem obchodě?“

Fiona se na svém sedadle narovnala, celou minutu na ně zírala a pak se zase přikrčila. „Ne.“

„A co někoho jiného?“

Pokrčila rameny.

„Fiono, jste si jistá?“

„Jo,“ odsekla. „Jsem si zatraceně jistá.“

To si vysloužilo další podrážděné pohledy jejich směrem.

Konečně přišel na řadu poslední předmět. Odemkli Darwinovu bibli z vitríny a přenesli ji – uctivě jako náboženskou relikvii – na podstavec, který stál pod zvláštní halogenovou žárovkou. Jednalo se o obyčejnou tlustou bichli: měla odlupující se kožené desky, roztrhané a skvrnité, a dokonce chyběl i jakýkoliv nápis. Mohla to být libovolná stará kniha.

Fiona se o poznání narovnala. Právě tohle ji doposud udrželo na místě. Popadla Graye za zápěstí. „Opravdu budete přihazovat?“ zeptala se s pohledem plným naděje.

Gray se na ni zachmuřil – a vzápětí si uvědomil, že to není úplně špatný nápad. Pokud pro ni jsou ostatní ochotní zabíjet, je v té bibli třeba schováno vodítko k celému případu. Kromě toho se na ni chtěl podívat zblízka. Sigma Force převedla na účet aukční síně čtvrt milionu dolarů. To znamenalo, že mohl přihazovat až do částky dvou a půl milionů. Tedy více než dvojnásobek odhadované ceny bible. Jestli vyhraje, bude moci prozkoumat svoje zboží.

I tak ale nezapomínal na napomenutí Logana Gregoryho. Už teď porušil rozkazy, když sem sledoval Fionu. Netroufal si zaplést se do všeho ještě hlouběji.

Cítil na sobě Fionin pohled.

Jestli začne přihazovat, uvrhne jejich životy v nebezpečí, protože na ně přiláká pozornost. A co když nakonec prohraje? Podstoupené riziko pak nebude k ničemu. Neudělal dnes snad už dost ztřeštěností?

„Dámy a pánové, jak začneme s dnešním posledním předmětem?“ pronesl Ergenschein nadneseně. „Začneme na sto tisíci dolarech? Ach, ano, máme sto tisíc… a od nového zájemce. Výtečně. Číslo 144.“

Gray sklonil svoje číslo. Obrátily se k němu oči všech. Už nemohl couvnout.

Fiona se vedle něj široce usmála.

„Zdvojnásobujeme nabídku,“ řekl Ergenschein. „Dvě stě tisíc od čísla 002!“

Ty hvězdy němého filmu.

Gray cítil, jak se pozornost přítomných v místnosti, včetně té dvojice vepředu, obrací k němu. Musel pokračovat. Opět pozvedl svoje číslo.

Přihazování pokračovalo dalších deset minut plných napětí. Nikdo z aukční síně neodešel. Všichni zůstávali, aby viděli, kdo získá Darwinovu bibli. Ostatní zákazníci byli spíše na straně Graye. Příliš mnoho z nich přeplatili ti dva s číslem 002. Když se částka přehoupla přes dva miliony, vysoko nad maximální odhadovanou cenu, místností se rozneslo mumlání potlačovaného vzrušení.

Další neklid vyvolal třetí zájemce, který se přidal do potyčky, ale číslo 002 okamžitě zvýšilo nabídku, a tento zájemce už nezareagoval.

Gray ano. *Dva miliony tři sta tisíc.* Začaly se mu potit dlaně.

„Dva miliony čtyři sta tisíc od čísla 002! Dámy a pánové, prosím, zůstaňte na svých místech."

Gray pozvedl ještě jednou svoje číslo.

„Dva a půl milionu."

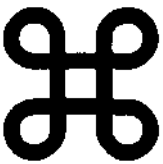
Věděl, že je v koncích. Nemohl dělat nic jiného, než přihlížet, jak do vzduchu stoupá Číslo 002, nezadržitelně, vytrvale a neoblomně.

„Tři miliony," řekl bledý mladík, kterého ta hra už začínala unavovat. Postavil se a pohlédl na Graye, jako kdyby ho vyzýval, ať si proti tomu zkusí protestovat.

Gray dosáhl limitu. I kdyby chtěl, nemohl nabídnout víc. Sevřel pevně v ruce číslo a zavrtěl hlavou na přiznání porážky.

Mladík se mu mírně poklonil jako jeden soupeř druhému a dotkl se imaginárního klobouku. Gray si všiml modré skvrny na jeho pravé ruce – měl tetování mezi palcem a ukazováčkem. Jeho společnice, kterou Gray považoval za jeho sestru, možná dokonce dvojče, měla podobné znamení na ruce levé.

Gray si uložil toto tetování do paměti – třeba jde o vodítko k jejich totožnosti.

Jeho soustředění narušil dražitel.

„A zdá se, že číslo 144 končí!“ řekl Ergenschein. „Ještě nějaké nabídky? Tři miliony poprvé, podruhé a potřetí.“ Pozvedl kladívko, na okamžik je podržel ve vzduchu a pak jím poklepal na pult. „Prodáno!“

Ozval se zdvořilý potlesk.

Gray věděl, že by všichni tleskali mnohem hlasitěji, kdyby vyhrál on. Stejně ho ale překvapilo, když si všiml, kdo tleská vedle něj.

Fiona.

Zazubila se na něj. „Vypadněme odsud.“

Připojili se k ostatním lidem, kteří pomalu vycházeli dveřmi. Několik z nich Grayovi vyjádřilo svou účast. Zanedlouho se ocitli na ulici. Všichni se rozešli po svých.

Fiona ho odtáhla o několik domů dál a zavedla ho do nedaleké cukrárny ve francouzském stylu, s křiklavými závěsy a stolky z tepaného železa. Usedla na místo nedaleko výlohy se šlehačkovými zákusky, dezertními sušenkami, čokoládovými dortíky a *sm0rrebr0dy*, všudypřítomnými dánskými sendviči.

Nevšímala si pamlsků a celá jen zářila.

„Jak to, že jste tak šťastná?“ zeptal se konečně Gray. „Vždyť jsme prohráli.“

Seděl čelem k oknu. Musejí si dávat pozor. Nicméně doufal, že když teď bibli koupil ten zvláštní pár, jejich ohrožení se sníží.

„Natřeli jsme jim to!“ řekla Fiona. „Vytáhl jste cenu až ke třem milionům! Skvělé!“

„Myslím, že peníze pro ně moc neznamenají.“

Fiona si vytáhla jehlici z drdolu a zatřásla hlavou, aby si rozpustila vlasy. Náhle vypadala o deset let mladší než předtím. V očích jí stále jiskřilo pobavení s nepatrnou příměsí zlomyslného potěšení.

Grayovi se náhle zvedl žaludek.

„Fiono, co jste provedla?“

Postavila na stůl kabelku, naklonila ji ke Grayovi a otevřela ji. Nahlédl dovnitř.

„Ach, bože… Fiono…“

V kabelce spočívala omlácená kniha, vázaná v kůži.

Stejná jako Darwinova bible, která byla právě prodána.

„Tohle je pravá bible, že ano?“ zeptal se.

„Štípla jsem ji tomu slepější v zadní místnosti přímo pod nosem.“

„Jak…?“

„Starý trik s výměnou. Trvalo mně celý den, než jsem našla bibli správné velikosti a tvaru. Samozřejmě jsem se v ní musela trochu

povrtat, aby vypadala jako pravá. Stačilo jen trochu slz, křiku a strkání…“ Pokrčila rameny. „A lup ho.“

„Když už jste tu bibli měla v kabelce, proč jste mě nechala přihazovat?“ V tom to Grayovi došlo. „Vy jste mě využila.“

„Aby ti parchanti museli vysolit tři miliony za knížku, která má hodnotu pár supů!“

„Brzy zjistí, že nezískali pravou knihu,“ poznamenal Gray a pocítil, jak se v něm zvedá vlna strachu.

„Jo, ale to už mám v úmyslu být dávno pryč.“

„Kde?“

„Pojedu s vámi.“ Fiona s klapnutím zavřela kabelku.

„To bych neřekl.“

„Pamatujete si, jak vám Mutti povídala o té rozprodávané sbírce knih, ze které pochází i ta Darwinova bible?“

Gray věděl, o čem mluví. Grette Nealová naznačila, že někdo dává opět dohromady knihovnu nějakého vědce. Zrovna mu podávala originál účtu o koupi, aby si ho mohl okopírovat, když na ně zaútočili a účet shořel v plamenech.

Fiona si poklepala na čelo. „Mám tu adresu uloženou přímo tady.“ Pak natáhla ke Grayovi ruku. „Takže?“

Zamračeně se s ní chystal potřást.

Znechuceně ji stáhla zpátky. „To zrovna.“ Znovu natáhla ruku a tentokrát ji otočila dlaní vzhůru. „Chci vidět váš pravý pas, vy troubo. Myslíte si, že nepoznám falešný, když nějaký vidím?“

Zadíval se jí do očí. Předtím mu ho ukradla. Teď na něj hleděla naprosto nekompromisně. Zakabonil se, sáhl do tajné kapsy svého saka a vytáhl pravý pas.

Fiona si ho přečetla. „Grayson Pierce.“ Hodila jej zpátky na stůl. „Ráda vás poznávám… konečně.“

Vzal si svůj doklad zpátky. „Takže k té bibli. Odkud pochází?“

„Povím vám to, jenom když mě vezmete s sebou.“

„Nebuďte směšná. Nemůžete jet se mnou. Jste teprve dítě.“

„Dítě s Darwinovou biblí.“

Gray už měl dost jejího vydírání. Mohl jí bibli sebrat, kdykoliv by si zamanul, ale totéž se nedalo říct o informacích. „Fiono, tohle není žádná zatracená hra.“

Ztvrdl jí pohled a náhle vypadala o několik let starší. „Vy si myslíte, že to nevím?“ Mluvila ledově chladným tónem. „Kde jste byl, když odváželi mou Mutti v pytlích? Slyšíte? V *pytlích!*“

Gray zavřel oči. Její slova ho zasáhla, ale i tak se odmítal podvolit. „Fiono, je mi líto," řekl neklidně. „Ale žádáte po mně nemožné. Nemůžu vás vzít…"

Exploze otřásla cukrárnou jako zemětřesení. Přední sklo se otřáslo a nádobí popadalo na zem. Fiona a Gray se postavili a přešli k oknu. Na druhé straně ulice se vzdouval kouř a stoupal k sešeřelému nebi. Z rozbité zdi budovy šlehaly plameny a olizovaly patra nad sebou.

Fiona pohlédla na Graye. „Nechte mě hádat," řekla.

„Můj hotelový pokoj," připustil.

„A máme po náskoku."

23.47
HIMÁLAJ

Painter seděl za Lisou na saních, tažených jedním sněžným skútrem. Zajali je Němci. Cestovali už téměř hodinu, připoutáni ke svým místům plastovými páskami a svázáni jeden k druhému. Alespoň byly jejich saně vyhřívané.

I tak se Painter stále nakláněl nad Lisu a chránil ji tělem, jak mohl nejlépe. Ona se o něj vděčně opírala. Nic jiného dělat nemohli. Zápěstí měli připoutaná k držadlům po obou stranách.

Na skútru před nimi seděl ten zabiják, čelem k nim, s puškou namířenou jejich směrem, a nespouštěl z nich oči. Vozidlo řídila Anna Sporrenbergová, která jela v čele celé skupiny.

Skupiny dřívějších nacistů.

Nebo polepšených nacistů.

Nebo kdo to ke všem čertům byl.

Painter odsunul tuto otázku stranou. Momentálně potřeboval vyřešit daleko důležitější rébus.

Jak zůstat naživu.

Po cestě si Painter uvědomil, jak snadno je objevili v jejich jeskyni.

Pomocí infračerveného záření. Na pozadí studené krajiny bylo jejich vyzařované teplo jistě jasně viditelné.

Ze stejného důvodu bylo nemožné utéct tímto terénem.

Pokračoval v přemítání a soustředil se na jediný cíl.

Únik.

Celou hodinu už se karavana sněžných skútrů valila zimní krajinou.

Vozidla byla vybavena elektrickými motory, takže klouzala po sněhu prakticky bez hluku. Pětice skútrů projížděla v tichosti bludištěm útesů a roklí, po příkrých svazích a ledových mostech.

Usilovně se snažil zapamatovat si, kudy jedou. Ale vyčerpání a komplikovanost trasy ho brzy zmátly. Nijak nepomáhalo, že mu v hlavě opět začínala bušit bolest. Bolesti hlavy se vrátily – spolu se ztrátou orientace a závratí. Musel připustit, že symptomy té nemoci neustupují. A také si musel připustit, že je zcela ztracen.

Zaklonil se a zahleděl se na noční oblohu.

Nad hlavou mu ledově plály hvězdy.

Třeba by mohl určit polohu podle nich.

Jak se soustředil, po nebi začaly vířit světelné body. Odtrhl od nich pohled. Za očima se mu usadila prudká bolest.

„Jste v pořádku?“ zašeptala na něj Lisa.

Painter jen něco zabručel – bylo mu příliš špatně na to, aby odpovídal.

„Zase nystagmus?“ dohadovala se.

Hrubé zabijákovo zavrčení uťalo jejich další konverzaci. Painter za to byl vděčný. Zavřel oči, zhluboka dýchal a čekal, až to přejde.

Nakonec bolesti opravdu polevily.

Otevřel oči, zrovna když se karavana blížila ke skalnímu hřebenu a zastavovala. Painter se rozhlédl po okolí. Nikde nic. Napravo od nich stál útes s rozpukaným ledovým příkrovem. Začínalo opět sněžit.

Proč se zastavili?

Zabiják před nimi slezl ze skútru.

Anna se k němu připojila. Muž se k ní natočil a řekl jí něco německy.

Painter napínal uši a zaslechl jeho poslední slova.

„… měli bychom je prostě zabít.“

Neříkal to nijak vášnivě, jen s hrůzu nahánějící praktičností.

Anna se zamračila. „Musíme zjistit víc, Gunthere.“ Pak se podívala Painterovým směrem. „Víš o potížích, kterým v poslední době čelíme. Jestli ho sem poslali…, jestli zná něco, čím by to mohl zastavit…“

Painter neměl tušení, o čem to mluví, ale nehodlal jim to dávat najevo. Zejména vzhledem k tomu, že je to udržovalo naživu.

Zabiják jen potřásl hlavou. „Představuje problémy. Cítím to z něj.“ Přezíravě se odvrátil – s tímto tématem už skončil.

Anna ho zastavila tím, že se dotkla jeho tváře, něžně, vděčně… a možná v tom bylo i něco víc. *„Danke,* Gunthere.“

Otočil se, ale Painter ještě stačil v mužových očích zpozorovat záblesk bolesti. Zabiják přešel k popraskanému povrchu útesu a zmizel v puklině. O chvilku později se objevil oblak páry spolu se záblesk světla – které vzápětí pohaslo.

Otevření a zavření dveří.

Jeden z hlídačů za nimi si výsměšně odfrkl a zamumlal si potichu jediné slovo, urážku, kterou zaslechli jen ti nejblíže u něj.

Leprakönig.

Král malomocných.

Painter si všiml, že ten strážný počkal, až bude mohutný Gunther mimo doslech. Netroufal si mu to říct do očí. Ze zabijákových nahrbených ramen a nevrlého vystupování měl ale Painter dojem, že už to někdy slyšel.

Anna nasedla na skútr. Původní zabijákovo místo zaujal jeden z ostatních mužů. I ten na ně namířil zbraň. Vyrazili na cestu.

Stezka se klikatila kolem výčnělku skály a dolů z ještě příkřejšího svahu. Před nimi se rozprostíralo moře ledové mlhy, která zakrývala to, co leželo pod ní. Nad mlžným oceánem se tyčil hřeben hory, schoulený jako pár zahřívajících se sepjatých dlaní.

Jak sestupovali, kužely reflektorů se počaly zakusovat do mlhy.

V několika okamžicích viditelnost poklesla na několik metrů a hvězdy zmizely.

Náhle tma zhoustla – zajeli do stínu hory nad sebou. Místo toho, aby se ochladilo, se tu vzduch zdál naopak teplejší. Jak klesali níže, ve sněhu se objevovaly skalnaté výčnělky, z nichž odkapával tající led.

Painter si uvědomil, že se tu musí vyskytovat nějaká místní kapsa geotermální aktivity. Horké prameny, ač vzácné a známé většinou jen místním lidem, se vyskytovaly po celém Himálaji. Vznikly díky silným tlakům indické pevninské desky na Asii a mělo se za to, že tyto prameny stojí v pozadí mytologie Šangri-la.

Jak sněhu ubývalo, karavana byla nucena opustit sněžné skútry. Po zaparkování odřízli Paintera a Lisu ze saní, postavili je na nohy a spoutali jim zápěstí. Painter se držel nablízku Lise. Její oči se střetly s jeho. Zrcadlily se v nich i jeho obavy.

Kde to sakra jsou?

Zbytek cesty museli dojít pěšky, obklopeni bílými kombinézami a namířenými puškami. Sníh se jim pod botami měnil v mokrou skálu. Objevily se schody, vytesané do povrchu, z nichž stékaly pramínky vody z roztátého sněhu. Mlha se před nimi počala zvedat a trhat.

Po několika dalších krocích se z šera vynořila skalní stěna, chráněná úbočím hory. Přirozená hluboká jeskyně. Ale nebyl tu žádný ráj – jen drsná černá žula, z níž kapala voda.

Spíš peklo než Šangri-la.

Lisa se za ním zapotácela. Painter ji zachytil, jak nejlépe mohl se svázanými zápěstími. Chápal ale, proč zakopla.

Před nimi se z mlhy vynořil hrad.

Nebo spíše reliéf hradu.

Když se k němu přiblížili, Painter rozeznal tvar průčelí, vytesaný nahrubo do zadní stěny jeskyně. Dvě obří věžičky se střílnami stály po obou stranách masivní centrální věře. Za silnými zasklenými okny plálo světlo.

„*Granitschloss,*“ oznámila Anna a odvedla je ke klenutému vchodu, dvakrát vyššímu než Painter, lemovanému obřími žulovými rytíři.

Bránu uzavíraly těžké dubové dveře, zdobně pobité černým železem. Když se ale jejich skupinka přiblížila, dveře se zvedly vzhůru jako padací mříž.

Anna vykročila kupředu. „Pojďte. Byla to dlouhá noc, že?“

Painter a Lisa došli – stále na mušce – k bráně. Painter si prohlížel fasádu cimbuří, parapetů a klenutých oken. Po celém žulovém povrchu stékaly kapičky vody, které připomínaly černý olej, jako by se jim hrad rozpouštěl před očima a vpíjel se zpátky do skalní stěny.

Ohnivá záře z několika hradních oken dodávala povrchu pekelný třpyt, který v Painterovi vyvolal vzpomínku na obrazy Hieronyma Bosche. Tento umělec z patnáctého století se specializoval na zvrácená zobrazení pekla. Kdyby někdy Bosch vytvořil plastické znázornění pekelné brány, vypadala by právě takto.

Painter ale neměl na vybranou, a tak následoval Annu klenutým vchodem do hradu. Vzhlédl, jestli tu nenajde slova, která byla podle Danta údajně vytesána na vchodem do podsvětí.

Vy, kteří vcházíte, vzdejte se naděje.

Nikde ta slova neviděl – ale klidně tu mohla být.

Vzdejte se naděje.

Lépe by to shrnout nedokázal.

20.15
KODAŇ, DÁNSKO

Zatímco na druhé straně ulice ještě doznívala ozvěna výbuchu v hotelu, Gray popadl Fionu za paži a odvedl ji k postrannímu východu z francouzské cukrárny. Zamířil k sousední uličce a prodral se hloučkem lidí, kteří se shromáždili ve vedlejším dvoře.

V dálce se ozvaly sirény.

Kodaňští požárníci mají dneska perný den.

Gray dorazil na nároží, pryč od kouře a chaosu. Fiona se držela hned za ním. U ucha mu praskla cihla a zazněl kovový zvuk odrazu. Střela. Otočil se, strhl Fionu do uličky a přikrčil se. Rozhlédl se po ulici, kde se skrývá útočník.

A objevil ho.

Blízko.

O půl bloku dál, na druhé straně ulice.

Byla to ta plavovlasá žena z aukce. Až na to, že nyní měla na sobě černý přiléhavý oblek. Kromě toho si vzala ještě jeden módní doplněk. Pistoli s tlumičem. Držela ji u kolena a rychle kráčela jejich směrem. Dotkla se ucha a pohnula rty.

Má vysílačku.

Když procházela pod lampou pouličního osvětlení, Gray si uvědomil svůj omyl. To nebyla ta žena z aukce. Tahle měla delší vlasy a vyzáblejší obličej.

Starší sourozenec těch dvou.

Gray se odvrátil.

Očekával, že Fiona mezitím doběhla do poloviny uličky. Místo toho právě o pár metrů dál nasedala na zrezivělý zelený skútr Vespa.

„Co to děláte?“

„Sháním pro nás nějaký dopravní prostředek.“ Měla otevřenou kabelku a právě do ní vracela šroubovák.

Gray k ní přispěchal. „Není čas, abychom to zkratovali.“

Fiona na něj vrhla přes rameno pohrdavý pohled, zatímco její prsty si naslepo pohrávaly s chuchvalcem drátů od zapalování. Překřížila dva z nich, motor zakašlal, zanaříkal a naskočil.

Kruci…

Byla dobrá – ale jeho důvěra nebyla bezmezná.

Pokynul jí, aby si sedla za něj. „Budu řídit.“

Fiona pokrčila rameny a vklouzla na zadní sedadlo. Gray nasedl, zaklapl nohou opěrku a prudce přidal plyn. Nechal zhasnutý reflektor a vyrazil do tmavé uličky. Trhavě.

„No tak," procedil mezi zuby.

„Dejte tam dvojku," radila Fiona. „Trojku vynechte. Tyhle staré krámy musíte držet pořádně pod krkem."

„Nepotřebuju mít za sebou kibice."

I tak ji ale poslechl, zmáčkl spojku a přeřadil. Skútr poskočil jako poděšená klisnička. Ujížděli stále rychleji a kličkovali mezi popelnicemi.

Za nimi zaječely sirény. Gray se ohlédl. Kolem vjezdu do uličky proburácel hasičský vůz s blikajícími světly, který uháněl k požáru. Než se Gray obrátil zpátky kupředu, objevila se temná postava, rýsující se proti jasnějším pouličním lampám.

Střelkyně.

Vyždímal ze skútru ještě vyšší rychlost a zatočil za vysoký kontejner, aby na ně ta žena nemohla zahájit palbu. Jestli se přidrží u stěny, vyjede rovnou z téhle uličky.

Na opačném konci zářila hlavní silnice jako maják.

Je to jejich jediná šance.

Soustředil se na to, co měl před sebou, takže spatřil, jak do jeho zorného pole vchází druhá temná postava a zastavuje se. Reflektory projíždějícího auta osvětlily mužovy plavé vlasy. Další sourozenec. Na sobě měl dlouhý černý plášť. Rozevřel jej a pozvedl brokovnici.

Ta žena mu musela dát zprávu vysílačkou, aby jim odřízl únikovou cestu.

„Držte se!" vykřikl Gray.

Když muž pozvedal jednou rukou pušku, Gray si všiml, že má druhou ruku v pásce, zafačovanou od zápěstí po loket. I když se jeho tvář skrývala ve stínech, Gray věděl, kdo jim stojí v cestě.

Ten muž, který zavraždil Grette Nealovou.

Zřejmě si nechal ošetřit Bertalovo kousnutí.

Brokovnice zamířila přímo na Graye.

Není čas.

Gray strhl řídítka a smykem se řítil proti muži.

Vyšla tlumená rána, doprovázená tříštivým nárazem, jak se hrst broků zaryla do sousedních dveří.

Fiona vystrašeně vyjekla.

To ale nebyla jediná mužova rána. Mrštně uskočil před klouzajícím

motocyklem. Jakmile se Gray ocitl venku z tmavé uličky, přidal plyn, aby vyrovnal smyk. Pneumatiky zakvílely na betonu. Zařadil se se skútrem do provozu, čímž si vysloužil zuřivé zatroubení od rozladěného řidiče audi.

Vyrazil kupředu.

Fiona trochu uvolnila svoje sevření.

Gray manévroval mezi pomalejšími vozidly dolů z příkrého kopce a zrychloval. Silnice končila křižovatkou s vedlejší ulicí, lemovanou stromy. Gray zabrzdil, aby zatočil doprava. Motorka odmítla poslušnost. Shlédl dolů. Podél zadního kola poskakoval uvolněný kabel.

Kabel od brzdy.

Tím smykem ho musel utrhnout.

„Zpomalte!“ zaječela mu Fiona do ucha.

„Je po brzdě!“ zavolal na ni v odpověď. „Držte se!“

Gray přidusil motor a pokoušel se snížit setrvačnost stroje tím, že se rozhoupal ze strany na stranu, jako lyžař, který sjíždí z kopce. Přitiskl zadní pneumatiku k obrubníku, až se z ní začalo kouřit.

Když dorazili k rohu ulice, stále se pohybovali příliš rychle.

Gray stočil skútr ke straně a položil jej až k zemi, takže od kovu, drhnoucího o povrch vozovky, odletovaly spršky jisker. Motorka proklouzala křižovatkou těsně před nákladním vozem. Ozvalo se troubení a skřípot brzd.

Pak narazili do protějšího chodníku.

Motorka se prudce zastavila a Gray s Fionou přeletěli přes řidítka.

Jejich pád zpomalil živý plot, ale i tak se kutáleli několik metrů po chodníku a zastavili se až u úpatí cihlové zdi. Gray se postavil na nohy a přešel k Fioně.

„Jste v pořádku?“

Stoupla si, spíš rozčilená než zraněná. „Za tuhle sukni jsem dala dvě stě eur.“ Šaty měla po jedné straně roztržené. Jednou rukou si je přidržela a shýbla se, aby zvedla kabelku.

Grayův oblek od Armaniho dopadl ještě hůř. Jedno koleno se zcela prodřelo a pravá strana saka vypadala, jako kdyby ji drhnul drátěným kartáčem. Až na pár odřenin se jim ale nic vážného nestalo.

Proud dopravy kolem místa nehody neustával.

Fiona vykročila. „Vespy tu havarují každou chvíli. A stejně tak často se kradou. Vlastnictví skútru v Kodani je víceméně všeobecné. Když nějaký potřebujete, prostě si ho vezmete. Pak ho odstavíte pro

dalšího. Nikdo se o ně moc nestará.“

To ale teď tak úplně neplatilo.

Jejich pozornost přilákalo čerstvé zakvílení pneumatik. O dva bloky dál se na ulici vynořil černý sedan a vyrazil kupředu. Byla příliš velká tma na to, aby poznali, kdo sedí za volantem nebo na sedadle pro spolujezdce. Reflektory mířily jejich směrem.

Gray popohnal Fionu podél chodníku do hlubšího stínu stromů. Tuto stranu ulice ohraničovala vysoká cihlová zeď. Žádné budovy, žádné postranní uličky. Jen dlouhá vysoká stěna. Za ní se ozývaly veselé tóny fléten a smyčcových nástrojů.

Sedan zpomalil u rozbité vespy.

Nebylo pochyb o tom, že jejich únik na skútru byl nahlášen.

„Tudy,“ řekla Fiona.

Přehodila si kabelku přes rameno a odvedla ho k lavičce ve stínu. Vylezla na ni, odrazila se od opěradla a chytila se větve stromu nad sebou. Zhoupla se a přehodila nohy přes větev.

„Co to děláte?“

„Děti z ulice to dělají pořád. Mají tak vstup zadarmo.“

„Cože?“

„No tak pojďte.“

Ručkovala po silné větvi, která se nahýbala přes cihlovou zeď. Na opačné straně se pustila a zmizela.

K čertu.

Sedan pomalu pokračoval v cestě ulicí.

Grayovi nezbývalo nic jiného, než následovat Fionina příkladu. Vylezl na lavičku a vyskočil. Přes zeď se nesla hudba, která v temné noci působila téměř magicky. Jakmile se zavěsil na větev, nahlédl za stěnu.

Pod ním se rozprostírala říše divů se zářícími lucernami, miniaturními paláci a všudypřítomným veselím.

Zahrady Tivoli.

Zábavní park z přelomu století se nacházel přímo v centru Kodaně. Z výšky stromu si Gray všiml i ústředního jezera. Od jeho zrcadlově klidné hladiny se odrážely tisíce luceren a lamp. Cestičky, lemované květinami, vedly k osvětleným pavilonům, dřevěným horským dráhám, kolotočům a ruským kolům. Starý park nebyl tak technokratický jako Disneyland a vypadal daleko více jako příjemná pouť v sousedství.

Gray přelezl po větvi přes zeď.

Tam na něj čekala a mávala Fiona. Stála na střeše toalet nebo zahradnického přístřešku.

Gray spustil nohy a visel jen za ruce.

Těsně u pravé ruky mu explodoval kus kůry. Vyděšeně se pustil a spadl. Rozpřáhl přitom ruce, aby udržel rovnováhu. Dopadl tvrdě na záhon květin a narazil si koleno, ale měkká hlína zmírnila sílu úderu. Za zdí zavrčel motor a přibouchly se dveře.

Spatřili je.

Gray se s úšklebkem připojil k Fioně. Měla vykulené oči. Slyšela ten výstřel. Beze slova se spolu rozeběhli ke středu zahrad Tivoli.

6. kapitola

OŠKLIVÉ KÁČÁTKO

1.22
HIMÁLAJ

Lisa ležela v lázni horkého minerálního pramenu, z něhož stoupala pára. Mohla zavřít oči a představovat si, že je v nějakých nákladných evropských lázních. Vybavení místnosti bylo rozhodně dostatečně luxusní: silné ručníky z egyptské bavlny a obrovská postel s hromadou přikrývek na třicet centimetrů silné péřové matraci. Ze stěn visely středověké gobelíny a kamenné podlahy pokrývaly perské koberce.

Painter čekal ve vnější místnosti a přikládal do nevelkého ohniště.

Dělili se spolu o tuto příjemnou vězeňskou celu.

Painter řekl Anně Sporrenbergové, že ve Státech byli společníci. Cílem této lsti bylo zabránit jejich rozdělení.

Lisa proti tomu nijak neprotestovala.

Nechtěla tu být sama.

I přes vysokou teplotu vody se Lisa chvěla. Jako lékařka na sobě poznala příznaky šoku, které se začínaly projevovat poté, co odezněl nával adrenalinu, který ji zatím držel nad vodou. Vzpomínala, jak se pustila do té Němky a málem ji napadla. Na co jenom myslela? Vždyť je kvůli ní mohli oba na místě zastřelit.

A po celou tu dobu zachovával Painter naprostý klid. I teď čerpala sílu z toho, že slyšela, jak Painter přikládá na oheň další poleno. Musí být také vyčerpaný. Už si dopřál dlouhou koupel v obrovské vaně, ani ne tak kvůli hygieně, ale jako prevenci proti omrzlinám. Lisa si všimla bílých skvrn na jeho ušních boltcích a trvala na tom, aby šel jako první.

Ona měla teplejší oblečení, a tak na tom byla lépe.

I tak se celá ponořila do horké vody a potopila si i hlavu, takže po hladině kolem ní splývaly její dlouhé vlasy. Horko jí pronikalo do celého těla. Napadlo jí, že by stačilo, kdyby vdechla vodu a utopila se. Chvilka paniky a pak by bylo po všem. Skončil by všechen strach i napětí. Měla by svůj osud ve vlastních rukách – vzala by si nazpět to, co jí únosci sebrali.

Jediný nádech…

„Už jste hotová?“ Vodou k ní dolehl hlas, který zněl jako z velké dálky. „Přinesli nám pozdně noční svačinu.“

Lisa se pohnula a vynořila se z páry. Z tváří i vlasů jí stékala voda. „Za… za minutku tam budu.“

„Není spěch,“ zavolal Painter z hlavní místnosti.

Slyšela, jak přikládá další poleno.

Jak mohl stále fungovat? Tři dny byl upoutaný na lůžko, pak ten boj ve sklepení, cesta mrazivou krajinou až sem… a on má pořád dost sil. Čerpala z toho naději. Možná se jednalo jen o projev zoufalství, ale viděla v něm zdroj síly, který sahal daleko za pouhé fyzické možnosti.

Když na něj myslela, její chvění konečně ustalo.

Vylezla z vany s rozehřátou pokožkou a utřela se. Na háčku visel silný župan. Nechala jej ještě chvilku na místě. Vedle starodávného umyvadla stálo až ke stropu vysoké zrcadlo. Jeho povrch se zamžil vodní párou, ale i tak se v něm viděla. Natočila nohu, ne z nějakého narcistického zájmu o vlastní postavu, ale proto, aby si prohlédla mapu škrábanců. Silná bolest v lýtkách jí připomínala jednu důležitou věc.

Ještě pořád je naživu.

Ohlédla se k vaně.

Tu radost jim neudělá. Ona to přečká.

Oblékla si župan. Utáhla si jej pevně kolem pasu, zvedla těžkou železnou západku koupelny a otevřela dveře. Ve vedlejší místnosti bylo větší teplo. Díky páře z horkého pramene se tu dalo vydržet, ale teprve oheň v krbu ohřál místnost na příjemnou teplotu. Plameny radostně tančily a praskaly a rozlévaly po místnosti sytou, mihotavou záři. Skupina svíček vedle postele ještě podtrhávala domáckou atmosféru. Jiná světla tu nebyla.

Místnosti chyběla elektřina.

Když je sem Anna Sporrenbergová uváděla, hrdě jim vysvětlila, že většinu energie získávají z geotermálních zdrojů na základě sto let starých návrhů Rudolfa Diesela, německého inženýra narozeného ve Francii, který poté vynalezl naftový motor. Elektřinou se tu nesmělo

plýtvat a její použití bylo omezeno jen do několika částí hradu.

Ne v těchto prostorách.

Když Lisa vstoupila do místnosti, Painter se k ní otočil. Všimla si, že mu vlasy uschly bez česání a dodávaly mu chlapecky uličnický vzhled. Byl bos a na sobě měl stejný župan jako ona. Nalil jim oběma do kameninových hrnků vroucí tekutinu.

„Jasmínový čaj," řekl a pokynul, aby se posadila na malou pohovku před ohněm.

Na nízkém stolku spočíval tác se sýry, bochníkem tmavého chleba, plátky hovězí pečené, hořčicí a mističkou ostružin s malou konvičkou smetany.

„Naše poslední jídlo?" zeptala se Lisa. Snažila se, aby to znělo lehkovážně, ale neuspěla. Hned ráno měli být podrobeni výslechu.

Painter poklepal na sedadlo vedle sebe a usadil se.

Připojila se k němu.

Zatímco krájel chléb, zvedla Lisa plátek aromatického čedaru. Přivoněla si k němu a zase jej odložila. Neměla chuť k jídlu.

„Měla byste se najíst," podotkl Painter.

„Proč? Abych měla větší sílu, až nám dají smrtící injekci?"

Painter stočil plátek hovězího a strčil si jej do úst. Žvýkal a přitom odpověděl: „Nic není jisté. I kdybych se v životě nenaučil nic jiného, tohle vím."

Zavrtěla pochybovačně hlavou. „Takže co máme podle vás dělat? Doufat, že všechno dobře dopadne?"

„Já osobně dávám přednost plánu."

Podívala se na něj. „A máte nějaký?"

„Jednoduchý. Žádné divoké přestřelky a výbuchy granátů."

„Tak co tedy?"

Polkl hovězí a otočil se k ní. „Něco, o čem jsem zjistil, že funguje v pozoruhodně velkém množství situací."

Čekala, až to dopoví. „Což je?"

„Upřímnost."

Opřela se a svěsila ramena. „Skvělé."

Painter si vzal krajíc chleba, namazal si jej hořčicí, přidal plátek pečené a korunoval svůj výtvor ještě kouskem čedaru. Výsledný obložený chléb jí podal. „Jezte."

Povzdechla si a vzala si jídlo do ruky, jen aby mu udělala radost.

Painter připravil druhou porci pro sebe. „Tak například jsem ředitel oddělení DARPY, které se jmenuje Sigma. Specializujeme se na

vyšetřování hrozeb pro Spojené státy a zaměstnáváme týmy bývalých vojáků ze Zvláštních jednotek. Jsme výkonná odnož DARPY v poli.“

Lisa si uždíbla kousek chleba se štiplavou čerstvou hořčicí. „Můžeme očekávat, že se nás ti vojáci vydají zachránit?“

„O tom pochybuji. Ne v čase, který máme. Potrvá několik dní, než zjistí, že moje tělo není mezi mrtvolami mnichů v troskách kláštera.“

„Pak tedy nechápu…“

Painter pozvedl ruku, kousl do svého chleba a s plnou pusou vysvětloval: „Jde o upřímnost. Prostě to oznámím, jasně a otevřeně. Uvidíme, co se stane. Něco sem přilákalo pozornost Sigmy. Zprávy o podivných onemocněních. Po mnohaleté tajné činnosti najednou během posledních pár měsíců došlo k tolika nehodám – proč? Zaslechl jsem, co si Anna povídala s tím zabijákem. Naznačila, že tu mají nějaké problémy. Něco je vyvedlo z rovnováhy. Myslím, že jejich a náš cíl nemusí být v protikladu. Třeba existuje prostor pro spolupráci.“

„A oni nás nechají naživu?“ zeptala se. Zamračila se, ale část jejího já chtěla doufat. Kousla do chleba, aby zakryla vlastní pošetilost.

„To nevím,“ přiznal Painter upřímně. „Dokud pro ně budeme užiteční, pak ano. Ale jestli získáme několik dní…, stoupne naděje na naši záchranu, nebo se změní okolnosti.“

Lisa žvýkala a uvažovala. Za okamžik si uvědomila, že má prázdnou ruku a pořád cítí hlad. Rozdělili se o misku ostružin politých smetanou.

Vnímala Paintera novýma očima. Nevládl jen buldočí silou. Za jeho modrým pohledem se skrývala bystrost a ohromná porce zdravého rozumu. Jako kdyby vycítil její zkoumavý pohled, podíval se na ni. Rychle sklopila zrak k tácu s jídlem.

V tichosti dojedli a srkali čaj. Po jídle na ně na oba dolehla taková únava, že se jim nechtělo ani mluvit. Lise se také líbilo, že může mlčky sedět vedle něj. Slyšela jeho dech. Cítila jeho čerstvě vydrhnutou kůži.

Když dopila zbytek čaje s medem, všimla si, že si Painter mne pravý spánek a mhouří jedno oko. Bolest hlavy se zhoršovala. Nechtěla si hrát na doktorku, hovořit v klinických termínech a přidělávat mu starosti, ale po očku jej studovala. Prsty na druhé ruce se mu třásly. Všimla si i mírného chvění jeho zorniček, když se díval do pohasínajících plamenů.

Painter se zmiňoval o upřímnosti, ale chtěl skutečně slyšet pravdu o svém stavu? Zdálo se, že se záchvaty bolesti dostavují stále častěji.

A část jejího já byla dostatečně sobecká na to, aby se obávala – ne o jeho zdraví, ale o tu chabou naději na vlastní přežití, kterou do ní vpravil. Potřebovala ho.

Stoupla si. „Měli bychom se trochu vyspat. Zanedlouho začne určitě svítat."

Painter zasténal, ale přikývl. Postavil se. Musela ho chytit za loket, protože se trochu zakymácel.

„Jsem v pořádku," řekl.

Upřímnost, zdá se, skončila.

Odvedla ho k posteli a odhrnula přikrývky.

„Můžu se vyspat na pohovce," bránil se.

„Nebuďte směšný a lehněte si. Teď není vhodná chvíle, abychom si dělali starosti se společenskými konvencemi. Jsme v pevnosti nacistů."

„*Bývalých* nacistů."

„Jo, to je o hodně lepší."

Nakonec si s povzdechem vlezl i se županem do postele. Lisa obešla postel a následovala jeho příkladu. Předtím ještě sfoukla svíčky. Stíny zhoustly, ale dohořívající oheň stále vydával dostatek světla. Lisa nevěděla, jestli by zvládla naprostou temnotu.

Uvelebila se pod přikrývkami a přitáhla si je až k bradě. Ležela kousek od Paintera a zády k němu. Musel vycítit její strach, protože se k ní otočil čelem.

„Jestli zemřeme," zamumlal, „zemřeme spolu."

Polkla. To nebyla ta konejšivá slova, která by ráda slyšela, ale zároveň ji nějakým podivným způsobem uklidnila. Něco v jeho hlase, jeho upřímnosti i příslibu uspělo tam, kde by chabá ujišťování o jejich bezpečnosti selhala.

Věřila mu.

Přisunula se k němu blíž a její ruka našla jeho. Propletli si prsty. Na jejich kontaktu nebylo nic sexuálního – šlo prostě o dva lidi, kteří potřebovali lidský dotyk. Položila si jeho paži kolem sebe.

Stiskl jí ruku, konejšivě a silně.

Ještě více se o něj opřela a on se natočil, aby byl vzájemný kontakt co nejužší.

Lisa zavřela oči. Nečekala, že usne.

V jeho náručí se jí to ale nakonec podařilo.

22.39
KODAŇ, DÁNSKO

Gray se podíval na hodinky.

Skrývali se už přes dvě hodiny. Nasoukali se s Fionou do údržbářského prostoru pod atrakcí, která se jmenovala *Minen*, čili Důl. Jednalo se o staromódní animovanou pouťovou dráhu, kde auta projížděla kolem nakreslených zvířat připomínajících krtky v hornickém oblečení, která pracovala ve smyšleném podzemním lomu. Stále dokola tu vyhrával tentýž hudební motiv jako zvuková verze čínského vodního mučení.

Krátce poté, co se Gray s Fionou ztratili v davech lidí v zahradách Tivoli, nasedli na tuto dráhu a předstírali, že jsou otec s dcerou. V první nehlídané zatáčce ale vyskočili z vozu a ukryli se do údržbářského prostoru se znakem elektrického blesku na otočných dveřích. Gray si dokázal představit, jak ta dráha končí: podivní krtci vesele uvelebeni po nemocničních postelích a trpící zanesenými plícemi.

Nebo v to alespoň doufal.

Veselá dánská melodie spustila už po tisící. Sice to možná nebylo tak strašné jako hudební doprovod atrakcí v Disneylandu, ale rozhodně mu šlapala na paty.

Ve stísněném prostoru si Gray rozložil na klíně Darwinovu bibli. Studoval její stránky při svitu baterky a hledal nějaké vodítko, proč je ta kniha tak důležitá. Hlava mu třeštila v rytmu hudby.

„Máte zbraň?“ zeptala se Fiona, skrčená v rohu se založenýma rukama. „Jestli ano, zastřelte mě.“

Gray si povzdychl. „Už nám zbývá jenom hodina.“

„To nikdy nevydržím.“

Měli v úmyslu počkat, až park zavřou. Byl tu sice jediný oficiální východ, ale Gray si byl jistý, že jejich soupeři už teď hlídají všechny možné únikové cesty. Jejich jedinou nadějí bylo pokusit se o útěk při masovém exodu návštěvníků o půlnoci. Snažil se potvrdit Monkův přílet na kodaňské letiště, ale železo a měď staré budovy blokovaly signál mobilu. Potřebovali se dostat na letiště.

„Zjistil jste z té bible něco?“ zeptala se.

Gray zavrtěl hlavou. Bylo fascinující prohlížet si rodokmen Darwinovy rodiny, znázorněný na přední předsádce – jejich rodinný

evoluční strom. Jinak ale na ostatních stránkách, které zatím prošel, neviděl žádná vodítka. Objevil jen pár klikyháků. Ty samé značky stále dokola, v mnoha různých polohách a vtěleních.

Gray se podíval do svého notesu. Zaznamenal si ty symboly, jakmile se objevily poprvé, zapsané na okraji stránky – netušil, jestli si je načmáral Charles Darwin nebo nějaký pozdější majitel.

Posunul notes k Fioně.

„Připomíná vám to něco?“

Fiona si povzdychla, naklonila se kupředu a natáhla ruce. Podívala se na znaky.

„Ptačí ťápoty,“ řekla. „Nic, kvůli čemu by stálo za to vraždit.“

Gray obrátil oči v sloup, ale udržel jazyk za zuby. Fionina nálada se silně zhoršila. Dával přednost předchozímu pomstychtivému nadšení a doutnající zlosti. Zdálo se, že se během jejich zdejšího uvěznění stáhla do sebe. Gray měl podezření, že veškerou energii a žal vyčerpala při získávání bible, své malé pomstě za vraždu babičky. A nyní, ve tmě, na ni pomalu doléhá realita.

Co proti tomu mohl dělat?

Zvedl papír a pero a zamyslel se, jak by vrátil její pozornost k současnosti. Nakreslil další symbol, tentokrát ono malé tetování na ruce toho mladíka z aukce.

Přisunul obrázek k ní.

Naklonila se kupředu s ještě hlasitějším a dramatičtějším povzdechem. Zavrtěla pomalu hlavou. „Čtyřlístek. Já nevím. Co by to mělo… počkat…“ Vzala mu zápisník z ruky a podívala se zblízka.

Vykulila oči. „Tohle už jsem viděla!“

„Kde?“

„Na navštívence,“ řekla Fiona. „Jenže to nebylo úplně stejné, spíš se jednalo jen o obrys.“ Vzala si pero a jala se kreslit.

„Na čí navštívence?“

„Toho syčáka, který k nám přišel před pár měsíci a studoval naše záznamy. Toho chlápka, který nás podvedl s falešnou kreditkou.“ Fiona pokračovala v práci. „Kde jste to viděl vy?“

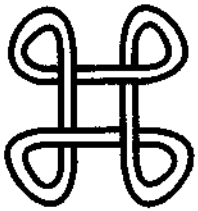
„Ten mladík, který koupil bibli, to měl vytetované na ruce.“

Fiona téměř zavrčela. „Já to věděla! Tak za tím vším byl celou tu dobu ten samý parchant. Nejdřív se ji pokusil ukrást a pak se snažil zamést stopy tím, že zabil Mutti a podpálil nám obchod.“

„Vzpomínáte si na jméno, které bylo uvedeno na té vizitce?“ zeptal se Gray.

Zavrtěla hlavou. „Jenom na ten symbol. Protože jsem ho poznala.“

Vrátila mu notes s nakresleným podrobnějším obrázkem obrysu toho tetování, z něhož byla patrná větší komplikovanost symbolu.

Gray poklepal na stránku. „Vy jste to poznala?“

Fiona přikývla. „Sbírám odznáčky. Samozřejmě je nemůžu nosit na těchhle nevkusných šatech.“

Gray si vzpomněl na její bundu s kapuci, v níž si jí všiml poprvé, ověnčenou odznáčky a plackami všech možných tvarů a velikostí.

„Prošla jsem si i keltským obdobím,“ pokračovala Fiona. „Tehdy jsem neposlouchala jinou muziku a většina mých odznáčků měla keltský motiv.“

„A co tenhle symbol?“

„Tomu se říká Zemský čtverec nebo Kříž svatého Jana. Údajně se jedná o ochranný symbol, který čerpá energii ze čtyř rohů země.“ Poklepala na kroužky v rozích čtyřlístku. „Proto také někdy bývá

nazýván uzlový štít. Má vás ochránit.“

Gray se soustředil, ale neviděl na tomto vodítku nic významného.

„Proto jsem řekla Mutti, že mu může důvěřovat,“ dodala Fiona. Opět se nahrbila a ztišila hlas téměř do šepotu, jako kdyby se bála mluvit.

„Jí se ten chlap nelíbil. Na první pohled. Ale když jsem uviděla na jeho vizitce to znamení, myslela jsem si, že musí být poctivý.“

„Nemohla jste to vědět.“

„Mutti ano,“ odsekla ostře. „A teď je mrtvá. Kvůli mně.“ V jejích slovech zněl pocit provinění a sklíčenost.

„Nesmysl.“ Gray se přesunul blíž a položil jí paži kolem ramen. „Ať už jsou ti lidé kdokoliv, od začátku byli zatraceně rozhodnutí, že dostanou to, co chtějí. To přece víte. Oni by si našli nějaký způsob, jak získat z vašeho antikvariátu informace, které potřebovali. Nenechali by se odmítnout. Kdybyste nepřesvědčila svou babičku, aby jim umožnila přístup k vašim záznamům, pravděpodobně by vás zabili obě hned na místě.“

Fiona se o něj opřela.

„Vaše babička…“

„To nebyla moje babička,“ přerušila ho dutě.

To Gray poznal, ale zůstal potichu a nechal Fionu mluvit.

„Chytila mě, když jsem se snažila štípnout pár věcí z jejího obchodu. Před dvěma lety. Ale nezavolala policii a místo toho mi udělala polévku. Kuřecí.“

Gray nemusel ve tmě vidět, aby poznal, že se Fiona trochu usmívá.

„Taková ona byla. Pokaždé pomáhala dětem ulice. Pokaždé si brala pod křídla tuláky.“

„Jako Bertala.“

„A mě.“ Na dlouhou chvíli se odmlčela. „Moji rodiče zahynuli při automobilové nehodě. Byli to pákistánští imigranti. Z Paňdžábu. Měli jsme malý domek ve Waltham Forestu v Londýně, dokonce i se zahrádkou. Chtěli jsme si pořídit psa. Pak… pak zemřeli.“

„To je mi líto, Fiono.“

„Můj strýc a teta si mě vzali k sobě… právě přijeli z Paňdžábu.“ Další dlouhá odmlka. „Po měsíci mě strýc začal v noci navštěvovat v mém pokoji.“

Gray zavřel oči. Drahý bože…

„A tak jsem utekla… Pár let jsem žila v Londýně na ulicích, ale zapletla jsem se se špatnými lidmi. Musela jsem zmizet. Proto jsem

opustila Anglii a cestovala jsem po Evropě. Protloukala jsem se, jak se dalo. Nakonec jsem se dostala sem.“

„A Grette vás vzala k sobě.“

„A teď je po smrti i ona.“ Znovu ten provinilý podtón. „Třeba prostě nosím smůlu.“

Gray si přitáhl Fionu blíž k sobě. „Viděl jsem, jak se na vás dívala. Vy jste jí rozhodně smůlu nepřinesla. Ona vás milovala.“

„Já… já vím.“ Fiona odvrátila tvář a ramena se jí otřásala tichými vzlyky.

Gray ji držel. Nakonec se otočila k němu a zabořila mu tvář do ramene. Nyní byla řada na Grayovi, aby pocítil bodnutí viny. Grette byla tak velkorysá žena, pečovatelská, laskavá a plná porozumění. Teď je mrtvá. A on se musel vyrovnat s vlastním proviněním. Kdyby postupoval s větší obezřetností… kdyby neprováděl vyšetřování tak bezstarostně…

A nakonec tam Fionu opustil.

Fiona nepřestávala štkát.

I kdyby tu vraždu a žhářství naplánovali bez souvislosti s Grayovým těžkopádným vyšetřováním, musel si vyčítat to, co udělal následně. Utekl a nechal Fionu ve všem tom zmatku a napospas žalu. Vzpomínal si, jak za ním zavolala – nejprve rozzlobeně, pak prosebně.

Nezastavil.

„Teď nemám nikoho,“ plakala Fiona tiše do jeho saka.

„Máte mě.“

Se slzami v očích se odtáhla. „Ale vy jedete pryč.“

„A vy pojedete se mnou.“

„Vždyť jste říkal…“

„Zapomeňte na to, co jsem říkal.“ Gray věděl, že ta dívka už tu není v bezpečí. Zabili by ji, když už ne kvůli Darwinově bibli, pak proto, aby ji umlčeli. Věděla příliš mnoho. Jako třeba… „Zmínila jste se o tom, že znáte adresu z účtenky za tu bibli.“

Fiona se na něj dívala s jasným podezřením. Přestala vzlykat. Odtáhla se a zkoumavě na něj hleděla, aby odhadla, jestli jeho soucit nebyl jen lstí, jak z ní vytáhnout to, co věděla. Gray její obezřetnost chápal – naučil ji to život na ulici.

Nehodlal na ni naléhat. „Můj přítel sem míří soukromým letadlem. Měl by přistát kolem půlnoci. Spojíme se s ním a můžeme odletět kamkoliv. Můžete mi říct, kam bychom se měli vydat, až budeme na palubě letadla.“ Podal jí ruku na znamení uzavřené dohody.

S jedním okem podezřívavě přimhouřeným mu ji Fiona stiskla.

„Domluveno," řekla.

Byla to drobná záplata na Grayovy chyby z posledního dne, ale alespoň se někam pohnuli. Musel ji dostat odtud a na palubě letadla by měli být v bezpečí. Mohla zůstat v letadle pod ochranou, zatímco on s Monkem budou pokračovat ve vyšetřování.

Fiona mu vrátila zápisník se všemi načrtnutými symboly. „Jen abyste věděl…, potřebujeme se dostat do Paderbornu v centrálním Německu. Konkrétní adresu vám řeknu, až tam dorazíme."

Gray bral její ústupek jako malé znamení důvěry. „Dobrá."

Přikývla.

Dohoda fungovala.

„Kéž byste teď dokázal zastavit tu příšernou hudbu," dodala s unaveným zasténáním.

Jako kdyby se jednalo o narážku, nepřetržité vyhrávání ztichlo. Stejně tak umlklo i tiché hučení motoru a klapání aut na kolejích. V náhlém tichu se za úzkými dveřmi ozvaly kroky.

Gray se postavil. „Držte se za mnou," zasykl.

Fiona sebrala bibli a zasunula ji do kabelky. Gray popadl ocelový prut, který našel už dříve.

Dveře se otevřely a do očí je udeřila jasná záře.

Muž, který nahlédl dovnitř, polekaně vyjekl a obořil se na ně dánsky: „Co tu vy dva děláte?"

Gray se narovnal a sklonil tyč k zemi. Málem tomu muži probodl uniformu údržbáře.

„Dráha je zavřená," pokračoval muž a ustoupil stranou. „Vypadněte odtud, než zavolám bezpečnostní službu."

Gray poslechl. Muž se na něj zaškaredil, když jej míjel. Gray věděl, jak to musí vypadat. Starší muž s mladou dívkou, zašití v malém kumbálku zábavního parku.

„Jste v pořádku, slečno?" zeptal se údržbář. Musel si všimnout jejích napuchlých očí a potrhaných šatů.

„Všechno v pohodě." Zavěsila se do Graye a trochu zavrtěla boky. „Za tuhle jízdu si zaplatil extra."

Muž se znechuceně zamračil. „Zadní východ je támhle." Ukázal k neonové ceduli s nápisem EXIT. „Ať už vás tu nikdy nenačapám. Tady vzadu se nemáte co potloukat. Je to nebezpečné."

Venku je to ještě nebezpečnější, pomyslel si Gray. Dorazili ke dveřím a vyšli ven. Gray se podíval na hodinky. Bylo teprve krátce po

jedenácté. Park zůstane otevřený ještě skoro celou hodinu. Možná by jej měli zkusit opustit už nyní.

Když vyšli od rohu budovy, vypadalo to, že tato část parku už je liduprázdná. Není divu, že zavřeli dráhu předčasně.

Gray slyšel hudbu a smích od ústředního jezera.

„Všichni se tlačí u přehlídky," řekla Fiona. „Ta zakončuje denní program spolu s ohňostroji."

Gray se modlil, aby dnešní ohňostroj neskončil s krvácejícími a křičícími lidmi. Rozhlédl se po bezprostředním okolí. Noc ozařovaly lucerny. Záhony přetékaly tulipány. Téměř žádní lidé. Byli příliš na očích.

Všiml si dvou pracovníků bezpečnostní služby parku, muže a ženy, jak kráčejí trochu příliš odhodlaně jejich směrem. Nepřivolal je nakonec přece jen ten údržbář?

„Je načase se opět ztratit," řekl Gray a odtáhl Fionu opačným směrem. Zamířil ke shromažďujícím se davům. Šli rychle a drželi se ve stínech pod stromy. Tvářili se jako dva další návštěvníci, kteří chtějí stihnout přehlídku.

Opustili zahradní cestičky a vstoupili na centrální prostranství s jezerem, ozařovaným lucernami a lampami okolních pavilonů a paláců. Na opačné straně se ozvaly výkřiky, když se objevilo první z přehlídkových vozidel. Bylo vysoké a představovalo mořskou pannu na kameni, zkrášlenou smaragdovými a azurově modrými světly. Mávala paží na pozdrav. Další vozy se objevily vzápětí – s různými animovanými postavami, pět metrů vysokými. Flétny radostně vyhrávaly a ozývaly se údery do bubnů.

„Přehlídka Hanse Christiana Andersena," řekla Fiona. „Má dvousté výročí. Je to svatý patron města."

Gray s ní kráčel k zástupu lidí, kteří lemovali trasu průvodu kolem jezera. Náhle na obloze vykvetl obrovský ohnivý květ, který se odrážel v klidné hladině vody. Doprovodilo jej hluboké zasvištění a zahvízdání. K zemi se z nočního nebe ve spirále snesly fantaskní kaskády jiskřivých stužek.

Když se přiblížili k davu, Gray se neustále pozorně rozhlížel, jestli neuvidí nějakou světlou postavu v černém. Tohle ale byla Kodaň. Každý druhý člověk měl plavé vlasy. A zdálo se, že tuto sezónu je černá barva oblečení v Dánsku mimořádně populární.

Grayovi tlouklo srdce v rytmu bubnů. Do hrudi a ušních bubínků mu narážela ozvěna ohňostrojů. Konečně ale dospěli až k lidem.

Přímo nad hlavou zapraskala a vybuchla další plamenná květina, z níž odkapával oheň.

Fiona se zapotácela.

Gray ji zachytil. V uších mu zvonilo.

Když exploze odezněla, Fiona k němu zvedla oči, v nichž se zračil šok. Pozvedla ruku od svého boku a ukázala mu ji, zatímco se s ní protahoval zástupem lidí.

Dlaň měla celou od krve.

4.02
HIMÁLAJ

Painter procitl do tmy. Oheň už dohořel. Jak dlouho spal? Bez oken nemohl nijak odhadnout hodinu. Vycítil ale, že mnoho času neuběhlo.

Něco ho vzbudilo.

Pozvedl se na loket.

Na druhé straně postele už byla Lisa také vzhůru a hleděla ke dveřím. „Cítil jste to…?“

Místnost rozechvěl náhlý otřes. Vzápětí k nim dospělo vzdálené zadunění, které vnímali až v útrobách.

Painter odhodil přikrývku. „Potíže.“

Ukázal na hromádky nového oblečení, jež jim dodali jejich hostitelé. Rychle se oblékli: dlouhé spodní prádlo, teplé obnošené džíny a huňaté svetry.

Na druhé straně místnosti Lisa zapálila svíčky. Nazula si pevné kožené boty, určené spíš pro muže. Nějakou dobu čekali v tichosti… možná dvacet minut, a poslouchali, jak se shon postupně utišuje.

Oba znovu ulehli na postel.

„Co se podle vás stalo?“ zeptala se Lisa.

Dolehly k nim štěkavé rozkazy.

„Nevím…, ale myslím, že to co nevidět zjistíme.“

Na kamenné chodbě za silnými dubovými dveřmi se ozvaly těžké kroky. Painter si stoupl a naklonil hlavu ke straně.

„Míří sem,“ řekl.

Jako na potvrzení jeho slov někdo rázně zaklepal na dveře. Painter pozvedl paži, aby Lisa počkala za ním, ale sám také o krok ustoupil.

V další chvíli slyšeli zaskřípání, jak kdosi odsunoval železnou

závoru, jež je uzavírala v jejich pokoji.

Dveře se otevřely. Do místnosti vpadli čtyři muži a namířili na ně zbraně. Pak vstoupil pátý. Vypadal hodně podobně tomu zabijákovi Guntherovi. Podobal se mohutnému býkovi se silnou šíjí a krátkým stříbrným nebo světle šedým strništěm místo vlasů. Na sobě měl pytlovité hnědé kalhoty zastrčené do černých bot, jež mu dosahovaly do poloviny stehen, a hnědou košili stejného odstínu.

Až na chybějící černou pásku s hákovým křížem kolem paže vypadal přesně jako nacistický voják.

Nebo spíše jako *bývalý* nacistický voják.

Měl stejně bledou tvář jako Gunther, ale bylo na něm něco divného. Levou stranu obličeje měl povislou jako po mrtvici. Levá paže se mu zmítala v křeči, když ukázal ke dveřím.

„Kommen Sie mit mir!“ vyštěkl.

Rozkazoval jim, aby ho následovali. Otočil se na podpatku a odpochodoval, jako kdyby si vůbec nedokázal představit, že by mohli odepřít poslušnost. Pušky v rukou jeho mužů ovšem tento předpoklad utvrzovaly.

Painter kývl na Lisu. Připojila se k němu a oba vyšli z místnosti se čtveřicí vojáků v patách. Chodba byla úzká, vytesaná do skály, sotva po ní mohli kráčet dva lidé vedle sebe. Jediné světlo pocházelo z baterek připevněných na zbraních vojáků, které vrhaly dlouhé stíny na stěny. Na chodbě bylo daleko chladněji než v jejich pokoji, ale rozhodně tu nemrzlo.

Nevedli je daleko. Painter odhadoval, že mají namířeno k průčelí hradu. Nemýlil se. Dokonce zaslechl vzdálené kvílení větru. Venku zřejmě opět začala bouře.

Mohutný strážný před nimi zaklepal na vyřezávané dřevěné dveře. Ozvala se tlumená odpověď a on otevřel. Do chodby padlo teplé světlo spolu se závanem horka.

Strážný ustoupil ke straně a přidržel dveře otevřené.

Painter odvedl Lisu do místnosti a rozhlédl se. Zdálo se, že se ocitli v jednoduché pracovně a knihovně. Byla dvoupatrová a všechny čtyři stěny lemovaly otevřené police s knihami. Horní podlaží obkružoval těžký železný ochoz bez jakékoliv výzdoby. Jediná cesta nahoru vedla po příkrém žebříku.

Teplo vycházelo z velkého kamenného krbu, v němž planul oheň. Z obrazu na ně shlížel muž v německé uniformě.

„Můj dědeček,“ řekla Anna Sporrenbergová, když si všimla, kam se

Painter dívá. Povstala zpoza obrovského vyřezávaného stolu. I ona měla na sobě tmavé džíny a svetr. Zjevně se jednalo o zdejší hradní oblečení. „Převzal hrad hned po válce."

Pokynula jim, aby se usadili do půlkruhu křesel před krbem. Painter si všiml, že má kruhy pod očima. Vypadalo to, že vůbec nespala. Také z ní cítil kouř, který mu připomínal zápach korditu.

Zajímavé.

Když se k nim připojovala, podíval se jí do očí. Zježily se mu chloupky v zátylku. Přes únavu a vyčerpání je měla bystré a pronikavé. Painter v nich viděl vychytralý a vypočítavý pohled predátora. Bude si na ni muset dávat dobrý pozor. Zdálo se, že ho hodnotí právě tak pozorně jako on ji.

O co tu šlo?

„*Setzen Sie sich, bitte,*" řekla a ukázala jim na křesla.

Painter s Lisou si sedli hned vedle sebe. Anna si vybrala místo naproti nim. Strážný zůstal stát u dveří se založenýma rukama. Painter věděl, že další čtveřice vojáků čeká za dveřmi. Rozhlédl se po místnosti, nejsou-li tu nějaké alternativní únikové cesty. Jedinou další cestou ven tu bylo tmavé, zamrzlé okno s mříží.

Tudy nikdo utéct nemohl.

Obrátil svou pozornost zpátky k Anně. Třeba tu je ještě nějaký jiný východ. Anna si je měřila dost obezřetně, ale pozvala si je sem z nějakého důvodu. Potřeboval tolik informací, kolik jen bylo možné, ale bude si muset počínat obratně. Všiml si rodinné podoby Anny a toho muže na olejomalbě. Tady by mohl začít.

„Říkala jste, že převzal hrad po válce," ozval se Painter. Hledal odpovědi, ale zároveň se hodlal držet na bezpečné půdě. „Komu patřil předtím?"

Anna se opřela ve svém křesle, zjevně s úlevou, že si může na chvíli posedět před krbem. I tak se ovšem nepřestávala soustředit. Složila si ruce do klína, podívala se na Lisu a pak přenesla pohled zpátky na Paintera. „*Granitschloss* má dlouhou a temnou historii, pane Crowe. Znáte jméno Heinricha Himmlera?"

„Hitlerova zástupce?"

„*Ja.* Byl to velitel jednotek SS. Také řezník a šílenec."

Paintera taková charakteristika překvapila. Šlo jenom o trik? Cítil, že Anna hraje nějakou hru. Jenže neznal její pravidla…, zatím.

Anna pokračovala: „Himmler sám o sobě věřil, že je převtělením krále Heinricha, germánského krále Sasů z desátého století. Dokonce

se domníval, že od něj přijímá okultní vzkazy.“

Painter přikývl. „Slyšel jsem, že se zabýval okultismem.“

„Vlastně jím byl přímo posedlý.“ Anna pokrčila rameny. „Tuto vášeň sdílelo mnoho Němců. Lze ji vystopovat až k madam Blavatské, která vytvořila termín Árijec. Tvrdila, že získala tajné vědomosti, když studovala v buddhistickém klášteře. Tajní mistři ji údajně naučili, jak lidstvo zdegenerovalo z nadřazené rasy a jednoho dne se opět pozvedne na její úroveň.“

„Příslovečná nadřazená rasa,“ přikývl Painter.

„Přesně tak. O sto let později Guido von List smísil její víru s německou mytologií a připsal této bájné árijské rase severský původ.“

„A Němci sežrali tuhle historku i s navijákem,“ řekl Painter, aby vyprovokoval nějakou reakci.

„A proč taky ne? Po porážce v první světové válce tato myšlenka hrála na strunu naší ješitnosti, protože nám lichotila. Za svou ji přijala řada okultních lóží po celém Německu. Společnost Thule, společnost Vril, Řád nových templářů.“

„Vzpomínám si, že do společnosti Thule patřil samotný Himmler.“

„Ano, a její mytologii plně věřil i *Reichsfiihrer.* Dokonce i magii v nordických runách. Proto si vybral dvojité runy *sig,* dva blesky, jako symbol vlastního řádu válečných kněží, *Schutzstaffel,* SS. Studiem díla madam Blavatské dospěl k přesvědčení, že árijská rasa se poprvé objevila v Himálaji a že právě tam povstane znovu.“

Ozvala se Lisa: „Takže Himmler vyslal do Himaláje vědecké expedice.“ Vyměnila si s Painterem pohled. O tom už se bavili. Nebyli tedy tak daleko od pravdy. Painter ale stále dumal nad tajemným prohlášením Anny.

Nejsme nacisti. Už ne.

Povzbuzoval ji k mluvení, dokud měla chuť si povídat. Cítil sice, že tu jde o něco víc, ale zatím netušil, kam to všechno vede. Vůbec se mu nelíbilo, že jedná naslepo, ale odmítal to na sobě nechat znát.

„Po čem tu tedy Himmler pátral?“ zeptal se. „Po nějakém ztraceném kmenu Árijců? Po Šangri-la bílých rasistů?“

„To ani ne. Pod pláštíkem antropologických a zoologických výzkumů Himmler vysílal členy své SS, aby hledali důkazy o existenci dávno zaniklé nadřazené rasy. Byl přesvědčen, že stopy po takové rase nalezne právě tady. A když se nic neobjevovalo, jeho odhodlání ještě zesilovalo – a byl čím dál šílenější. Když začal budovat pevnost SS v Německu, osobní hrad jménem Wewelsburg, nechal vystavět jeho

přesnou repliku i zde. Posílal sem za tímto účelem tisíce otroků z německých koncentračních táborů. Také sem dal dopravit tunu zlatých cihel. Abychom se stali soběstačnými. To se také díky uvážlivým investicím podařilo.“

„Ale proč zrovna tady?“ zeptala se Lisa.

Painter to dokázal uhodnout. „Věřil, že árijská rasa povstane právě v těchto horách, a stavěl její první tvrz.“

Anna pokývla, jako kdyby mu přiznávala zisk bodu v nějakém utkání. „Také věřil, že tajní mistři, kteří kdysi učili madam Blavatskou, ještě stále žijí. Stavěl jim pevnost, ústřední místo, kam by mohli soustředit veškeré své vědění a zkušenosti.“

„Ukázali se někdy tihle tajní mistři?“ zeptal se Painter výsměšně.

„Ne. Ale po válce se tu ukázal můj dědeček a ten si s sebou přivezl něco zázračného, něco, co mohlo z Himmlerova snu učinit skutečnost.“

„Co to bylo?“ zajímal se Painter.

Anna zavrtěla hlavou. „Než budeme pokračovat v našem rozhovoru, musím vám položit jednu otázku. A ocenila bych upřímnou odpověď.“

Painter se nad tou náhlou změnou taktiky zamračil. „Víte přece, že to vám slíbit nemohu.“

Anna se poprvé usmála. „Oceňuji už tuto upřímnost, pane Crowe.“

„Jak tedy zní vaše otázka?“ zeptal se zvědavě. Zřejmě se právě dostávají k jádru pudla.

Anna z něj nespouštěla oči. „Jste nemocný? Nedokážu to na vás poznat. Vypadáte, že máte neustále naprosto jasnou hlavu.“

Painter povytáhl obočí. Takový dotaz nečekal.

Než stačil odpovědět, ozvala se Lisa: „Ano.“

„Liso…,“ varoval ji Painter.

„Stejně by se to dozvěděla. K tomu člověk nepotřebuje lékařský diplom.“ Lisa se obrátila k Anně. „Má nystagmus a trpí poruchami orientace.“

„A co migrény se světelnými záblesky?“

Lisa přikývla.

„To jsem si myslela.“ Opřela se. Zdálo se, že jí tato informace dodala na jistotě.

Painter se zamračil. Proč?

Lisa na Annu zatlačila. „Co je příčinou? Myslím, že máme… že má právo to vědět.“

„To bude vyžadovat podrobnější rozmluvu, ale mohu vám sdělit jeho prognózu.“

„A ta zní?“

„Během tří dnů zemře. Hroznou smrtí.“

Painter se přiměl k ledovému klidu.

Lisa také nepohnula ani brvou a nezaujatým tónem se zeptala: „Existuje nějaký lék?“

Anna se podívala na Paintera a zpátky na Lisu.

„Ne.“

23.18
KODAŇ, DÁNSKO

Musel ji dopravit do bezpečí a k nějakému lékaři. Gray cítil, jak z Fioniny střelné rány prosakuje krev. Podpíral ji a odváděl ji pryč.

Ze všech stran se na ně mačkali lidé. Šlehaly tu blesky fotoaparátů, které Graye silně znervózňovaly. Od jezera se nesla hudba a kolem projížděly přehlídkové vozy. Vysoko ve vzduchu se tyčily obří oživené loutky, které se kývaly a mávaly nad hlavami davu.

Nad jezerem neustále duněly ohňostroje.

Gray to všechno ignoroval. Krčil se a stále hledal toho odstřelovače, který zasáhl Fionu. V rychlosti se podíval na její zranění. Bylo to jen škrábnutí a povrchová popálenina, z níž unikala krev, ale potřebovala ošetření. Ve tváři zbledla jako stěna.

Kulka ji zasáhla zezadu. To znamenalo, že odstřelovač musí být někde mezi stromy a keři. Měli štěstí, že se dostali až mezi lidi. Když si jich teď ale všimli, pravděpodobně se k nim stahují i všichni ostatní. Někteří už jsou jistě v davu.

Podíval se na hodinky. Do zavření parku zbývalo čtyřicet pět minut.

Potřeboval plán…, nějaký nový plán. Už nemohli čekat na půlnoc, aby se pokusili proklouznout s odcházejícím zástupem lidí. Potřebovali zmizet okamžitě.

Úsek parku mezi přehlídkou a východem byl ale liduprázdný, protože se všichni návštěvníci shromáždili kolem jezera. Kdyby se tento kus cesty pokusili rychle přeběhnout, dostali by se tomu odstřelovači na mušku. A bránu z parku také jistě někdo hlídal.

Fiona vedle něj si rukou sále svírala ránu a mezi prsty jí prýštila krev. Její pohled se střetl z jeho. Gray si v jejích očích přečetl paniku.

Zašeptala: „Co budeme dělat?“

Gray je udržoval v pohybu mezi lidmi. Měl jediný nápad. Bylo to sice nebezpečné, ale opatrnost je odsud nedostane. Otočil Fionu k sobě.

„Potřebuji si zakrvácet ruce.“

„Cože?“

Pokynul k její košili.

Zamračeně nadzvedla lem blůzy. „Buďte opatrný…“

Jemně otřel krev, která skapávala z čerstvé rány. Trhla sebou a zalapala po dechu.

„Omlouvám se,“ řekl.

„Máte studené prsty,“ zamumlala.

„Jste v pořádku?“

„Přežiju to.“

To byl i jeho cíl.

„Za vteřinu vás budu muset nést,“ řekl Gray a stoupl si.

„Co chcete…?“

„Jen se připravte vykřiknout, až vám dám pokyn.“

Zmateně nakrčila nos, ale přikývla.

Čekal na správný okamžik. V dálce začaly hrát flétny a bubny. Gray odváděl Fionu ve směru hlavní brány. Přes hlavy skupinky dětí si všiml známé postavy v plášti a s rukou v pásce. Grettin vrah. Prodíral se mezi dětmi a pátravě se rozhlížel kolem sebe.

Gray ustoupil do hloučku Němců, kteří zpívali baladu, již právě hrály flétny a bubny. Na konci písně se rozezněly praskavé výbuchy dalších ohňostrojů.

„Jdeme na to,“ řekl Gray a shýbl se. Potřel si obličej krví a zvedl Fionu do náručí. Pozvedl hlas a dánsky zaječel: „Bomba!“

Jeho výkřik podtrhlo několik explozí rachejtlí.

„Křičte,“ zašeptal Fioně do ucha.

Znovu pozvedl tvář, potřísněnou krví. V tu chvíli mu v náručí vyvřískla Fiona jako v posledním tažení.

„Bomba!“ vykřikl Gray znovu.

Lidé se otáčeli jejich směrem. Duněly ohňostroje. Na tváři se mu leskla čerstvá krev. Nejprve se nikdo nepohnul. Pak uskočil první člověk, který vrazil do osoby za sebou. Ozvaly se zmatené a vyděšené výkřiky. Další lidé začali uskakovat.

Gray se držel v patách těm, kteří se už rozběhli, aby zůstal v centru největšího zmatku.

Fiona křičela a škubala sebou. Mávala rukou a z prstů jí kapala krev.

Chaos se šířil jako lesní požár. Gray o vy výkřiky dopadly na slámu, vysušenou nedávnými teroristickými útoky v Londýně a Španělsku. Davem se nesly další výkřiky *Bomba!* od jedněch úst k druhým.

Lidé v tlačenici do sebe začali narážet jako stádo vyděšeného dobytka. Jejich úzkost ještě zvyšovala klaustrofobie. Nad hlavami přestaly sršet ohňostroje, ale podél celé trasy přehlídky se ozývaly vystrašené výkřiky. Když jedna osoba začala utíkat, přidaly se k ní reflexivně dvě osoby další, takže se chaos šířil jako lavina. Všichni prchali směrem k východu.

Z pramínku se stala obrovská vlna.

Začal davový úprk.

Gray se jím nechal unášet a Fionu stále držel v náručí. Modlil se, aby dav nikoho neušlapal. Zatím ale lidé neutíkali v naprosté panice. Po skončení ohňostroje zástup ovládal spíše zmatek než hrůza. I tak ale lidé pospíchali k hlavní bráně.

Gray postavil Fionu na zem a uvolnil si tak ruce. Otřel si tvář do rukávu svého obleku od Armaniho. Fiona zůstávala po jeho boku a jednou rukou se ho držela za opasek, aby se v davu neztratili.

Před nimi se objevila brána.

Gray k ní kývl hlavou. „Jestli se něco stane…, vyběhněte. Pokračujte v cestě.“

„Já nevím, jestli to dokážu. Bok mě bolí jako čert.“

Gray viděl, že Fiona kulhá, nakloněná mírně k jedné straně.

Před sebou si všiml pracovníků bezpečnosti, kteří se pokoušeli organizovat útěk davu bránou, aby lidé nikoho neumačkali. Vtom zpozoroval dvojici pracovníků, kteří stáli u jedné strany a nikomu nepomáhali. Mladík a mladá žena. Oba s mimořádně světlými vlasy. Ti kupci z aukce. Hlídali východ v přestrojení. Oba měli pouzdra s pistolemi, na kterých drželi připravené dlaně.

Na okamžik se oči té ženy střetly s Grayovýma.

Pak se odvrátily.

Vzápětí se na něj ta žena ale zadívala znovu.

Poznala ho.

Gray zařadil zpátečku a bojoval s proudem lidí.

„Co je?“ zeptala se Fiona, která se držela za ním.

„Vracíme se. Musíme najít jinou cestu.“

„Jak?“

Gray zakormidloval ke straně, prodírat se hlavním proudem nešlo. O chvilku později se osvobodili. Kolem nich probíhalo jen několik jednotlivců, jako drobné rameno hlavního toku.

Potřebovali lepší úkryt.

Gray viděl, že dospěli k okraji opuštěné trasy přehlídky. Vozidla zastavila s blikajícími světly, ale bez hudby. Zdálo se, že se panika rozšířila i na jejich obsluhu, která je opustila a utekla. Dokonce i bezpečnostní pracovníci se přesunuli k východu.

Gray si všiml otevřených dveří v jednom vozidle.

„Tudy,“ řekl.

Napůl odnesl Fionu od davu a vběhl do vozu. Nad kabinou se tyčila obří osvětlená loutka vytáhlého kachňátka s přerostlou hlavou. Gray tu postavu okamžitě poznal. Byla z pohádky Hanse Christiana Andersena „Ošklivé káčátko“.

Proběhli pod jedním pozvednutým křídlem, ozářeným třpytivě žlutými světly, které bylo zjevně zhotoveno tak, aby mohlo mávat. Gray pomohl Fioně do kabiny a očekával, že ho každou chvíli zastřelí zezadu. Vylezl za ní a zavřel dveře tak tiše, jak jen dokázal.

Když vyhlédl okénkem, byl za svou opatrnost rád.

Před nimi se objevila postava v černém, která vykročila ze zástupu lidí. Grettin vrah. Ani se neobtěžoval skrývat svou brokovnici. Pozornost všech se upírala k východu. Muž obcházel kolem zadního voje mizejícího davu a hleděl k jezeru a trase přehlídky.

Gray se přikrčil vedle Fiony.

Muž prošel několik metrů od nich a pokračoval podél řady opuštěných plavidel.

„To bylo těsně,“ zašeptala Fiona. „Měli bychom…“

„Pst.“ Gray jí přitiskl na rty prst. Přitom loktem zavadil o nějakou páku. Na ovládacím panelu něco klaplo.

K sakra…

Reproduktory v loutce nad nimi se probudily k životu.

… KVA, KVA, KVÁ… KVA, KVA, KVÁ…

Ošklivé káčátko se probralo ze spánku.

A každý o tom věděl.

Gray se narovnal. Ozbrojenec se třicet metrů od nich otočil.

Jejich úkryt byl prozrazen.

Náhle zavrčel motor. Gray se ohlédl a spatřil Fionu, jak mačká spojku.

„Našla jsem klíč v zapalování," řekla a zařadila rychlost. Vozidlo vyrazilo kupředu a pryč z řady.

„Fiono, nechte mě…"

„Vy jste řídil posledně. A podívejte, kam nás to přivedlo." Namířila přímo na ozbrojence s brokovnicí. „Kromě toho mám s tímhle parchantem nevyřízený účet."

Takže ho poznala i ona. Byl to ten muž, který zavraždil její babičku. V okamžiku, kdy pozvedl zbraň, zařadila dvojku. Valila se proti němu, bez ohledu na nebezpečí.

Gray se rozhlížel po kabině, jestli se mu nenaskytne nějaká možnost, jak by pomohl.

Tolik různých pák…

Zabiják vypálil.

Gray sebou trhl, ale Fiona ránu čekala a otočila včas volantem. V rohu okénka se objevila pavučina prasklinek. Fiona strhla volant zpátky a pokoušela se toho muže přejet.

Díky náhlé otočce se vozidlo s těžkým vrškem naklonilo na dvě kola.

„Držte se!" vykřikla Fiona.

Vozidlo dopadlo zpátky na všechny čtyři pneumatiky, ale muž měl dost času přeběhnout doleva. Byl zatraceně rychlý a už si opět připravoval brokovnici k výstřelu. Chtěl je zasáhnout z bezprostřední blízkosti zadním okénkem, jakmile kolem něj projedou.

Neměli čas uhnout.

Gray obrátil svou pozornost zpátky k řadě ovládacích pák a popadl tu nejvíce vlevo. Dávalo to smysl. Trhl s ní dolů. Ozvalo se zaskřípění převodového mechanismu. Levé křídlo Káčátka, před okamžikem ještě pozvednuté, sebou pláclo dolů. Zasáhlo ozbrojence ze strany do krku a roztříštilo mu obratle. Zvedlo ho do vzduchu a odhodilo pryč.

„Jeďte k bránám!" naléhal Gray.

Ošklivé káčátko poprvé okusilo chuť krve.

… KVA, KVA, KVÁ… KVA, KVA, KVÁ…

Houkačka vozidla jim vyčistila cestu. Lidé se rozprchli do stran. Pracovníky bezpečnosti dav strhl s sebou. I ty dva v přestrojení. Služební brána vedle hlavního východu, kterou předtím otevřeli, aby usnadnili útěk lidí, zela dokořán.

Fiona namířila přímo do ní.

Káčátko jí projelo, přičemž si odtrhlo smrtící levé křídlo. Vozidlo se otřáslo a vzápětí se ocitli na ulici. Fiona zamířila pryč.

„Na prvním rohu zatočte," ukázal Gray.

Poslechla a vybrala zatáčku smykem jako profesionálka. Káčátko zatočilo za roh. Po dalších dvou odbočkách jí Gray pokynul, aby zpomalila.

„V tomhle nemůžeme jet," řekl. „Je to příliš nápadné."

„Myslíte?" Fiona na něj vrhla unavený pohled a zavrtěla hlavou.

Gray si vzal z nářadí francouzský klíč. Zastavili na vrcholu kopce a Gray mávl na Fionu, aby vystoupila. Zapříčil klíč tak, aby tiskl pedál plynu k podlaze, a seskočil na chodník.

Ošklivé káčátko vyrazilo s blikajícími světly kupředu a cestou z kopce naráželo do zaparkovaných vozů. Ať už se nakonec uhnízdí kdekoliv, místo havárie jistě odláká pozornost jejich pronásledovatelů.

Gray vykročil opačným směrem. Na pár hodin by měli být v bezpečí. To je spousta času na to, aby dojeli na letiště. A setkali se s Monkem. Zanedlouho bude přistávat.

Fiona kulhala vedle něj a neustále se ohlížela.

Káčátko pořád kvákalo do noci.

… KVA, KVA, KVÁ… KVA, KVA, KVÁ…

„Bude mi chybět," poznamenala Fiona. „Mně taky."

4.35
HIMÁLAJ

Painter stál u krbu. Po vynesení rozsudku smrti vstal z křesla.

Mohutný strážný učinil tři kroku kupředu, když se Painter zvedl na nohy, ale Anna svého muže zarazila pozvednutou rukou. „*Nein, Klaus. Alles ist ganz recht.*"

Painter počkal, až se Klaus vrátí na své místo u dveří. „Neexistuje žádný lék?"

Anna přikývla. „Mluvila jsem pravdu."

„Proč ale Painter nevykazuje stejné šílenství jako ti mniši?" zeptala se Lisa.

Anna se na něj podívala. „Vy jste nebyl v klášteře, že? Byl jste v té nedaleké vesnici. Nedostal jste takovou dávku. Místo rychlé neurologické degenerace prožíváte pomalejší a všeobecnější *tělesný*

úpadek. I tak jde ale o rozsudek smrti.“

Anna si musela všimnout něčeho v jeho výrazu.

„I když neexistuje žádný lék, je tu naděje, že se degenerativní proces podaří zpomalit. Po létech experimentů se zvířaty jsme objevili několik slibných modelů. Můžeme vám prodloužit život. Nebo bychom alespoň mohli.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Lisa.

Anna si stoupla. „Proto jsem vás sem zavolala. Abych vám něco ukázala.“ Kývla na Klause, který otevřel dveře. „Pojďte za mnou. Třeba najdeme nějaký způsob, jak si vzájemně pomoci.“

Když Anna vykročila, Painter nabídl Lise ruku. Hořel zvědavostí. Cítil past a zároveň i paprsek naděje.

Lisa se k němu naklonila. „O co se jedná?“ zašeptala mu do ucha.

„Nejsem si úplně jistý.“ Podíval se na Annu, která právě rozmlouvala s Klausem.

Třeba najdeme nějaký způsob, jak si vzájemně pomoci.

Painter měl v plánu nabídnout Anně totéž – dokonce o tom mluvil s Lisou. Hodlal vyjednávat o jejich životech a získat nějaký čas. Neodposlouchávali je? Nedali jim do pokoje nějaké štěnice? Nebo se tu situace tak zhoršila, že prostě jejich pomoc potřebovali?

Začínal si dělat starosti.

„Muselo to mít něco společného s tím výbuchem, který jsme slyšeli,“ řekla Lisa.

Painter přikývl. Rozhodně potřeboval více informací. Prozatím odsunul stranou obavy o vlastní zdraví… i když to bylo obtížné, protože se mu za očima ozývala další migréna, bolest vystřelovala až k zadním stoličkám a každou vteřinu mu připomínala jeho nemoc.

Anna jim pokynula, aby k ní přistoupili. Klaus ukročil stranou. Nevypadal šťastně. Na druhou stranu ale Painter ještě toho muže šťastného neviděl. A z nějakého důvodu doufal, že ani nikdy neuvidí. Toho chlapa patrně učiní šťastným jen nějaký ten křik a potoky krve.

„Pojďte, prosím, se mnou,“ oslovila je Anna s chladnou zdvořilostí.

Vyrazila ze dveří s dvěma strážnými po boku. Klaus následoval Lisu a Paintera a jejich průvod uzavíraly poslední dvě stráže.

Mířili jiným směrem než k jejich přepychové vězeňské cele. Po několika zatáčkách se ocitli na přímé chodbě, širší než ostatní, která se táhla do centra hory. Osvětlovala ji řada elektrických žárovek, umístěných v drátěných klecích podél jedné stěny. Byla to první známka moderního vybavení.

Procházeli chodbou.

Painter si ve vzduchu povšiml zápachu kouře, který postupně sílil. Obrátil svou pozornost k Anně.

„Takže vy víte, co vyvolalo moji chorobu," řekl.

„Byla to nehoda, jak už jsem říkala."

„Čeho se ta nehoda týkala?" naléhal.

„Odpověď není nijak jednoduchá. Sahá hluboko do minulosti."

„Do časů, kdy jste ještě byli nacisti?"

Anna na něj vrhla pohled. „Do časů počátku života na této planetě."

„Opravdu?" podivil se Painter. „O jak dlouhý příběh se tedy jedná? Nezapomeňte, že mi zbývají jenom tři dny."

Znovu se na něj usmála a potřásla hlavou. „V tom případě skočím rovnou do období, kdy můj dědeček poprvé přišel do *Granitschlossu.* Na konci války. Víte něco o zmatcích té doby? S pádem Německa v Evropě vypukl chaos."

„Všichni se snažili uchvátit, co mohli."

„A nejen německou půdu a zdroje, ale také výsledky našich výzkumů. Spojenci vysílali soupeřící týmy, složené z vědců a vojáků, kteří prohledávali německý venkov a pátrali po tajných technologiích. Vypukla hromadná pranice." Anna se na ně zamračila. „Je to správné slovo?"

Painter s Lisou přikývli.

„Jen samotná Británie poslala pět tisíc vojáků a civilistů pod kódovým označením T-Force. Technology Force. Jejich cílem údajně bylo najít a uchovat německou technologii před krádežemi a rabováním, ale ve skutečnosti se jí chtěli zmocnit pro sebe, na úkor Američanů, Francouzů a Rusů. Víte, kdo založil britskou T-Force?"

Painter zavrtěl hlavou. Nemohl si pomoci – musel s dřívějšími britskými týmy srovnávat svou vlastní Sigma Force. Plenitelé technologií. Moc rád by si o tom promluvil se zakladatelem Sigmy Seanem McKnightem. Jestli se toho dožije.

„Kdo byl jejich vůdcem?" zeptala se Lisa.

„Jistý gentleman, fregatní kapitán Ian Fleming."

Lisa si nevěřícně odfrkla. „Ten spisovatel, který stvořil Jamese Bonda?"

„Právě ten. Říká se, že Bonda vytvořil podle některých mužů ze svého týmu. To nám dává představu o tom, že se tito plenitelé neštítili jít přes mrtvoly."

„Vítěz získává válečnou kořist," poznamenal Painter a pokrčil

rameny.

„Možná. Ale úlohou mého dědečka bylo ochránit tolik technologií, kolik jen šlo. Byl důstojníkem u *Sicherheitsdientu.*“ Podívala se vyčkávavě na Paintera.

Takže hra ještě neskončila. Přijal její výzvu. „*Sicherheitsdienst* byl oddíl SS, který měl na starosti evakuaci německých pokladů – umění, zlata, starožitností a technologií.“

Přikývla. „V posledních dnech války, když Rusové překročili naše východní hranice, dostal můj dědeček za úkol to, čemu vy Američané říkáte přísně tajná mise. Rozkazy obdržel přímo od Heinricha Himmlera, ještě než obklíčili *Reichsfuhrera* a on spáchal sebevraždu.“

„Jak zněly ty rozkazy?“ zeptal se Painter.

„Získat, hlídat a zničit všechny důkazy týkající se projektu s krycím označením Chronos. V centru projektu byl přístroj jednoduše nazývaný *die Glocke.* Neboli Zvon. Výzkumná laboratoř byla umístěna hluboko v podzemí v opuštěném dole sudetských hor. Dědeček neměl tušení o smyslu projektu, ale nakonec jej pochopil. Tehdy jej téměř zničil, ale měl svoje rozkazy.“

„Takže unikl i se Zvonem. Jak?“

„Postupoval podle dvou plánů. Jednak mohl odletět na sever přes Norsko, nebo na jih přes Jadran. Na obou trasách čekali agenti, kteří mu měli pomoct. Dědeček si vybral severní trasu. Himmler mu řekl o *Granitschlossu.* Uprchl sem se skupinou nacistických vědců, z nichž někteří za sebou měli práci v koncentračních táborech. Všichni se potřebovali někde ukrýt. Navíc je dědeček nalákal na projekt, kterému mohl odolat jen málokdo.“

„Zvon,“ podotkl Painter.

„Přesně tak. Nabízel něco, co řada vědců té doby hledala jinými prostředky.“

„A to?“

Anna si povzdychla a ohlédla se na Klause. „Dokonalost.“ Pár vteřin zůstala potichu, ponořená do nějakého osobního smutku.

Chodba před nimi končila. Na konci zely dokořán dvoje obří dveře ze železa a ze dřeva. Za nimi do nitra hory sestupovalo točité schodiště, vytesané do skály, ale uspořádané kolem ústředního železného pilíře, silného jako kmen stromu.

Painter se podíval vzhůru. Pilíř pronikal střechou a pokračoval výš… možná skrz celou horu. Bleskosvod, pomyslel si. Ve vzduchu navíc ucítil stopu ozónu, silnější než pach kouře.

Anna si všimla, kam se dívá. „Tím sloupem odvádíme přebytečnou energii z hory.“ Ukázala vzhůru.

Painter zaklonil hlavu. Představil si světla duchů, hlášená z této oblasti. Jednalo se o jejich zdroj? O zdroj světla a zároveň i onemocnění?

Potlačil svou zlost a soustředil se na schodiště. V hlavě mu tepala bolest a točité schody zhoršovaly jeho závrať. Aby nějak svedl svou pozornost jiným směrem, pokračoval v rozhovoru. „Zpátky k historii Zvonu. Co ten Zvon dělal?“

Anna se vytrhla ze svého zasnění. „To zpočátku nikdo nevěděl. Jednalo se o výsledek výzkumu nových zdrojů energie. Někteří se domnívali, že by mohlo jít o nějaký hrubý stroj času. Proto dostal celý projekt označení Chronos.“

„Cestování v čase?“ řekl Painter.

„Nesmíte zapomenout,“ odvětila Anna, „že nacisti byli v jistých technologiích o několik světelných let před ostatními národy. Proto po válce vypukly tak horečnaté závody ve vědeckém pirátství. Ale vraťme se zpátky. Na začátku století spolu soupeřily dva teoretické systémy: teorie relativity a kvantová teorie. A i když nemusely nutně být ve sporu, i Einstein, otec relativity, hovořil o obou teoriích jako o vzájemně neslučitelných. Tyto teorie rozdělily vědeckou komunitu do dvou táborů. A víme velice dobře, na čí stranu se soustředila většina Západu.“

„Na Einsteinovu relativitu.“

Anna přikývla. „Což vedlo ke štěpení atomu, bombám a jaderné energii. Celý svět se stal součástí projektu Manhattan, cele založeným na Einsteinově díle. Nacisté se vydali jinou cestou, ale s o nic menším zanícením. Měli vlastní ekvivalent Manhattanu, založený na druhém teoretickém táboru. Na kvantové teorii.“

„Proč se pustili zrovna touhle cestou?“ chtěla vědět Lisa.

„Z jednoduchého důvodu.“ Anna se k ní otočila. „Protože Einstein byl Žid.“

„Cože?“

„Uvědomte si tehdejší kontext. Einstein byl Žid. V očích nacistů to ubíralo jeho objevům na významu. Místo toho se vydali do centra objevů ryze německých vědců, protože jejich dílo považovali za důležitější a platnější. Nacisté založili svůj projekt Manhattan na pracích vědců jako Werner Heisenberg a Erwin Schrodinger, ale zejména Max Plaňek, otec kvantové teorie. Všichni měli pevné kořeny

ve Vaterlandu. A tak nacisté zkoumali praktické aplikace založené na kvantové mechanice, přičemž jejich práce by i dnes byly považovány za průlomové. Nacističtí vědci věřili, že se jim podaří získat úplně nový zdroj energie, postavený na pokusech s kvantovými modely. Něco podobného se začíná realizovat teprve dnes. Moderní věda to nazývá energie nulového bodu.“

„Nulového bodu?“ Lisa se podívala na Paintera.

Přikývl. Tento vědecký koncept dobře znal. „Když něco ochladíme na teplotu absolutní nuly – skoro tři sta stupňů Celsia pod nulou –, zastaví se veškerý pohyb atomů. Nastane naprostý klid. Nulový bod přírody. I v tomto bodu ale zůstává určitá energie. Záření pozadí, které by tam nemělo být. Jeho přítomnost tradiční teorie nedokáží adekvátně vysvětlit.“

„Ale kvantová teorie ano,“ řekla Anna pevně. „Dovoluje existenci pohybu, i když je hmota zmrazená na absolutní nulu.“

„Jak je to možné?“ zeptala se Lisa.

„Při absolutní nule se částice nemohou pohybovat doleva, doprava, nahoru a dolů, ale podle kvantové mechaniky mohou střídavě vznikat a zanikat, a tím produkují energii. Té se říká energie nulového bodu.“

„Vznikat a zanikat?“ Zdálo se, že to Lisu moc nepřesvědčilo.

Ve vysvětlování pokračoval Painter. „Kvantová fyzika zní trochu podivně. Ale i když ten koncept třeba vypadá šíleně, ona energie je skutečná. Detekovali ji v laboratořích. Vědci po celém světě hledají způsob, jak tuto energii v centru veškerého bytí využívat. Nabízí totiž zdroj nekonečné, neomezené síly.“

Anna přikývla. „A nacisté s touto energií experimentovali se stejnou vášní, s jakou Američané pracovali na projektu Manhattan.“

Lisa povytáhla obočí. „Neomezený zdroj síly. Kdyby ho objevili, úplně by to změnilo průběh války.“

Anna pozvedla jednu ruku, aby ji opravila. „Kdo říká, že ho neobjevili? Je zdokumentováno, že v posledních měsících války se nacistům podařil nějaký zásadní průlom. Projekty s názvy *Feuerball* a *Kugelblitz.*

Detaily si můžete vyhledat v odtajněných spisech britské T-Force. Jenže ty objevy přišly příliš pozdě. Docházelo k bombardováním, vědci přicházeli o život a agenti Spojenců kradli výsledky výzkumů. To, co zůstalo, zmizelo v tajných projektech různých států.“

„Ale Zvon nikoliv,“ ozval se Painter, aby vrátil diskusi k ústřednímu bodu. Nevolnost mu nedovolovala, aby se rozmluva příliš

vzdálila od centra jeho zájmu.

„Zvon nikoliv," souhlasila Anna. „Dědečkovi se podařilo uniknout s jádrem projektu Chronos, který vznikl jako odnož výzkumu energie nulového bodu. Dědeček mu pak dal nové jméno. *Schwarze Sonne.*"

„Černé slunce," přeložil Painter.

„*Sehr gut.*"

„Ale co ten Zvon?" zeptal se Painter. „Co dělal?"

„Právě on způsobil vaši nemoc," odpověděla Anna. „Poškodil vás na kvantové úrovni, kam nedosáhne žádný lék či pilulka."

Painter málem zakopl. Potřeboval chvilku, aby tu informaci strávil. *Poškození na kvantové úrovni.* Co to znamená?

Před nimi se objevily poslední schody, zatarasené kordonem překřížených dřevěných trámů, které hlídala další dvojice mužů s puškami. Painter si i přes bolest hlavy a závrať všiml ožehnuté skály na stropě poslední otočky schodiště.

Za trámy se otevírala prostorná místnost. Painter neviděl příliš daleko, ale stále vnímal horko, které z ní sálalo. Všechny stěny byly zčernalé a pod plachtami ležela řada hrbolů. Mrtvá těla.

Tady došlo k tomu výbuchu, který předtím slyšeli.

Z trosek vyšla postava, zčernalá od popela, ale se stále rozpoznatelnými rysy. Byl to Gunther, ten mohutný zabiják, který zápalnými bombami rozmetal klášter. Zdálo se, že zdejší lidé sklidili to, co zaseli.

Oheň za oheň.

Gunther přešel k trámům. Anna s Klausem se k němu připojili. Když teď Klaus a Gunther stáli bok po boku, Painter si všiml podoby těchto dvou obrů – nikoliv v rysech obličeje, ale v tvrdosti a obtížně definovatelné odlišnosti od ostatních.

Gunther kývl Klausovi na pozdrav.

Klaus si ho sotva všiml.

Anna sklonila hlavu ke Guntherovi a mluvili spolu rychlou němčinou. Painter dokázal rozeznat jediné slovo, stejné v němčině i angličtině.

Sabotáž.

Takže v Žulovém hradě nešlo všechno, jak mělo. Byl tu nějaký zrádce? Pokud ano, kdo? A jaký sledoval cíl? Jednalo se o přítele, nebo o dalšího nepřítele?

Guntherovy oči padly na Paintera. Pohyboval rty, ale Painter neslyšel, co říká. Anna zavrtěla nesouhlasně hlavou. Gunther

přimhouřil oči, ale přikývl.

Painterovi bylo jasné, že má důvod k ulehčení.

Gunther na něj vrhl poslední pichlavý pohled, otočil se a odkráčel zpět do zčernalých ruin.

Anna se k nim vrátila. „Tohle jsem vám chtěla ukázat.“ Máchla paží směrem k místu destrukce.

„Zvon,“ řekl Painter.

„Byl zničen. Šlo o sabotáž.“

Lisa zírala na trosky. „Právě tenhle Zvon způsobil Painterovo onemocnění?“

„A zároveň představoval jedinou naději na léčbu.“

Painter se rozhlížel po té spoušti.

„Nemáte ještě jeden Zvon?“ zeptala se Lisa. „Ani nemůžete postavit jiný?“

Anna pomalu zavrtěla hlavou. „Neumíme vytvořit jednu z klíčových složek. Xerum 525. Dokonce ani po šedesáti letech se nám nepodařilo zjistit jeho složení.“

„Takže beze Zvonu není léku,“ řekl Painter.

„Ale mohla by existovat naděje…, pokud si vzájemně pomůžeme.“ Anna napřáhla ruku. „Budeme-li spolupracovat… Dávám vám své slovo.“

Painter se k ní ztuhle natáhl a stiskl jí ruku. Pořád ale váhal. Cítil nějaký úskok. Něco si Anna nechávala pro sebe. Všechna její slova… všechno to vysvětlování mělo odvést jejich pozornost. Proč mu vlastně nabízí spolupráci?

Pak se mu rozbřesklo.

Pochopil.

„Ta nehoda…,“ začal.

Cítil, jak se Aniny prsty zachvěly.

„To nebyla nehoda, že ne?“ Vzpomněl si na to slovo, které před chvílí zaslechl. „Šlo také o sabotáž.“

Anna přikývla. „Zprvu jsme se domnívali, že to byla nehoda. Občas jsme mívali potíže s návaly energie na výstupu ze Zvonu. Nic vážného. Vybití energie směrem ven způsobilo několik onemocnění u místních lidí. Občasná úmrtí.“

Painter se musel hlídat, aby nezavrtěl hlavou. *Nic vážného,* řekla Anna. Onemocnění a úmrtí byly dostatečně vážné na to, aby Ang Gelu vyslal mezinárodní volání o pomoc, které sem přilákalo Paintera.

Anna pokračovala: „Ale před pár nocemi si někdo pohrál s

nastavením během rutinního pokusu se Zvonem. Exponenciálně zvýšil výkon.“

„A zlikvidoval klášter i tu vesnici.“

„Přesně tak.“

Painter sevřel Annu pevněji. Vypadalo to, že se mu chce vysmeknout, ale on jí to nehodlal dovolit. Pořád ještě před ním něco skrývala. Ale Painter znal pravdu tak jistě, jako na něj právě doléhala bolest hlavy. Vysvětlovalo to její nabídku spolupráce.

„Jenže Zvon neovlivnil jen mnichy a tu vesnici,“ řekl Painter. „Ale i všechny lidi tady. Všichni jste nemocní jako já. Netrpíte rychlou neurologickou degenerací, kterou jsme viděli v klášteře, ale pomalejším tělesným chátráním, jaké na sobě cítím i já.“

Anna přimhouřila oči a pátravě se na něj dívala – zvažovala, kolik toho může říct. Nakonec přikývla. „Byli jsme tu částečně odstíněni a chráněni. Největší část záření Zvonu jsme vypustili nahoru a dál do okolí.“

Painter se pamatoval na světla duchů, která pozoroval na vrcholech hor. Aby se zachránili, zamořili Němci bezprostřední okolí včetně sousedního kláštera zářením. Ani tak ale nevyvázli zcela bez úhony.

Anna se mu dívala do očí a neuhýbala pohledem. „Nad námi všemi visí stejný rozsudek smrti.“

Painter zvažoval svoje možnosti. Žádné neměl. I když ani jedna strana nedůvěřovala té druhé, ocitli se na jedné lodi, takže se klidně mohou sblížit. Potřásl jí rukou a potvrdil tak jejich dohodu.

Sigma ve spojenectví s nacisty.

2. DÍL

7. kapitola

ČERNÁ MAMBA

5.45
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Khamisi Taylor stál před stolem hlavního správce parku. V pozoru čekal, až Gerald Kellogg dočte jeho předběžnou zprávu o včerejší tragédii.

Jediný zvuk v místnosti vydával větrák, který se pomalu otáčel nad jejich hlavami.

Khamisi měl na sobě vypůjčené šaty, kalhoty mu byly příliš dlouhé a košile příliš těsná. Alespoň ale byly suché. Poté, co strávil celý den a noc po ramena ve vlažné a bahnité vodě napajedla, s bolavými pažemi od toho, jak držel pušku připravenou k výstřelu, oceňoval teplé oblečení a pevnou půdu pod nohama.

Také byl rád, že je ráno. Zadním oknem kanceláře viděl, jak se na obloze objevují tmavě červené červánky. Svět se vynořoval ze stínů.

Přestál to. Byl naživu.

Pořád si to ale ještě plně neuvědomoval.

V hlavě mu stále zněly výkřiky *ukufy*.

Vrchní správce Gerald Kellogg si nepřítomně promnul hustý kaštanový knír a pokračoval ve čtení. Paprsky ranního slunce se odrážely od jeho lysého temene a dodávaly mu mastně růžový lesk. Konečně vzhlédl a díval se na Khamisiho přes úzké brýle na čtení, jež měl posazené na nose.

„Vy chcete, abych zařadil do záznamů tuhle zprávu, pane Taylore?“ Správce Kellogg přejel prstem po jednom řádku na žlutém papíře. „Neznámý predátor na vrcholu potravinové pyramidy. To je to

jediné, co jste schopen říct o tom, jak zahynula doktorka Fairfieldová?“

„Pane, neviděl jsem to zvíře jasně. Bylo to něco velkého s bílou kožešinou, jak jsem uvedl ve zprávě.“

„Možná lvice,“ nadhodil Kellogg.

„Ne, pane… Nešlo o žádného lva.“

„Jak si můžete být jistý? Copak jste právě neřekl, že jste ho neviděl?“

„Ano, pane… Chtěl jsem říct, pane…, že to, co jsem viděl, neodpovídalo žádné stepní šelmě.“

„Tak co to tedy bylo?“

Khamisi neodpovídal. Neměl v úmyslu začít hovořit o *ukufě*. Za denního světla mohla zmínka o tajemných stvůrách vyprovokovat jedině výsměch. Získal by pověst pověrčivého domorodce.

„Takže nějaká šelma zaútočila na doktorku Fairfieldovou a odvlekla ji pryč. Vy jste tu šelmu neviděl dostatečně zřetelně na to, abyste ji dokázal identifikovat…“

Khamisi pomalu přikývl.

„… a přesto jste utekl a schoval se v napajedle?“ Gerald Kellogg zmuchlal zprávu. „Jaké myslíte, že to vrhne světlo na naši službu? Jeden z našich správců nechá zabít šedesátiletou ženu, zatímco sám uteče a skryje se se staženým ocasem, aniž by věděl, co to vlastně bylo.“

„Pane, to není fér…“

„Fér?“ Zaburácel Kellogg tak hlasitě, že ho muselo být slyšet v přední místnosti, kam svolal všechny zaměstnance vzhledem k mimořádné události, k níž došlo. „A jak fér podle vás je, že musím kontaktovat příbuzné doktorky Fairfieldové a sdělit jim, že jejich matka a babička byla napadena a sežrána, zatímco jeden z mých správců – *ozbrojených* správců – utekl a schoval se?“

„Nemohl jsem dělat vůbec nic.“

„S výjimkou záchrany vlastní … kůže.“

Khamisi slyšel pomlku místo nevysloveného slova.

Záchrany vlastní *černé* kůže.

Gerald Kellogg neměl žádnou velkou radost, když musel přijmout Khamisiho. Rodina vrchního správce měla vazby na starou jihoafrickou vládu a on sám dosáhl svého postavení právě díky konexím a známostem. Patřil k exkluzivnímu klubu Oldavi, určenému výhradně pro bělochy, který měl i po pádu apartheidu stále značný

ekonomický vliv. I přes nově přijaté zákony, zrovnoprávnění a vytvoření odborů byl v Jihoafrické republice byznys pořád byznys. De Beerseové pořád vlastnili diamantové doly. Waalenbergovi pořád vlastnili většinu všeho ostatního.

Ke změnám dochází pomalu.

Khamisiho přijetí představovalo drobný krůček, který měl v úmyslu udržet pro další generaci. A tak zachoval klidný hlas. „Jsem si jistý, že až na místo neštěstí dorazí vyšetřovatelé, podpoří mé jednání.“

„Skutečně, pane Taylore? Vyslal jsem tam deset mužů hodinu poté, co vás po půlnoci objevila záchranná helikoptéra, jak se rochníte v bahně. Ohlásili se před patnácti minutami. Našli mrtvolu nosorožce, obranou šakaly a hyenami. Ani stopa po mláděti, o kterém jste psal ve zprávě. A ještě důležitější je, že nikde nebyla ani známka po doktorce Fairfieldové.“

Khamisi zavrtěl hlavou a přemýšlel, jak by se mohl z těchto obvinění vyvléknout. Promítal si v duchu svoje noční bdění v napajedle. Zdálo se, že den nikdy neskončí, ale noc byla ještě horší. Jakmile zašlo slunce, Khamisi očekával každou chvilkou útok. Místo toho slyšel štěkání hyen a šakalů, které se blížilo do prolákliny, doprovázené zuřivým vrčením rvoucích se mrchožroutů.

Jejich přítomnost přivedla Khamisiho téměř k tomu, aby se pokusil doběhnout k džípu. Když se vrátily obvyklé hyeny a šakalové, *ukufa* už patrně zmizela.

Nakonec se ale nepohnul.

Uskok, který stál život doktorku Fairfieldovou, měl dosud v příliš čerstvé paměti.

„Jistě tam byly i další stopy,“ řekl.

„To ano.“

Khamisi se rozzářil. Když bude mít důkaz…

„Lví stopy,“ odvětil vzápětí správce Kellogg. „Dvě dospělé samice. Jak jsem říkal.“

„Lvice?“

„Ano. Domnívám se, že tu někde budeme mít nějaké obrázky těchto zvláštních tvorů. Možná byste si je měl pořádně prostudovat, abyste je v budoucnu poznal. Rozhodně na to budete mít spoustu času.“

„Pane?“

„Jste zproštěn služby, pane Taylore.“

Khamisi nedokázal zakrýt ohromení. Věděl, že kdyby šlo o

kteréhokoliv jiného správce…, kteréhokoliv jiného *bílého* správce…, dostalo by se mu mírnější reakce. Více důvěry. Ale na tu nemá s domorodou kůží nárok. Bylo mu jasné, že nemá smysl se dohadovat. Tím by všechno jen zhoršil.

„Nebudete pobírat plat, pane Taylore, až do doby, kdy bude dokončeno podrobné vyšetřování."

Podrobné vyšetřování. Khamisi věděl, jak skončí. „A místní policie mě požádala, abych vás informoval, že nemáte opouštět bezprostřední okolí. Je třeba vyloučit možnost, že se stal zločin." Khamisi zavřel oči. I přes vycházející slunce noční můra ne a ne skončit.

O deset minut později Gerald Kellogg stále seděl sám za svým stolem. Přejel si zpocenou dlaní po temeni, které se lesklo jako nablýskané jablko. Nedokázal se zbavit kyselé grimasy na rtech. Dnešní noc byla nekonečná – musel hasit tolik požárů. A bude muset dohlédnout na tisíc dalších drobností: vypořádat se s médii a promluvit s rodinou té bio-ložky, včetně partnerky doktorky Fairfieldové.

Kellogg nad tímto posledním problémem zavrtěl hlavou. Doktorka Paula Kaneová se jistě ukáže být největší nepříjemností nadcházejícího dne. Věděl, že „partnerství" obou starších žen přesahovalo výzkumnou spolupráci. Právě doktorka Kaneová naléhala na vyslání záchranného vrtulníku, když se doktorka Fairfieldová nevrátila domů po denním výletu do buše.

Geralda vzbudili uprostřed noci a on okamžitě zahájil akci. Nebylo nijak výjimečné, že výzkumníci trávili noc v terénu. Z postele ho vytáhla informace o tom, kam měla doktorka Fairfieldová s jedním z jeho správců namířeno. K severozápadní hranici parku. Nedaleko od soukromého pozemku a rezervace Waalenbergů.

Tamější pátrání vyžadovalo jeho okamžitý dohled.

Šlo o hektickou noc, v níž musel rychle jednat a koordinovat činnost ostatních, ale už bylo téměř po všem a džin se vrátil do příslovečné láhve.

Až na poslední záležitost.

Neměl žádný důvod to dále odkládat.

Zvedl telefon a vytočil soukromé číslo. Čekal, až se na druhém konci linky někdo ohlásí, a klepal přitom perem do svého zápisníku.

„Podejte hlášení," ozvalo se.

„Právě jsem s ním domluvil."

„A?"

„Nic neviděl… nic jasného."

„Co to znamená?“

„Prý zahlédl nějaký rozmazaný obrys. Nic, co by mohl identifikovat.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Geraldova nervozita se zvyšovala, Jeho zpráva bude upravena. Udělali to lvi. Tak bude znít závěr. „Pár jich zastřelíme a za další den nebo dva celou záležitost uzavřeme. Ten člověk byl mezitím postaven mimo službu.“

„Velmi dobře. Víte, co musíte udělat.“

Kellogg se začal dohadovat. „Je mimo službu. Netroufne si nic podniknout. Pořádně jsem ho vystrašil. Nemyslím…“

„Přesně tak. Nemyslete. Máte svoje rozkazy. Zařiďte, ať to vypadá jako nehoda.“

Linka ztichla.

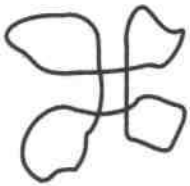
Kellogg položil sluchátko do vidlice. V místnosti panovalo dusno i přes klimatizaci a pomalu se otáčející stropní větrák. Nic nedokázalo rozptýlit palčivé denní horko savany.

Na čele mu ale nevyrazil pot jen kvůli teplotě.

Máte svoje rozkazy.

A věděl, že není dobrý nápad je neuposlechnout.

Podíval se na notes na stole. Když hovořil do telefonu, nepřítomně si do něj kreslil – jednalo se o známku toho, jak nepříjemně se při rozhovoru s tím mužem na druhém konci linky cítil.

Gerald honem obrázek začmáral, vytrhl příslušnou stránku a roztrhal ji na malé kousky. Žádný důkaz. Nikdy. Tak znělo pravidlo. A on měl svoje rozkazy.

Zařiďte, ať to vypadá jako nehoda.

4.50

„Za hodinu budeme přistávat," řekl Monk. „Možná by sis měl zkusit ještě trochu zdřímnout."

Gray se protáhl. Jednotvárné hučení motoru Challengeru 600 ho uspávalo, ale v duchu neustále probíral události uplynulého dne a pokoušel se je sestavit do smysluplné skládačky. Na klíně držel Darwinovu bibli.

„Jak je na tom Fiona?" zeptal se.

Monk kývl k pohovce v zadní části letadla. Fiona na ní ležela pod přikrývkou. „Konečně usnula. Vyřadil jsem ji z provozu nějakými analgetiky. To dítě nezavřelo pusu."

Fiona nepřestávala mluvit od okamžiku, kdy dorazila s Grayem na kodaňské letiště. Gray upozornil telefonicky Monka a ten zařídil, aby je soukromý vůz bezpečně dopravil přímo k čekajícímu letadlu, které už doplňovalo palivo. Logan vyřešil všechny diplomatické problémy a potíže s vízy.

Gray si přesto neoddechl, dokud se challenger neodlepil od rozjezdové dráhy.

„A její zranění?"

Monk pokrčil rameny a zhroutil se do sousedního křesla. „Je to jenom škrábnutí. No dobře, docela hluboké a ošklivé škrábnutí. Několik dní ji to bude bolet jako čert. Ale má to vydezinfikované, nastříkané akutolem a obvázané, takže bude za pár dní zase zdravá jako rybička. Bude moct oškubávat další lidi."

Monk si poklepal na sako, aby se ujistil, že má stále u sebe peněženku.

„Ukradla ji jen namísto pozdravu," řekl Gray a potlačil unavený úsměv. To samé prohlásila včera Grette Nealová. Bože, opravdu to bylo teprve včera?

Zatímco Monk ošetřoval Fionu, Gray se ohlásil Loganovi. Dočasného ředitele nijak nepotěšilo, když se dozvěděl o Grayových eskapádách po skončení aukce…, aukce, na kterou měl zakázáno chodit. Naštěstí měl pořád USB disk se snímky všech účastníků, včetně toho plavovlasého páru. Všechny je poslal Loganovi spolu s odfaxovanými kopiemi několika stránek bible a svých poznámek. Dokonce odeslal i svůj náčrt čtyřlístku, tetování z ruky nočních útočníků. Nějaký neznámý oddíl blonďatých zabijáků.

Logan s Kat se budou snažit zjistit, kdo za tím vším stojí. Logan už zahájil konzultace u kodaňských policejních složek. V parku nebyla hlášena žádná úmrtí. Tělo zabijáka, kterého setnuli křídlem obří loutky, zmizelo. Nedošlo k žádnému vážnějšímu zranění než k několika modřinám a odřeninám mezi návštěvníky zahrad Tivoli. Odneslo to jen přehlídkové vozidlo.

Gray sledoval, jak si Monk kontroluje kapsu džínů.

„Je prsten na svém místě?“ popíchl Gray svého přítele.

„Ten snad krást nemusela.“

To uznával i Gray – Fiona má opravdu hbité prsty.

„Tak už mi povíš o té krabičce s prstenem?“ zeptal se Gray a zavřel Darwinovu bibli.

„Chtěl jsem tě s tím překvapit.“

„Monku, já nevěděl, že ti na mně tak záleží.“

„Zavři zobák. Měl jsem na mysli, že jsem ti to chtěl říct, až nastane správný čas, ne… ne když ho támhle slečna Copperfieldová vytáhne z klobouku.“

Gray se pohodlněji opřel a obrátil se se zkříženými pažemi čelem k Monkovi. „Takže ji hodláš požádat o ruku. Já nevím… paní Kat Kokkalisová. S tím nebude nikdy souhlasit.“

„To jsem si taky říkal. Koupil jsem tu zatracenou věc už před dvěma měsíci, ale zatím jsem nenašel čas, abych jí tu otázku položil.“

„Spíš jsi nenašel kuráž.“

„To možná taky.“

Gray se k němu naklonil a poklepal ho na koleno. „Ona tě miluje, Monku. Přestaň si dělat starosti.“

Monk se na něj zazubil jako malý kluk. Úsměv mu moc neslušel. I tak Gray v jeho očích rozpoznal hloubku citu. Společně se zábleskem nefalšovaného strachu. Monk si promnul místo, kde se jeho protetická ruka nasazovala na pahýl zápěstí. I přes hranou odvahu jím loňský úraz otřásl. Katina pozornost na něj měla daleko hojivější účinky než všichni doktoři dohromady. I tak v něm ale zůstával zbytek nejistoty.

Monk otevřel malou černou krabičku se sametovým potahem a zíral na tříkarátový zásnubní prsten. „Možná jsem měl koupit větší diamant… kór teď.“

„Jak to myslíš?“

Monk po něm střelil pohledem. Na tváři se mu rozlil nový výraz… Rozechvělá naděje, tak se dal nejlépe popsat. „Kat je těhotná.“

Gray se překvapeně narovnal. „Cože? Jak to?“

„Myslím, že víš, jak to," odtušil Monk.

„Kristepane… gratuluji," vykoktal Gray, který se stále vzpamatovával ze šoku. Poslední větu vyřkl trochu jako otázku. „Chci říct…, to dítě si necháte?"

Monk povytáhl jedno obočí.

„No jistě," Gray zavrtěl hlavou nad svou hloupostí.

„Pořád je ještě brzy," podotkl Monk. „Kat nechce, aby to někdo věděl…, ale říkala, že to tobě povědět můžu."

Gray přikývl a pomalu vstřebával tu novinu. Pokoušel se představit si Monka jako otce a překvapilo ho, jak snadno mu to jde.

„Můj bože, to je prostě skvělé."

Monk s klapnutím zavřel krabičku s prstenem. „No a co ty?"

Gray se zamračil. „Co je se mnou?"

„Co ty a Ráchel? Co říkala, když jsi jí zavolal ohledně svých dobrodružství v zahradách Tivoli?"

Gray nakrabatil obočí.

Monk vykulil oči. „Grayi…"

„Co je?"

„Tys jí nezavolal, viď?"

„Nemyslel jsem si…"

„Pracuje u karabiniérů. Víš, že se tedy určitě doslechla o možném teroristickém útoku v Kodani. Zejména o tom, jak nějaký blázen začal řvát o bombě v davu lidí na slavnostní přehlídce. Určitě jí došlo, žes v tom měl prsty."

Monk měl pravdu. Měl jí okamžitě zatelefonovat.

„Graysone Pierci, co s tebou mám udělat?" Monk smutně zavrtěl hlavou. „Kdy vrátíš té holce svobodu?"

„O čem to mluvíš?"

„No tak. Jsem moc rád, že jste to s Ráchel dali dohromady, ale kam váš vztah vede?"

Gray se naštětil. „Ne že by ti po tom něco bylo, ale o tom jsme si právě měli v úmyslu promluvit tady, než vypuklo to peklo."

„Tos měl kliku."

„Poslyš, jenom proto, že máš dva měsíce koupený zásnubní prsten, ještě nejsi expert na vztahy."

Monk pozvedl obě dlaně. „No tak dobře…, už couvám…, jen jsem chtěl říct…"

Gray ho nehodlal pustit z háčku tak snadno. „Co?"

„Že ty vlastně ani o žádný vztah nestojíš."

Gray nad tím čelním útokem zamžikal. „O čem to mluvíš? Ráchel i já se zatraceně snažíme, aby nám to klapalo. Já Ráchel miluju. To přece jistě víš.“

„Vím. Taky neříkám nic jiného. Jenže s ní nechceš mít *skutečný* vztah.“ Monk odpočítal na prstech tři položky. „To znamená manželství, hypotéku a děti.“

Gray jen potřásl hlavou.

„Ty si s Ráchel jenom pořád prodlužuješ první rande.“

Gray hledal nějakou pádnou odpověď, ale Monk se až příliš přiblížil pravdě. Vzpomněl si, jak při každém setkání musejí překonávat určité rozpaky a hledat nějaké téma, kterým by mohli znovu ustavit hlubší intimitu. Jako na první schůzce.

„Jak dlouho už tě znám?“ zeptal se Monk.

Gray nad tou otázkou jen mávl rukou.

„A kolik jsi během té doby měl opravdových vztahů?“ Monk prsty zformoval velkou nulu. „A podívej, koho sis vybral jako první vážnou známost.“

„Ráchel je skvělá.“

„To ano. A myslím, že je moc dobře, že se konečně trochu pootevíráš. Ale, člověče, ty si umíš vystavět pořádné bariéry.“

„Jaké bariéry?“

„Tak co třeba Atlantik? Který leží mezi tebou a vážným vztahem?“ Monk odpočítal na prstech.

Manželství, hypotéka, děti.

„Nejsi připravený,“ uzavřel Monk. „Stačilo, abych se zmínil, že je Kat v jiném stavu, a měl jsi vidět svůj výraz. Úplně ses zděsil. A to jde o *moje* dítě.“

Grayovi tlouklo srdce až v krku. Uvědomil si, že ztěžka oddechuje. Jako kdyby inkasoval ránu do žaludku.

Monk si povzdychl. „Ty máš problémy, kámo. Možná si potřebuješ něco urovnat se svým otcem. Já nevím.“

Graye ušetřil od nutnosti odpovědět hlas, který se ozval z intercomu.

Pilot hlásil: „Přistaneme přibližně za třicet minut. Zanedlouho začneme klesat.“

Gray pohlédl z okénka. Na východě vycházelo slunce.

„Asi se pokusím trochu zamhouřit oči,“ zamumlal Gray směrem k okénku. „Než přistaneme.“

„To je dobrý nápad.“

Gray se obrátil k Monkovi. Otevřel ústa, aby nějak odpověděl na jeho slova, ale místo toho se utekl k prosté pravdě. „Já Ráchel opravdu miluju.“

Monk si položil opěradlo křesla a s heknutím se překulil na bok. „Já vím. Proto je to tak těžké.“

7.05
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI

Khamisi Taylor srkal čaj v malém salonku. I když byl čaj dobrý a oslazený medem, nevnímal vůbec jeho chuť.

„Neexistuje žádná naděje, že by Marcia mohla být naživu?“ zeptala se Paula Kaneová.

Khamisi zavrtěl hlavou. Nestrkal hlavu do písku před skutečností. Proto sem po kázání vrchního správce nepřišel. Chtěl se vrátit do svého jednopokojového domova na okraji národního parku, kde měli správci pronajaté malé domky. Khamisi uvažoval, jak dlouho tu bude moci bydlet, pokud se postavení mimo službu změní v úplné propuštění.

Přesto ale nešel rovnou domů. Místo toho zajel přes polovinu parku k dalšímu shluku budov, v nichž žili výzkumníci a vědci, než jim vypršely jejich granty.

Khamisi navštívil tento konkrétní dvoupatrový dům v koloniálním stylu a s bílým nátěrem již mnohokrát. Kolem rostly stromové akácie, byla tu malá zahrada a dvorek, kde se popelil houf kuřat. Dvěma zdejším obyvatelkám zatím granty nikdy nevyschly. Naposledy tu vlastně Khamisi byl na oslavě desátého výročí jejich pobytu v národním parku. Obě výzkumnice představovaly ve zdejší vědecké komunitě stejnou jistotu jako velká pětka lovci ceněných zvířat.

Nyní ale zbývala jen jedna.

Doktorka Paula Kaneová seděla na nevelkém divanu naproti Khami-simu. V očích se jí leskly slzy, ale tváře měla suché.

„To je v pořádku,“ řekla. Oči jí zabloudily ke stěně s fotografiemi, zachycujícími panoráma šťastného života. Khamisi věděl, že ty dvě spolu žily od studií na Oxfordu před mnoha lety. „Příliš jsem nedoufala.“

Byla to drobná, štíhlá žena s tmavými, šedinami prokvetlými vlasy,

které jí sahaly až po ramena. I když věděl, že jí zanedlouho bude šedesát, vypadala o deset let mladší. Uchovávala si určitý typ drsné krásy a vyzařovala z ní sebejistota, která překonávala každý krycí make-up. Dnes ráno ale vypadala pobledle, jako matný odlesk svého dřívějšího já, které přišlo o důležitou součást svého života. V těch khaki kalhotách a volné bílé blůze patrně spala.

Khamisiho nenapadala žádná slova, kterými by zmírnil bolest, jež prýštila z každého póru jejího těla. Mohl jí nabídnout jen účast. „Je mi to líto."

Paula se na něj zahleděla. „Já vím, že jste udělal všechno, co jste mohl. Slyšela jsem různé řeči. Běloška zemře a černoch se zachrání. Některým lidem se to nebude zamlouvat."

Khamisi věděl, že má na mysli vrchního správce. Paula s Marciou se s ním mnohokrát střetly. Paula znala Kelloggovy vazby a styky stejně dobře jako všichni ostatní. Apartheid v městech sice skončil, ale na venkově stále vládl mýtus o Velkém bílém lovci.

„Za její smrt jste nemohl," řekla Paula, která si přečetla něco v jeho obličeji.

Odvrátil se. Oceňoval její porozumění, ale Kelloggova obvinění v něm zároveň vyvolala pocit provinění. Rozumově věděl, že udělal vše, aby doktorku Fairfíeldovou ochránil. Ale on se vrátil. Ona ne. Taková jsou fakta.

Khamisi si stoupl. Nechtěl tu už víc zdržovat. Přijel vyjádřit svou soustrast a sdělit doktorce Kaneové osobně, co se přihodilo. To už splnil.

„Měl bych jít," řekl.

Paula vstala a doprovodila ho ke dveřím. Ještě než odešel, zarazila ho jemným dotykem. „Co si myslíte, že to bylo?" zeptala se.

Otočil se k ní.

„Co ji zabilo?" dodala Paula.

Khamisi hleděl do ranního světla, příliš jasného na to, aby se v něm dalo mluvit o nestvůrách. Kromě toho o tom nesměl hovořit. V sázce byla jeho práce.

Podíval se na Paulu a rozhodl se pro pravdu.

„Nebyl to žádný lev."

„A co tedy?"

„Já to zjistím."

Prošel dveřmi a sestoupil ze schodů. Jeho malá zrezivělá dodávka se pekla na slunci. Došel k ní, nastoupil do dusné kabinky a vyrazil

zpátky k domovu.

Již posté toho rána mu před očima znovu probíhala hrůza předešlého dne. Sotva vnímal rachot motoru a v duchu opět slyšel skřeky *ukufy*. To nebyl lev. Tomu nikdy neuvěří.

Dojel k řadě provizorních domků bez klimatizace, kde přebývali zaměstnanci národního parku. Zabrzdil v oblaku červeného prachu vedle přední branky.

Vzhledem ke svému vyčerpání si na pár hodin odpočine.

Pak se vydá hledat pravdu.

Už měl jasno v tom, kde zahájí vyšetřování.

Ale to bude muset počkat.

Došel k přednímu plotu a všiml si, že branka je otevřená dokořán. Vždycky ji pečlivě zajišťoval, když odjížděl. Na druhou stranu, když minulou noc ohlásili jejich zmizení, někdo se mohl přijít přesvědčit, jestli není doma.

Khamisiho smysly i tak nikdy nepolevovaly v ostražitosti…, rozhodně ne od okamžiku, kdy uslyšel první výkřik v džungli. Vlastně pochyboval, jestli se jeho smysly ještě vůbec někdy uvolní.

Proklouzl brankou. Dveře do domku byly na první pohled zavřené. Všiml si, že z poštovní schránky vyčuhuje pošta. Pomalu vystoupal po schodech.

Přál si, aby měl alespoň nějakou pistoli.

Zavrzala prkna podlahy. Zvuk nevyšel zpod jeho nohou, ale přímo z nitra domu.

Všechny Khamisiho smysly ho nabádaly k útěku.

Teď už ne. Tentokrát neuprchne.

Zastavil se na verandě, ukročil stranou a zkusil kliku.

Odemčeno.

Zvedl závoru a otevřel. Někde vzadu v domě zaskřípalo další prkno.

„Kdo je tam?“ vykřikl.

8.52
HIMÁLAJ

„Pojďte se na to podívat.“

Painter se s trhnutím probudil a okamžitě byl zcela bdělý. Mezi

očima ho bodala bolest jako dýka. Skulil se z postele, na které ležel zcela oblečený. Neuvědomil si, že usnul. Před dvěma hodinami se pod dozorem vrátili s Lisou do pokoje. Anna potřebovala dohlédnout na několik věcí a zařídit, o co ji Painter požádal.

„Jak dlouho jsem byl mimo?“ zeptal se. Bolest pomalu ustupovala.

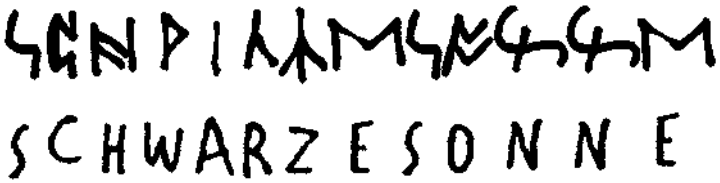
„Omlouvám se. Já nevěděla, že spíte.“ Lisa seděla se zkříženýma nohama u stolu před ohništěm. Před sebou měla rozložené listy papíru. „Nemohlo to být víc než patnáct dvacet minut. Chtěla jsem, abyste se podíval na tohle.“

Painter se postavil. Místnost se zhoupla a vzápětí se ustálila na místě. To není dobré. Přešel k Lise a usadil se vedle ní.

Všiml si fotoaparátu, který ležel na několika papírech. Lisa požádala únosce, aby jí na znamení spolupráce vrátili její nikon.

Přesunula k němu jeden list. „Podívejte.“

Lisa na papír načrtla řadu symbolů. Painter je poznal jako runy, které lama Khemsar čmáral na stěny svého pokoje. Musela je přepsat z digitální fotografie. Painter si všiml, že pod každým symbolem je odpovídající písmeno.

„Jednalo se o jednoduchou substituční šifru. Každá runa představuje jedno písmeno abecedy. Vyluštila jsem to metodou pokusu a omylu.“

„*Schwarze Sonne*“ přečetl Painter nahlas.

„Černé slunce. Jméno zdejšího projektu.“

„Takže lama Khemsar o tom všem věděl.“ Painter zavrtěl hlavou. „Ten starý buddhista tu měl nějaké kontakty.“

„A zjevně ho to traumatizovalo.“ Lisa mu vzala papír z ruky. „Jeho šílenství muselo otevřít staré rány. Vzbudit dávná traumata.“

„Nebo s nimi třeba láma celou dobu spolupracoval a klášter sloužil jako předsunutá hlídka zdejšího hradu.“

„Pokud ano, ta spolupráce mu moc neprospěla,“ poznamenala Lisa.

„Je to snad příklad odměny, jaké se za spolupráci dočkáme my?“

„Nemáme na výběr. Je to jediná možnost, jak zůstat naživu. Být nepostradatelní.“

„A co potom? Až pro ně přestaneme být nepostradatelní?“

Painter jí nehodlal nic namlouvat. „Pak nás zabijí. Naše spolupráce nám získala jen trochu času.“

Painter si všiml, že ji pravda nijak nezarazila, naopak to vypadalo, že z ní čerpá sílu. Dospěla k rozhodnutí a napřímila se v ramenou.

„Čím tedy začneme?“ zeptala se.

„Prvním krokem v každém konfliktu.“

„A tím je?“

„Poznej svého nepřítele.“

„Myslím, že o Anně a jejích lidech vím až příliš.“

„Ne. Měl jsem na mysli zjištění toho, kdo stojí za zdejším bombovým útokem. Ten sabotér… a lidi, kteří ho najali. Děje se tu něco většího. Těch několik prvních činů – pohrávání si s bezpečnostními prvky Zvonu a následná onemocnění v okolí – nás mělo přilákat. Vyslat signál. Přitáhnout naši pozornost pověstmi o podivných chorobách.“

„Ale proč by to dělali?“

„Aby byla Annina skupina objevena a její činnost skončila. Nepřipadá vám divné, že Zvon, ústřední prvek celé technologie, byl zničen teprve po našem příjezdu? Co by z toho mohlo vyplývat?“

„Že i když chtějí zarazit Annin projekt, nehodlají dopustit, aby tato technologie padla někomu do rukou.“

Painter přikývl. „A možná ještě něco zlověstnějšího. Může se jednat o svádění z pravé stopy. O úskok. Abychom se zaměřili sem, zatímco skutečné nebezpečí číhá někde úplně jinde. Kde je ale ten tajemný hráč? Jaký je jeho záměr, jeho úmysl? To musíme zjistit.“

„A co to elektronické zařízení, které jste si vyžádal od Anny?“

„To by mohla být cesta, jak vyčmuchat toho špiona. Jestli se nám podaří toho sabotéra chytit, můžeme z něj dostat nějaké odpovědi a dozvědět se, kdo tahá v pozadí za provázky.“

Oba vylekalo klepání na dveře.

Painter se postavil. Odsunula se závora a dveře se otevřely.

Dovnitř vešla Anna s Guntherem po boku. Gunther se od okamžiku, kdy ho viděli naposled, upravil. To, jak je nebezpečný, potvrzoval fakt, že je do místnosti nenásledoval další strážný. Dokonce ani neměl žádnou zbraň.

„Říkala jsem si, že byste s námi možná rádi posnídali," oslovila je Anna. „Než dojíme, mělo by dorazit vámi vyžádané vybavení."

„Všechno? Jak? Odkud?"

„Z Káthmándú. Na opačné straně kopce máme chráněnou přistávací plochu pro vrtulník."

„Skutečně? A to vás ještě nikdo neobjevil?"

Anna pokrčila rameny. „Jde jen o to, načasovat naše lety tak, aby se ztratily mezi každodenními vyhlídkovými lety turistů. Pilot by se měl do hodiny vrátit."

Painter přikývl. Měl v úmyslu tu hodinu co možná nejlépe využít.

Získat další informace.

Každý problém má nějaké řešení. Alespoň v to doufal.

Vyšli z místnosti. Na chodbách bylo neobvykle mnoho lidí. Zpráva o výbuchu se rozšířila. Všichni vypadali zaměstnaně nebo rozzlobeně a vrhali na ně podmračené pohledy…, jako kdyby Painter s Lisou nějak mohli za místní sabotáž. Nikdo se k nim ale příliš nepřibližoval. Gunther jim razil cestu. Z únosce se stal ochránce.

Konečně došli do Anniny studovny.

Před ohněm stál dlouhý stůl s plnými tácy. Salámy, tmavý chléb, dušené maso, ovesná kaše, zrající sýry a směs ostružin, švestek a melounů.

„Ona se k nám připojí celá armáda?" zeptal se Painter.

„Dostatek paliva je v chladném klimatu základ, jak pro dům, tak i pro srdce," odvětila Anna, která v sobě nezapřela německý původ.

Posadili se a podávali si jednotlivé pokrmy jako velká šťastná rodina.

„Máme-li mít naději na nalezení léku," promluvila Lisa, „budeme muset vědět podstatně víc o tom vašem Zvonu. O jeho historii… principu."

Anna, která se až dosud tvářila poněkud rozmrzele, se rozzářila. Kterého vědce nepotěší, když může povídat o svých výzkumech?

„Vše začalo pokusy o získání nového zdroje energie," spustila. „Nového typu motoru. Zvon dostal svoje jméno podle tvaru vnější nádoby, v níž byl umístěn – keramické nádoby o velikosti třísetlitrového sudu potaženého olovem. Uvnitř se nacházely dva kovové válce, jeden ve druhém, které se otáčely v protisměru."

Anna naznačila opačný pohyb rukama.

„Zvon vyplňoval kapalný kov připomínající rtuť, kterému se říkalo Xerum 525."

Painter se ozval: „To je ta látka, o které jste říkala, že ji nedokážete vyrobit.“

Anna přikývla. „Zkoušeli jsme to celá desetiletí, kdy jsme se snažili zpětnou analýzou zjistit složení toho tekutého kovu. Některé jeho prvky ale odolávaly našim zkouškám. Víme, že obsahuje peroxidy thoria a berylia, ale to je zhruba všechno. Jisté je jen to, že Xerum 525 bylo vedlejším produktem nacistického výzkumu energie nulového bodu. Vyrábělo se v jiné laboratoři, která byla zničena ihned po válce.“

„A vám se nepodařilo přijít na to, jak vyrobit další?“ zeptal se Painter.

Anna zavrtěla hlavou.

„Ale co ten Zvon vlastně dělá?“ chtěla vědět Lisa.

„Jak už jsem říkala, šlo o čistý experiment. S největší pravděpodobností o snahu napojit se na nevyčerpatelný zdroj energie nulového bodu. Jenže jakmile nacističtí vědci Zvon uvedli do provozu, zaznamenali podivné efekty. Zvon vydával slabou záři. Došlo ke zkratování elektrických přístrojů v širokém okruhu. Byla ohlášena úmrtí. Při sérii následujících experimentů přístroj doladili a zkonstruovali štít. Pokusy prováděli hluboko v opuštěném dole. K dalším úmrtím už nedocházelo, ale obyvatelé nedaleké vesnice si stěžovali na nespavost, závratě a svalové křeče. Zvon něco vyzařoval. Zájem o něj rostl.“

„Jako o potenciální zbraň?“ odhadl Painter.

„To netuším. Velkou část záznamů zničil vedoucí výzkumu. Víme ale, že původní tým vystavoval účinkům Zvonu všechny typy biologické hmoty: kapradiny, plísně, vajíčka, maso, mléko. A celé spektrum živočichů. Bezobratlých i obratlovců. Švábů, hlemýždě, chameleóny, žáby a samozřejmě myši a potkany.“

„A co vrchol potravního řetězce?“ zeptal se Painter. „Lidi.“

Anna přikývla. „Obávám se, že ty taky. Morálka je často první obětí pokroku.“

„A co se tedy dělo při těch pokusech?“ ozvala se Lisa. Ztratila veškerý zájem o jídlo před sebou. Ne ze znechucení, ale ze zájmu o probírané téma.

Zdálo se, že Anna v ní vycítila spřízněnou duši a obrátila svou pozornost na ni. „Účinky byly opět nevysvětlitelné. Z rostlin mizel chlorofyl, takže celé zbělely. Během několika hodin se rozložily na kluzké bahno. U živočichů docházelo k houstnutí krve v žilách. Ve

tkáních se formovala krystalická látka, která zničila všechny buňky.“

„Nechte mě hádat,“ řekl Painter. „Žádný vliv to nemělo jenom na šváby.“

Lisa se na něj zamračila a otočila se k Anně. „Máte tušení, co vyvolalo tyto účinky?“

„Můžeme se jen dohadovat. I dnes. Domníváme se, že Zvon při svém otáčení vytváří silný elektromagnetický vír. Přítomnost Xera 525, vedlejšího produktu předchozích studií energie nulového bodu, generuje auru zvláštní kvantové energie.“

Painter se nad tím chvilku zamyslel. „Takže Xerum 525 je *palivo* a Zvon je *motor*.“

Anna přikývla.

„Mění Zvon na obří mixér,“ zahučel nový hlas.

Oči všech se upřely na Gunthera. Zrovna měl plnou pusu salámu. Bylo to poprvé, co dal najevo zájem o předmět konverzace.

„Hrubý, ale přesný popis,“ připustila Anna. „Představte si povahu nulového bodu jako mísu těsta na koláč. Vířící Zvon je jako šlehač, který do těsta ponoříme a s jehož pomocí vysáváme kvantovou energii do našeho světa, přičemž do všech směrů odletují různé podivné elementární částice. První experimenty se soustředily na snahu ovládat rychlost otáčení mixéru a snížit vyzařování částic do okolí.“

„Aby nevznikal takový nepořádek.“

„A spolu s tím potlačit degenerativní vedlejší účinky. Nakonec vědci uspěli. Nepříznivé efekty se potlačily a na jejich místo nastoupilo něco pozoruhodného.“

Painter věděl, že se blíží k jádru věci.

Anna se naklonila kupředu. „Místo degenerace biologických tkání si nacističtí výzkumníci začali všímat toho, že dochází k jejich vylepšení. Zrychlený růst plísní. Gigantismus u kapradin. Rychlejší reflexy u myší a vyšší inteligence u potkanů. Vzájemný soulad výsledků nelze připsat jen vlivu náhodných mutací. A zdálo se, že čím vyšší živočich, tím větší užitek z vystavení účinkům Zvonu.“

„Takže v další fázi nastoupili jako pokusní králíci lidé,“ poznamenal Painter.

„Musíte se na to dívat z historické perspektivy, pane Crowe. Nacisté byli přesvědčeni, že dají vznik nové nadřazené rase. A zde se jim nabízel nástroj, jak to dokázat během jediné generace. Morálka šla stranou. Hrálo se o daleko víc.“

„O stvoření nadřazené rasy a o nadvládu nad světem.“

„To si alespoň nacisté mysleli. Proto napřeli do Zvonu značné úsilí. Než ale mohli dospět ke konečným výsledkům, vypršel jim čas. Německo padlo. Zvon byl odvezen, aby výzkumy mohly v tajnosti pokračovat. Jednalo se o poslední naději Třetí říše. O šanci na znovuzrození árijské rasy, která měla povstat a vládnout světu.“

„A Himmler vybral tohle místo,“ řekl Painter. „Hluboko v Himálaji. To je šílené.“ Potřásl hlavou.

„Často svět postrkuje kupředu spíše šílenství než genialita. Kdo jiný než šílenec by se natahoval po tak vzdáleném a nemožném cíli? A přitom prokázal, že nemožné se stává možným.“

„A někdy přitom jen vynalezl ještě účinnější metodu genocidy.“

Anna si povzdychla.

Lisa vrátila diskusi zpátky k původnímu tématu. „Jak dopadly pokusy na lidech?“ Mluvila nezaujatým tónem.

Anna v ní rozpoznala kolegiálnější posluchačku. „Pro dospělé zůstávaly účinky škodlivé. Zejména při vyšších dávkách. Ale tady se výzkum nezastavil. Při expozici plodu v děloze vykazovalo jedno ze šesti narozených dětí pozoruhodná zlepšení. Změna v genu pro myostatin vedla k lepšímu vývoji svalů. Objevila se i další zlepšení. Ostřejší zrak, dokonalejší koordinace pohybů, úžasná inteligence.“

„Superděti,“ poznamenal Painter.

„Tyto děti se ale bohužel jen zřídkakdy dožily vyššího věku než dvou let,“ pokračovala Anna. „Nakonec začaly degenerovat a doslova se ztrácely před očima. V tkáních se jim vytvářely krystaly. Prsty na rukou i na nohou odumíraly a odpadaly.“

„To je zajímavé,“ řekla Lisa. „Zní to stejně jako vedlejší efekty, které se projevily v první řadě zkoušek.“

Painter se na ni podíval. Opravdu řekla *zajímavé?* Lisa fascinovaně hleděla na Annu. Jak může zachovávat takový ledový klid? Pak si všiml, jak se Lisino koleno pod stolem poskakuje nahoru a dolů. Dotkl se ho a uklidnil je. Pod jeho dotykem se chvěla. Navenek ale udržovala nezúčastněný výraz. Painter pochopil, že zájem jen předstírá. Skrývala svou zlost a hrůzu a dovolovala mu, aby rozehrál hru na hodného poldu a zlého poldu. Její spolupráce mu umožňovala, aby občas vstoupil do rozhovoru s ostřejšími otázkami a získal na ně odpovědi, jež potřeboval.

Painter jí stiskl koleno na znamení díků.

Lisa pokračovala ve svém představení. „Zmínila jste se, že tato krátkodobá vylepšení se týkala jednoho dítěte ze šesti. Co těch

ostatních pět?“

Anna přikývla. „Potraty. Došlo u nich ke smrtelným mutacím. Zemřely jejich matky. Úmrtnost byla vysoká.“

„Kdo byly ty matky?“ zeptal se Painter, dávaje průchod pobouření za ně za oba. „Předpokládám, že se nejednalo o dobrovolnice.“

„Nesuďte tak přísně, pane Crowe. Znáte hladinu dětské úmrtnosti ve své zemi? Je horší než v některých zemích třetího světa. Jaký užitek tyto smrti přinášejí?“

Ach, bože, to nemůže myslet vážně. To je absurdní přirovnání.

„Nacisté měli svůj cíl,“ řekla Anna. „Alespoň byli důslední.“

Painter ji chtěl nějak zpražit, ale vzteky se mu vzpříčil jazyk v ústech.

Místo něj promluvila Lisa. Položila svou ruku na jeho, kterou jí svíral koleno, a stiskla. „Domnívám se, že tito vědci hledali nějaké způsoby, jak dále vylepšit Zvon a ještě více potlačit vedlejší účinky.“

„Zajisté. Ale do konce války se nepodařilo dosáhnout velkého pokroku. Existuje jediná neověřená zpráva o úspěchu. O údajně dokonalém dítěti. Před ním se rodily děti s drobnými vadami. S oblastmi kůže bez pigmentu, orgánovou asymetrií, s očima různé barvy.“ Anna pohlédla na Gunthera. „Toto dítě ale prý vypadalo bezchybně. Dokonce ani hrubá analýza jeho chromozomů nenašla žádné chyby. Použitá technika ale zůstává zahalena tajemstvím. Hlavní výzkumník provedl tento poslední pokus v tajnosti. Když můj dědeček odvážel Zvon, hlavní výzkumník proti tomu měl námitky a zničil všechny osobní laboratorní záznamy. Dítě zahynulo krátce poté.“

„Na vedlejší efekty?“

„Ne, dcera hlavního výzkumníka utopila sebe i to dítě.“

„Proč?“

Anna zavrtěla hlavou. „Dědeček o tom odmítal mluvit. Jak jsem říkala, ta zpráva není ověřená.“

„Jak se ten výzkumník jmenoval?“ zeptal se Painter.

„To si nevzpomínám. Mohu to vyhledat, máte-li zájem.“

Painter pokrčil rameny. Kéž by měl přístup k počítačům Sigmy. Cítil, že za příběhem jejího dědečka se skrývá něco víc.

„A po převezení Zvonu výzkumy pokračovaly tady?“ otázala se Lisa.

„Ano. I v izolaci jsme sledovali vědecký vývoj. Nacističtí vědci se po válce rozptýlili po celém světě a mnoho z nich začalo pracovat na tajných projektech různých vlád. V Evropě, Sovětském svazu, Jižní

Americe i Spojených státech. Ti sloužili jako naše oči a uši a předávali nám data. Někteří stále věřili v původní ideály. Jiní byli vydíráni vlastní minulostí.“

„Takže jste si udržovali přehled o nejnovějších objevech.“

Přikývnutí. „Během následujících dvou desetiletí se podařilo učinit několik velkých skoků. Narodily se vylepšené děti, které žily déle. Byly tu vychovávány jako princové a dostaly označení *die Sonnekónig, Králové slunce.* Aby jejich narození odpovídalo označení projektu – Černé slunce.“

„Jak wagnerovské,“ utrousil posměšně Painter.

„Možná. Dědeček měl rád tradice. Ale musím vám říct, že všechny pokusné objekty zde v *Granitschlossu* byly dobrovolníci.“

„Z morálních důvodů? Nebo jednoduše proto, že v Himálaji nejsou žádní Židé?“

Anna se zamračila a neuznala jeho poznámku ani za hodnou odpovědi. Pokračovala: „I když jsme dosahovali pokroku, *Sonnekönige* i nadále postihovala degenerace. První příznaky se většinou objevovaly kolem věku dvou let, ale symptomy byly obecně mírnější. Akutní degenerace se změnila v chronickou. S prodloužením délky života ale nastala další komplikace: mentální defekty. Akutní paranoia, schizofrenie, psychóza.“

Ozvala se Lisa: „Tyhle poslední příznaky…, něco podobného se stalo těm mnichům v klášteře.“

Anna přikývla. „Závisí to na stupni expozice a věku. Děti vystavené účinkům jisté dávky kvantové radiace Zvonu ještě v děloze vykazovaly zlepšení, následované celoživotním chronickým chátráním. Dospělí lidé, jako já nebo Painter, vystavení mírným dávkám nekontrolovaného záření, jsou postiženi akutnější formou stejné degenerace a rychlejším úpadkem. Mnichy, kteří dostali vysokou dávku radiace, okamžitě postihl mentální rozklad.“

„A co *Sonnekönige?“* zajímal se Painter.

„Na jejich chorobu není lék, stejně jako v našem případě. Vlastně zatímco pro nás představuje Zvon určitou naději, *Sonnekönige* jsou k jeho účinkům imunní. Zdá se, že expozice v mladém věku způsobuje jejich rezistenci k následnému ovlivnění Zvonem – v dobrém i zlém.“

„A když se nakonec zbláznili…?“ Painter si představil, jak po hradě pobíhají šílení supermani.

„To ohrožovalo naši bezpečnost. Nakonec jsme zastavili všechny pokusy na lidech.“

Painter nedokázal zakrýt překvapení. „Vy jste přestali s výzkumem?“

„To ne. Testy na lidech stejně představují neúčinný směr studia. Výsledky se projevují až za dlouhou dobu. Přešli jsme na jiné modely. Modifikované kmeny myší, in vitro rostoucí embryonální tkáň, kmenové buňky. Po zmapování lidského genomu se testování DNA stalo rychlejší metodou, jak posuzovat pokroky. Náš postup se urychlil. Domnívám se, že kdybychom znovu zahájili projekt se *Sonnekönige*, měli bychom daleko lepší výsledky.“

„Proč jste to tedy nezkusili znovu?“

Anna pokrčila rameny. „Myši pořád vykazují známky demence. To nám dělá starosti. Hlavně jsme ale přestali s pokusy na lidech proto, že v posledním desetiletí se náš zájem obrátil ke kliničtějším otázkám. Nevnímáme se jako zvěstovatelé nové nadřazené rasy. Opravdu už nejsme nacisté. Věříme, že naše práce může prospět lidstvu jako celku, jakmile ji dokončíme.“

„Proč tedy nevyjdete z utajení?“ zeptala se Lisa.

„To se máme nechat svázat zákony ignorantů? Věda není demokratický proces. Svévolné morální zábrany by náš pokrok zpomalily desetkrát. To nelze akceptovat.“

Painter potlačil odfrknutí. Zdálo se, že alespoň něco z nacistické filozofie tu nadále kvete.

„Co se stalo se *Sonnekönige?*“ pokračovala Lisa ve vyptávání.

„Skončili tragicky. Většina zemřela na celkovou sešlost, řada dalších podstoupila euthanasii, když rozklad jejich mysli překročil únosnou mez. I tak jich stále ještě několik přežívá. Jako například Klaus, s nímž jste se už setkali.“

Painter si vybavil toho obřího strážného. Pamatoval si jeho ochrnutou tvář, která vykazovala známky tělesného chátrání. Pak přenesl svou pozornost ke Guntherovi. Gunther mu pohled bezvýrazně oplatil. Jedno oko modré, druhé bílé. Další ze *Sonnekönige*.

„Gunther se tu narodil jako poslední.“

Anna ukázala přes rameno na velkého muže vedle sebe.

Gunther se zamračil a vyhrnul si rukáv, aby odhalil horní část paže s černým tetováním.

„Symbol *Sonnekönige,*“ řekla Anna. „Znamení hrdosti, povinnosti a úspěchu.“

Gunther si shrnul rukáv a zase tetování zakryl.

Painter si vzpomněl na jízdu z minulé noci a na jedovatou poznámku jednoho vojáka na Guntherovu adresu. Jakže to řekl? *Leprakonnige*. Králové malomocných. Zjevně nezbývalo mnoho respektu k původním Králům Slunce. Gunther byl poslední svého druhu a pomalu degeneroval do zapomnění. Kdo ho bude oplakávat?

Anna setrvala chvíli pohledem na Guntherovi, než se soustředila zpátky na Paintera a Lisu.

Možná po něm bude truchlit alespoň jeden člověk.

Ozvala se Lisa, která stále držela Painterovu ruku ve své. „Ještě musíte vysvětlit jednu věc. Jde o ten Zvon. Jak vyvolává tyhle změny? Říkala jste, že je nelze vysvětlit náhodně vznikajícími mutacemi.“

Anna přikývla. „Přesně tak. Naše výzkumy se nesoustředily jen na účinky Zvonu, ale také na to, jak funguje.“

„Dosáhli jste pokroku?“ zeptal se Painter.

„Jistě. Vlastně jsme si jisti, že základům jeho fungování už rozumíme.“

Painter překvapeně zamrkal. „Opravdu?“

Anna svraštěla obočí. „Myslela jsem se, že je to zjevné.“ Přenesla pohled z Paintera na Lisu. „Zvon ovládá evoluci.“

7.35
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI

„Kdo je tam?“ zopakoval Khamisi. Stál na prahu svého domku. Někdo číhal uvnitř, v zadní místnosti.

Možná se jedná o nějaké zvíře.

Každou chvíli se do nějakého domu vloupaly opice a občas i něco

většího.

Khamisimu se stále nechtělo dovnitř. Napínal zrak, ale byly zatažené závěsy. Po jízdě na oslepujícím slunci byl jeho dům tmavý jako džungle.

Khamisi se natáhl rukou po vypínači. Chvěly se mu prsty. Nakonec našel vypínač a stiskl jej. Rozsvítila se jediná žárovka, která ozářila prostě zařízený předpokoj a kuchyňku. Nijak ale nepomohla odpovědět na otázku, kdo čeká v zadní místnosti.

Zaslechl nějaký šouravý zvuk.

„Kdo…?“

Ostré bodnutí ze strany krku přerušilo jeho otázku. Vyděšeně padl dopředu do místnosti. Rukou si sáhl na štípnutí. Prsty nahmatal nějaký předmět s pírkem.

Vytáhl jej a okamžik na něj nechápavě zíral.

Šipka.

Stejnou používal k uklidnění velkých zvířat.

Jenže tahle byla odlišná.

Vypadla mu z prstů.

Chvilka nechápavosti stačila k tomu, aby jed dosáhl k jeho mozku. Svět se zhoupl. Khamisi se pokoušel udržet rovnováhu – a neuspěl.

Prkenná podlaha se mu prudce zvedla proti obličeji.

Podařilo se mu dát před sebe ruce, ale i tak dopadl velice tvrdě a udeřil se do hlavy. Začala jej obklopovat temnota, v níž se vyrojily drobné jiskřičky. Hlava mu bezvládně ležela na zemi. Ze svého místa si všiml kusu provazu, který ležel na podlaze nedaleko od něj. Soustředil se na něj. *To není provaz.*

Had. Tři metry dlouhý.

Okamžitě jej poznal.

Černá mamba.

Byla mrtvá, přeseknutá v polovině. Nedaleko ležela mačeta. *Jeho* mačeta.

Končetinami se mu rozlil chlad, když mu došla krutá pravda.

Ta otrávená šipka.

Opravdu nebyla stejná jako ty, které sám používal. Tahle měla dvě jehly. Jako hadí zuby.

Oči mu nehybně spočívaly na mrtvém hadovi.

Je to celé zinscenované.

Uštknutí hadem.

Ze zadní ložnice opět zavrzala prkna. Zbývalo v něm právě tolik

síly, aby dokázal pootočit hlavou. Ve dveřích nyní stála tmavá postava, osvětlovaná žárovkou, která ho bezvýrazně sledovala a studovala.

Ne.

Nedávalo to žádný smysl.

Proč?

Odpověď se už nedozví.

Propadl se do vířící temnoty.

8. kapitola

SMÍŠENÁ KREV

6.54
PADERBORN, NĚMECKO

„Vy zůstanete tady,“ řekl Gray. Stál uprostřed hlavní kabiny challengeru s rukama v bok a nehodlal ustoupit.

„Blbost,“ odsekla Fiona. Ani ona se nechystala vzdát svého stanoviska.

Monk se stranou od nich opíral o otevřené dveře letadla a bavil se.

„Ještě pořád jsem vám neřekla tu adresu,“ upozornila Graye Fiona. „Můžete strávit další měsíc tím, že budete chodit od dveří ke dveřím po celém městě, nebo můžu jít s vámi a zavést vás tam. Tak si vyberte, kamaráde.“

Grayovi se do tváře nahrnula krev. Proč z té holky nevylákal adresu, když byla slabá a zranitelná? Zavrtěl hlavou. Slova *slabá* a *zranitelná* se k Fioně nikdy nehodila.

„Tak jak zní vaše volba?“

„Zdá se, že máme společnici,“ poznamenal Monk.

Gray nechtěl polevit. Třeba by ji mohl zkusit postrašit a připomenout jí ten těsný únik v zahradách Tivoli. „A co vaše zranění?“

Fiona rozšířila chřípí. „Co je s ním? Jsem jako nová. Ten tekutý obvaz mě úplně spravil.“

„Může s ním dokonce i plavat,“ ozval se Monk. „Nepropouští vodu.“

Gray probodl svého partnera pohledem. „O to přece nejde.“

„Tak o co tedy jde?“ chtěla vědět Fiona.

Gray soustředil svou pozornost zpátky na ni. Už za ni nechtěl být dále odpovědný. A rozhodně neměl čas se o ni starat.

„Obává se, že zase přijdete k úrazu," odpověděl Monk a pokrčil rameny.

Gray si povzdychl. „Fiono, prostě nám řekněte tu adresu."

„Jakmile budeme v autě," odtušila, „hned vám ji povím. V žádném případě se nenechám odstrčit na vedlejší kolej."

„Čas běží," upozornil Monk. „A vypadá to, že zmokneme."

Obloha byla jasná a modrá, ale na severu se hromadily tmavé mraky. Blížila se bouře.

„Dobře." Gray naznačil svému partnerovi, aby vyšel ze dveří. Aspoň bude mít Fionu pod dohledem.

Všichni tři sestoupili po schůdkách z letadla. Celní kontrolou už prošli a čekalo na ně pronajaté BMW. Monk nesl přes rameno jednu černou brašnu a Gray druhou. Ohlédl se na Fionu. I ona měla brašnu. Kde…?

„Měl jsem jednu náhradní," vysvětlil Monk. „Neboj se. Nejsou v ní žádné zbraně ani světelné granáty. Aspoň si to myslím."

Gray potřásl hlavou a pokračoval v chůzi přes přistávací dráhu k podzemní garáži. Kromě brašen byli i podobně oblečení – měli černé džíny, tenisky a svetry. Turisté luxusního střihu. Aspoň že Fiona si doplnila oblečení o několik odznaků. Jeden z nich přilákal jeho pohled. Stálo na něm: cizí PÁNOVÉ MAJÍ NEJLEPŠÍ CUKRÁTKA.

Jakmile Gray vstoupil do garáže, ještě jednou si pokradmu zkontroloval zbraně. Poklepal prsty na pouzdro devítimilimetrového glocka pod svetrem a přejel dlaní po rukojeti tvrzené dýky na levém zápěstí. Další výzbroj nesl v brašně: světelné granáty, balíčky trhaviny C4 a náhradní náboje.

Tentokrát nepůjde nikam nepřipravený.

Konečně dorazili k vozu. Tmavě modré BMW 525L

Fiona nakročila ke dveřím řidiče.

Gray jí zastoupil cestu. „To zrovna."

Monk obešel vzdálenější stranu auta a vykřikl: „Brokovnice!"

Fiona se skrčila a rozhlédla se kolem.

Gray ji narovnal a odvedl ji k zadním sedadlům. „Jenom se hlásil o své právo."

Fiona se přes střechu vozu na Monka zaškaredila. „Osle."

„Omlouvám se. Nebuďte tak nervózní."

Všichni si nastoupili, Gray nastartoval a ohlédl se na Fionu. „No? Takže kam?"

Monk už před sebou držel rozevřenou mapu.

Fiona se naklonila kupředu a natáhla se Monkovi přes rameno. Přejela prstem po mapě.

„Ven z města. Dvacet kilometrů jihozápadně. Musíme se dostat do vesnice Buren v údolí Almě.“

„Na jakou tam jedeme adresu?“

Fiona se zase opřela. „To zrovna,“ zopakovala jeho vlastní slova.

Jeho oči se ve zpětném zrcátku střetly s jejíma. Fiona se tvářila znechuceně nad jeho posledním pokusem nějak z ní vylákat danou informaci.

Nemůže mu vyčítat, že to zkusil.

Mávla na něj, ať už jede.

Neměl na vybranou, a tak poslechl.

Na opačném konci parkoviště seděly dvě postavy v bílém mercedesu – kabrioletu. Muž oddálil od očí dalekohled a nasadil si sluneční brýle. Kývl na svou sestru-dvojče, která seděla vedle něj. Promluvila šeptem holandsky do satelitního telefonu.

Druhou rukou držela jeho. Palcem přejížděl po jejím tetování.

Stiskla mu prsty.

Sklopil pohled a všiml si, že si okousala jeden nehet. Tato nedokonalost bila do očí stejně jako rozbitý nos.

Zpozorovala, kam se dívá, a pokusila se zahanbeně nehet ukrýt.

K hanbě neexistoval žádný důvod. Chápal její zděšení i bolest, díky nimž si okousala nehet. V noci přišli o Hanse, jednoho ze starších bratrů.

Zabil ho řidič vozu, který právě vyjel.

Když sledoval vyjíždějící BMW, vztek mu zúžil zorné pole do úzkého tunelu. Vysílač GPS, který do vozu umístili, jim bude sdělovat jejich polohu.

„Rozumím,“ řekla jeho sestra do telefonu. „Jak jsme očekávali, sledovali stopu té knihy sem. Bezpochyby mají namířeno do Hirszfeldského sídla v Burenu. Jejich letadlo máme pod dohledem. Vše je připraveno.“

Když poslouchala odpověď, zachytila bratrův pohled.

„Ano,“ řekla zároveň do telefonu i svému bratrovi, „neselžeme. Darwinova bible bude naše.“

Souhlasně přikývl. Stáhl svou ruku z její, otočil klíčky v zapalování a nastartoval.

„Na shledanou, dědečku,“ uzavřela sestra.

Položila telefon a upravila si pramínek plavých vlasů, který neposlušně vypadl ze svého místa. Zasunula jej a uhladila prsty.

Perfektní.

Za všech okolností.

Když se rozjížděl, políbil jí špičky prstů.

Z lásky i na znamení příslibu.

Pomstí se.

Truchlit budou později.

Vyvedl jejich bílý mercedes z garáže, aby zahájil hon.

11.08
HIMÁLAJ

Špička pájky žhnula karmínovou červení. Painter si nástroj podepřel. Chvěla se mu ruka, ale nikoliv strachem. Za pravým okem mu nepřestávala bušit bolest. Spolykal hrst tylenolů spolu se dvěma tabletami fenobarbitalu proti křečím. Žádné léky nezastaví konečnou ochablost a šílenství, ale podle Anny mu alespoň dopřejí několik dalších provozuschopných hodin.

Kolik času mu zbývá?

Méně než tři dny, a ke konci patrně nebude schopen ničeho rozumného.

Snažil se tyto myšlenky vytěsnit. Starosti a zoufalství by ho rozložily stejně rychle jako ta nemoc. Jak dědeček říkal tím svým moudrým indiánským způsobem: *Když lomíš rukama, nemůžeš si pořádně vyhrnout rukávy*.

Painter si vzal dědečkovu radu k srdci a soustředil se na připájení spojky kabelu k obnaženému uzemňovacímu drátu. Vedení probíhalo celým podzemním hradem a končilo u několika antén. Včetně satelitního talíře, ukrytého někde na kopci nad nimi.

Jakmile byl Painter hotov, narovnal se a čekal, až spoj vychladne. Sedl si na lavičku vedle chirurgicky úhledně vyrovnané řady nářadí. Jeho pracovní plochu lemovaly dva otevřené laptopy.

Oba dodal Gunther. Člověk, který zmasakroval mnichy. Zavraždil Ang Gelua. Painter v jeho blízkosti stále cítil vztek.

Jako nyní.

Gunther stál vedle něj a sledoval každý jeho pohyb. Byli v

údržbářské místnosti sami. Painter zvažoval, že by mu vrazil pájku do oka. Jenže co potom? Byli na míle daleko od civilizace a nad hlavou mu visel rozsudek smrti. Spolupráce byla jejich jedinou možností, jak přežít. Lisa zůstala s Annou v pracovně, aby spolu pokračovaly ve vymýšlení léku.

Painter a Gunther se vydali po jiné stopě.

Chytali sabotéra.

Podle Gunthera tu bombu, která zničila Zvon, někdo nařídil ručně. A protože od výbuchu nikdo hrad neopustil, sabotér je pravděpodobně stále uvnitř.

Kdyby se jim ho podařilo zajmout, třeba by získali odpovědi na své otázky.

Proto vypustili fámu a nastražili léčku.

Zbývalo jen sestavit past, která ji měla doprovázet.

Jeden laptop byl připojený na síť komunikačních systémů v hradu. Painter se už na systém napojil pomocí hesel, které mu dodal Gunther. Vyslal několik komprimovaných kódových balíčků, jimiž hodlal sledovat veškeré zprávy, jež mířily ven ze systému. Jestli se sabotér pokusí komunikovat s vnějším světem, zjistí jeho totožnost.

Painter ale nečekal, že by ten sabotér byl natolik neobratný. On nebo ona tu operují v tajnosti už hodně dlouhou dobu. To svědčilo o chytrosti – a o způsobu komunikace, který nezávisel na síti hradu.

Proto Painter vystavěl něco nového.

Sabotér musí mít k dispozici soukromý satelitní telefon, kterým se tajně domlouvá se svými nadřízenými. Takový telefon ale potřebuje volnou přímou trasu mezi svojí anténou a geostacionární družicí. Bohužel zde bylo příliš mnoho výklenků, oken a otvorů, kde toho sabotér mohl dosáhnout, takže se nedaly všechny hlídat.

Proto bylo třeba uchýlit se k alternativnímu plánu.

Painter zkontroloval zesilovač signálu, který připojil k uzemňovacímu drátu. Toto zařízení sestrojil v Sigmě právě on. Ještě než se stal ředitelem, jeho polem působnosti byla sledovací zařízení a mikroinženýrství. V těch byl odborník.

Zesilovač propojoval drát s druhým laptopem.

„Mělo by to být připravené," řekl Painter. Bolest hlavy konečně trochu ustoupila.

„Zapněte to."

Painter stiskl tlačítko na bateriovém zdroji energie, nastavil amplitudu signálu a upravil rychlost pulzů. Laptop udělá zbytek. Bude

monitorovat všechny změny. Takhle se sice nedalo odposlouchávat, ale získají polohu, odkud vychází signál pokoutního vysílání, s přesností na třicet metrů. To by mělo stačit.

Painter ještě svůj přístroj doladil. „Hotovo. Teď musíme už jenom čekat, až ten darebák zavolá."

Gunther přikývl.

„Pokud nám tedy sedne na vějičku," dodal Painter.

Před půl hodinou rozšířili zvěst, že explozi přečkalo trochu Xera 525 v úkrytu v olovem obloženém tajném trezoru. Všem obyvatelům hradu to dodalo naději. Jestli mají trochu nenahraditelného paliva, možná se jim podaří sestavit nový Zvon. Anna dokonce pověřila výzkumníky, aby jej začali budovat z náhradních součástek. I když Zvon nenabízel lék, představoval naději na získání více času. Pro ně pro všechny.

To ale nebylo cílem jejich lsti.

Ta zvěst se musela donést až k sabotérovi. Bylo třeba, aby dospěl k přesvědčení, že jeho plán selhal. Že se jim přece jen podaří postavit nový Zvon. Bude muset zavolat ven, aby se poradil se svými šéfy.

A až k tomu dojde, Painter bude připravený.

Mezitím se otočil ke Guntherovi. „Jaké to je být superman?" zeptal se. „Rytíř Černého slunce."

Gunther pokrčil rameny. Zdálo se, že do jeho repertoáru komunikace patří z větší části jenom vrčení, mračení a ještě několik jednoslabičných odpovědí.

„Připadáte si nadřazený? Silnější, rychlejší, schopný přeskočit budovy jediným skokem?"

Gunther na něj jen civěl.

Painter si povzdychl a zkusil toho muže přimět k řeči jinak. „Co znamená *Leprakónnigel* Slyšel jsem, že ostatní tohle slovo používají, když jste někde nablízku."

Painter zatraceně dobře věděl, co to znamená, ale svou otázkou dosáhl reakce, kterou chtěl. Gunther odvrátil zrak, ale Painter si v jeho očích všiml záblesku ohně. Ticho se protahovalo. Nebyl si jistý, že ten muž vůbec promluví.

„Král malomocných," zavrčel konečně Gunther.

Nyní byla řada na Painterovi, aby mlčel. Ticho viselo v malé místnosti a doléhalo na ně svou tíží. Gunther to nakonec nevydržel.

„Když se hledá dokonalost, nikdo nechce mít před očima selhání. Pokud nás nedostihne šílenství, naše choroba je strašná. Je lepší nás

zavřít stranou. Nemít nás na očích.“

„Vyhnat vás pryč. Jako malomocné.“

Painter se pokoušel představit si, jaké to je být vychováván jako poslední ze *Sonnekönige* a znát od mládí svůj osud. Kdysi uctívaná linie princů, nyní vymírající skupinka malomocných, kterých se ostatní straní.

„A přitom tu stejně pomáháte,“ poznamenal Painter. „Stále sloužíte.“

„K tomu jsem byl zrozen. Znám svou povinnost.“

Painter přemítal, jestli jim to vtloukli do hlavy výchovou, nebo jestli je to nějakým způsobem zakódováno v jejich genech. Nějak věděl, že odpověď jde ještě hlouběji. Ale kam?

„Proč se vůbec staráte o to, co se s námi se všemi stane?“ zeptal se Painter.

„Věřím ve zdejší práci. Moje utrpení jednoho dne pomůže ostatním, aby se uchránili stejného osudu.“

„A nynější hledání léku? To přece nemá nic společného s prodloužením vašeho života.“

Guntherovi se zablesklo v očích. „*Jch bin nicht krank.*“

„Jak to myslíte, že nejste nemocný?“

„*Sonnekönige* se narodili díky Zvonu,“ odpověděl Gunther významně.

Vtom to Painterovi došlo. Vzpomněl si na to, jak Anna popisovala místní supermany – na to, že jsou odolní proti dalším manipulacím Zvonu. V dobrém i ve zlém.

„Vy jste imunní,“ řekl.

Gunther se odvrátil.

Painter počkal, až si uvědomí všechny důsledky. Takže Gunthera nevedla ke spolupráci obava o vlastní kůži.

Co tedy…?

Náhle si upamatoval, jak se Anna dívala na Gunthera přes stůl. Se sympatiemi a zalíbením. Gunther na to nereagoval nijak nepříznivě. Zjevně měl jiný důvod, proč pokračuje ve spolupráci i přes nedostatek respektu ze strany ostatních.

„Vy milujete Annu,“ zamumlal Painter nahlas.

„Jistěže ano,“ odsekl Gunther. „Je to moje sestra.“

Lisa stála u jedné stěny v Annině pracovně, kde visel světelný box. Obvykle se takovými boxy osvětlovaly rentgenové snímky pacientů,

ale Lisa sem momentálně umístila dva listy acetátového papíru pokryté černými konturami. Jednalo se o chromozómové mapy z archivu výzkumů mutačních účinků Zvonu, pořízené z amniocentézy před a po ovlivnění Zvonem. Na pozdějších snímcích byla zakroužkována místa, kde Zvon pozměnil jisté chromozomy. Vedle nich poznámky v němčině.

Anna jí je přeložila a odešla pro další porci knih.

Lisa přejížděla prstem po chromozomálních změnách a hledala v nich nějakou logiku. Prohlédla si už řadu případů, ale neviděla v nich žádný opakující se vzor.

Nakonec se vrátila ke stolu, na kterém nyní ležely hromady knih a stohy vědeckých dat, která se týkala desetiletí pokusů na lidech.

Slyšela, jak za ní praská oheň v krbu. Musela odolávat pokušení hodit záznamy do plamenů. I kdyby tu ale nebyla Anna, pravděpodobně by to neučinila. Přicestovala do Nepálu, aby studovala fyziologické účinky vysokých nadmořských výšek. I když byla lékařka, měla srdce výzkumnice.

Jako Anna.

Ne… ne úplně jako Anna.

Lisa odsunula stranou výzkumnou monografii, která ležela na stole. *Teratogeneze v embryonálním blastodermu.* Dílo pojednávalo o potracení poškozených plodů vystavených účinkům záření Zvonu. To, co černé čáry na chromozomálních snímcích odhalovaly s klinickou odtažitosti, tyto fotografie ukazovaly do hrůzných podrobností: embrya bez končetin, plody s jediným okem, mrtvě narozené děti s hydrocefalem.

Ne, rozhodně není jako Anna.

V hrudi se jí opět vzdouvala zlost.

Anna právě sestupovala po železném žebříku, který vedl do prvního patra knihovny, s dalším nákladem knih pod jednou paží. Ti Němci se nedrželi zpátky. A proč by také měli? Bylo v jejich nejlepším zájmu, aby získali lék proti té kvantové nemoci. Anna se domnívala, že jde o zbytečnou snahu. Byla přesvědčená, že v uplynulých desetiletích prozkoumali všechny možnosti, ale i tak nedalo mnoho práce přimět ji ke spolupráci.

Lisa si všimla, že se Anně neustále nepatrně chvějí ruce. Pořád si mnula dlaně, aby to nějak zakryla. Zbytek obyvatel hradu trpěl viditelnějšími příznaky. Napětí, které tu panovalo, se dalo téměř nahmatat. Lisa se stala svědkem několika hlasitých hádek a jednoho

pěstního souboje. Také se doslechla o dvou sebevraždách, ke kterým v hradě za posledních několik hodin došlo. Po zničení Zvonu a s pramalou nadějí na nalezení léku se celé místo rozpadalo. Co když tu vypukne hromadné šílenství, než stačí s Painterem přijít na nějaké řešení?

Odsunula tyto myšlenky stranou. Nevzdá se. Ať už byl důvod pro momentální spolupráci jakýkoliv, Lisa ji měla v úmyslu využít co možná nejlépe.

Kývla na přicházející Annu. „Dobře, myslím, že jsem si udělala laickou představu o celkovém poli výzkumů. Předtím jste se ale zmínila o něčem, co se mi od té chvíle pořád honí v hlavě."

Anna položila knihy na stůl a posadila se. „O co jde?"

„Říkala jste, že Zvon podle vás ovládá evoluci." Lisa mávla rukou ke stohům knih a rukopisů na stole. „Ale já tu vidím jen mutagenní záření, které jste používali k eugenickému programu. Stvoření lepších lidí pomocí genetické manipulace. Použila jste snad slovo *evoluce* jen jako nadsázku?"

Anna zavrtěla hlavou. Lisina pochybnost se jí nijak nedotkla. „Jak byste definovala evoluci, doktorko Cummingsová?"

„Předpokládám, že v klasickém darwinovském smyslu."

„A to je?"

Lisa se zamračila. „Postupný proces biologických změn…, při nichž se jednobuněčné organismy rozšířily a rozrůznily do palety živých organismů, jaké známe z dnešních dnů."

„A Bůh v tom neměl žádnou roli?"

Lisu ta otázka zarazila. „Myslíte jako v kreacionismu?"

Anna pokrčila rameny a nespouštěla z ní oči. „Nebo v učení o inteligentním designu."

„To přece nemůžete myslet vážně. Za chvíli mi začnete vykládat, že evoluce je jenom teorie."

„Nebuďte směšná. Nejsem amatér, který ztotožňuje termín *teorie* s *tušením* nebo *odhadem.* Ve vědě nic nedosáhne úrovně teorie bez podpory ohromného množství faktů a otestovaných hypotéz."

„Takže tedy přijímáte Darwinovu teorii evoluce?"

„Jistě. Bez nejmenších pochybností. Potvrzují ji výsledky ze všech vědeckých oborů."

„Tak proč mluvíte o…"

„Jedna možnost nemusí nutně vylučovat druhou."

Lisa povytáhla jedno obočí. „Inteligentní design a evoluce?"

Anna přikývla. „Abychom si dobře rozuměly – nejprve je třeba odmítnout blouznění kreacionistů, z nichž někteří dokonce pochybují, že Země je kulatá, i doslovných biblických fundamentalistů, kteří věří, že svět je nanejvýš deset tisíc let starý. Přejděme rovnou k hlavním argumentům zastánců inteligentního designu."

Lisa zavrtěla hlavou. Bývalá nacistka oroduje za pavědu. O co tu jde?

Anna si odkašlala. „Předem musím přiznat, že většina argumentů podporujících inteligentní design je mylných. Jedná se o dezinterpretace druhého termodynamického zákona, vytváření statistických modelů, které neodpovídají skutečnosti, chybné provádění radiometrického datování hornin. Ten seznam by mohl pokračovat dál a dál. Nic z toho neplatí, ale produkuje to spoustu zavádějících úvah."

Lisa přikývla. To byl jeden z hlavních důvodů, proč jí dělalo starosti současné úsilí učit v hodinách biologie na středních školách pseudovědu po boku evoluce. Šlo o multidisciplinární mišmaš, kterým by se obtížně prodíral i vystudovaný přírodovědec, natož středoškolský student.

Anna však ještě nedomluvila. „Tábor zastánců inteligentního designu nicméně přichází s jedním problémem, který stojí za zvážení."

„Se kterým?"

„S náhodností mutací. Pouhá náhoda by nedokázala vytvořit tolik prospěšných mutací v daném čase. Kolik znáte vrozených vad, které představují změnu k lepšímu?"

Lisa už tenhle argument slyšela. *Život se vyvinul příliš rychle na to, aby se jednalo o prostou náhodu.* To nehodlala spolknout.

„Evoluce ale není čistě náhodný proces," odporovala. „Přirozený výběr neboli tlak prostředí vyřazuje škodlivé změny a dovoluje jen lépe vybaveným organismům, aby předaly své geny do další generace."

„Přežití nejschopnějšího?"

„Spíše dostatečně schopného. Změny nemusí být dokonalé. Jen dostatečně dobré, aby poskytovaly svému nositeli výhodu. A v průběhu stovek milionů let se tyto drobné pozitivní změny nahromadily do rozmanitosti života, kterou dnes pozorujeme."

„V průběhu stovek milionů let? Jistě, to je hodně dlouhé časové období, ale stačí k rozvinutí plné šíře záběru evolučních změn? A co ona příležitostná vzplanutí, kdy se značné změny objevily ve velice

krátkém čase?“

„Předpokládám, že hovoříte o kambrické explozi?“ zeptala se Lisa. To byl jeden z evergreenů zastánců inteligentního designu. Kambrium trvalo relativně krátkou dobu. Patnáct milionů let. Ale během této doby se objevila přehršel nových životních forem – většina kmenů mnohobuněčných živočichů má kořeny právě v tomto období, kdy vznikly zdánlivě z ničeho. Na odpůrce evoluce až příliš rychle.

„Afem. Fosilní záznamy obsahují dostatek důkazů, že toto takzvaně náhlé objevení se různých živočišných kmenů nebylo zase až tak náhlé. Už v dřívějším období známe houby a různé mnohobuněčné živočichy, kteří připomínají červy. Rozmanitost vzniklých tvarů lze vysvětlit tím, že se v genomu vyvinuly Hox geny.“

„Hox geny?“

„Sada několika genů, které se objevily v genomu těsně před kambriem. Ukázalo se, že řídí embryonální vývoj a definují základní tělní osy organismů. Octomilky, žáby i lidé mají stejné Hox geny. Můžete vzít Hox gen z octomilky, vložit jej do žabí DNA a bude fungovat docela dobře. A vzhledem k tomu, že tyto geny představují hlavní přepínače embryonálního vývoje, stačí jen drobné změny v kterémkoliv z nich k vytvoření nového tvaru těla.“

I když si Lisa nebyla jistá, kam tohle všechno míří, hloubka Anniných znalostí tohoto tématu ji překvapila. Konkurovala jejím vlastním. Kdyby Anna byla kolegyně na vědecké konferenci, Lisa by si tuto debatu užívala. Vlastně si musela neustále připomínat, s kým tu hovoří.

„Takže vznik Hox genů těsně před kambriem dokáže vysvětlit dramatický rozvoj různých skupin živočichů. Jenže,“ namítla Anna, „Hox geny nevysvětlují jiné okamžiky rychlé – téměř cílevědomé – evoluce.“

„Jako například?“ Diskuse se každým okamžikem stávala zajímavější.

„Jako zbarvení některých motýlů. Znáte ten případ?“

Lisa přikývla. Jednalo se o další oblíbený argument zástupců protistrany. Jeden druh anglických můr žil na bříze a byl poset bílými flíčky, aby splynul s povrchem kůry a vyhnul se osudu ptačí potravy. Když v oblasti Manchesteru zahájila provoz továrna, jejíž spad začernil kůru stromů sazemi, bílé můry byly náhle jasně viditelné a stávaly se snadným terčem ptáků. Během několika generací ale populace změnila svou převažující barvu z bílé na černou, takže můry

opět splývaly se začernalou kůrou.

„Kdyby byly mutace náhodné," argumentovala Anna, „zdá se být mimořádně velkým štěstím, že se tak rychle objevila právě potřebná černá barva. V případě čistě náhodného procesu by měli vznikat i červení, zelení a fialoví motýli. Nebo dokonce i jedinci dvouhlaví?"

Lisa se musela ovládat, aby neobrátila oči v sloup. „Mohla bych odpovědět, že jinak zbarvení motýli byli rovněž sežráni. A ti dvojhlaví zahynuli sami. Ale vy ten příklad chápete špatně. Změna barvy u těchto motýlů nebyla důsledkem mutace. Ten druh už měl gen pro černou barvu. V každé generaci se rodilo pár černých jedinců, ale většinu z nich ulovili ptáci, takže populace zůstávala bílá. Jakmile se ovšem změnila barva kůry stromů, najednou bylo těch pár černých motýlů zvýhodněno oproti bílým a v každé generaci tedy rostlo jejich zastoupení na úkor bílých jedinců, kteří se v takto změněných podmínkách stávali snadněji kořistí ptáků. V tom spočívá význam tohoto příkladu. Dokazuje, že prostředí může ovlivnit populaci. Ale nešlo o žádnou mutaci. Gen pro černou barvu tam už byl přítomen."

Anna se na ni usmívala.

Lisa si uvědomila, že ji jen zkouší. Narovnala se – cítila zlost, ale zároveň ještě větší chuť do další debaty.

„Velmi dobře," řekla Anna. „Pak mi tedy dovolte, abych sem vnesla ještě nedávnější událost. Došlo k ní v kontrolovaných laboratorních podmínkách. Jeden výzkumník vytvořil kmen bakterie Escherichie coli, která nedokázala trávit laktózu. Pak tento kmen rozprostřel po živné půdě, kde jediný zdroj energie představovala právě laktóza. Co by se podle vědy mělo stát?"

Lisa pokrčila rameny. „Pokud bakterie nemohou trávit laktózu, budou hladovět a nakonec zahynou."

„A přesně to se stalo devadesáti osmi procentům bakterií. Ale dvě procenta pokračovala vesele v růstu. Došlo u nich ke spontánní mutaci, kterou vznikl gen potřebný pro trávení laktózy. V jedné generaci. To mi připadá opravdu úžasné. Přesahuje to veškerou pravděpodobnost náhodného jevu. Při všech těch genech v genomu E. coli a vzácnosti mutací, proč u dvou procent bakterií zmutoval právě ten jeden gen, který potřebovaly k přežití? To se vzpírá jakékoliv náhodě."

Lisa musela uznat, že je to zvláštní. „Třeba došlo k nějaké kontaminaci."

„Pokus byl zopakován. S podobným výsledkem."

Lisu to stále nepřesvědčilo.

„Vidím vám v očích pochyby. Podívejme se tedy jinam, na další příklad nemožnosti náhodného vzniku genových mutací.“

„Kam to bude?“

„Zpátky k počátkům života. K prebiotické polévce. Kde poprvé naskočil motor evoluce.“

Lisa si vzpomněla, že se Anna už zmínila o tom, jak příběh Zvonu vede až k počátkům života. Měla tehdy na mysli právě tohle? Lisa našpicovala uši, připravená vyslechnout, kam debata povede dále.

„Vraťme se v čase,“ řekla Anna. „Ještě před první buňku. Uvědomte si Darwinovu zásadu: to, co existuje, muselo vzniknout z jednodušších, méně komplexních forem. Co tu tedy bylo před buňkou? Jak hluboko můžeme redukovat život, abychom jej stále mohli nazývat životem? Je DNA živá? A co chromozom? Nebo bílkovinný enzym? Kde leží hranice mezi chemií a biologií?“

„Dobrá, to je zajímavá otázka,“ přiznala Lisa.

„Položím vám další. Jak život učinil onen skok z chemické prapolévky k první buňce?“

Lisa odpověď znala. „Raná atmosféra Země byla plná vodíku, metanu a vodních par. Přidejte trochu energetických výbojů, řekněme z blesků, a z těchto plynů vznikají jednoduché organické molekuly. Ty smíchejte v té příslovečné prebiotické polévce a nakonec vám vznikne molekula, která se dokáže replikovat.“

„To se prokázalo i v laboratoři,“ souhlasila Anna a přikývla. „Nádoba s plyny, které tvořily tehdejší atmosféru, opravdu dala vznik roztoku aminokyselin, stavebních bloků bílkovin.“

„A tak začal život.“

„Ach, teď jste učinila opravdu pořádný skok kupředu,“ usmála se Anna. „Zatím jsme vytvořily teprve aminokyseliny. Stavební kameny. Jak se dostaneme od roztoku aminokyselin k prvnímu replikačnímu proteinu?“

„Když se smíchá dostatek aminokyselin dohromady, nakonec vytvoří řadu ve správné kombinaci.“

„Náhodným procesem?“

Lisa přikývla.

„Tady se dostáváme k jádru problému, doktorko Cummingsová. Mohu s vámi souhlasit v tom, že Darwinova evoluce hrála významnou úlohu po zformování prvního replikačního proteinu. Ale víte, kolik aminokyselin se musí spojit, aby vytvořily takový první replikační protein?“

„Ne.“

„Minimálně třicet dva. To je nejmenší bílkovina, která má replikační schopnosti. Pravděpodobnost, že by taková molekula vznikla náhodou, je astronomicky nízká. Jedna ku deseti na čtyřicátou druhou.“

Lisa pokrčila rameny. Přes její pocity k té ženě v ní začal růst zdráhavý respekt.

„Podívejme se na tuto pravděpodobnost s náležitou perspektivou,“ pokračovala Anna. „Kdybyste vzala všechny bílkoviny ze všech deštných pralesů na světě a rozložila je na roztok aminokyselin, stále by bylo ohromně nepravděpodobné, že by se vytvořil řetězec o délce třiceti dvou z nich. K tomu by jich vlastně bylo třeba pěttisíckrát více. Pět tisíc deštných pralesů. Takže se ptám znovu: Jak jsme se dostali od aminokyselinové břečky k prvnímu replikátoru, k první formě života?“

Lisa zavrtěla hlavou.

Anna si spokojeně založila ruce na prsou. „Tuhle evoluční mezeru nedokázal pořádně přeskočit ani Darwin.“

„Stejně,“ namítla Lisa, která se nehodlala tak lehce vzdát, „vyplnit tuto mezeru božím zásahem není vědecké. To, že zatím neznáme odpověď, ještě neznamená, že zde působila nadpřirozená síla.“

„Já neříkám, že je nadpřirozená. A kdo tvrdí, že neznám odpověď, která zaplňuje zmíněnou mezeru?“

Lisa na ni zírala s otevřenými ústy. „Jakou odpověď?“

„Něco, co jsme objevili před několika desetiletími, když jsme studovali účinky Zvonu. Něco, co teprve dnes výzkumníci počínají brát vážně.“

„A co je to?“ Lisa si uvědomila, že sedí vzpřímeně, a rezignovala na jakékoliv předstírání nezájmu o Zvon a věci s ním spojené.

„Nazýváme to kvantová evoluce.“

Lisa si vzpomněla na historii Zvonu a na nacistické výzkumy v podivném a rozmazaném světě elementárních částic a kvantové fyziky. „Co má kvantová teorie společného s evolucí?“

„Nejenže tato nová oblast kvantové evoluce nabízí silnější podporu existence inteligentního designu,“ řekla Anna, „ale také odpovídá na základní otázku, kdo je oním designérem.“

„Děláte si legraci. Kdo tedy? Bůh?“

„*Nein.*“ Anna se jí upřeně zadívala do očí. „My.“

Než to mohla vysvětlit podrobněji, ze starého rádia připevněného na stěně se ozvalo zašumění statické elektřiny a vzápětí i známý hlas.

Gunther.

„Vystopovali jsme sabotéra. Jsme připraveni zasáhnout.“

7.37
BŰREN, NĚMECKO

Gray předjel starý zemědělský náklaďák, naložený senem. Zařadil pětku a prosvištěl poslední zatáčkou. Z hřebene měl panoramatický výhled na údolí pod sebou.

„Údolí Almě,“ poznamenal vedle něj Monk. Křečovitě se přidržoval držadla nad dveřmi.

Gray zpomalil.

Monk ho spaloval pohledem. „Vidím, že ti Ráchel dávala lekce řízení po italsku.“

„Jaký kraj, takový mrav.“

„Nejsme v Římě.“

To zjevně nebyli. Sjížděli ze svahu a před nimi se do dálky táhlo údolí s širokou řekou, zelenými pásy luk, lesů a obdělávaných polí. Na opačném břehu se choulila malebná německá vesnička se střechami z červených tašek a kamennými domy uspořádanými podél úzkých, klikatých uliček.

Všichni ale upírali oči na mohutný hrad, posazený na protějším hřebeni uprostřed lesů, z nichž shlížel na vesnici pod sebou. Na vysokých věžích vlály prapory. I přes svou mohutnost hrad, stejně jako mnoho opevněných staveb podél Rýna, vypadal jako z pohádky – člověk v něm úplně viděl zakleté princezny a rytíře na bílých hřebcích.

„Kdyby byl Drákula homosexuál,“ řekl Monk, „bydlel by tady.“

Gray věděl, jak to myslí. Z toho hradu vyzařovala těžko definovatelná zlověstná atmosféra, ale možná to bylo jen tím, jak se na severu zatahovala obloha těžkými mračny. Budou mít kliku, jestli se jim podaří dojet do vesnice, než začne bouřka.

„Kam teď?“ zeptal se Gray.

Ze zadního sedadla se ozval zvuk mačkaného papíru, jak si Fiona prohlížela mapu. Zabavila ji Monkovi a převzala úlohu navigátora, protože jim stále odmítala prozradit přesný cíl cesty.

Naklonila se kupředu a ukázala k řece. „Musíte přejet přes most.“

„Jste si jistá?“

„Ano, jsem si jistá. Já umím číst v mapě.“

Gray namířil do údolí a vyhnul se dlouhé řadě cyklistů oblečených do nesourodé sbírky závodních vest. Uháněl s BMW po klikaté silnici dolů do údolí a zanedlouho vjížděl do vesnice.

Vypadala jako z jiného století. Všude kvetly tulipány a každou střechu podpírala vysoká štítová zeď. Po stranách od hlavního průjezdu odstupovaly dlážděné ulice. Minuli náves lemovanou venkovními kavárnami, pivními zahrádkami a s ústředním hudebním pavilonem, kde podle Grayova odhadu každou noc vyhrávali polky.

Vzápětí se ocitli na mostě a brzy projížděli opět loukami a kolem nevelkých stavení.

„Teď doleva!“ vykřikla Fiona.

Gray musel prudce zabrzdit a strhnout volant. „Příště bych ocenil včasnější upozornění.“

Silnice se zúžila a po obou stranách rostly živé ploty. BMW drncalo po nerovném povrchu vozovky. Zanedlouho začaly mezi dlažebními kostkami vyrážet rostliny. Před nimi se objevila otevřená železná brána přes cestu.

Gray zpomalil. „Kde jsme?“

„Tohle je to místo,“ řekla Fiona. „Odtud podchází Darwinova bible. Hirszfeldské sídlo.“

Gray provedl BMW otevřenou bránou. Z potemnělé oblohy začaly padat první kapky vody. Nejprve lehce… a za chvilku s větší naléhavostí.

„Právě včas,“ utrousil Monk.

Za bránou se otevřel široký dvůr, ohraničený ze dvou stran křídly menšího stavení. Hlavní budova přímo proti nim měla jen dvě podlaží, ale břidlicová střecha stoupala strmě vzhůru a dodávala domu na majestátnosti.

Nad hlavou se jim zaklikatil blesk, který přilákal jejich pozornost.

Hrad, jehož si všimli už dřív, se zvedal přímo na zalesněném hřebeni za tímto sídlem. Zdálo se, že se naklání nad stavení.

„Hej!“ ozval se nějaký hlas.

Gray sklonil zrak.

Málem přejel cyklistu, který si odváděl kolo z deště. Mladík, oblečený do žluté vesty a cyklistických krátkých kalhot, pleskl do střechy BMW dlaní.

„Dávej bacha, kam jedeš, kámo!“ vyštěkl na Graye.

Fiona už měla stažené zadní okénko a vystrčenou hlavu ven.

„Odpal, ty jelito! Co kdyby ses tu přestal producírovat v těch teploušskejch kaťatech?“

Monk zavrtěl hlavou. „Zdá se, že Fiona bude mít rande.“

Gray zaparkoval vůz u hlavního stavení. Stálo tu jediné další auto, ale Gray si všiml řady horských a silničních kol, zamčených u stojanů. Pod vysunovací roletou stál hlouček ucouraných mladíků a dívek s batohy položenými opodál na zemi. Když vypínal motor, slyšel, jak si povídají. Španělsky. Musí to tu fungovat jako ubytovna studentů. Skoro cítil vůni pačuli a trávy.

Je to opravdu to místo?

I kdyby ano, Gray pochyboval, že by tu zjistil nějakou cennou informaci. Když ale přijeli takovou dálku… „Počkejte tu,“ řekl. „Monku, zůstaň s…“

Zadní dveře se otevřely a Fiona vystoupila.

„Příště,“ poznamenal Monk a sáhl po klice, „si objednej model s dětským zamykáním.“

„Jdeme.“ Gray vykročil z auta.

Fiona s taškou přes rameno pochodovala k předním dveřím hlavní budovy.

Dohonil ji na schodech a popadl ji za loket. „Držíme se pohromadě. Žádné utíkání.“

Otočila se k němu a ve tváři jí plál vztek. „Přesně tak. Držíme se pohromadě. Žádné utíkání. To znamená, že mě nemáte co nechávat v letadlech a autech.“ Vykroutila se mu a otevřela dveře.

Její vstup ohlásilo zazvonění.

Zpoza mahagonového pultu hned za dveřmi se zvedl recepční. V krbu hořel oheň, který odtud vyháněl chlad. Vstupní hala byla obložená dřevem a vydlážděná břidlicí. Stěny zdobily malby, které vypadaly jako několik století staré. Viděli tu ale jasné známky nedostatečné údržby: opráskanou omítku, prach na trámech, vybledlé koberce na podlaze. Tohle místo už zažilo lepší časy.

Recepční na ně kývl – byl to čilý mladík v ragbyovém triku a zelených kalhotách. Mohlo mu být kolem dvaceti a vypadal jako plavovlasý student prvního ročníku z reklamy Abercrombieho a Fitche.

„*Guten Morgen,*“ pozdravil Graye, který přistoupil k recepci.

Monk se rozhlížel po vstupní hale. Venku zaburácel hrom. „Na tomhle ránu nic *guten* není,“ zahučel.

„Ach, Američané,“ řekl recepční, který zaslechl Monkovo žbrblání.

V jeho tónu se ozval jistý chlad.

Gray si odkašlal. „Zajímalo by nás, jestli je tohle staré Hirszfeldské sídlo.“

Recepční mírně povytáhl obočí. „*Ja, aber…* teď tu už dvacet let funguje Burgschlosská ubytovna. Od té doby, co tohle místo zdědil můj otec Johann Hirszfeld.“

Takže tu byli správně. Podíval se na Fionu, která mu pohled tázavě oplatila, jako kdyby se ptala: *Co je?* Zrovna něco usilovně hledala ve svém batohu. Gray se modlil, aby Monk měl pravdu a skutečně tam neměla žádné světelné granáty.

Obrátil svou pozornost zpátky k mladíkovi. „Říkal jsem si, jestli bych si mohl promluvit s vaším otcem.“

„Ohledně…?“ Znovu ten chladný podtón, nyní se stopou ostražitosti.

Fiona odstrčila Graye stranou. „Ohledně tohohle.“ S plesknutím položila na pult povědomou knihu. Byla to Darwinova bible.

Ach, bože… nechal přece tu knihu pod dohledem v letadle.

Zjevně ne pod dost dobrým dohledem.

„Fiono,“ ozval se Gray varovně.

„Je to moje,“ procedila koutkem úst.

Recepční zvedl knihu a prolistoval ji. Nezdálo se, že by mu něco říkala. „Bible? U nás se neobrací na víru.“ Zavřel ji a posunul zpátky k Fioně. „Kromě toho je můj otec Žid.“

Když už byl králík z klobouku, pokračoval Gray přiměji. „Ta bible patřila Charlesi Darwinovi. Domníváme se, že jí kdysi vlastnila vaše rodina. Rádi bychom se o ní dozvěděli něco víc od vašeho otce.“

Mladík se podíval na bibli o chloupek přívětivěji. „Knihovna naší rodiny byla rozprodána ještě před tím, než toto sídlo převzal můj otec,“ řekl pomalu. „Já jsem ji nikdy neviděl. Od sousedů jsem slyšel, že ji naše rodina měla po celá staletí.“

Obešel recepci a odvedl je kolem krbu pod vstupní klenbou do vedlejší síně. Jednu stěnu lemovala vysoká úzká okna, která dávala místnosti atmosféru odloučenosti. U protější zdi stál krb, tak vysoký, že do něj mohl člověk vejít, aniž by sklonil hlavu. Místnost vyplňovaly řady stolů a lavic, ale kromě staré ženy v pracovní zástěře, která zametala podlahu, tu nikdo nebyl.

„Tohle je stará rodinná knihovna a studovna. Teď slouží jako jídelna. Můj otec odmítl sídlo prodat, ale musel za ně platit vysoké daně. Předpokládám, že tu knihovnu před půl stoletím prodali právě z

tohoto důvodu. Otec musel dát do aukce většinu původního nábytku. V každé generaci mizí kousek historie.“

„To je škoda,“ poznamenal Gray.

Mladík přikývl a odvrátil se. „Zavolám otce. Podívám se, jestli bude ochotný si s vámi promluvit.“

O chvilku později se recepční vrátil a odvedl je k širokým dvojitým dveřím. Odemkl je a přidržel je otevřené. Vedly do soukromé části sídla.

Mladík se představil jako Ryan Hirszfeld a kráčel před nimi do zadní části domu, kde byla prosklená zimní zahrada. U stěn rostly kapradiny a bromélie. U oken stály police, plné různých druhů květin, z nichž některé vypadaly jako konopí. Vzadu rostla osamělá palma, jejíž koruna se otírala o skleněnou střechu. Několik vějířovitých listů měla zažloutlých.

Celé místo vyzařovalo atmosféru úpadku, ještě posílenou kapající vodou, která zatékala dovnitř prasklou okenní tabulkou a končila ve vědru.

Mělo se jednat o prosluněnou místnost, ale moc slunečně nevypadala.

Uprostřed zimní zahrady seděl na kolečkovém křesle vetchý muž s přikrývkou přes nohy, který hleděl ven do deště. Po všech skleněných tabulích stékala voda, díky které svět venku vypadal křehce a neskutečně.

Ryan k němu nesměle přistoupil. *„Vater. Hier sind die Leute mit der Bibel.“*

„Auf Englisch, Ryane… *auf Englisch.“* Muž otočil jedním kolečkem a obrátil křeslo čelem k nim. Jeho pleť se zdála být tenká a průsvitná jako papír. Hlas mu hvízdal. Patrně trpí rozedmou plic, odhadoval Gray.

Syn Ryan měl na tváři bolestný výraz. Gray přemítal, jestli si je toho vůbec vědom.

„Já jsem Johann Hirszfeld,“ představil se stařec. „Takže vy jste přišli, abyste se zeptali na starou knihovnu. Ta tedy v poslední době zajímá hodně lidí. Celá desetiletí nic. Nyní podruhé během jednoho roku.“

Gray si vzpomněl na to, co vyprávěla Fiona o tom záhadném postarším gentlemanovi, který navštívil Grettin antikvariát a hledal něco v jejích záznamech. Musel narazit na účet o prodeji a zamířil sem.

„Ryan říkal, že u sebe máte jednu z těch knih.“

„Darwinovu bibli,“ přikývl Gray.

Stařec natáhl ruku. Fiona pokročila kupředu a položila mu ji do dlaně. Stařec si ji dal do klína. „Tuhle jsem viděl naposledy jako chlapec,“ zasípal. Vzhlédl ke svému synovi. *„Danke,* Ryane. Měl by ses vrátit k recepci.“

Ryan přikývl, neochotně ustoupil, otočil se a odešel.

Johann počkal, až jeho syn zavře dveře zimní zahrady, povzdechl si a znovu se zadíval na bibli. Otevřel ji a zahleděl se na Darwinův rodokmen. „Tohle byla jedna z nejvzácnějších knih naší rodiny. Tu bibli dostal můj pradědeček v roce 1901 od Britské Královské vědecké společnosti. Byl uznávaným botanikem přelomu století.“

Gray ve starcově hlase slyšel melancholii.

„Naše rodina má dlouhou tradici vědeckých studií a úspěchů. Nic tak významného jako Herr Darwin, ale máme na svém kontě pár poznámek pod čarou.“ Oči mu zabloudily zpátky k dešti a promočeným pozemkům. „To už je dávno. Nyní předpokládám, že musíme být známí spíše jako hoteliéři.“

„Pokud jde o tu bibli,“ ozval se Gray, „mohl byste mi o ní říct něco dalšího? Ta knihovna byla vždycky tady?“

„*Naturlich.* Když si některý příbuzný potřeboval vypůjčit nějakou knihu ke studiu, odvezl si ji s sebou, ale tato kniha opustila naši domácnost jedinkrát. Vím to jen proto, že jsem tu byl, když se vrátila. Dědeček ji poslal poštou. Vyvolala tu značný rozruch.“

„Proč to?“

„Myslel jsem si, že se zeptáte. Proto jsem poslal Ryana pryč. Je lepší, když o tom neví.“

„O čem?“

„Můj dědeček Hugo pracoval pro nacisty. Stejně jako jeho dcera, moje teta Tola. Ti dva byli nerozluční. Později jsem se dozvěděl z tichých poznámek ostatních příbuzných, že byli zapojeni v nějakém tajném výzkumném projektu. Oba to byli uznávaní a význační biologové.“

„O jaký výzkum se jednalo?“ zeptal se Monk.

„To nikdo nevěděl. Na konci války dědeček i teta Tola zemřeli. Měsíc předtím ale dorazila bedna od mého dědečka. Obsahovala tu část knihovny, kterou si předtím vzal s sebou. Možná věděl, že jsou jeho dny sečteny, a chtěl zachovat knihy v rodině. Šlo vlastně o pět knih.“ Stařec poklepal na bibli. „Tahle byla jednou z nich. I když mi

nikdo nedokázal říct, proč potřeboval tuhle bibli ke svým výzkumům.“

„Třeba jako kus domova,“ ozvala se Fiona jemně.

Zdálo se, že si Johann všiml mladé dívky poprvé. Pomalu přikývl. „Možná. Třeba jako určité spojení se svým vlastním otcem. Nějaký symbolický důkaz toho, že by souhlasil s tím, co dělá.“ Stařec zavrtěl hlavou. „Pracovat pro nacisty. Hrozné.“

Gray si vzpomněl na to, co před chvílí zmínil Ryan. „Okamžik, vy jste Židé, ne?“

„Ano. Ale musíte chápat, že moje prababička, Hugova matka, byla Němka s hlubokými rodinnými kořeny ve zdejším kraji. Včetně kontaktů na nacistickou stranu. I když Hitler rozpoutal svoje pogromy, naše rodina byla ušetřena. Dostali jsme označení *Mischlinge,* míšenci. Dost Němci na to, abychom se vyhnuli rozsudku smrti. Dědeček a teta ale museli nějak prokázat naši loajalitu, a tak se nechali naverbovat nacisty. Ti shromažďovali vědce jako veverky oříšky.“

„Takže je ke spolupráci přiměli,“ řekl Gray.

Johann vyhlížel do bouřky. „Byla to složitá doba. Můj dědeček věřil v některé podivné věci.“

„Jaké například?“

Zdálo se, že Johann tu otázku neslyšel. Otevřel bibli a listoval stránkami. Gray si všiml ručně psaných poznámek. Pokročil kupředu a ukázal na několik z nich.

„Přemýšleli jsme, co to znamená,“ řekl.

„Víte něco o společnosti Thule?“ zeptal se stařec, který zřejmě přeslechl i tuto otázku.

Gray zavrtěl hlavou.

„Jednalo se o extrémní německou nacionalistickou skupinu. Dědeček byl jejím členem už od svých dvaadvaceti let. Rodina jeho matky měla vazby na zakládající členy. Hluboce věřili ve filozofii *Ubermensch.*“

„*Ubermensch.* Nadčlověk.“

„Správně. Společnost si vybrala jméno podle bájné země Thule, jakéhosi pozůstatku po ztraceném království Atlantidě, kde žila nějaká nadřazená rasa.“

Monk si pohrdavě odfrkl.

„Jak jsem říkal,“ sípal Johann, „dědeček věřil v podivné věci. V tu dobu ale nepatřil k menšině. Zejména v tomto kraji. Právě v těchto lesích dávné germánské kmeny Teutonů odrazily římské legie a určily tak hranice mezi Germanií a Římskou říší. Členové společnosti Thule věřili, že tito teutonští válečníci byli potomky oné ztracené nadřazené rasy.“

Gray chápal přitažlivost tohoto mýtu. Pokud dávní germánští bojovníci byli nadlidmi, pak i jejich potomci – dnešní Němci – v sobě nesli jejich genetické dědictví. „To byl začátek árijské filozofie.“

„Tato víra se také smíchala se spoustou mysticismu a okultních praktik. Nikdy jsem tomu moc nerozuměl. Ale podle mé rodiny byl můj dědeček nezvykle zvídavý. Neustále vyhledával podivné věci a zkoumal historické záhady. Ve volném čase si vždycky dychtil bystřit mysl. Různými pamětními úlohami a sestavováním skládaček. Ty měl obzvláště rád. Pak narazil na nějaké okultní příběhy a začal se věnovat jejich studiu. To se postupně stalo přímo posedlostí.“

Za řeči se starcova pozornost přesunula zpátky k bibli. Zalistoval jejími stránkami. Konečně dorazil k vnitřní straně zadních desek. „*Das ist merkwurdig.*“

Merkwurdig. Zvláštní.

Gray přikročil blíž a nahlédl mu přes rameno.

„Copak?“

Stařec přejel kostnatým prstem po zadních deskách. Podíval se na začátek knihy a zase se vrátil k závěru. „Darwinův rodokmen. Nebyl pouze vepředu, ale také na zadních deskách. Tehdy jsem byl teprve chlapec, ale jasně si to pamatuji.“

Johann pozvedl knihu. „Zadní rodokmen zmizel.“

„Ukažte mi to.“ Gray si od něj vzal knihu a prozkoumal vnitřní stranu zadních desek pozorněji. Fiona s Monkem se k němu připojili.

Přejel prstem podél vazby a prohlédl si zadní desky zblízka.

„Podívejte se sem,“ řekl. „Vypadá to, že někdo vyřízl vnitřní stranu zadních desek a přilepil ji přes původní předsádku.“ Gray se podíval na Fionu. „Udělala by něco takového Grette?“

„Ani náhodou. To už by spíš rozřezala Monu Lisu.“

Když to nebyla Grette…

Gray pohlédl na Johanna.

„Jsem si jistý, že to nemohl udělat nikdo z rodiny. Knihovnu jsme prodali jen pár let po válce. Pochybuji, že poté, co nám ji můj dědeček poslal zpátky, se té bible vůbec někdo dotkl.“

Zbýval tedy jen Hugo Hirszfeld.

„Nůž,“ řekl Gray a přešel k zahradnímu stolku.

Monk sáhl do brašny a vytáhl švýcarský armádní nůž. Otevřel jej a podal Grayovi. Gray špičkou pomalu nadzvedl rohy přilepené zadní předsádky a opatrně zatáhl. Silný papír snadno povolil. Přilepené byly právě pouze rohy.

Johann se k nim připojil na kolečkovém křesle. Musel se přitáhnout pažemi, aby viděl na stolek. Gray nijak neskrýval, co dělá. Mohl potřebovat starcovu pomoc s tím, co třeba objeví.

Odhalil původní povrch předsádky. Na něm byla úhledně sepsaná druhá polovina Darwinova rodokmenu. Johann se nemýlil. Nyní zde ale bylo ještě něco navíc.

„To je strašné,“ řekl Johann. „Proč by dědeček dělal něco takového? Takhle zohavit bibli.“

Přes rodokmen byl z vnitřní strany do desek bible černým inkoustem vyryty velký, podivný symbol.

Stejnou barvou byla pod ním napsána jediná německá věta.

Gott, verzeih mir.

Gray to přeložil.

Bože, odpusť mi.

Monk ukázal na symbol. „Co to je?“

„Runa,“ odvětil Johann a zamračeně se ve svém křesle opřel. „Další ukázka toho, že byl dědeček blázen.“

Gray se k němu otočil.

Johann to rozvedl. „Společnost Thule věřila v magii run. V dávnou moc a rituály spojené se severskými runami. Stejně jako si naciste

vzali k srdci filozofii nadlidí, přijali za svůj i mysticismus run.“

Gray věděl o nacistické symbolice a jejích vazbách na runy, ale co to znamenalo v tomto případě?

„Znáte význam tohoto konkrétního symbolu?“ otázal se.

„Ne. To není zrovna téma, o které by se zajímal německý Žid. Aspoň ne po válce.“ Johann obrátil kolečkové křeslo a zíral ven na bouřku. Zaduněl hrom, který zněl současně z velké dálky i z bezprostřední blízkosti. „Ale vím, kdo by vám mohl pomoci. Kurátor zdejšího muzea.“

Gray zavřel bibli a přistoupil k Johannovi. „Jakého muzea?“

Zimní zahradu ozářil blesk. Johann ukázal vzhůru. Gray zaklonil hlavu. V blednoucím svitu a za závojem deště se tyčil ohromný hrad.

„Historisches Museum des Hochstifts Paderborn,“ řekl Johann. „Dnes mají otevřeno. Vnitřní prostory.“ Stařec vyslal zamračený pohled ke svému sousedovi. „Ti budou určitě vědět, co ten symbol znamená.“

„Proč to?“ zeptal se Gray.

Johann na něj hleděl, jako kdyby ho považoval za prostomyslného. „Kdo by to měl vědět líp než oni? To je hrad Wewelsburg.“ Když Gray nijak nereagoval, stařec si povzdychl a dodal. „Himmlerův Černý Camelot. Pevnost nacistické SS.“

„Takže to přece jenom byl Drákulův hrad,“ zahuhlal Monk.

Johann pokračoval: „V sedmnáctém století tam probíhaly procesy s čarodějnicemi. Byly tam mučeny a popraveny tisíce žen. Himmler jen napsal další kapitolu krvavé historie hradu. Během Himmlerovy rekonstrukce hradu zahynulo dvanáct set Židů z koncentračního tábora v Niederhagenu. To místo je prokleté. Mělo by se zbourat.“

„Ale to tamější muzeum,“ ozval se Gray, aby přerušil rostoucí Johannovu zlost. Starcovo sípání se zhoršilo. „Myslíte, že tam budou znát význam té runy?“

Johann přikývl. „Heinrich Himmler byl členem společnosti Thule, která se runami zabývala. Tak se vlastně začal zajímat o mého dědečka. Byli posedlí stejnou věcí.“

Gray cítil, jak se všechny nitky událostí a vazeb sbíhají právě k této okultní společnosti Thule. Ale co dál? Potřeboval více informací. Další důvod k okamžité návštěvě hradního muzea.

Johann poodjel na svém křesle o kousek dál. „Právě díky společným zájmům s mým dědečkem Himmler garantoval naší rodině milost, i když jsme byli *Mischlinge*. Byli jsme ušetřeni koncentračních

táborů.“

Díky Himmlerovi.

Gray chápal starcovu zlost… a rozuměl i tomu, proč poslal svého syna z místnosti. Bude lepší, když tato část rodinné historie zůstane utajena. Johann nepřestával zírat z okna.

Gray vzal bibli a mávl na všechny, aby se přesunuli ke dveřím. „*Danke*“ zavolal ještě na starce.

Johann nezareagoval, ponořen do vzpomínek na dávnou minulost.

Zanedlouho už Gray s ostatními stáli před domem. Z oblohy neustále padaly provazce vody. Dvůr byl liduprázdný. Dnes si nikdo na kole nevyjede.

„Pojďme,“ řekl Gray a vyrazil do lijáku.

„Na hradě nás čeká bouřlivé přijetí,“ poznamenal Monk sarkasticky.

Když pospíchali přes dvůr, Gray si všiml nového vozu, který parkoval vedle jejich. Prázdného. Z motoru v chladném dešti stoupala pára. Musel právě přijet.

Sněhově bílý mercedes.

9. kapitola

SABOTÉR

12.32
HIMÁLAJ

„Odkud přichází ten signál?“ zeptala se Anna.

Přiběhla do technické místnosti ihned po Guntherově telefonátu. Dostavila se sama, protože Lisa prý chtěla zůstat v knihovně a pokračovat v bádání. Painter považoval za pravděpodobnější, že je Anna hodlala držet od sebe.

Alespoň že je Lisa v bezpečí.

Zejména jsou-li vskutku na stopě sabotéra.

Painter se naklonil blíže k obrazovce laptopu a promasíroval si špičky prstů. Pod nehty cítil neustávající svrbění a mravenčení. Přestal si je mnout jen na tak dlouho, aby stačil ukázat na trojrozměrné schéma hradu.

„Podle nejlepšího odhadu jde o tuto oblast,“ řekl a poťukal na obrazovku. Překvapilo ho, když zjistil, jak hluboko do hory hrad zasahuje. Jeho stavitelé se provrtali až na druhou stranu. A právě z protějšího úbočí hory přicházel zaznamenaný signál. „Není to ovšem přesné určení. Ten sabotér bude potřebovat přímé spojení s družicí.“

Anna se narovnala. „Tam je přistávací plocha pro vrtulník.“

Gunther zamračeně přikývl.

Pulzující linky na obrazovce náhle zhasly. „Právě ukončil hovor,“ oznámil Painter. „Musíme si pospíšit.“

Anna se otočila ke Guntherovi. „Zkontaktuj Klause, ať jeho muži odříznou plochu pro vrtulníky. Ihned.“

Gunther přistoupil k telefonu na stěně, aby vydal příslušná pokyny. Měli v úmyslu prohledat všechny v blízkosti signálu a zjistit, kdo má u

sebe satelitní telefon.

Anna se vrátila k Painterovi. „Děkujeme vám za pomoc. Teď už se o to postaráme."

„Třeba mohu ještě nějak přispět." Painter nepřestával ťukat do klávesnice. Zapamatoval si číslo, které se objevilo na obrazovce, a oddělil provizorní zesilovač signálu od hradního vedení. Napřímil se. „Ale budu potřebovat jeden z vašich přenosných satelitních telefonů."

„Nemůžu vás tu nechat s telefonem," odpověděla Anna a s úšklebkem si promnula spánky. Bolela ji hlava.

„Nemusíte mě tu nechávat. Klidně s vámi půjdu k přistávací ploše pro vrtulníky."

Gunther pokročil kupředu a jeho obvyklý ponurý výraz se ještě prohloubil.

Anna na něj odmítavě mávla. „Teď nemáme čas na dohadování." Nicméně mezi ní a Guntherem proběhl nějaký tichý signál. Varování, aby si Gunther dal na Paintera pozor.

Anna vyrazila z místnosti jako první.

Painter ji následoval a stále si mnul prsty. Nehty ho začínaly pálit. Pozorně se na ně zadíval a očekával, že bude mít nehtová lůžka zarudlá, ale místo toho byla podivně bledá a bezbarvá.

Omrzliny?

Gunther mu podal jeden z místních satelitních telefonů, všiml si, nač Painter hledí, a zavrtěl hlavou. Napřáhl ruku. Painter nejprve nechápal – ale pak zpozoroval, že Guntherovi chybí na posledních třech prstech nehty.

Mohutný muž opět ruku spustil a vykročil za Annou.

Painter sevřel a opět otevřel pěst. Takže to mravenčení nebylo od mrazu. Kvantová nemoc postupuje. Vzpomněl si, jak Anna popisovala příznaky pokusných objektů: ztráta prstů na rukou i na nohou, stejně jako uší. Trochu jako malomocenství.

Kolik zbývá času?

Cestou na opačnou stranu hory Painter pozoroval Gunthera. Ten muž prožíval celý život s Damoklovým mečem, který se mu vznášel nad hlavou. Chronický a progresivní úpadek, následovaný šílenstvím. Paintera nyní čekala zkrácená verze stejného příběhu. Nemohl popřít, že ho ta vyhlídka děsí – ani ne tak fyzické oslabení, jako ztráta zdravého rozumu.

Kolik ještě?

Gunther musel vycítit jeho myšlenky. „Nedovolím, aby se něco

takového stalo Anně,“ zavrčel tiše k Painterovi. „Udělám cokoliv, abych to zastavil.“

Znovu tím Painterovi připomněl, že ti dva jsou bratr se sestrou. Teprve když se to Painter dozvěděl, všiml si jejich podoby: stejné křivky rtu, tvaru brady i vrásek mezi obočí mi. Jedna rodina. Zde ale podobnosti končily. Anniny tmavé vlasy a smaragdově zelené oči ostře kontrastovaly s vybledlostí jejího bratra. Účinkům Zvonu byl před narozením vystaven jen Gunther – jedno dítě bylo obětováno, zaplatilo svou krví a výsledkem byl poslední ze *Sonnekönige*.

Zatímco procházeli chodbami a sestupovali po schodištích, Painter odmontoval z telefonu zadní kryt. Strčil jej do kapsy, uvolnil baterii a provizorně připojil svůj zesilovač k anténě telefonu. Vyšle jen několikavteřinový signál, ale to by mělo stačit.

„Co to je?“ zeptal se Gunther.

„Zařízení GPS. Zesilovač si nahrál signál sabotérova telefonu. Možná se mi ho podaří vystopovat, ocitne-li se dostatečně blízko.“

Gunther zavrčel. Uvěřil Painterově lži.

Zatím dobré.

Schodiště končilo na široké chodbě, dost rozlehlé, aby tudy mohl projet tank. Po zemi vedly staré ocelové koleje přímo středem hory. Na jejich opačném konci se nacházela přistávací plocha vrtulníku, vzdálená od hlavních místností hradu. Nastoupili na vozík s plochým dnem. Gunther odblokoval ruční brzdu a stiskem nožního pedálu zapnul elektrický motor. Nebyla tu žádná sedadla, jen zábradlí. Painter se ho chytil a vozík se dal do pohybu chodbou, osvětlenou lampami, jež jim visely nad hlavou.

„Takže vy tu máte vlastní metro,“ podotkl Painter.

„Na přepravování nákladů,“ odpověděla Anna. Mrkala bolestí a stále vraštila čelo. Cestou sem spolkla dvě pilulky. Analgetika?

Projeli kolem řady skladišť, naložených sudy, krabicemi a bednami, které sem zjevně dopravila helikoptéra. Za další minutu dorazili na konec chodby. Vzduch tu byl teplejší, plný páry a nezřetelně páchl po síře. Kameny přenášely hluboké hučení, které rozechvívalo Painterovy nohy, jakmile sestoupil z vozíku. Z pohledu na plán hradu věděl, že v sousední oblasti funguje geotermální elektrárna, jež zásobuje celý hrad.

Oni ale mířili vzhůru, nikoliv dolů.

Odtud pokračovala rampa, dost široká, aby po ní mohl jet terénní humvee. Vystoupali do rozlehlé dutiny. Otevřeným ocelovým

poklopem ve stropě sem proudilo jasné denní světlo. Vypadalo to tu jako v letištním skladišti: bedny, vysokozdvižné vozíky a těžké vybavení. Přímo uprostřed spočívaly dva vrtulníky A-Star Ecuriel, jeden černý a druhý bílý. Oba připomínaly rozzlobené sršně, navržené tak, aby mohli létat ve vysokých nadmořských výškách.

Klaus, ten obří hlídač a další ze *Sonnekönige*, si všiml jejich příchodu a vydal se k nim, šetře přitom svou slabší stranu. Ignoroval všechny s výjimkou Anny. „Vše je zabezpečeno," oznámil ráznou němčinou.

Kývl k řadě mužů a žen na straně. Pod dohledem ozbrojených strážných jich tu stálo asi deset.

„Neproklouzl vám nikdo?" zeptala se Anna.

„*Nein*. Byli jsme na místě včas."

Anna rozmístila čtyři *Sonnekönige* do každého hlavního kvadrantu hradu, aby byli připraveni uzavřít oblast, kterou jim Painter s pomocí svého přístroje označí. Ale co když udělal chybu? Zdejší shon mohl jistě sabotéra varovat. Třeba se ukryl ještě důmyslněji. Jednalo se o jejich jedinou naději.

Anna si to také dobře uvědomovala. Ztuhle vykročila k zadrženým. „Našli jste…?"

Zakopla a zapotácela se. Gunther ji chytil za paži a s ustaranou tváří ji přidržel.

„Jsem v pořádku," zašeptala mu a pokračovala dál sama.

„Všechny jsme prohledali," řekl Klaus a tvářil se, jako by si nevšiml jejího zavrávorání. „Neobjevili jsme žádný telefon ani podobné zařízení. Zrovna jsme se chystali začít prohledávat přistávací plochu."

Anna se zachmuřila ještě víc. Přesně toho se báli. Sabotér nemusel mít telefon u sebe – mohl ho ihned po zavolání někam schovat.

Nebo se mohl splést Painter.

V takovém případě se bude muset nějak vykoupit.

Painter k ní přistoupil a pozvedl svůj provizorní přístroj. „Třeba se mi podaří pátrání po tom telefonu urychlit."

Podezřívavě se na něj zadívala, ale neměla moc na vybranou. Přikývla.

Gunther se od něj nevzdaloval ani na krok.

Painter pozvedl svůj satelitní telefon, zapnul jej a naťukal číslo, které si zapamatoval. Devět číslic. Nic se nestalo. Všichni sledovali každý jeho pohyb.

Soustředěně se zamračil a navolil číslo znovu.

Pořád nic.

Zapamatoval si ho snad špatně?

„Was ist los?“ zeptala se Anna.

Painter zíral na řadu číslic na malém displeji. Ještě jednou si je přečetl a spatřil svou chybu. „Přehodil jsem poslední dvě čísla. Hned to napravím.“

Potřásl hlavou a naťukal je znovu, pomalu a s vrcholným soustředěním. Konečně se mu podařilo zadat správnou posloupnost. Jeho pohled se střetl s Anniným. Za tu chybu nemohl jen stres. Věděla to i ona. Zadávání řad čísel se často využívá jako test mentální bystrosti.

A to se jednalo jen o jednoduché telefonní číslo.

Ovšem důležité.

Painterův přístroj zobrazil číslo sabotérova telefonu. Painter nyní stiskl tlačítko vytáčení a vzhlédl.

Po milisekundě se v místnosti ozvalo hlasité drnčení.

Všechny pohledy se otočily jedním směrem.

Ke Klausovi.

Sonnekönig o krok ustoupil.

„Váš sabotér…,“ řekl Painter.

Klaus otevřel ústa, aby všechno popřel – ale místo toho mu ztvrdl obličej a vytrhl z pouzdra zbraň.

Gunther zareagoval o zlomek vteřiny rychleji – v ruce už držel svoji pistoli MK23.

Vyšlehla rána.

Klausovi vyletěla zbraň z ruky.

Gunther se vrhl kupředu a přitiskl kouřící hlaveň pistole Klausovi k líci. Zasyčela chladná kůže, popálená horkým kovem. Klaus ani nemrkl. Potřebovali sabotéra živého, aby mu mohli dát několik otázek. Gunther položil nejdůležitější z nich.

„Warum?“ zavrčel. *Proč?*

Klaus na ně hleděl jediným zdravým okem. Druhé víčko mu pokleslo spolu s ochrnutou tváří, takže jeho úšklebek vypadal ještě děsivěji. Odplivl si na zem. „Abych ukončil ponižující vládu *Leprakönige.*“

Ze zrůzněné tváře mu vyzařovala dlouho potlačovaná nenávist. Painter si dokázal sotva představit roky vzteku, doutnajícího v Klausově nitru, a roky posměchu, zatímco mu postupně ochabovalo

tělo. Kdysi byl princem, nyní jen malomocným. Painter ale vnímal, že nejde o pouhou pomstu. Někdo toho muže musel přesvědčit, aby se stal nepřátelským špionem.

Jenže kdo?

„Bratře," řekl Klaus Guntherovi, „nemusí to probíhat takto. Nemusíme žít život chodící mrtvoly. Existuje lék." Do Klausova hlasu pronikl podtón dychtivé a naléhavé naděje. „Můžeme se znovu stát králi mezi všemi."

Zde tedy bylo jeho třicet stříbrných.

Příslib léku.

Guntherem jeho slova nepohnula. „Já nejsem tvůj bratr," zabručel z hlubin hrudi. „A nikdy jsem nebyl králem."

Painter cítil, že mezi těmito dvěma *Sonnekönige* existuje skutečný rozdíl. Klaus byl o deset let starší. Tudíž tu vyrostl jako princ, jen aby mu později odebrali veškerou slávu. Gunther se na druhou stranu narodil ke konci zkušebního cyklu, když už se vědělo o fyzickém úpadku i šílenství, jež *Sonnekönige* během života postihuje. Od narození ho považovali za malomocného a jiný život nikdy nepoznal.

Kromě toho tu byl ještě další kritický rozdíl mezi těmi dvěma.

„Svojí zradou jsi odsoudil Annu k smrti," řekl Gunther. „Za to budeš trpět ty i ten, kdo za tím stojí, ať jde o kohokoliv."

Klaus neustoupil, ale promluvil ještě s větší vážností. „I ji je možné vyléčit. Dá se to zařídit."

Gunther přimhouřil oči.

Klaus vycítil známku váhání a naději svého protivníka. Ne kvůli sobě, ale kvůli své sestře. „Ona nemusí zemřít."

Painter si vzpomněl na Guntherova dřívější slova. *Nedovolím, aby se něco takového stalo Anně. Udělám cokoliv, abych to zastavil.* Znamenalo to, že je kvůli tomu ochoten zradit všechny ostatní? Třeba i proti sestřinu přání?

„Kdo ti ten lék slíbil?" zeptala se Anna příkře.

Klaus se chraplavě zasmál. „Daleko významnější lidé než ty ukňourané nuly, které se staly z vás tady. Je jedině správné, abyste uvolnili místo. Posloužili jste svému účelu, ale už nejste potřeba."

Painterovi náhle s hlasitým prasknutím vybuchla baterie satelitního telefonu. Zesilovač se zkratoval. Painter pustil kouřící zbytky přístroje a střelil pohledem vzhůru, k otevřenému poklopu ve stropě jeskyně. Doufal, že zesilovač vydržel pracovat dostatečně dlouhou dobu.

Oči všech zabloudily hned po explozi směrem k němu. Včetně

Gunthera.

Klaus okamžitě využil chvilkové nepozornosti, rychle vytrhl lovecký nůž a vrhl se proti druhému Králi Slunce. Gunther vypálil a jeho rána zasáhla útočníka do břicha. Klausovo ostří mu i tak projelo ramenním svalem.

Gunther zalapal po dechu, otočil se a mrštil Klausem o zem.

Obr těžce dopadl s rozpaženými údy. I tak se mu ale podařilo přetočit a zdravou paží si přidržoval zranění, z něhož vytékal silný proud krve. Zakašlal. Vyvalilo se ještě více krve. Jasně červené. Arteriální. Guntherův výstřel zasáhl něco životně důležitého.

Anna přispěchala ke Guntherovi, aby zkontrolovala jeho zranění. Gunther ji odstrčil a nepřestával mířit pistolí na Klause. Košilí na rameni mu prosákla krev a začala skapávat na kamennou podlahu.

Klaus se jen zasmál, jako když se přesýpají kameny. „Všichni zemřete! Smyčka se stáhne a uškrtí vás!“

Znovu křečovitě zakašlal. Pod ním se rozlévala kaluž krve. S posledním rozechvělým úšklebkem se zhroutil obličejem k zemi. Gunther sklonil pistoli. Klaus už nepotřeboval hlídače. Naposledy vydechl a znehybněl.

Zemřel.

Gunther nechal Annu, aby mu špinavým hadrem z nedaleké hromady provizorně obvázala ránu, než bude čas na lepší ošetření.

Painter obcházel Klausovo tělo. Něco mu stále vrtalo v hlavě. Ostatní se shromáždili kolem nich a hovořili spolu hlasy, v nichž zněl strach i naděje. Všichni zaslechli zmínku o údajném léku.

Připojila se k němu Anna. „Jeden z našich techniků prohlédne jeho satelitní telefon. Třeba se nám podaří zjistit, kdo sabotáž zorganizoval.“

„Na to není dost času,“ zamumlal Painter a odfiltroval všechny zvuky z okolí. Soustředil se plně na to, co mu působilo takovou starost. Měl pocit, jako když se pokouší uchopit nit, která je těsně mimo jeho dosah.

Přecházel sem a tam a v duchu procházel Klausova slova.

… můžeme se znovu stát králi mezi všemi.

… posloužili jste svému účelu, ale už nejste potřeba.

Zatímco se pokoušel poskládat všechny kousky dohromady, opět ho palčivě rozbolela hlava.

Klause někdo najal jako dvojitého agenta… ve hře průmyslové špionáže. Někdo prováděl souběžný výzkum. A nyní se výzkum na

zámku stal zbytečným, takže někdo podnikl kroky, které měly za cíl vyřadit konkurenci.

„Mohl mluvit pravdu?“ zeptal se Gunther.

Painter si vzpomněl na jeho zaváhání, když mu Klaus nabídl lék pro něj a jeho sestru. Tato možnost zemřela spolu s Klausem.

Ještě se ale nevzdávali.

Anna si klekla a vyndala Klausovi z kapsy malý telefon. „Budeme muset pracovat rychle.“

„Můžete nám pomoct?“ zeptal se Gunther Paintera a kývl směrem k telefonu.

Jejich jedinou nadějí bylo, že zjistí, kdo zvedl sluchátko na druhém konci linky.

„Kdyby se vám podařilo vystopovat Klausův hovor…,“ řekla Anna a stoupla si.

Painter zavrtěl hlavou, ale nikoliv odmítavě. Přitiskl si ruce k očím. Ve spáncích mu bušila bolest rozvíjející se migrény. Ani to ale nebyl důvod, proč zavrtěl hlavou.

Tak blízko… to, co mu vrtá v mysli, má na dosah…

Anna přistoupila až k němu a dotkla se jeho lokte. „Je v našem nejlepším zájmu…“

„Já vím,“ odsekl. „Teď buďte zticha! Nechte mě přemýšlet.“

Anna nechala svou ruku zase klesnout.

Jeho příkrá odpověď všechny umlčela. Ze všech sil se pokoušel vyhmátnout to, co mu zůstávalo skryto. Jako když zadával to číslo do satelitního telefonu. Jeho bystrost postupně upadala.

„Ten satelitní telefon… něco o satelitním telefonu…,“ zašeptal a potlačoval migrénu čirou vůlí. „Ale co?“

„Jak to myslíte?“ zeptala se ho Anna tiše.

Vtom mu to došlo. Jak mohl být tak slepý?

Spustil ruce a otevřel oči. „Klaus věděl, že hrad je elektronicky sledován. Proč tedy vlastně vůbec volal? Proč se odhaloval? Proč na sebe bral takové riziko?“

Po zádech mu přeběhl mráz. Otočil se k Anně. „Ta fáma. O tom, že máme ještě zbytek Xera 525. Jen my jsme věděli, že to není pravda, viďte? Že ve skutečnosti žádnou další takovou látku nemáme.“

Ostatní v místnosti při tomto odhalení zatajili dech. Ozvalo se několik rozzlobených hlasů. Ta zvěst dala lidem naději, že se přece jen podaří sestrojit nový Zvon. Nyní bylo po naději.

Oné zvěsti ale zjevně věřil ještě někdo.

„Pravdu znal jen Gunther!“ odvětila Anna a potvrdila tak Painterovy nejhorší obavy.

Painter hleděl přes prostor hangáru a v duchu si představoval schéma hradu. Teď už věděl, proč Klaus volal… a proč volal právě odtud. Ten darebák si myslel, že se pak dokáže schovat všem na očích, a byl si tak jistý, že se ani neobtěžoval zbavit telefonu. Vybral si schválně tohle místo.

„Anno, když jste rozšířila tu fámu, kde jste měla mít schovaný zbytek Xera 525? Jak se vyhnulo důsledkům exploze?“

„Rozhlásila jsem, že bylo zamčené v trezoru.“

„V jakém trezoru?“

„Mimo místo výbuchu. V mé pracovně. Proč?“

Na druhém konci hradu.

„Přelstili nás,“ vysvětlil Painter. „Klaus zavolal odtud, protože věděl, že monitorujeme celý hrad. Chtěl nás sem vylákat. Odvrátit naši pozornost od vaší studovny, od tajného trezoru, od údajné skrýše s Xerem 525.“

Anna nechápavě zavrtěla hlavou.

„Klausův telefonát byl jen návnadou. Skutečný cíl po celou dobu představoval ten poslední zbytek Xera 525.“

Anna vykulila oči.

Teď už tomu rozuměl i Gunther. „Musí tu být druhý sabotér.“

„A zatímco my jsme tady, on jde po Xeru 525.“

„Do mé pracovny,“ dopověděla Anna a otočila se k Painterovi.

Konečně mu došlo, co mu hlodalo v mysli ze všeho nejvíc, co ho píchalo u srdce a díky čemu se mu dělalo nevolno. Uvědomil si to v jediném ostrém záblesku palčivé bolesti. Sabotérovi stojí někdo v cestě.

Lisa prohledávala horní patro knihovny. Vylezla po kovovém žebříku na železný balkon a nyní obcházela po obvodu místnosti. Jednou rukou se přidržovala zábradlí.

Minulou hodinu trávila tím, že shromažďovala knihy a články o kvantové mechanice. Dokonce tu objevila původní pojednání Maxe Plancka, zakladatele kvantové teorie, jež popisovala matoucí svět elementárních částic, svět, ve kterém lze energii rozdělit na drobné balíčky zvané kvanta a ve kterém se základní částečky hmoty chovají současně jako částice i jako vlny.

Úplně ji z toho všeho rozbolela hlava.

Co to má společného s evolucí?

Cítila, že příprava léku je ukryta v pochopení odpovědi právě na tuto otázku.

Natáhla ruku, vzala z police další knihu a studovala její hřbet. Mhouřila oči na vybledlá písmena.

Je to ten správný díl?

Její pozornost přilákal nějaký pohyb u dveří. Věděla, že vchod do studovny je hlídaný. Co se děje? To už se vrací Anna? Objevili toho sabotéra? Lisa se obrátila k žebříku. Doufala, že s Annou přichází i Painter. Nelíbilo se jí, že je od něj odloučená. A třeba by se mu podařilo najít hlavu a patu v těchto podivných teoriích o hmotě a energii.

Sáhla po žebříku a otočila se, aby položila nohu na první příčku.

Při ostrém výkřiku, který vzápětí proťal ticho, ztuhla na místě.

Ten křik se ozval přímo před dveřmi.

Lisa se instinktivně vrhla zpátky na balkon a lehla si na zem. Železné mřížoví představovalo pramalou ochranu. Přitiskla se blíže k policím, do stínů, dále od nástěnných svícnů, které ozařovaly tuto část místnosti.

Zatímco nehybně ležela, otevřely se dveře. Do studovny vklouzla nějaká postava. Žena. Ve sněhově bílé bundě. Ale nebyla to Anna. Ta žena si stáhla kapuci a sundala si z tváře šátek. Měla dlouhé světlé vlasy a byla bledá jako duch.

Přítel, nebo nepřítel?

Lisa zůstávala v úkrytu, dokud nezjistí víc.

Ta žena vypadala příliš sebevědomě. To, jak se rozhlédla po místnosti. Zpola se otočila. Na boku bundy měla čerstvé krvavé stříkance. Ve druhé ruce třímala krátkou zahnutou japonskou dýku, z jejíhož ostří kapala krev.

Ladně postoupila do studovny a pomalu se otáčela.

Pátrá po kořisti.

Lisa se neodvažovala ani dýchat. Modlila se, aby si jí ta vetřelkyně ve stínu na balkoně nevšimla. Několik lamp osvětlovalo spodní patro, stejně jako praskající oheň v krbu. Nahoře ale panovalo šero.

Bude to stačit?

Lisa přihlížela, jak ta žena stojí uprostřed místnosti a podruhé se pomalu otáčí kolem své osy. V ruce držela připravenou dýku.

Zdálo se, že prohlídka vetřelkyni uspokojila, protože ráznými kroky došla k Annině stolu. Ignorovala hromadu věcí na pracovní desce a obešla jej. Odhrnula závěs na stěně a odhalila tak velký černý

litinový trezor, zabudovaný do zdi.

Zachytila závěs na straně, klekla si a jala se prohlížet zámek a kliku sejfu, stejně jako okraje dveří.

Když se teď ta žena plně soustředila na svůj úkol, Lisa začala opět dýchat. Ať už chystá jakoukoliv krádež, jen ať ji dokončí. Ať si vezme to, co chce, a zase zmizí. Jestliže ta zlodějka zavraždila strážné, třeba se to Lise podaří využít ve svůj prospěch. Kdyby se dokázala dostat k nějakému telefonu…, mohla by zavolat pomoc.

Polekal jí hlasitý rachot.

Pár metrů od ní vypadla z police těžká kniha a s hromovým zařinčením přistála na balkonu. Při nárazu se otevřela. Lisa poznala, že jde o tu knihu, kterou před okamžikem zpola vytáhla, aby se na ni podívala. Zbytek udělala gravitace, která postupně vyprostila knihu ze sevření ostatních.

Žena dole se vrátila do středu místnosti.

Jakoby mávnutím kouzelného proutku se jí v ruce objevila pistole a mířila vzhůru.

Lisa se neměla kam schovat.

9.18
BŰREN, NĚMECKO

Gray otevřel dveře BMW a začal nastupovat, když se za ním ozval výkřik. Otočil se ke vchodu do ubytovny. Spěchal k nim Ryan Hirszfeld, nahrbený pod otevřeným deštníkem. Zaduněl hrom a déšť, který bičoval parkoviště, ještě zesílil.

„Nastupte si," pokynul Gray Monkovi a Fioně.

Obrátil se k mladíkovi, který doběhl až k němu.

„Máte namířeno do hradu… do Wewelsburgu?" zeptal se a pozvedl deštník do výšky, aby je chránil oba.

„Ano. Proč?"

„Mohl bych se s vámi svézt?"

„Nemyslím, že…"

Ryan ho přerušil. „Ptal jste se na mého pradědečka… Huga. Možná pro vás mám další informace. Přijdou vás jen na jedno svezení."

Gray zaváhal. Ten mladík musel poslouchat jejich rozhovor s Johannem za dveřmi. Copak mohl vědět víc než jeho otec? Mladík ho

pozoroval vážnýma očima.

Gray se otočil a přidržel mu otevřené zadní dveře.

„*Danke.*“ Ryan složil deštník a posadil se dozadu vedle Fiony.

Gray se uvelebil za volantem. Za okamžik už se vraceli po příjezdové cestě na hlavní silnici.

„Neměl byste zůstat v recepci?“ zeptal se Monk, který se napůl otočil ze svého sedadla k Ryanovi.

„Alicia to vzala za mě,“ odpověděl Ryan. „V téhle bouřce stejně všichni zůstanou doma u krbu.“

Gray si ho prohlížel ve zpětném zrcátku. Ryan se náhle pod Monkovým a Fioniným pohledem tvářil celý nesvůj.

„Co jste nám chtěl říct?“ zeptal se Gray.

Ryanův zrak se v zrcátku střetl s jeho. Mladík polkl a přikývl. „Můj otec si myslí, že nevím nic o pradědečkovi Hugovi. Myslí si, že bude nejlepší, když minulost zůstane pohřbená, *ja!* Ale pořád se o tom šeptá. Stejně tak o tetě Tole.“

Gray tomu rozuměl. Rodinná tajemství si vždycky najdou nějakou cestu, jak se vynořit na povrch, bez ohledu na to, jak hluboko se je pokoušíte ukrýt. Ryan byl zjevně zvědavý a chtěl o svých předcích i jejich úloze za druhé světové války zjistit víc. Tato touha mu prakticky vyzařovala z očí.

„Vy se zajímáte o minulost vaší rodiny?“ zeptal se Gray.

Ryan přikývl. „Už tři roky. Ale ve skutečnosti můj zájem vede ještě dál. Do okamžiku, kdy padla Berlínská zeď a rozpadl se Sovětský svaz.“

„To nechápu,“ řekl Gray.

„Vzpomínáte si, jak Polsko odtajnilo starší sovětské složky?“

„Asi ano. Ale co je s nimi?“

„Inu, když přestavovali Wewelsburg…“

„Počkejte vteřinu,“ ozvala se Fiona. Seděla s rukama zkříženýma na prsou, jako kdyby ji vpád cizího člověka poněkud rozladil. Gray ale zachytil několik kradmých postranních pohledů, jimiž si mladíka měřila. Přemítal, jestli má Ryan pořád ještě svoji peněženku. „Přestavovali? Oni tu ohyzdnou barabiznu rekonstruovali?“ zeptala se.

Ryan přikývl. Zrovna v tu chvíli se hrad objevil na hřebenu stranou od nich. Gray zapnul blinkr a zatočil na Burgstrasse, která k němu vedla. „Ke konci války ho dal Himmler vyhodit do povětří. Nedotčená zůstala jen Severní věž. Po válce ho přestavěli. Zčásti slouží jako muzeum, zčásti jako ubytovna pro mladé. Otci pořád leží v hlavě.“

Gray chápal proč.

„Stavbu dokončili v roce 1979," pokračoval Ryan. „Ředitelé muzea psali žádosti na vlády bývalých Spojenců, aby jim poskytly dokumenty, které se vázaly k hradu."

„Včetně Ruska," poznamenal Monk.

„*Naturlich.* Jakmile došlo k odtajnění některých materiálů, současný ředitel vyslal do Ruska archiváře, kteří se před třemi lety vrátili s ohromným nákladem dokumentů souvisejících s ruským tažením v této oblasti. Archiváři se mimo jiné vypravili do Ruska také s dlouhým seznamem jmen, po kterých měli v tamních archivech pátrat. Včetně mého pradědečka, Huga Hirszfelda."

„Proč se zajímali zrovna o něj?"

„Účastnil se rituálů společnosti Thule na hradě. Jednalo se o známého místního znalce run, které tvořily hradní výzdobu. Dokonce korespondoval s Karlem Wiligutem, Himmlerovým osobním astrologem."

Gray si představil ten symbol se třemi hroty na zadní předsádce knihy, ale zůstal potichu.

„Archiváři se vrátili s několika bednami dokumentů o mém pradědečkovi. Informovali o tom otce, ale ten se odmítl jakkoliv podílet."

„Vy jste ovšem neodmítl?" poznamenal se Monk.

„Chtěl jsem se o něm dozvědět víc," odvětil Ryan. „Zjistit, proč… co se stalo…" Potřásl hlavou.

Někdy je obtížné jen tak hodit minulost za hlavu.

„A co jste se dozvěděl?" zeptal se Gray.

„Nic moc. V jedné krabici byly dokumenty z nacistické výzkumné laboratoře, v níž můj pradědeček pracoval. Dostal hodnost *Oberarbeits-leitera.* Vedoucího projektu." To Ryan říkal se směsí zahanbení a vzdoru. „Ale to, na čem pracovali, odtajněno nebylo. Většinu dokumentů tvořila osobní korespondence. S přáteli a rodinou."

„A vy jste ji pročetl celou?"

Ryan přikývl. „Přečetl jsem dost na to, abych věděl, že pradědeček začínal pochybovat o své práci. Přesto ji ale nemohl opustit."

„Jinak by ho zastřelili," podotkla Fiona.

Ryan zavrtěl hlavou a na okamžik mu po tváři přeběhl nešťastný výraz. „Myslím, že to bylo spíš kvůli tomu projektu samému…, nedokázal ho nechat. Jako kdyby ho současně odpuzoval i přitahoval."

Gray cítil, že Ryanovy výpravy do rodinné minulosti byly

poháněny stejně obojakým postojem.

Monk naklonil hlavu ke straně a narovnal si krk s hlasitým křupnutím. „Co to má společného s Darwinovou biblí?“ zeptal se a vnesl tak do rozhovoru znovu hlavní předmět zájmu.

„Narazil jsem na jednu poznámku,“ odpověděl Ryan, „adresovanou mé pratetě Tole. Pradědeček se v ní zmiňuje o krabici s knihami, které poslal na naše sídlo. Zaujalo mě to, protože si vzpomínám na otcovy podivné zmínky.“

„Co stojí v té poznámce?“

„Ten dopis mají nahoře v muzeu. Myslel jsem si, že byste třeba rádi měli jeho kopii… spolu s biblí.“

„Vy si nepamatujete, co tam bylo?“

Ryan nakrabatil čelo. „Jen několik řádek. ‚*Dokonalost lze nalézt v mých knihách, drahá Tolo. Pravda je příliš krásná na to, abychom ji nechali zahynout, a příliš obludná na to, abychom ji rozhlásili do světa.*‘“

V autě se rozhostilo ticho.

„O dva měsíce později zemřel.“

Gray o těch slovech přemítal. *Dokonalost lze nalézt v mých knihách.* V oněch pěti knihách, jež Hugo odeslal před smrtí domů. Udělal to, aby uchoval nějaké tajemství? Tajemství, které je *příliš krásné na to, abychom je nechali zahynout, a příliš obludné na to, abychom je rozhlásili do světa!*

Gray se v zrcátku zadíval Ryanovi do očí. „Řekl jste o svém nálezu ještě někomu dalšímu?“

„Ne, ale ten starý pán a jeho synovec s neteří… ti, kteří si na začátku roku přišli promluvit s otcem o těch knihách… Nejdřív se vydali do muzea a pátrali v pradědečkových dokumentech. Myslím, že si museli přečíst stejnou poznámku jako já, a proto si zajeli ještě za mým otcem.“

„Tihle lidé… ten synovec a neteř. Jak vypadali?“

„Hodně světlé vlasy. Vysocí. Atletické postavy. Z dobrého vrhu, jak by řekl dědeček.“

Gray si vyměnil pohled s Monkem.

Fiona si odkašlala. Ukázala si na hřbet ruky. „Neměli tu vytetované znamení?“

Ryan pomalu přikývl. „Myslím, že ano. Krátce po jejich příjezdu mě otec poslal pryč. Jako dnes s vámi. Nechce probírat takové věci před dítětem.“ Usmál se, ale zjevně vycítil, jaké v autě zavládlo napětí.

Rozhlédl se. „Vy je znáte?“

„Naši konkurenti,“ odvětil Gray. „Sběratelé jako my.“

Ryan mu zjevně nevěřil, ale dál se nevyptával.

Gray si znovu představil tu ručně vyrytou runu ukrytou v bibli. Obsahují snad ostatní čtyři knihy podobně záhadné symboly? Souvisí to nějak s Hugovým výzkumem pro nacisty? Jde snad právě o tohle? Připadalo mu nepravděpodobné, že by se tu jen tak zničehonic objevili ti zabijáci a začali se probírat archivem…, pokud by nehledali něco konkrétního.

Jenže co?

Monk byl na svém sedadle pořád otočený dozadu. Teď se ale obrátil dopředu a potichu Grayovi zašeptal. „Víš, že jsme sledováni, že ano?“

Gray jen přikývl.

Asi tři sta metrů za nimi pomalu stoupalo serpentinami do kopce další auto. To, kterého si všiml už na dvoře ubytovny. Bílý mercedes kabriolet. Možná jde jen o turisty, kteří si vyjeli obhlédnout zdejší hrad.

To určitě.

„Asi by ses neměl držet tak blízko za nimi, Isaaku.“

„Už si nás všimli, Ischke.“ Isaak kývl přes přední okno, zalité deštěm, k BMW před nimi. „Vidíš, že zatáčí daleko příkřeji a méně uvolněně? Ví o nás.“

„Copak právě to chceme? Varovat je?“

Isaak naklonil hlavu ke své sestře. „Lov je vždycky nejlepší, když se kořist bojí.“

„Nemyslím, že by s tebou Hans souhlasil.“ V hlase jí zazněl smutek.

Natáhl ruku a špičkou prstu se dotkl hřbetu její ruky na znamení, že sdílí její zármutek a že se omlouvá. Věděl, jak jeho sestra dokáže být citlivá.

„Z toho hřebenu nevede dolů žádná jiná cesta,“ ujistil ji. „Jen ta, po které právě jedeme. V hradu je všechno připraveno. Stačí je zahnat do pasti. Když se budou ohlížet přes rameno na nás, je méně pravděpodobné, že si všimnou toho, co je před nimi.“

Souhlasně a chápavě vydechla.

„Je načase zamést všechny stopy. Pak se můžeme vrátit domů.“

„Domů,“ zopakovala a spokojeně si povzdychla.

„Už jsme skoro hotovi. Musíme mít neustále před očima náš cíl,

Ischke. Pak nebude Hansova oběť zbytečná a jeho prolitá krev slavnostně ohlásí nový úsvit lepšího světa.“

„Tak to říká dědeček.“

„A ty víš, že je to pravda.“

Znovu k ní sklonil hlavu. Odpověděla mu unaveným úsměvem.

„Opatrně na krev, milá Ischke.“

Jeho sestra sklopila zrak na dlouhé ocelové ostří dýky. Roztržitě ji čistila bílou jelenicí. Málem jí na bílé kalhoty skápla karmínová kapka. Jedna stopa zahlazena. Ještě jich pár zbývá.

„Děkuji, Isaaku.“

13.22
HIMÁLAJ

Lisa zírala na pozvednutou pistoli.

„*Wer ist dort? Zeigen Sie sich!*“ zavolala na ni ta plavovlasá žena.

I když Lisa neuměla německy, pochopila, oč asi jde. Pomalu se postavila a zvedla ruce nad hlavu. „Nerozumím německy,“ odpověděla dolů.

Žena se do ní vpalovala pohledem tak soustředěným a ostrým, že Lisa měla dojem, jako kdyby po ní přejížděl paprsek laseru.

„Vy jste ta Američanka,“ řekla žena úsečnou angličtinou. „Pojďte dolů. Pomalu.“

Pistole v její ruce se ani nezachvěla.

Ocelová mříž balkonu neposkytovala žádné krytí, a tak Lisa neměla na vybranou. Přikročila k žebříku, otočila se a slezla dolů. Neustále přitom očekávala, že každou chvíli uslyší výstřel z pistole, ale dorazila až na zem bezpečně.

Otočila se a ruce držela stále mírně do strany.

Žena vykročila směrem k ní. Lisa o krok couvla. Měla pocit, že ji žena nezastřelila jen proto, že nechtěla způsobit hluk. Až na krátký výkřik se zbavila stráží před dveřmi zcela bezhlesně, použitím své dýky.

Dýky, kterou vražedkyně stále ještě svírala v druhé ruce.

Možná by Lisa byla ve větším bezpečí, kdyby zůstala na balkoně a nechala po sobě tu ženu střílet jako po kachně na střelnici. Možná by sem zvuk palby včas přilákal další. Dobrovolně se přiblížila k té

vetřelkyni na dosah ostří. To bylo pošetilé. Jenže jí úsudek zatemnila panika. Příkaz člověka, který na vás míří pistolí, se těžko odmítá.

„Je to Xerum 525 v trezoru?“ řekla žena.

Lisa zlomek vteřiny zvažovala odpověď. Pravdu, nebo lež? Neměla moc na vybranou. „Vzala ho Anna,“ odpověděla. Neurčitě mávla ke dveřím.

„Kam?“

Vzpomněla si na Painterovu dřívější lekci, poté, co je zajali. Buďte nepostradatelná. Buďte užitečná. „Neznám hrad dost na to, abych to dokázala popsat, ale vím, jak se tam dostat. Já… můžu vás tam odvést.“ Lise se zachvěl hlas. Potřebovala být podstatně přesvědčivější. Existoval snad nějaký lepší způsob, jak toho dosáhnout, než vyjednáváním, jako kdyby její lež měla vysokou hodnotu? „Ale dovedu vás tam, jedině když mi slíbíte, že mi pak pomůžete utéct.“

Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.

Skočí na to ta žena? Byla fantasticky krásná: štíhlá, s hladkou pletí a plnými rty, ale v ledově modrých očích se jí leskla chladná vypočítavost a inteligence.

Děsila Lisu tak, že nebyla schopná přemýšlet.

Na té ženě bylo něco nepřirozeného.

„Tak mi ukažte cestu,“ řekla žena a zasunula si pistoli do pouzdra. Dýku si nechala v ruce.

Lisa by dávala přednost tomu, kdyby to ta žena udělala obráceně.

Dýka namířila ke dveřím.

Lisa měla jít jako první. Vyrazila obloukem ke dveřím, aby mezi ní a tou ženou ponechala určitou vzdálenost. Třeba se bude moci pokusit o útěk v chodbách. V tom spočívala její jediná naděje. Bude si muset dávat pozor na příhodný okamžik – na nějaké odvedení pozornosti, na momentální zaváhání, a pak vyběhnout, jako kdyby jí hořelo za patami.

Závan vzduchu a zachvění plamenů v krbu představovaly jediná varování.

Lisa se otočila – a ta žena už byla krok od ní. Běžela ladně a zcela neslyšně. Byla neuvěřitelně rychlá. Jejich oči se setkaly. Lise v tom okamžiku došlo, že jí ta žena ani na chvilku neuvěřila.

Byla to past, která měla za cíl oslabit Lisinu ostražitost.

Bude to její poslední chyba.

Svět okamžitě zamrzl v odlesku japonského stříbra, namířeného

přímo na Lisino srdce.

9.30
WEWELSBURG, NĚMECKO

Gray zaparkoval BMW vedle modrého turistického autobusu. Velký německý autobus zakryl jejich sedan před pohledem ze silnice. Klenutá vstupní brána do hradu se tyčila přímo před nimi.

„Zůstaňte ve voze," přikázal Gray ostatním. Otočil se. „Vy taky, mladá dámo."

Fiona učinila nějaké nejasné gesto, ale pásy si nerozepnula.

„Monku, vlez si za volant a nevypínej motor."

„Jasně."

Ryan na něj hleděl vykulenýma očima. „*Was ist los?*"

„Nic není *los,*" odvětil Monk. „Ale pro jistotu moc nevystrkujte hlavu."

Gray otevřel dveře. Ihned se do něj opřel poryv deště, který narazil i do vedlejšího autobusu s takovou silou, že to znělo jako dávka ze samopalu. V dálce zaduněl hrom.

„Ryane, můžu si půjčit váš deštník?"

Mladík přikývl a podal mu jej.

Gray vylezl ven. Otevřel deštník a rychle se přesunul na opačnou stranu autobusu. Zaujal místo vedle zadních dveří, v úkrytu před deštěm. Doufal, že vypadá jako jeden ze zaměstnanců turistické kanceláře. Chránil se deštníkem a nespouštěl oči z příjezdové cesty.

Z šera za poslední zatáčkou se vynořily reflektory.

O chvilku později se objevil bílý dvousedadlový kabriolet. Vklouzl na parkoviště a minul je, aniž by zpomalil. Gray sledoval, jak zadní světla mizí v dešti a míří k několika domkům, které se přimykaly k hradu Wewelsburg. Vzápětí vůz zajel za roh.

Gray počkal plných pět minut, obešel zadní část autobusu a dal Monkovi znamení, že je čistý vzduch. Monk vypnul motor. Gray, konečně uklidněný tím, že se mercedes nevrací, dal znamení ostatním, aby vystoupili z auta.

„Jste takhle paranoidní už dlouho?" utrousila Fiona, když jej míjela cestou k bráně.

„To není paranoia, když se vás opravdu pokoušejí dostat," zavolal

za ní Monk. Otočil se ke Grayovi. „Opravdu se nás pokoušejí dostat?“

Gray hleděl do bouřky. Neměl rád shody okolností, ale nemohl se zastavit jen proto, že ho něco poplašilo. „Drž se u Fiony a Ryana. Promluvíme si s ředitelem, vezmeme si kopii Hugova dopisu dceři a vypadneme odtud.“

Monk si změřil pohledem ohromnou věž nad sebou. Po šedivých kamenech stékala voda ze zelených okapů. Jen v několika přízemních oknech se svítilo. Ve zbytku mohutné budovy nebylo vidět žádné známky života a hrad vyzařoval tísnivou atmosféru.

„Jen abychom si to ujasnili,“ zabručel. „Uvidím jedinýho zatracenýho Batmana a mizím odsud.“

13.51
HIMÁLAJ

Lisa viděla, jak se ostří dýky blíží k jejímu srdci. Všechno se to semlelo ve zlomku vteřiny. Čas se protáhl a zpomalil. Tak takhle tedy zemře.

Vzápětí ticho roztříštilo cinknutí skla… následované tichým prásknutím výstřelu, který zněl, jako kdyby přicházel z ohromné dálky. Hrdlo vražedkyně zalila fontána krve a úlomků kostí. Hlava ženě odlétla nazad.

I tak ale její paže pokračovala ve smrtícím výpadu.

Dýka zasáhla Lisu do hrudi, pronikla kůží a zastavila se o hrudní kost. Úderu ale chyběla veškerá síla a dýka vzápětí vypadla z ochablých prstů. Zápěstí umírající ruky ji srazilo dolů, než mohla způsobit vážnější poškození.

Lisa se odpotácela dozadu, náhle vytržená z moci čar.

Japonská ocel se piruetou snesla k zemi a narazila na kamennou podlahu se zvukem perfektně vyladěného zvonu. Tělo vražedkyně ji následovalo.

Lisa ustoupila. Nevěřila vlastním smyslům a byla jako omámená.

Ozvalo se další zacinkání skla.

Dolehla k ní nějaká slova.

„Jste v pořádku? Liso…“

Vzhlédla. Na druhou stranu knihovny, k jedinému oknu v místnosti. Předtím bylo zamrzlé a zamlžené, ale nyní se vysypalo pod úderem

pažby pušky. V otvoru se objevil obličej, rámovaný skleněnými střepy.

Painter.

Za ním zuřila bouře, která vířila sněhem a ledovou tříští. Z oblohy klesalo něco velkého, těžkého a tmavého. Vrtulník. Z něj viselo lano a pásy.

Pod Lisou se podlomila kolena.

„Hned jsme u vás," slíbil Painter.

O pět minut později se Painter skláněl nad mrtvolou vražedkyně. Druhý sabotér. Anna klečela u těla a prohledávala je. Lisa seděla stranou u krbu se svlečeným svetrem a rozepnutou košilí, takže bylo vidět její podprsenku a krvavou ránu pod ní. S Guntherovou pomocí si už vyčistila zranění a nyní je stahovala několika motýlkovými náplastmi. Měla štěstí. Drát z podprsenky částečně zablokoval ránu dýkou, takže ocel nemohla proniknout hlouběji a ohrozit ji na životě. A pak že jsou podprsenky k ničemu.

„Žádné dokumenty, nic, co by odhalovalo její totožnost," řekla Anna a otočila se k nim. Zastavila se pohledem na Painterovi. „Potřebovali jsme ji živou."

Neměl žádnou omluvu. „Mířil jsem jí na rameno."

Zklamaně zavrtěl hlavou. Po sestupu z vrtulníku ho přepadl záchvat závratě, ale neměli času nazbyt – sotva sem stihli přiletět z opačné strany hory. Pěšky přes celý hrad by to nikdy nezvládli. Vrtulník představoval jedinou šanci. Přeletěli s ním vrchol hory a spustili Paintera dolů po laně.

Anna neuměla zacházet se zbraněmi a Gunther musel pilotovat stroj.

Zbýval tedy jedině Painter.

Přes závrať a rozmazané vidění tak Painter slanil k oknu a zamířil, jak nejlépe mohl. Když spatřil, jak se ta žena žene proti Lise s pozvednutou dýkou, musel bezodkladně jednat.

A tak vypálil.

I když je to mohlo stát všechno – včetně informace o tom, kdo tahal za nitky a stál za oběma sabotéry –, Painter své volby nelitoval. Viděl hrůzu na Lisině tváři. Závrať nezávrať, prostě stiskl spoušť. Ještě teď mu v hlavě bušila bolest. K ní se přidala nová obava.

Co kdyby zasáhl Lisu? Za jak dlouho se stane spíš přítěží než přínosem? Odsunul toto pomyšlení stranou.

Když lomíš rukama, nemůžeš si pořádně vyhrnout rukávy.

„A co nějaká zvláštní znamení?“ zeptal se Painter, připravený pokračovat v zápasu.

„Jen tohle.“ Anna otočila ženino zápěstí a odhalila hřbet ruky. „Poznáváte to?“

Na dokonale bílé kůži se skvělo černé tetování. Čtyři propojené smyčky.

„Vypadá to keltsky, ale nic mi to neříká.“

„Mně taky ne.“ Anna pustila ženinu ruku a narovnala se.

Painter si všiml ještě něčeho a poklekl, aby se podíval zblízka. Znovu otočil ještě teplou ruku vražedkyně. Na malíčku jí chyběl nehet a nehtové lůžko měla zjizvené. Drobná chybička, ale významná.

Anna od něj vzala její ruku. Přejela prstem po nehtovém lůžku. „Je suché…“ Mezi obočím se jí zformovala svislá rýha. Jejich oči se střetly.

„Znamená to, co si myslím, že to znamená?“ zeptal se.

Anna pohlédla ženě do tváře. „Musela bych podrobně prozkoumat její sítnici, jestli nemá petechie kolem optického nervu, abych si byla jistá.“

Painter žádný další důkaz nepotřeboval. Viděl, jak bleskurychle se vražedkyně pohybovala po místnosti – s tak nadpřirozenou hbitostí se normální člověk přesunovat nemohl. „Je jednou ze *Sonnekönige*.“

Připojila se k nim Lisa s Guntherem.

„Ale ne jednou z našich,“ řekla Anna. „Na to je příliš mladá. Příliš dokonalá. Ať už ji stvořil kdokoliv, použil naše nejnovější techniky, které jsme vybrousili v posledních desetiletích na modelech in vitro. Oni je přenesli na lidské subjekty.“

„Nemohl je někdo vytvořit tady, za vašimi zády… po pracovní době?“

Anna zavrtěla hlavou. „K aktivaci Zvonu je třeba ohromné množství energie. To bychom věděli.“

„Pak to znamená jedinou věc.“

„Vytvořili ji někde jinde.“ Anna si stoupla. „Ještě někdo má provozuschopný Zvon.“

Painter zůstal klečet a prohlížel si nehet a tetování. „A ten někdo nás hodlá odstavit,“ zahučel.

V místnosti se rozhostilo ticho.

V něm Painter postřehl tichounké cinknutí, sotva slyšitelné. Vycházelo od té ženy. Uvědomil si, že už ho několikrát slyšel, ale v okolním ruchu a spekulacích si ho nevšímal.

Vyhrnul rukáv ženiny bundy.

Na zápěstí měla digitální hodinky se silným koženým páskem o šířce plných pěti centimetrů. Painter si prohlédl jejich červený displej. Obíhala tu holografická ručička, která odpočítávala vteřiny. Do šera zářila digitální čísla.

01:32

S každým pohybem ručičky ubývaly sekundy.

Něco přes minutu.

Painter hodinky sundal a podíval se do nitra pásku. Dva stříbrné senzory, snímající srdeční tep. A někde uvnitř hodinek musel být miniaturní vysílač.

„Co to děláte?“ zeptala se Anna.

„Prohledala jste ji, jestli na sobě nemá nějaké výbušniny?“

„Je čistá,“ odvětila Anna. „Proč?“

Painter se postavil a rychle vysvětloval. „Je napojená na srdeční monitor. Když se jí zastavil tep, spustil se vysílač.“ Podíval se na hodinky, které držel v ruce. „Tohle je jen časovací zařízení.“

Podržel jim je před očima.

01:05

„Klaus a tahle žena měli bůhvíjak dlouho přístup k vašemu vybavení. To je plno času na to, aby se zabezpečili proti všem eventualitám.“ Painter pozvedl hodinky. „Něco mi říká, že bychom tu neměli být, až ten odpočet skončí.“

Ozvalo se slabé cinknutí, jak ručička zahájila poslední oběh.

00:59

„Musíme odtud vypadnout. Hned!“

10. kapitola

ČERNÝ CAMELOT

9.32
WEWELSBURG, NĚMECKO

„Jednotky SS byly zřízeny jako osobní stráž Adolfa Hiltera," říkal právě francouzsky průvodce, který vedl skupinu promoklých turistů centrem zdejšího muzea. „SS je vlastně odvozeno od německého slova *Schutzel-staffel,* což znamená ‚strážní jednotka'. Teprve později se z nich stal Himmlerův Černý řád."

Gray ustoupil stranou a skupina ho míjela. Zatímco čekal na ředitele muzea, zaslechl dost informací z prohlídky, aby si udělal obrázek o historii hradu. Himmler si ho pronajal za pouhou jednu říšskou marku a pak utratil čtvrt miliardy na přestavbu hradu do podoby svého soukromého Camelotu. To byla nízká cena v porovnání s množstvím lidské krve a utrpení, na které rekonstrukce přišla.

Gray stál vedle vitríny s pruhovaným vězeňským stejnokrojem z koncentračního tábora Niederhagen.

Za zdmi duněl hrom, který otřásal starými okenními tabulkami.

Jak se skupina vzdalovala, průvodcův hlas slábl a byl nahrazen rozhovory několika dalších návštěvníků, kteří tu hledali útočiště před bouřkou.

Monk stál opodál s Fionou. Ryan odešel pro ředitele. Monk si prohlížel jeden z neblaze proslulých prstenů s umrlčí lebkou, určený pro důstojníky SS. Byl pokrytý runami, které obklopovaly lebku se zkříženými hnáty. Hrůzné umělecké dílo, překypující symbolikou a mocí.

V dalších vitrínách na malé chodbě se nacházely miniaturní modely, fotografie z každodenního života, výbava SS a dokonce i

podivná konvička na čaj, která patřila Himmlerovi. Zdobila ji runa ve tvaru slunce.

„Ředitel už jde," řekl Monk a přistoupil ke Grayovi. Kývl na podsaditého muže, který vyšel ze soukromých dveří. Doprovázel ho Ryan.

Mohlo mu být něco přes padesát let, měl prošedivělé vlasy a pomačkaný černý oblek. Když k nim přicházel, sundal si z očí brýle a napřáhl ruku ke Grayovi.

„Doktor Dieter Ulmstrom," představil se. „Ředitel Historisches Museum des Hochstifts Paderborn. *Willkommen.*"

Jeho otrávený výraz jasně ukazoval, že přivítání není myšleno vážně.

Pokračoval: „Tady mladý Ryan mi vysvětlil, že jste se přišli zeptat na nějaké runy, které jste objevili ve staré knize. Fascinující."

Pořád ovšem vypadal spíš mrzutě než fascinovaně.

„Nezdržíme vás dlouho," ujistil ho Gray. „Jen jsme se chtěli zeptat na jednu konkrétní runu a její význam."

„Jistě. Jestli musí ředitel muzea na Wewelsburgu něco opravdu ovládat, jsou to právě runy."

Gray pokynul Fioně, aby mu podala Darwinovu bibli. Už ji držela v ruce.

Gray otevřel zadní desky a ukázal řediteli runu.

Doktor Ulmstrom si s našpulenými rty znovu nasadil brýle a podíval se na symbol, který načrtl před mnoha desetiletími Hugo Hirszfeld.

„Mohu se podívat na tu knihu, *bitte!*"

Po chvilkovém zaváhání Gray přikývl.

Ředitel prolistoval stránky a zastavil se u dalších runových nápisů uvnitř. „Bible… Jak podivné…"

„Ten symbol vzadu," připomněl mu Gray.

„Zajisté. Jde o runu *Mensch.*"

„*Mensch*“ zopakoval Gray. „Myslíte jako ten německý výraz pro člověka?“

„*Ja.* Všimněte si toho tvaru. Připomíná figurku bez hlavy.“ Ředitel se vrátil k předchozím stránkám. „Ryanův pradědeček se zřejmě silně zaměřoval na symboly spojené s Všeotcem.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Gray.

Ulmstrom ukázal na jeden náčrt na stránkách bible.

„Tohle je runa písmene *k,*“ vysvětlil. „Také se jí v anglosaských jazycích říká *cen.* Jde o starší runové označení člověka jen se dvěma pozvednutými pažemi. A tady na té stránce máme její zrcadlový obraz.“ Obrátil několik listů a ukázal na další symbol.

„Tyto dvě runy jsou tak trochu jako dvě strany téže mince. Jin a jang. Mužský a ženský princip. Světlo a tma.“

Gray přikývl. Připomnělo mu to jeho debatu s Ang Geluem, když u něj studoval. Všechny společnosti přitahuje taková dualita. Tato vzpomínka prohloubila jeho starost o Paintera Crowa. Zatím se ještě nikdo z Nepálu neozval.

Monk změnil směr hovoru. „Co mají všechny tyhle runy společného s Všeotcem?“

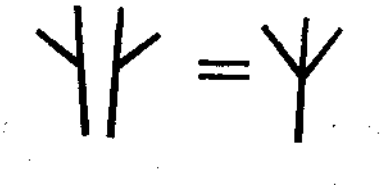
„Všechny tři jsou symbolicky propojené. Ta velká runa, *Mensch*, prý často představuje severského boha Thora, tvůrce života ve vyšším

stavu bytí, o který všichni usilujeme.“

Gray se zamyslel a představil si všechny runy vedle sebe. „A ty dvě předcházející tvoří dvě poloviny runy *Mensch.*“

„He?“ zamručel Monk.

„Takhle,“ pochopila to Fiona a jala se črtat prstem do vrstvy prachu na vitríně. „Když dáte obě runy se dvěma pažemi k sobě, vznikne *Mensch.* Jako ve skládačce.“

„*Sehr gut,*“ řekl ředitel a poklepal na první dvě runy. „Tyhle reprezentují normální lidi – v jejich dualitě –, kteří dohromady vytvářejí Všeotce, nadpřirozenou bytost.“ Ulmstrom vrátil bibli Grayovi a zavrtěl hlavou. „Rozhodně to vypadá, že jimi byl Ryanův pradědeček posedlý.“

Gray hleděl na symbol na zadní předsádce knihy. „Ryane, Hugo byl biolog, že ano?“

Ryan sebou trhl. Zdálo se, že ho tohle všechno děsí. „*Ja.* Stejně jako prateta Tola.“

Gray pomalu přikývl. Nacisté se neustále zajímali o mytologii kolem nadčlověka, onoho Všeotce, který údajně položil základ árijské rase. Jsou však všechny ty čmáranice jen vyjádřením Hugovy víry v nacistické dogma? To si Gray nemyslel. Vzpomněl si na Ryanův popis Hugových poznámek, na vědcovo rostoucí znechucení a deziluzi – a nakonec na onu tajemnou zprávu dceři, v níž naznačoval existenci tajemství, jež je *příliš krásné na to, aby se nechalo zahynout, a příliš obludné na to, aby se vypustilo do světa.*

Vzkaz jednoho biologa druhému.

Cítil, že to všechno do sebe zapadá: runy, Všeotec a nějaký dávno opuštěný výzkum. Ať už se jednalo o jakékoliv tajemství, někdo byl pro ně ještě dnes ochoten zabíjet.

Ulmstrom pokračoval: „Runa *Mensch* nacisty přitahovala ještě z jednoho důvodu. Dokonce ji přejmenovali na *leben-rune.*“

„Runu života?“ zeptal se Gray a probral se ze zamyšlení.

„*Ja.* Používali ji k označení programu *Lebensborn.*“

„Co to je?“ chtěl vědět Monk.

Odpověděl Gray. „Nacistický program plození dětí. Farem na produkci více plavovlasých, modrookých potomků.“

Ředitel přikývl. „Ale stejně jako dualita runy *k* i *leben-rune* má svůj zrcadlový obraz.“ Pokynul Grayovi, aby obrátil bibli i se symbolem vzhůru nohama. „Takto se z *leben-rune* stává pravý opak. *Toten-rune.*“

Monk se zamračil na Graye.

Ten přeložil: „Runa smrti.“

13.37
HIMÁLAJ

Pokračovalo odpočítávání.

0:55

Painter stál s náramkovými hodinkami mrtvé vražedkyně v ruce. „Pěšky to nemůžeme stihnout. Tak před oblastí výbuchu nikdy neutečeme.“

„Jak tedy…?“ zeptala se Anna.

„Vrtulníkem,“ odvětil Painter a ukázal k okénku. Vrtulník A-Star, kterým se sem dopravili, pořád stál před hradem s teplým motorem.

„Musíme varovat ostatní.“ Anna zamířila k telefonu, aby spustila poplach.

„*Keine Zeit,*“ vyštěkl Gunther a zastavil ji.

Sňal si z ramene zbraň, ruský A-91 Bullpup. Druhou rukou vytrhl zpoza opasku granátový náboj a zasunul jej do čtyřicetimilimetrového odpalovacího zařízení pušky.

„*Hier!*“ Dlouhými kroky přešel k Annině masivnímu stolu. „*Schnell!*“

Namířil zbraň na zamřížované okno.

Painter popadl Lisu za ruku a vyběhl do úkrytu. Anna se držela těsně za nimi. Gunther počkal, až se dostanou dostatečně blízko ke stolu, a pak vypálil. Ze zbraně vyšlehl proud plynu.

Všichni skočili za stůl.

Gunther popadl svou sestru za pas a strhl ji k zemi, přičemž ji chránil vlastním tělem. Zaduněla ohlušující detonace granátu. Painter

cítil, jak mu praská v uších. Lisa si je zakryla dlaněmi. Tlaková vlna odsunula těžký stůl o plných třicet centimetrů. Do jeho přední části narážely kusy skály a skla. Převalil se přes ně mrak prachu a kouře.

Gunther postavil Annu na nohy. Neztráceli čas mluvením. Na opačném konci knihovny zel do stěny zubatý otvor. Po podlaze se válely roztroušené knihy, roztrhané a v plamenech.

Vyběhli k východu.

Helikoptéra stála za skalním převisem. Dobrých čtyřicet metrů. Klopýtali přes kamennou suť a pospíchali k ní.

Painter stále svíral v ruce časovací zařízení. Podíval se na ně až u vrtulníku. Gunther k němu dorazil jako první a trhnutím otevřel zadní dveře. Painter pomohl Anně a Lise nastoupit a vzápětí naskočil za nimi.

Gunther už seděl na místě pilota. Všichni si připjali pásy. Painter se znovu podíval na displej. Ne že by to něčemu pomohlo. Buď se jim podaří odletět včas, nebo nikoliv.

Zíral na digitální čísla. V hlavě mu bušila bolest, která ho bodala do očí. Sotva ty číslice dokázal přečíst.

00:09

Už nezbývá skoro žádný čas.

Gunther nastartoval. Motor se řevem naskočil. Painter vzhlédl. Vrtule se začaly roztáčet… pomalu, příliš pomalu. Podíval se postranním okénkem. Helikoptéra spočívala na vrcholu příkré, zasněžené stráně, pokryté čerstvou vrstvou sněhu ze včerejší bouře. Po obloze se honily mraky a v údolích a na útesech se převaloval mlžný opar.

Gunther na předním sedadle tiše zaklel. Vrtulník se odmítal vznést do řídkého vzduchu, dokud horní vrtule nedosáhne potřebné rychlosti.

00:03

To nemůžou stihnout.

Painter se natáhl po Lisině ruce.

Pevně ji sevřel – a náhle se celý svět nadzvedl, aby vzápětí dosedl zase zpátky. Ozvalo se vzdálené duté zahřmění. Všichni zatajili dech a čekali, až je výbuch smete z hory dolů. Nic dalšího se ale nestalo. Třeba to nakonec nebude tak špatné.

Pak se utrhla římsa, na které seděli. Stroj začal sjíždět ze svahu. Nad hlavou se bezmocně otáčely vrtule. Celý sněhový krunýř se dal do pohybu a klouzal dolů, jako kdyby ho hora shazovala z ramen. Helikoptéra ujížděla s ním.

Mířili k okraji srázu, přes který už přepadával vířící sníh.

Země se znovu otřásla… Další exploze.

Vrtulník nadskočil, ale odmítal se vznést.

Gunther zápasil s ovládáním.

Už byli skoro na okraji srázu. I přes řev motoru helikoptéry slyšeli padající kusy sněhu, které burácely jako vozy formule.

Lisa se přitiskla k Painterovi a na ruce, kterou svírala Painterovy prsty, jí zbělaly klouby. Anna po jejím druhém boku seděla rovně jako pravítko a pohled upírala přímo před sebe.

Gunther vepředu ztichl jako smrt, když je sněhová lavina strhla přes okraj srázu.

Naklonili se ke straně. Kolem nich i za nimi padal další sníh. Rychle se řítili dolů. Stroj se kymácel a kolébal. Všude kolem nich ubíhaly skály.

Nikdo ani nedutal. Vrtule řičely za ně za všechny.

V následující vteřině stroj našel oporu ve vzduchu. S trhnutím, které nebylo o nic silnější, než když zastavuje výtah, se vrtulník ustálil. Gunther u ovládání zabručel. Pomaličku, pomalu začali nabírat výšku.

Nad nimi se přes okraj srázu svezl zbytek laviny.

Helikoptéra vystoupala dost na to, aby si mohli prohlédnout škody. Ze všech oken hradu se valil dým. Přední bránu vyrazila síla exploze. Na druhé straně hory stoupal k nebi silný sloup kouře, pocházející z přistávací plochy vrtulníků.

Anna se nahrbila a položila dlaně na postranní okénko. „Bylo tam skoro sto padesát mužů a žen.“

„Třeba se někteří dostali ven,“ pronesla Lisa dutě.

Nikde neviděli žádný pohyb.

Jen kouř.

Anna ukázala k hradu. „*Wir sollten suchen…*“

Nemělo ale proběhnout žádné pátrání ani žádná záchrana.

Nikdy.

Ze všech oken vyšlehlo jako blesk oslepující bílé světlo. Z druhé strany hory vyrostl oslnivý oblouk. Žádný hluk. Jako tepelný blesk. Vpálil se jim do sítnic a zbavil je zraku.

Oslepený Painter cítil, že se vrtulník zvedá vzhůru, jak Gunther zatáhl za páku. Ozval se první zvuk – mohutné a drásavé burácení. Nemožně hlasité. Nejen lavina. Znělo to jako skřípění samotných tektonických desek.

Helikoptéra se ve vzduchu zachvěla jako komár ve vzdušném víru.

Pomalu a bolestně se jim vracel zrak.

Painter přitiskl tvář k okénku a zíral dolů.

„Můj bože…," vydechl ohromeně.

Většinu výhledu zaclonil prach, ale ani ten nedokázal plně zakrýt rozsah destrukce. Celý bok hory se propadl do sebe. Žulový převis nad hradem se zhroutil, jako kdyby vše pod ním – hrad a podstatná část hory – jednoduše zmizelo.

„*Unmoglich,*" zamumlala užasle Anna.

„Co?"

„Taková anihilace… to musela být ZPE bomba." Pohled jí ztvrdl.

Painter čekal, až to vysvětlí.

Namáhavě se nadechla. „ZPE: Zero point energy. Energie nulového bodu. Einsteinovy rovnice stály v pozadí první jaderné bomby, která se napojila na energii pár atomů uranu. To ale není nic ve srovnání s potenciální energií, ukrytou v Planckových kvantových teoriích. Takové bomby se dokáží napojit přímo na energii pocházející z velkého třesku."

V kabině se rozhostilo ticho.

Anna potřásla hlavou. „Experimenty se zdrojem paliva Zvonu – Xerem 525 – naznačily možné využití energie nulového bodu jako zbraně. Tento směr výzkumu jsme ale nikdy nesledovali."

„Někdo ovšem ano," poznamenal Painter. Představil si mrtvou plavovlasou vražedkyni.

Anna se k němu obrátila a ve tváři se jí zračila naprostá hrůza a odhodlání. „Musíme je zastavit."

„Jenže koho? Kdo to je?"

Lisa se pohnula. „Myslím, že to zanedlouho zjistíme." Ukázala na pravou stranu vrtulníku. Zpoza sousedního vrcholu vyletěly tři helikoptéry s krycím bílým zbarvením, díky němuž nebyly proti zasněženým horám téměř vidět. Rozptýlily se a vyrazily k osamělému A-Staru.

Painter věděl o leteckých bitvách dost na to, aby jejich manévr poznal.

Útočná formace.

9.32
WEWELSBURG, NĚMECKO

„Severní věž je tímhle směrem," řekl doktor Ulmstrom.

Ředitel muzea odvedl Graye, Monka a Fionu zadním východem z hlavní síně. Ryan je opustil před malou chvilkou se štíhlou ženou v tvídovém obleku – místní archivářkou. Hodlali udělat kopie dopisu Huga Hirszfelda a všech ostatních dokumentů, které souvisely s výzkumem jeho pradědečka. Gray cítil, že má některé odpovědi na dosah, ale potřeboval více informací.

Proto souhlasil s tím, že je ředitel osobně provede Himmlerovým hradem. Právě zde začínalo Hugovo napojení na nacisty. Gray měl pocit, že má-li se pohnout kupředu, bude třeba co nejširší základny faktů – a kdo mu ji mohl poskytnout lépe než kurátor muzea?

„Abyste plně pochopili nacisty," vykládal Ulmstrom a kráčel v čele jejich skupinky, „musíte je přestat považovat za politickou stranu. Nazývali se sice Nazionalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Národně socialistická německá dělnická strana –, ale ve skutečnosti se jednalo spíše o kult."

„O kult?" zopakoval Gray.

„Měli všechny znaky kultu. Duchovního vůdce, o jehož slovech se nesmělo pochybovat, učedníky, kteří nosili stejné šaty, tajné rituály a krvavé přísahy a také – což je nejdůležitější – si vytvořili mocný totem, který mohli uctívat. *Hakenkreuz.* Hákový kříž, kterému se také říká svastika. Symbol, jenž nahrazoval krucifix a Davidovu hvězdu."

„Jako hari krišnové na steroidech," zahučel Monk.

„Nežertujte. Nacisté dobře chápali vrozenou moc myšlenek. Moc, která přesahuje sílu pušek i raket. S její pomocí si podmanili celý národ."

Venku vyšlehl blesk, který na okamžik osvětlil síň za nimi. V patách mu následoval dunivý hrom, jenž rozechvěl jejich útroby. Světla zablikala.

Všichni se zastavili.

„Jeden pištící netopýr," zašeptal Monk, „Stačí úplně malinký…"

Světla zaplála jasněji a ustálila se. Pokračovali kupředu. Krátká síň končila zamřížovanými, prosklenými dveřmi, za nimiž se nacházela větší místnost.

„*Obergruppenfuhrersaal.*" Ulmstrom vytáhl těžký svazek klíčů a

odemkl dveře. „Vnitřní svatyně hradu. Sem normální návštěvníky nevodíme, ale myslím, že byste ji mohli ocenit.“

Podržel jim otevřené dveře.

Vkročili dovnitř. Do řady oken po obvodu kruhové místnosti narážely proudy deště.

„Himmler tuhle místnost vybudoval tak, aby připomínala Camelot krále Artuše. Dokonce sem doprostřed umístil masivní dubový kulatý stůl a scházel se tu se svými dvanácti vedoucími důstojníky Černého řádu.“

„Co je ten Černý řád?“ zeptal se Monk.

„Jiné označení Himmlerových jednotek SS. Přesněji ale označení *Schwarze Auftrag* – Černý řád – náleželo jen Himmlerovu nejužšímu kruhu, tajné kabale, která vyrůstala z okultní společnosti Thule.“

Gray zpozorněl. Opět společnost Thule. Himmler byl jejím členem, stejně jako Ryanův pradědeček. Přemítal nad tou shodou. Úzký kruh okultistů a vědců, kteří věřili, že kdysi světu vládla nějaká nadřazená rasa – a že se opět chopí vlády.

Ředitel pokračoval ve výkladu. „Himmler věřil, že tato místnost a věž představují spirituální a geografický střed nového árijského světa.“

„Proč právě tahle věž?“ zeptal se Gray.

Ulmstrom pokrčil rameny a přešel do středu místnosti. „V této oblasti kdysi Teutoni porazili Římany v klíčové bitvě německých dějin.“

Gray už slyšel podobný příběh od Ryanova otce.

„Těch důvodů ale může být daleko více. Vyskytuje se tu plno legend. Nedaleko stojí dávný kruh prehistorických monolitů, něco jako Stonehenge, který se nazývá Externsteine. Podle některých pod nimi leží kořeny světového stromu Vikingů, Yggdrasilu. A samozřejmě tu také byly čarodějnice.“

„Ty, které tu upálili,“ poznamenal Gray.

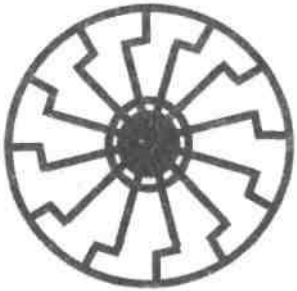
„Himmler věřil, a možná se ani nemýlil, že ty ženy zemřely, protože vyznávaly pohanská náboženství a praktikovaly severské obřady a rituály. V jeho očích jejich krev, prolitá na tomto hradě, posvětila místní půdu.“

„Takže agenti realitek nakonec mají přece jen pravdu,“ zamumlal Monk. „Tři hlavní faktory jsou umístění, umístění a umístění.“

Ulmstrom se zakabonil, ale pokračoval. „Ať už tím důvodem bylo cokoliv, zde vidíte konečný účel Wewelsburgu.“ Ukázal na podlahu.

Zelené dlaždice vytvářely na pozadí bílých jakýsi vzor. Připomínal

slunce, vyzařující dvanáct blesků.

„*Schwarze Sonne.* Černé slunce.“ Ulmstrom přešel po jeho obvodu. „I tento symbol má kořeny v mnoha mýtech. Pro nacisty ale představoval zemi, z níž pocházel Všeotec. Zemi známou pod mnoha jmény. Thule, Hyperborea, Agartha. Nakonec tento symbol reprezentova’ slunce, pod nímž se znovu zrodí čistá árijská rasa.“

„Tím jsme se vrátili k Všeotci,“ řekl Gray a v duchu si představil runu *Mensch.*

„Šlo o hlavní cíl nacistů…, nebo alespoň Himmlera a jeho Černého řádu. Vrátit Němcům zpátky jejich božské postavení. Proto si Himmler pro svůj Černý řád zvolil právě tento symbol.“

Gray začínal tušit, jakým výzkumem se Hugo mohl zabývat. Biolog s kořeny na Wewelsburgu. Nemohl se účastnit nějaké pokřivené verze projektu *Lebensborn,* nějakého typu eugenického programu? Proč by ale dnes někdo kvůli něčemu takovému zabíjel? Co Hugo objevil tak závažného, že to považoval za nutné držet v tajnosti a zakódovat to do rodinných knih?

Gray si vzpomněl na Ryanovu citaci pradědečkova dopisu své dceři, který napsal krátce před smrtí. Zmínil se v něm o tajemství, které je *příliš krásné na to, aby se nechalo zahynout, a příliš obludné na to, abychom je vypustili do světa.* Na co přišel? Co chtěl utajit před svými nacistickými nadřízenými?

Znovu vyšlehl blesk, jehož světlo dopadlo do místnosti všemi okny. Symbol Černého slunce na podlaze zazářil. Elektrická světla opět zablikala, když hradem otřáslo burácení hromu. Tohle není ideální stanoviště v elektrické bouři.

Jako na potvrzení této myšlenky světla pohasla – a vzápětí

potemněla úplně.

Výpadek proudu.

I tak sem okny dopadal dostatek světla, aby viděli.

V dálce se ozvaly nějaké výkřiky.

O něco blíže klapnutí dveří.

Oči všech se stočily ke vchodu.

Dveře do místnosti se přibouchly. Gray sáhl po pažbě pistole, kterou měl v pouzdře pod svetrem.

„Bezpečnostní opatření," ujistil je Ulmstrom. „Není se čeho bát. Za chvilku by měly naskočit záložní generátory…"

Světla zablikala a znovu se rozzářila.

Ulmstrom přikývl. „A je to. *Es tut mir leid,*" omluvil se. „Tudy."

Odvedl je zpátky bezpečnostními dveřmi, ale místo toho, aby zamířili k hlavní síni, pustili se k postrannímu schodišti. Prohlídka zjevně ještě neskončila.

„Myslím, že následující místnost by vás mohla mimořádně zajímat, protože v ní spatříte zobrazenou runu *Mensch* z té bible."

Síní k nim dolehly rychle se blížící kroky.

Gray se otočil a uvědomil si, že má dlaň stále položenou na pažbě pistole. Jednalo se ovšem o zbytečnou opatrnost. Spěchal k nim Ryan s naditou manilovou obálkou v ruce.

Připojil se k nim, mírně udýchaný. Oči mu jezdily sem a tam – výpadek proudu ho zjevně vylekal. „*Ich glaube…*" Odkašlal si. „Mám všechny papíry, včetně pradědečkova dopisu mé pratetě Tole."

Monk od něj vzal obálku. „A teď odtud můžeme zmizet."

Možná by měli. Gray pohlédl na doktora Ulmstroma, který stál nad schodištěm, vedoucím dolů.

Kurátor k nim pokročil. „Jestli pospícháte…"

„Ne, *bitte.* Co jste to říkal o runě *Mensch?.*" Bylo by pošetilé odcházet, aniž by zjistili vše, co se dá.

Ulmstrom pozvedl ruku a ukázal na schody. „Pod schodištěm se nachází jediná místnost v celém hradě, kde můžete spatřit runu *Mensch.* Její přítomnost samozřejmě dává smysl, když uvážíme…"

„Co když uvážíme?"

Ulmstrom si povzdychl a podíval se na hodinky. „Pojďte. Stejně to musím vyřídit rychle." Otočil se a vykročil po schodech dolů.

Gray pokynul Fioně a Ryanovi, aby ho následovali. Monk po něm loupl očima. „Strašidelný hrad…, je čas vypadnout."

Gray chápal Monkovo svrbění co nejrychleji odejít. I on to cítil.

Nejprve ten falešný poplach s mercedesem, pak výpadek proudu. Zatím se ale nic nepřihodilo. A Grayovi se pranic nelíbilo, že by si měl nechat ujít příležitost zjistit víc o té runě a její historii.

Ke Grayovi dolehl Ulmstromův hlas. Ostatní už dorazili dolů. „Tato komnata se nachází přímo pod *Obergruppenfuhrersaalem“*

Gray se k nim připojil v okamžiku, kdy kurátor odemykal stejné dveře jako o patro výše – zamřížované a vyplněné silným sklem. Přidržel jim je otevřené a pak za nimi vstoupil dovnitř.

Ocitli se v další kruhové místnosti. Tady nebyla žádná okna a světlo vycházelo jen od několika nástěnných svícnů. Po obvodu komnaty stálo dvanáct žulových pilířů, které podpíraly klenutý strop. Uprostřed stropu spatřili prohnutý symbol svastiky.

„Toto je hradní krypta,“ řekl Ulmstrom. „Povšimněte si studny v centru místnosti. Právě v ní byly obřadně spalovány erby padlých důstojníků SS.“

Gray si už kamenné studny všiml – byla přímo pod hákovým křížem na stropě.

„Když si stoupnete blíže ke studni a podíváte se na stěny, spatříte runy *Mensch,* které jsou na nich vyobrazeny.“

Gray poslechl a přiblížil se ke středu krypty. Na několika hlavních místech uviděl runy, vytesané do kamenných stěn. Nyní už Gray pochopil Ulmstromovu poznámku. *Přítomnost run samozřejmě dává smysl, když uvážíme…*

Všechny runy byly zobrazeny vzhůru nohama.

Toten-rune.

Runy smrti.

Místností zaznělo hlasité klapnutí, stejné jako předtím v první místnosti. Jenže tentokrát nedošlo k žádnému výpadku proudu. Gray se otočil a uvědomil si svou chybu. Zvědavost snížila jeho ostražitost. Ulmstrom se ani na okamžik nevzdálil od dveří.

Kurátor nyní stál na jejich vnější straně a zamykal je.

Zavolal na ně zpoza silného, bezpochyby neprůstřelného skla. „Nyní pochopíte skutečný význam *toten-rune.“*

Vzápětí se ozvalo hlasité prasknutí. Všechny svícny zhasly. Bez oken se krypta ponořila do naprosté tmy.

V šokovaném tichu zaslechli nový zvuk: divoké syčení.

Nepocházelo ale od žádného hada.

Gray to ucítil u kořene jazyka.

Plyn.

13.49
HIMÁLAJ

Trojice vrtulníků se rozptýlila do útočné formace, aby je mohla lépe stíhat.

Painter sledoval dalekohledem, jak se blíží. Odepjal si bezpečnostní pás a přelezl na místo druhého pilota. Poznal nepřátelské stroje: Eurocopter Tiger, středně těžké, vybavené střelami typu vzduch-vzduch.

„Máte na palubě nějaké zbraně?“ zeptal se Painter Gunthera.

Zavrtěl hlavou. „*Nein.*“

Gunther natočil kormidla tak, aby je obrátil a vyrazil od stíhajících strojů. Přidal plyn naplno. Jednalo se o jejich jediné protiopatření: rychlost.

Jejich A-Star, lehčí a bez zátěže zbraní, se dokázala pohybovat rychleji a lépe manévrovala. I tato výhoda ale měla svá omezení.

Painter věděl, jakým směrem byl Gunther nucen prchat. Podrobně si prostudoval mapy okolního terénu. Pouhých padesát kilometrů tímto směrem se nacházela čínská hranice.

Pokud je nesestřelí útočné vrtulníky, zahynou po vstupu do čínského vzdušného prostoru. A vzhledem k současnému napětí mezi nepálskou vládou a maoistickými vzbouřenci byla hranice pečlivě střežena. Ocitli se doslova mezi dvěma kameny.

Anna zvolala ze zadního sedadla, kde se otáčela, aby viděla dozadu: „Vypálili střelu!“

Ještě než to dořekla, nalevo od nich prosvištěl hučící proud dýmu. Minul je o pouhých několik metrů. Střela narazila do útesu pokrytého ledem, který se tyčil před nimi. Nastala exploze. Vysoko do vzduchu vyletěly plameny a kusy skály. Odloupl se kus útesu a sklouzl dolů, jako když se odlamují kry z ledovce.

Gunther zatočil s vrtulníkem ke straně a vyhnul se oblaku úlomků.

Klesl o něco níž a uháněl mezi dvěma skalními hřebeny. Na okamžik byli mimo přímý dosah.

„Co kdybychom rychle přistáli a pokusili se utéct pěšky?“ navrhla Anna.

Painter zavrtěl hlavou a vykřikl, aby byl slyšet přes hukot motoru. „Já ty tigery znám. Jsou vybavené infračervenými hledači. Naše tělesné teplo by nás prozradilo. Pak už bychom neměli šanci uniknout před jejich zbraněmi nebo raketami.“

„Tak co budeme dělat?“

Painterovi pulzovala za spánky palčivá bolest. Zorné pole se mu scvrklo do úzkého bodu.

Odpověděla Lisa, která se naklonila ze zadního sedadla kupředu s očima na kompasu. „Everest,“ řekla.

„Cože?“

Kývla na kompas. „Míříme přímo k Everestu. Co kdybychom přistáli tam a schovali se mezi tou spoustou horolezců?“

Painter zvážil její nápad. *Schovat se všem na očích.*

„Ta bouřka horu dočasně znepřístupnila,“ pokračovala Lisa hlasitě. „Když jsem odlétala, čekalo na úbočí nějakých dvě stě lidí. Včetně nepálských vojáků. Po zničení kláštera jich může být i víc.“

Lisa střelila pohledem po Anně. Painter její výraz chápal. Bojovali o holé životy spolu s těmi, kteří ten klášter podpálili. Všechny je ale ohrožoval ještě mocnější protivník. Ačkoliv Anna učinila brutální a neomluvitelná rozhodnutí, tato neznámá síla ji k tomu nepřímo přiměla, když uvedla do chodu řetězec událostí, jež je všechny dovedl až na toto místo.

A Painter věděl, že tady to neskončí. Jednalo se o pouhý začátek, který měl ostatní svést ze správné stopy. Chystalo se něco monstrózního. V hlavě mu zněla Annina slova.

Musíme je zastavit.

Lisa dokončila: „Ze základního tábora vysílá tolik satelitních telefonů včetně obrazů, že si netroufnou zaútočit.“

„Nebo v to alespoň musíme doufat,“ poznamenal Painter. „Jestli se nestáhnou, ohrozíme mnoho dalších životů.“

Lisa se opřela a vstřebávala jeho slova. Painter věděl, že v základním táboře je i její bratr. Jejich oči se střetly.

„Je to příliš důležité,“ řekla nakonec. Dospěla ke stejnému rozhodnutí jako před chvílí Painter. „Je třeba to risknout. Ostatní se musejí dozvědět, co se děje.“

Painter se rozhlédl po kabině.

Promluvila Anna: „Bylo by rychlejší přeletět přes hřeben Everestu, než se plahočit kolem.“ Ukázala na skalní stěnu před nimi.

„Takže míříme do základního tábora?“ zeptal se Painter.

Všichni souhlasili.

Jejich pronásledovatelé ale nikoliv.

Nad hřebenem se náhle objevila helikoptéra, jejíž podvozek proletěl těsně nad jejich vrtulemi. Vetřelce zřejmě jejich přítomnost

polekala. Tiger se otočil a překvapeně vystoupal do větší výšky.

Ale byli objeveni.

Painter se modlil, aby jejich nepřátelé byli rozprostřeni do šířky. Na druhou stranu ale stačil i jeden tiger.

Jejich neozbrojený vrtulník A-Star vyrazil z koryta na širší prostranství – do miskovitého údolí, plného ledu a sněhu. Nikde žádný úkryt. Pilot tigeru rychle zareagoval a jal se je pronásledovat.

Gunther přidal plyn a pokoušel se uletět. Mohou sice uniknout těžšímu tigeru, ale nikoliv jeho střelám.

Na potvrzení této obavy tiger zahájil palbu z kulometů, které začaly chrlit oheň a jejich kulky se zakusovaly do sněhu pod nimi.

„Zapomeňte na útěk!“ vykřikl Painter a trhl palcem vzhůru. „Vyrazte tímhle směrem.“

Gunther na něj pohlédl a nakrabatil obočí.

„On je těžší,“ vysvětlil Painter a doprovodil svá slova posunkem. „Dokážeme vystoupat do větší výšky, kam za námi nebude moci.“

Gunther přikývl a zatáhl za páku, kterou proměnil horizontální pohyb na vertikální. Vrtulník prudce vyrazil vzhůru, jako kdyby jeli expresní zdviží.

Tigera jejich náhlá změna směru zaskočila a chvilku trvalo, než je začal pronásledovat.

Painter sledoval výškoměr. Světový rekord výšky, do které se podařilo vystoupat vrtulníku, držel právě odlehčený stroj A-Star, který přistál na vrcholku Everestu. Oni tak vysoko nemuseli. Tiger, obtěžkaný zbraněmi, za nimi výrazně zaostával, už když překročili hranici sedmi tisíc metrů. Lopatky jeho vrtulí bezmocně tepaly řídký vzduch a znesnadňovaly zaměření střel.

A-Star naproti tomu zatím lehce stoupal vzhůru do bezpečí.

Nemohli tu ale zůstat napořád.

Nakonec budou muset sletět níž.

A útočná helikoptéra kroužila pod nimi jako číhající žralok. Stačilo, aby je jednoduše sledovala. Painter si všiml zbývajících dvou strojů, které mířily jejich směrem jako smečka utahující smyčku kolem obklíčené kořisti.

„Zaleťte přímo nad něj,“ řekl Painter a pantomimicky znázornil svůj pokyn jednou dlaní nad druhou.

Gunther se nepřestával mračit, ale poslechl.

Painter se otočil k Anně a Lise. „Obě se dívejte ze svého postranního okénka. Dejte mi vědět, až bude tiger přímo pod námi.“

Obě přikývly.

Painter obrátil svou pozornost k páce před sebou.

„U mě dobré!“ zavolala Lisa ze své strany.

„Teď!“ vykřikla Anna o vteřinu později.

Painter trhl pákou. Ovládala naviják na spodku vrtulníku, k němuž bylo připevněno lano a popruhy. Právě díky nim se Painter spustil dolů k oknu, když pronásledovali druhého sabotéra. Nyní ale popruhy nespouštěl postupně. Nouzová páka, kterou svíral, odhazovala naviják pro případ, že by se lano někde zachytilo. Painter zabral a ucítil slabé zachvění, jak se naviják uvolnil od trupu helikoptéry.

Painter přitiskl tvář k oknu.

Gunther je otočil, aby lépe viděli.

Naviják padal a otáčel se kolem vlastní osy, přičemž za sebou nechával klikatou stopu z provazu.

Vzápětí narazil do vrtule tigera pod nimi. Účinek nárazu byl stejně ničivý jako u kterékoliv hlubinné nálože. Listy vrtule se roztříštily a rozletěly se všemi směry. Vrtulník se roztočil, překotil se na bok a začal se řítit k zemi.

Painter ukázal na jejich jediného souseda v této výšce. Před nimi se tyčil vrchol Everestu, zakrytý mraky. Neměli času nazbyt.

Museli doletět k základnímu táboru na úbočí – jenže obloha pod nimi nebyla bezpečná.

Řítily se k nim další dva vrtulníky, rozběsněné jako sršni.

A Painterovi došly navijáky.

Lisa sledovala, jak se k nim blíží další nepřátelské stroje, před chvilkou nepatrné jako komáři, nyní už velikosti sokolů. Závod začal.

Gunther prudce zamířil dolů z řídkého vzduchu a do mezery mezi Mount Everestem a jeho sesterským vrcholem, Mount Lhotse. Tyto dvě hory spojoval skalní hřeben – slavné jižní sedlo. Potřebovali se dostat přes ně, aby sloužilo jako krytí. U úpatí sedla na druhé straně se nacházel základní tábor.

Kdyby se jim podařilo doletět až k němu…

Představila si svého bratra, jeho rozverný úsměv i pramen neposlušných vlasů na temeni hlavy, který se neustále pokoušel ukáznit. Jak jen mohli přivést tuto válku k základnímu táboru a k jejímu bratrovi?

Painter se před ní nakláněl ke Guntherovi. Hluk motorů pohlcoval jejich rozmluvu. Musela mu důvěřovat. Painter by zbytečně neohrozil

ničí život.

Sedlo se tyčilo přímo před nimi. Pravý výhled vyplňoval Everest, z jehož vrcholu foukal sloup sněhu. Lhotse, čtvrtá nejvyšší hora na světě, představovala stěnu po jejich levici.

Gunther prudce naklonil vrtulník. Lisa se chytila opěradel sedadla. Měla pocit, že vypadne předním oknem. Výhled vyplnila vrstva ledu a sněhu.

Hukot vrtulí proťal hlasitý svist.

„Střela!“ vykřikla Anna.

Gunther trhl ovládáním. Nos helikoptéry se obrátil vzhůru a ke straně. Střela proletěla těsně pod nimi a zasáhla východní okraj sedla. Do vzduchu vyšlehly plameny. Gunther se vyhnul explozi a opět sklonil příď k zemi.

Lisa tiskla tvář k postrannímu okénku a ohlížela se za sebe. Oba vrtulníky se přibližovaly a mířily k nim z opačných stran. Vzápětí jí výhled zakryla ledová stěna.

„Jsme na druhé straně!“ zvolal Painter. „Držte se pevně!“

Lisa se otočila kupředu. Helikoptéra se řítila do závratné propasti jižního sedla. Pod nimi ubíhal sníh a led. Za chvilku spatřili tmavší tečku. Základní tábor.

Zamířili přímo k němu, jako kdyby se do něj měli v úmyslu zabořit předkem.

Tábor se před nimi zvětšoval a rostl každou sekundou. Už viděli modlitební praporky, třepotající se ve větru, a rozeznali jednotlivé stany.

„Přistaneme tvrdě!“ vykřikl Painter.

Gunther nezpomaloval.

Lisa si uvědomila, že se jí přes rty dere modlitba, nebo to možná byla spíše mantra. „Ach, Bože… ach, Bože… ach, Bože…“

V poslední chvíli Gunther zatáhl za páku a zápasil s ovládáním. Opíral se do nich vítr. Vrtulník pokračoval v pádu a jeho vrtule hlasitě skřípaly.

Svět pod nimi se změnil v bláznivý rej.

Lisa se křečovitě přidržovala sedadla.

Pak ližiny narazily na zem, přední částí o něco níže, takže přistání vrhlo Lisu kupředu. Naštěstí ji zadržel bezpečnostní pás. Vrtule vyrazila do vzduchu sprškou sněhu a vzápětí se stroj narovnal a znehybněl.

„Všichni ven!“ vykřikl Painter, zatímco Gunther vypínal motor.

Painter se objevil po Lisině boku a uchopil ji za paži. Anna s Guntherem je následovali. Mířila k nim skupina lidí. Lisa vzhlédla k hřebenu sedla. Zpoza něj stoupal k nebi dým z předchozího útoku. Všichni v táboře to museli slyšet, a proto vyběhli ze stanů.

Přivítal je příval hlasů v různých jazycích.

Lisa, zpola ohlušená z letu, si připadala příliš vzdálená.

Pak k ní pronikl jeden konkrétní hlas.

„Liso!“

Otočila se. Davem se prodírala známá postava v černých oteplovačkách a šedivé termokošili.

„Joshi!“

Painter nechal Lisu, aby jejich skupinku nasměrovala vstříc svému bratrovi. V dalším okamžiku už se s ním pevně objímala. Páchl po jacích. Ještě nikdy necítila příjemnější vůni.

Za nimi zavrčel Gunther. *„Pass auf!“*

Varování.

Kolem se ozvaly výkřiky. Pozornost všech se upřela vzhůru. Několik lidí si ukazovalo vztyčenými pažemi.

Lisa se vymanila z bratrova objetí.

Nad sedlem se vznášely dva vrtulníky a vířily sloup kouře z dopadu střely. Setrvávaly na jednom místě, jako smrtící predátoři.

Leťte pryč, modlila se Lisa vší silou. *Prostě leťte pryč.*

„Kdo to je?“ zaskřípal další hlas.

Lisa se nemusela otáčet, aby poznala Bostonského Boba, omyl ze své minulosti. Jeho přízvuk a ukňouraný hlas se nedaly s nikým splést. Dotěrný jako vždy. Zřejmě kráčel těsně za Joshem. Ignorovala ho.

Josh ale musel vycítit její napětí, když se objevily ty vrtulníky. „Liso…?“

Zavrtěla hlavou a nespouštěla oči z oblohy. Potřebovala se plně soustředit, aby je svou vůlí přiměla k odletu.

Neuspěla.

Oba vrtulníky se najednou vrhly kupředu, ze svahu směrem k nim. Z přídí jim vyšlehly záblesky ohně. Kousek před nimi vytryskly vzhůru dvě smrtící linie ledu a sněhu, které mířily přímo k základnímu táboru.

„Ne…,“ zasténala Lisa.

Bostonský Bob zaječel a o několik kroků ustoupil. „Co jste to sakra udělali?“

Dav lidí, na okamžik omráčený, se náhle dal do pohybu. Všichni

křičeli a prchali všemi směry.

Painter popadl Lisu za druhou paži a táhl ji pryč i s Joshem. Ustupovali, ale neměli se kde ukrýt.

„Vysílačka!“ zaječel Painter na Joshem. „Kde je vysílačka?“

Její bratr civěl tiše k nebi.

Lisa s ním zatřásla, aby přilákala jeho pozornost. „Joshi, potřebujeme se dostat k vysílačce.“ Chápala Painterův úmysl. Když už nic jiného, musejí dát vědět světu, co se stalo.

Josh zakašlal, dal se dohromady a ukázal. „Tudy… Po tom útoku vzbouřenců na klášter zřídili nouzovou komunikační síť.“ Vyběhl k velkému červenému stanu.

Lisa si povšimla, že se Bostonský Bob drží hned za nimi a ohlíží se přes rameno. Musel vycítit autoritu, která vyzařovala z Paintera a Gunthera. Nebo za to mohla zbraň v Guntherově ruce. Právě do ní nabil další granát. Byl připraven na poslední bitvu a hodlal je krýt, zatímco oni se pokusí spojit s okolním světem.

Než ale stačili doběhnout ke stanu, Painter vykřikl: „K zemi!“

Strhl Lisu dolů. Všichni následovali jeho příkladu, i když Josh musel Bostonskému Bobovi podrazit nohy.

Od hor se najednou odrazilo nové hlasité hučení.

Painter se rozhlížel po obloze.

„Co to…?“ zeptala se Lisa.

„Počkejte,“ odpověděl Painter a zmateně se zamračil.

Vzápětí se zpoza Mount Lhotsy vynořily dvě vojenské stíhačky, za nimiž se táhly bílé stopy kondenzačních par. Zpod křídel jim vyšlehl oheň.

Střely.

Ach, ne!

Ale jejich cílem nebyla základna. Stíhačky jim proletěly nad hlavami a opět zmizely.

Helikoptéry, které už urazily tři čtvrtiny vzdálenosti od vrcholu sedla k táboru, zasáhly teplem naváděné střely stíhaček. Oba stroje vybuchly a do svahu narazily jen jejich hořící kusy, které vymrštily do vzduchu spršky sněhu a plamenů. Po okolí se rozletěly kusy kovu, ale žádný z nich nedosáhl až k táboru.

Painter se vydrápal na nohy a pomohl vstát i Lise.

Ostatní následovali jejich příkladu.

Bostonský Bob se vrhl proti Lise. „Co to ksakru všechno znamenalo? Jaký hajzly jsi to na nás přivedla?“

Lisa se odvrátila. Co ji to v tom Seattlu napadlo, že se s ním vyspala? Jako kdyby tehdy byla úplně jinou ženou.

„Neotáčej se ke mně zády, ty děvko!“

Lisa se prudce obrátila se sevřenými pěstmi – ale nemusela zasahovat. Všechno už vyřídil Painter. Jeho pěst zasáhla Bostonského Boba do obličeje. Lisa slyšela obrat „srazit pěstí“, ale ještě nikdy neviděla jeho praktickou ukázku. Bostonský Bob padl nazad, rovný jako prkno, a narazil do země. Zůstal ležet s rozpaženýma rukama a zlomeným nosem. V bezvědomí.

Painter potřásl hlavou a ušklíbl se.

Josh otevřel ústa a pak se zazubil. „Páni, tohle chci udělat už celý týden.“

Než mohl kdokoliv říct něco dalšího, z červeného komunikačního stanu vykročil světlovlasý muž ve vojenské uniformě Spojených států. Přistoupil k jejich skupině a pohled mu padl na Paintera.

„Ředitel Crowe?“ zeptal se a podal mu ruku.

Painter mu s ní potřásl a zamrkal nad silou mužova stisku.

„Logan Gregory posílá přání všeho nejlepšího, pane.“ Muž kývl ke kouřícím troskám obou vrtulníků.

„Lepší pozdě než nikdy,“ řekl Painter.

„Máme ho na lince. Pojďte, prosím, se mnou.“

Painter doprovodil majora Brookse, důstojníka vojenského letectva, do komunikačního stanu. Lisa ho chtěla následovat spolu s Annou a Guntherem. Major Brooks ale zvedl ruku a zablokoval jim přístup.

„Hned se vrátím,“ ujistil je Painter. „Vydržte.“

Sklonil hlavu a vstoupil do stanu. Uvnitř spatřil celou sbírku přístrojů. Od satelitní telekomunikační stanice na něj kývl komunikační důstojník a pustil jej na své místo. Painter zvedl sluchátko.

„Logane?“

Signál byl jasný a zřetelný. „Řediteli, jsem velice rád, že jste v pořádku.“

„Myslím, že za to vděčím právě vám.“

„Zachytili jsme vaše SOS.“

Painter přikývl. Tak jeho zpráva přece jen pronikla ven – vyslal ji ze zkratovaného zesilovače na hradě. Naštěstí se signál GPS podařilo odvysílat ještě předtím, než zesilovač vybuchl. Zjevně to stačilo k tomu, aby je mohli najít.

„Chtělo to rychlou akci, abychom sem dostali potřebné vybavení a stihli všechno zkoordinovat s Královskou nepálskou armádou," vysvětlil Logan. „I tak to ale bylo těsné. Až příliš těsné."

Logan musel monitorovat celou situaci přes satelit, pravděpodobně od okamžiku, kdy utekli z hradu. Detaily ale mohou počkat. Paintera trápily podstatnější starosti.

„Logane, ještě před podrobnou zprávou potřebuji, abyste zahájil pátrání. Odfaxuji vám symbol, jde o tetování." Painter naznačil majoru Brooksovi, že potřebuje papír a tužku. Okamžitě je dostal a rychle na ně načrtl symbol, který spatřil na ruce vražedkyně. Žádnou jinou stopu neměli.

„Ihned se do toho pusťte," pokračoval Painter. „Podívejte se, jestli nenajdete nějakou teroristickou organizaci, politickou stranu, drogový kartel nebo třeba i skautský oddíl, který má nějakou spojitost s tím symbolem."

„Hned se do toho pustím."

Jakmile Painter dokončil hrubý nákres tetování ve tvaru čtyřlístku, předal je komunikačnímu důstojníkovi, který přistoupil k faxu a vložil do něj papír.

Zatímco se obrázek odesílal, Painter seznámil Logana se zkrácenou verzí uplynulých událostí. Byl rád, že ho Logan nepřerušoval příliš mnoha otázkami.

„Už dorazil ten fax?" zeptal se Painter po několika minutách.

„Právě ho držím v ruce."

„Výborně. Tomu pátrání dejte nejvyšší prioritu."

Následovala dlouhá odmlka. Naprosté ticho. Painter se domníval, že možná ztratili spojení, ale potom se Logan opět ozval, váhavě a zmateně. „Pane…"

„Co se děje?"

„Ten symbol znám. Grayson Pierce mi ho poslal před osmi hodinami."

„Cože?"

Logan stručně vylíčil události v Kodani. Painter se na ně namáhavě snažil soustředit. Když mu teď po zakončení honu klesala hladina adrenalinu, tepavá bolest v hlavě zamlžovala jeho pozornost a koncentraci. Bojoval s ní a dával kousky skládačky dohromady. Stejní zabijáci šli po Grayovi: *Sonnekönige,* pozměnění tím druhým Zvonem. Ale co dělali v Evropě? Co bylo tak důležitého na nějakých starých knihách? Gray momentálně sledoval tuto stopu do Německa.

Painter zavřel oči. Tím se bolest hlavy jen zhoršila. Útoky v Evropě potvrdily jeho obavy, že probíhá nějaká celosvětová akce. Chystá se něco velkého a patrně už to nebude dlouho trvat.

Jenže co?

Mohli začít jediným způsobem – jiné vodítko neměli. „Ten symbol musí být nějak významný. Musíme zjistit, komu patří."

Logan suše odpověděl: „Já už to možná vím."

„Cože? Už?"

„Měl jsem na to osm hodin, pane."

Správně. No jistě. Painter zavrtěl hlavou. Podíval se na tužku v ruce a všiml si něčeho podivného. Otočil ruku dlaní dolů. Chyběl mu nehet na prsteníčku. Pravděpodobně si jej ulomil, když dal před chvílí pěstí tomu pitomci. Netekla mu krev – tkáň nehtového lůžka byla bledá, suchá, necitlivá a chladná.

Painter věděl, co se děje.

Dochází mu čas.

Logan vysvětloval, co zjistil. Painter ho přerušil. „Předal jste tyto informace Grayovi?"

„Ještě ne, pane. Momentálně se s ním nedokážeme spojit."

Painter se zamračil a potlačil starosti o vlastní zdraví. „Musíte ho sehnat," řekl pevně. „Jakkoliv. Gray nemá tušení, proti čemu vlastně stojí."

9.50
WEWELSBURG, NĚMECKO

V kryptě zaplálo světlo, když Monk cvakl kapesní svítilnou.

Gray našel svoji vlastní a vytáhl ji z batohu. Rozsvítil ji a namířil s ní vzhůru. Po obvodu dómu spatřil drobné otvory, z nichž proudil do místnosti nazelenalý plyn, těžší než vzduch, který stékal k zemi v podobě vodopádů kouře.

Otvory byly příliš vysoko a bylo jich příliš mnoho na to, aby se daly ucpat.

Fiona přistoupila těsně k němu. Ryan stál na druhé straně studny, pažemi si objímal tělo a nevěřícně sledoval, co se děje.

Grayovu pozornost přilákal pohyb.

Monk vytáhl svého devítimilimetrového glocka a namířil ho na

skleněné dveře.

„Ne!“ vykřikl Gray.

Příliš pozdě. Monk už vypálil.

Místností se roznesla ozvěna výstřelu, doprovázená ostrým cinknutím, jak se kulka odrazila od skla a zasáhla jeden z ocelových otvorů. Objevila se sprška jisker. Aspoň že ten plyn nebyl hořlavý. Ta jiskra je mohla všechny zabít.

Monk si zřejmě uvědomil totéž. „Neprůstřelné sklo,“ pravil kysele.

Vzápětí to potvrdil i kurátor. „Museli jsme nainstalovat zvláštní bezpečnostní opatření. Snažilo se nám sem vloupat příliš mnoho neonacistů.“ Odrazy jejich svítilen od skla skrývaly jeho polohu.

„Parchant,“ zahučel Monk.

Níže položená místa sálu už vyplňoval plyn. Voněl nasládlou zatuchlinou, ale chutnal jako kyselina. Alespoň že to nebyl kyanid. Ten páchne po hořkých mandlích.

„Zůstaňte stát,“ řekl Gray. „Hlavy držte co nejvýš. Přejděte do středu místnosti, co nejdál od otvorů.“

Shromáždili se kolem obřadní jámy. Fiona nahmatala jeho ruku a pevněji sevřela. Pozvedla druhou ruku. „Štípla jsem mu peněženku, jestli to k něčemu je.“

Monk spatřil, co má. „Skvělé. Nemohla jste mu radši šlohnout klíče?“

Ryan zvolal německy: „Můj… můj otec ví, že jsme tady! Zavolá *Polizei!*“

To musel Gray uznat – ten mladík se snažil, jak nejlépe uměl.

Zpoza zrcadlového skla mu odpověděl nový hlas. „Obávám se, že váš otec už nikam volat nebude… nikdy.“ Ta slova nezněla výhružně – jednalo se o prosté konstatování.

Ryan zavrávoral, jako kdyby dostal fyzickou ránu. Střelil pohledem po Grayovi a pak se zadíval zpátky ke dveřím.

Gray ten hlas poznal. Stejně jako Fiona. Její prsty v jeho dlani ztuhly. Byl to ten kupec s tetováním z aukce.

„Tentokrát vás nezachrání žádné triky,“ pokračoval ten muž. „Teď už neuniknete.“

Gray si začal připadat malátný. Měl pocit, jako kdyby byl stále lehčí a lehčí. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Ten muž měl pravdu. Odtud neuniknou. To ale neznamenalo, že jsou bezbranní.

Vědomosti představují moc.

Gray se obrátil k Monkovi. „Vytáhni z batohu zapalovač,“ přikázal

mu.

Zatímco Monk prohledával svůj vak, Gray si strhl z ramene vlastní batoh a vytáhl svůj zápisník, který následně hodil do jámy.

„Monku, přihoď Ryanovy kopie.“ Gray natáhl ruku. „Fiono, tu bibli, prosím.“

Oba poslechli.

„Zapalte v jámě oheň,“ pokynul Gray.

Monk cvakl zapalovačem a podpálil jeden z Ryanových papírů. Vhodil jej do jámy, z níž za několik sekund vyšlehly plameny. Ke stropu stoupal sloupec dýmu, který dokonce na okamžik zatlačil ke stěnám jedovatý plyn… Nebo v to alespoň Gray doufal. Motala se mu hlava, jako kdyby byl opilý.

Za dveřmi se ozývalo mumlání hlasů, příliš tichých na to, aby se dala rozeznat jednotlivá slova.

Gray pozvedl Darwinovu bibli. „Jen my známe tajemství, která jsou v ní ukrytá!“ zvolal.

Ten plavovlasý zabiják, jehož stále za sklem neviděli, odpověděl: „Doktor Ulmstrom odhalil všechno, co jsme potřebovali vědět. Runu *Mensch.* Ta bible už je pro nás bezcenná.“ V hlase mu hrálo neurčité pobavení.

„Skutečně?“ Gray si na knihu posvítil vlastní baterkou. „Ulmstromovi jsme ukázali jen to, co Hugo Hirszfeld napsal na zadní předsádku. Ne to, co je na předsádce přední!“

Následoval okamžik ticha a pak se znovu ozvalo mumlám hlasů. Gray měl dojem, že zaslechl ženský hlas – možná toho mužova dvojčete.

Zaznělo zřetelné Ulmstromovo *nein.*

Fiona se vedle Graye zapotácela a podlomila se jí kolena. Monk ji zachytil a přidržel její hlavu nad stoupající hladinou jedovatého plynu. I on se ale mírně kymácel.

Gray už nemohl dále čekat.

Pro zvýšení dramatického efektu zhasil svoji baterku a vhodil bibli do jámy. Pořád v něm zůstávalo dost z římského katolíka, aby si připadal trochu provinile, že pálí bibli. Staré stránky knihy okamžitě vzplály a ke stropu se vznesl čerstvý sloupec dýmu.

Gray se zhluboka nadechl a vložil do svého hlasu maximální přesvědčivost, jaké byl schopen. Potřeboval, aby mu uvěřili. „Jestli zemřeme, vezmeme si s sebou i tajemství Darwinovy bible!“

Čekal a modlil se, aby jeho lest vyšla.

Jedna vteřina… druhá…

Plyn stále stoupal. Každé nadechnutí bylo obtížnější.

Ryan se náhle zhroutil, jako kdyby někdo odstřihl provázky, které ho držely vzpřímeného. Monk se pro něj natáhl, ale podlomilo se mu koleno, protože už nesl váhu Fiony. Nedokázal se zvednout. Místo toho se složil na podlahu a vzal Fionu s sebou.

Gray hleděl k černým dveřím. Monkovi vypadla z ochablých prstů baterka a kutálela se po zemi. Je tam venku vůbec někdo? Uvěřili mu?

To se už nedozvěděl.

Svět kolem něj začal vířit a Gray se propadl do tmy.

17.50
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI

O několik tisíc kilometrů dál se právě vzbudil jiný muž.

Svět se mu vracel v mlze bolesti a barev. Otevřel oči. Něco mu ovívalo tvář. Ptačí křídlo. Uslyšel zaříkávání.

„Probouzí se," pronesl někdo jazykem Zuluů.

„Khamisi…" Tentokrát ženský hlas.

Chvilku mu trvalo, než to jméno spojil sám se sebou. Nešlo mu to lehce. Zaslechl zasténání. Svůj vlastní hlas.

„Pomozte mu, aby se posadil," řekla ta žena. I ona hovořila jazykem Zuluů, ale měla známý britský přízvuk.

Khamisi cítil, jak ho zvedají a podkládají mu záda polštáři. Pomalu se mu ustálil zrak. Místnost, nitro chatrče z hliněných cihel, byla tmavá, ale zastíněnými okny a kolem okrajů koberečku, zakrývajícího dveře, sem dopadaly oslnivé a palčivé paprsky světla. Strop byl ozdoben barevnými dýněmi, zvířecími kůžemi a svázanými ptačími pery. Ve vzduchu se vznášely zvláštní vůně. Něco mu strkali přímo pod nos. Páchlo to čpavkem a přimělo ho to, aby trhl hlavou dozadu.

Cukl sebou. Všiml si, že od pravé paže mu vede trubička, která končí v zavěšeném váčku nažloutlé tekutiny. Paže měl znehybněné.

Na jedné straně mu ramena podpíral šaman s odhaleným hrudníkem a čelenkou z per. To on zaříkával a mával vyschlým suchým křídlem, aby od něj odehnal posly smrti.

Z druhé strany ho držela za paži doktorka Paula Kaneová. Khamisi byl pod přikrývkou nahý. Díky potu se mu látka lepila těsně na tělo.

„Kde… co…?“ zakrákal.

„Vodu,“ pokynula Paula.

Třetí osoba v místnosti poslechla – jednalo se o jednoho ze stařešinů s ohnutými zády. Podal jí promáčknutou polní láhev.

„Udržíte ji sám?“ zeptala se Paula.

Khamisi přikývl. Pomalu se mu vracela síla. Vzal si od ní láhev a srkal vlažnou vodu, která mu uvolnila napuchlý jazyk a vrátila mu vzpomínky. Ten stařešina, který podal vodu…, to on byl v Khamisiho domě.

Srdce se mu náhle rozbušilo rychleji. Druhou rukou s kapačkou si sáhl ke krku a nahmatal tam obvaz. Na všechno si vzpomněl. Ta šipka se dvěma zuby. Černá mamba. Aby to vypadalo jako uštknutí hadem.

„Co se stalo?“

Stařec mu doplnil bílá místa. Khamisi v něm poznal stařešinu, který jako první před pěti měsíci ohlásil, že se v parku objevila *ukufa*. Tehdy jeho tvrzení nikdo nevěřil. Ani Khamisi ne.

„Slyšel jsem, co se stalo paní doktorce.“ Kývl soustrastně a smutně na Paulu. „A slyšel jsem, co jsi prý viděl. Lidé mluví. Přišel jsem k tobě domů, abych si s tebou promluvil, ale tys tam nebyl. Tak jsem čekal. Objevili se ostatní a já jsem se schoval. Přesekli hada. Mambu. Zlá kouzla. Zůstal jsem v úkrytu.“

Khamisi zavřel oči a vzpomínal. Tehdy se vrátil domů, byl zasažen šipkou a vydal se do říše mrtvých. Útočníci ale nevěděli o muži, který se ukrýval v zadní části domu.

„Vyšel jsem ven,“ pokračoval stařešina. „Zavolal jsem ostatní. V tajnosti jsme tě odnesli.“

Paula Kaneová příběh dokončila. „Dopravili jsme vás sem,“ řekla. „Ten jed vás téměř zabil, ale léky – moderní i tradiční – vás zachránily. Bylo to jen tak tak.“

Khamisi se podíval na kapačku a na šamana.

„Děkuji.“

„Myslíte, že máte dost sil, abyste mohl jít?“ zeptala se Paula. „Měli bychom vám rozpohybovat končetiny. Jed zasáhl oběhový systém plnou silou.“

Khamisi za šamanovy asistence vstal a cudně si přidržoval přikrývku kolem pasu. Odvedli ho ke dveřím. I když si při prvních krůčcích připadal slabý jako dítě, rychle se mu do nohou vracela síla.

Odtáhli kobereček zakrývající vchod.

Dovnitř vniklo světlo a denní horko, oslepující a žhavé.

Polovina odpoledne, odhadl. Slunce se už sklánělo k západu. – Zastínil si oči a vykročil ven.

Poznal, že je v malé vesnici Zuluů, která stála na okraji národního parku Hluhluwe-Umfolozi. Nedaleko od místa, kde našli toho nosorožce a kde byla napadena doktorka Fairfieldová.

Khamisi se ohlédl na Paulu Kaneovou. Stála se zkříženými pažemi. Vypadala vyčerpaně.

„Udělal to hlavní správce," řekl Khamisi. Vůbec o tom nepochyboval. „Chtěl mě umlčet."

„Kvůli tomu, jak zemřela Marcia? Tomu, co jste viděl?"

Přikývl.

„A co jste…?"

Její slova přerušil dvoumotorový vrtulník, který jim rychle proletěl nízko nad hlavou. Vír od vrtulí rval větvičky z keřů i stromů. Koberečky ve dveřích se zběsile rozvlnily, jako kdyby se pokoušely helikoptéru zahnat.

Těžký stroj proletěl kolem, nízko nad povrchem savany.

Khamisi ho sledoval pohledem. To nebyl žádný turistický vyhlídkový let.

Paula vedle něj si přiložila k očím dalekohled Bushnell a dívala se za vrtulníkem. Odletěl ještě o kus dál a klesl na přistání. Khamisi vykročil dále od dveří a přihlížel.

Paula mu podala dalekohled. „Tyhle lety probíhají dneska celý den."

Khamisi se podíval. Svět se zvětšil a zaostřil. Viděl helikoptéru, jak klesá za tři metry vysokým černým oplocením, které ohraničovalo soukromé pozemky Waalenbergů. Vzápětí za ním vrtulník zmizel.

„Něco je vyrušilo," poznamenala Paula.

Khamisimu se zježily drobné chloupky na zátylku.

Znovu zaostřil dalekohled a soustředil se na plot. Stará hlavní brána, sotva kdy užívaná, byla zavřená. Spatřil na ní starý rodinný erb, vyvedený ve stříbře. Waalenberská koruna a kříž.

3. DÍL

11. kapitola

DÉMON VE STROJI

0.33
NAD INDICKÝM OCEÁNEM

„Kapitánka Bryantová a já uděláme vše, abychom vyšetřili činnost Waalenbergů zde ve Washingtonu,“ ozval se v telefonu Logan Gregory.

Painter měl v uchu zastrčené sluchátko, od kterého odstupoval mikrofon. Potřeboval mít volné ruce, aby se mohl probírat horami papírů, které jim Logan odfaxoval do Káthmándú. Obsahovaly všechny informace o Waalenbercích: rodinnou historii, finanční zprávy, mezinárodní vazby a dokonce i klepy a drby.

Hned na vrchu hromady ležela zrnitá fotografie, která zachycovala muže a ženu, jak vystupují z limuzíny. Tento obrázek pořídil Grayson Pierce z hotelového pokoje naproti přes ulici před začátkem aukce. Digitální sledování potvrdilo Loganův posudek. Ono tetování souviselo s klanem Waalenbergů. Ti dva na fotce byli Isaak a Ischke Waalenbergovi, dvojčata a nejmladší dědici rodinného jmění, které dosahovalo velikosti hrubého domácího produktu řady zemí.

Ještě důležitější ale bylo, že Painter dobře poznal tu bledou pleť a světlé, téměř bílé vlasy. Ti dva nebyli jen dědicové, ale také *Sonnekönige*. Stejně jako Gunther a stejně jako ta vražedkyně v horském hradu.

Painter pohlédl přes kabinu gulfstreamu.

Gunther spal, natažený na pohovce a s nohama spuštěnýma přes její okraj. Jeho sestra Anna seděla na vedlejším sedadle a čelila stejně skličující hromadě papírů jako Painter. Oba hlídal major Brooks a dvojice ozbrojených rangerů. Jejich role se obrátily. Z věznitelů se

stali zajatci. I přesto se ale mezi nimi nic moc nezměnilo. Anna potřebovala Painterovy styky a logistickou podporu, Painter potřeboval Anniny znalosti Zvonu a výzkumů, které se k němu vázaly. Jak to formulovala sama Anna: „Otázky legality a odpovědnosti vyřešíme, až tohle skončí."

Logan přerušil jeho zamyšlení. „Kat a já máme na ráno domluvenou schůzku na velvyslanectví Jihoafrické republiky. Uvidíme, jestli se nám podaří vrhnout trochu světla na tu poustevnickou rodinu."

Termín *poustevnický* byl ještě hodně mírný. Waalenbergovi byli něco jako Kennedyovi Jihoafrické republiky: bohatí, bezohlední a s vlastním sídlem o velikosti Rhode Islandu nedaleko od Johannesburgu. I když vlastnili velký majetek i jinde, jen zřídka opouštěli svoje hlavní sídlo.

Painter zvedl zrnitou digitální fotografii.

Rodina Králů slunce.

Docházel čas a existovalo jediné místo, kde může být ukrytý ten druhý Zvon. Někde v jejich sídle.

„Až přistanete v Johannesburgu, setká se s vámi britský důstojník. MI5 se zabývá Waalenbergovými už celé roky – sledují neobvyklé transakce –, ale zatím se jim nepodařilo proniknout jejich hradbami soukromí a tajemství."

To není nic překvapivého, vzhledem k tomu, že Waalenbergovi v podstatě vlastní celou zemi, pomyslel si Painter.

„Nabízejí pozemní podporu a znalosti místního prostředí," dokončil Logan. „Až za tři hodiny přistanete, budu pro vás mít další podrobnosti."

„Velmi dobře." Painter stále upřeně hleděl na tu fotografii. „A co Gray s Monkem?"

„Ztratili se. Našli jsme jejich vůz zaparkovaný na letišti ve Frankfurtu."

Ve Frankfurtu? To nedávalo žádný smysl. V tom městě se sice nachází hlavní mezinárodní letiště, ale Gray měl přístup k vládnímu letadlu, rychlejšímu než kterákoliv komerční linka. „Zatím se neozvali?"

„Ne, pane. Sledujeme všechny kanály."

To byla rozhodně znepokojivá zpráva.

Painter si promnul spánky, pod nimiž se mu usídlila bodavá bolest, již ani kodein nedokázal potlačit, a soustředil se na hučení motorů

letadla, které je unášelo temnou oblohou. Co se přihodilo s Grayem? Nenabízelo se mnoho možností: ukryl se, zajali ho nebo byl zabit. Co z toho platí?

„Podívejte se všude, Logane."

„Pátrání už probíhá. Doufáme, že než dorazíte do Johannesburgu, budu pro vás mít nějaké novinky i v této záležitosti."

„Spíte vůbec někdy?"

„Na rohu je kavárna, pane. Vlastně na každém rohu." Do hlasu mu pronikl odstín unaveného pobavení. „Ale co vy, pane?"

Painter si zdříml ještě v Káthmándú, když probíhaly všechny přípravy a byly hašeny požáry – doslovné i politické – v Nepálu. Zdrželi se tam až příliš dlouho.

„Držím se, Logane. Žádné strachy."

Jistě.

Painter přerušil spojení a nepřítomně si přejel palcem po bledé tkáni nehtového lůžka na svém prsteníčku. Ve všech prstech cítil mravenčení – a nyní už i na nohou. Logan se ho pokoušel přesvědčit, aby odletěl do Washingtonu a nechal si provést lékařské testy v nemocnici Johna Hopkinse, ale Painter věřil, že Annina skupina věděla o této chorobě o hodně víc. *Poškození na kvantové úrovni.* Tady nepomůže žádná konvenční léčba. Ke zpomalení průběhu nemoci se potřebovali dostat k funkčnímu Zvonu. Podle Anny jim periodické ozařování Zvonem mohlo prodloužit život o celé roky. *A třeba časem přijdeme na to, jak se zcela vyléčit,* uzavřela Anna nadějně.

Jenže nejdřív potřebovali Zvon.

A více informací.

Hlas, který se mu náhle ozval za ramenem, ho vylekal. „Myslím, že bychom si měli promluvit s Annou," pravila Lisa, jako kdyby mu četla myšlenky.

Painter se otočil. Domníval se, že Lisa spí v zadní části kabiny. Umyla se, osprchovala a nyní se opírala o jeho sedadlo, oblečená do zelených kalhot a krémové blůzy.

Pátravě se mu zadívala do obličeje. „Vypadáte strašně," řekla.

„Tomu říkám duchovní vzpruha," poznamenal, vstal a protáhl se.

Letadlo se naklonilo ke straně a potemnělo. Lisa ho chytila za loket a přidržela ho. Svět se rozjasnil a stabilizoval. Nebylo to letadlem, ale jeho hlavou.

„Slibte mi, že se trochu vyspíte, než přistaneme," řekla a stiskla mu loket.

„Jestli bude čas – *jau!*“

Měla ocelově silný stisk.

„No dobře, slibuji,“ podvolil se.

Uvolnila sevření a kývla k Anně, která se hrbila nad haldou faktur za zboží, které bylo dodáváno do sídla Waalenbergů. Hledala nějaké jasné známky toho, že Waalenbergové nakupovali věci potřebné pro provoz funkčního Zvonu.

„Chci vědět víc o tom, jak Zvon pracuje,“ řekla Lisa. „O teoriích, na jejichž základě funguje. Jestli tu chorobu vyvolává kvantové poškození, musíme pochopit, jak a proč. Ona a Gunther jsou jediní obyvatelé *Granitschlossu,* kteří přežili. A pochybuji, že by Gunther znal nějaké teoretické podrobnosti.“

Painter přikývl. „To je spíš hlídací pes než vědec.“

Jako na potvrzení jeho slov obr hlasitě zachrápal.

„Veškeré znalosti o Zvonu jsou jen v Annině hlavě. Jestli se něco stane s její myslí…“

O všechno přijdou.

„Musíme od ní získat informace, než k tomu dojde,“ souhlasil Painter.

Lisa se mu podívala do očí. Neskrývala své myšlenky. Jasně se jí zračily na tváři. Pamatoval si, jak nastoupila na palubu tohoto letadla v Káthmándú. Vyčerpaná, na pokraji zhroucení, ale ani tak neváhala.

V ohrožení nebyla jen Annina mysl a vzpomínky. Totéž platilo i o Painterovi.

Jen jedna osoba sledovala tuto stopu od samého začátku, jen jedna osoba měla lékařské a vědecké vzdělání, které jí umožňovalo chápat funkci Zvonu, jen jednu osobu neohrožovala hrozící demence. Ještě na hradě Lisa dlouze rozmlouvala s Annou o samotě. Také vyhledávala informace v Annině knihovně. Kdo mohl vědět, jaká drobnost bude mít kritický význam a bude představovat hranici mezi vítězstvím a prohrou?

Lisa to chápala.

V Káthmándú nepřipustila žádnou debatu. Jednoduše nastoupila na palubu.

Lisina ruka sklouzla z jeho lokte ke dlani. Stiskla mu ji a kývla k Anně. „Pojďme za ní.“

„Abyste pochopili, jak funguje Zvon,“ začala Anna, „musíte nejprve chápat kvantovou teorii.“

Lisa si ji pozorně prohlížela. Anna měla dilatované zorničky od kodeinu. Brala si ho příliš mnoho. Prsty se jí nepřestávaly chvět. Svírala brýle na čtení oběma rukama, jako kdyby se jednalo o nějakou kotvu. Přešli do zadní části kabiny. Gunther pořád spal vepředu pod dohledem majora Brookse.

„Myslím, že nemáme dost času na podrobné přednášky," poznamenal Painter.

„*Naturlich.* Stačí, abyste rozuměli třem základním principům." Anna pustila brýle na tak dlouho, aby mohla vztyčit jeden prst. „Zaprvé si musíme uvědomit, že jakmile rozbijeme hmotu na subatomární úroveň – na elektrony, protony a neutrony –, přestávají platit klasické přírodní zákony. Max Plaňek zjistil, že elektrony, protony i neutrony se chovají současně jako částice i jako vlny. Což zní zvláštně a paradoxně. Částice mají jasné oběžné dráhy a trajektorie, zatímco vlny jsou daleko rozmazanější, méně jasně ohraničené a nelze je popsat žádnými souřadnicemi."

„A elementární částice se chovají, jako kdyby byly oboje zároveň?" zeptala se Lisa.

„Mohou potenciálně být vlnou i částicí," odpověděla Anna. „To nás přivádí k dalšímu bodu. K Heisenbergovu principu neurčitosti."

Ten už Lisa znala a zjistila si o něm víc v Annině knihovně. „Heisenberg v podstatě tvrdil, že nic není jisté, dokud to nepozorujeme," řekla. „Ale nechápu, co to má společného s elektrony, protony a neutrony."

„Nejlepší ilustrací Heisenbergova principu je takzvaná Schrodingerova kočka," odvětila Anna. „Máte kočku v uzavřené bedně, která je vybavená zařízením, jež může nebo nemusí onu kočku otrávit. Záleží to čistě na náhodě. Je mrtvá nebo živá. Heisenberg říká, že v takové situaci, pokud bedna zůstává zavřená, je kočka potenciálně mrtvá a živá zároveň. Teprve když bednu otevřeme a podíváme se, vybere si skutečnost jeden z těchto stavů. Mrtvá nebo živá."

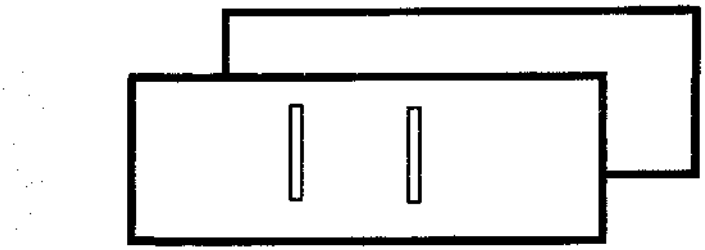
„To mi připadá spíš jako filozofie než jako věda," podotkla Lisa.

„Možná v případě kočky. Na úrovni elementárních částic to již ale bylo prokázáno."

„Opravdu? Jak?" zeptal se Painter. Dosud seděl tiše a nechal pokládat otázky Lisu. Lisa cítila, že Painter už dost z těchto věcí zná, ale chtěl, aby Lisa měla všechny informace, které potřebuje.

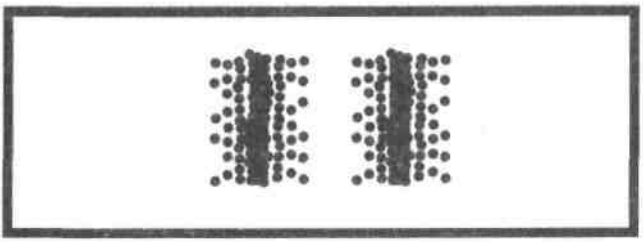
„Klasickým pokusem se dvěma štěrbinami," řekla Anna. „Tím se dostáváme ke třetímu bodu." Zvedla dva listy papíru, do jednoho

rychle vyřízla dvě štěrbiny a druhý podržela za ním.

„To, co se vám chystám říct, bude vypadat podivně a v rozporu se selským rozumem… Představte si, že tenhle list papíru je betonovou stěnou a štěrbiny jsou okna. Když vezmete nějakou zbraň a začnete střílet skrz štěrbiny, na vzdálenější stěně získáte určitý obrazec. Asi takhle.“

Vzala druhý list papíru a vyťukala na něj několik teček.

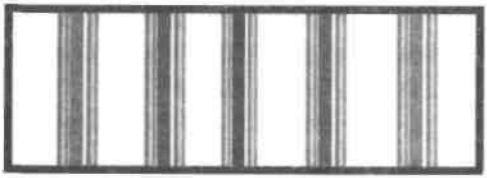

„Nazvěme to difrakčním obrazcem A. Tímto způsobem budou pronikat štěrbinami kulky nebo částice.“

Lisa přikývla. „Dobře.“

„Pokud ale místo kulek na stěnu posvítíme silným reflektorem, bude štěrbinami pronikat světlo. Vzhledem k tomu, že světelné záření se chová jako vlny, dostaneme na vzdálenější zdi jiný vzor.“

Nakreslila na nový list papíru jiný obrazec.

„Tento vzor je způsoben vzájemnou interferencí světelných vln, které procházejí oběma štěrbinami. Nazvěme jej tedy interferenčním obrazcem B.“

„Chápu,“ přikývla Lisa. Nebyla si jistá, kam tím Anna míří.

Anna zvedla oba obrazce. „Teď vezměte elektronové dělo a bombardujte ty dvě štěrbiny proudem elektronů. Jaký obrazec obdržíte?“

„Protože střílíte jednotlivé elektrony jako kulky, hádám, že to bude difrakční obrazec A.“ Lisa ukázala na první obrázek.

„Laboratorní zkoušky ale vedly k něčemu jinému. K interferenčnímu obrazci B.“

Lisa se nad tím zamyslela. „Obrazec, který vzniká při průchodu vln. To znamená, že elektrony nevycházejí z oné pušky jako kulky, ale jako světlo z reflektoru. Chovají se jako vlny a vytvářejí obrazec B.“

„Správně.“

„Takže elektrony se pohybují jako vlny.“

„Ano. Ale jen když nikdo nesleduje jejich průchod štěrbinami.“

„Tomu nerozumím.“

„V dalším experimentu vědci umístili k jedné štěrbině detekční zařízení, které zapípalo, když danou štěrbinou proletěl elektron. Tím bylo u každého elektronu jednoznačně určené, kterou štěrbinou se dostal na druhou stranu. Jak vypadal v takovém případě získaný obrazec?“

„Ten by se přece neměl změnit, nebo ano?“

„V makrosvětě nikoliv. Ale ve světě elementárních částic se po zapnutí detekčního zařízení okamžitě změnil na difrakční obrazec A.“

„Takže samotný akt měření změnil výsledný vzor?“

„Přesně jak Heisenberg předpověděl. I když se to může zdát nemožné, je to pravda. Mnohonásobně potvrzená. Elektrony jsou současně částice a vlny, dokud je nezměříme. Samotný akt měření přiměje elektron, aby zkolaboval do jednoho nebo druhého stavu.“

Lisa se pokoušela představit si svět elementárních částic, v němž všechno existuje v neustálé kombinaci dvou rozdílných, potenciálních stavů. Nedávalo to žádný smysl.

„Jestliže ale tyto částice vytvářejí atomy," řekla nakonec, „a atomy vytvářejí svět, který známe, kterého se dotýkáme a který vnímáme, kde je tedy hranice mezi paradoxním světem kvantové mechaniky a naším světem reálných předmětů?"

„Opakuji, že jediný způsob, jak způsobit kolaps obojakosti elementárních částic, spočívá v jejich změření. A měřicích přístrojů je kolem nás neustále spousta. Částice do sebe pořád narážejí. Na všechno dopadají fotony světla. Okolní prostředí tudíž neustále *měří* svět elementárních částic a nutí jej zaujímat jednoznačný stav, který odpovídá reálnému světu, jenž pozorujeme. Vezměte si například svoje ruce. Na kvantové úrovni elementární částice, které se skládají v atomy vašich rukou, podléhají neostrým, pravděpodobnostním kvantovým pravidlům, ale když se podíváte na daleko větší měřítko, na miliardy atomů, které vytvářejí váš nehet, pak tyto atomy do sebe stále narážejí a ovlivňují se – navzájem se měří –, čímž ustalují jedinou pevnou realitu."

„No dobře…"

Anna musela v jejím hlase zaslechnout nedůvěru, protože dodala: „Já vím, že je to bizarní, ale to jsem se světa kvantové teorie jen letmo dotkla. Vynechávám takové pojmy, jako je nelokálnost, časové tunely a mnohočetné vesmíry."

Painter přikývl. „To jsou teprve chuťovky."

„Nám teď ale stačí jen tyhle tři body," řekla Anna a odpočítala na prstech. „Elementární částice existují v rozmazaném kvantovém stavu. Tento stav zkolabuje teprve po změření dané částice. A na úrovni makrosvěta taková měření bez přestání provádí okolní prostředí."

Lisa se prozatím smířila s tím, co Anna říkala, ale zvedla ruku. „Co to má všechno společného se Zvonem? Ještě v té knihovně jste se zmínila o něčem, co jste nazvala kvantovou evolucí."

„Správně," odpověděla Anna. „Co je vlastně DNA? Nic víc než stroj na proteiny, že? Podle kterého se vytvářejí základní stavební bloky buněk a celých těl."

„Hodně jednoduše řečeno."

„Zjednodušme to ještě víc. Není DNA pouhým genetickým kódem, uzavřeným v chemických vazbách? A co narušuje tyto vazby, čímž se vypínají a zapínají geny?"

Lisa se vrátila do základní chemie. „Pohyb elektronů a protonů.“

„A tyto elementární částice poslouchají klasická pravidla, nebo pravidla kvantového světa?“

„Ta kvantová.“

„Takže pokud může být proton na dvou místech – A nebo B –, což rozhoduje o tom, je-li daný gen zapnutý nebo vypnutý, kde ho nalezneme?“

Lisa přimhouřila oči. „Potenciálně se vyskytuje na obou místech, takže v kvantové teorii také zároveň *je* na obou místech. Gen je současně zapnutý i vypnutý. Dokud něco nezměří jeho stav.“

„Co ho měří?“

„Prostředí.“

„A prostředím genu je…?“

Lisiny oči se pomalu rozšířily. „Samotná molekula DNA.“

Anna přikývla a usmála se. „Na nejzákladnější úrovni živá buňka pracuje jako přístroj k měření vlastního kvantového stavu. A toto neustálé buněčné měření je skutečným motorem evoluce. Vysvětluje, proč mutace nejsou náhodné i proč evoluce probíhá rychleji, než by při náhodnosti mutací mohla.“

„Počkejte,“ namítla Lisa. „Tohle budete muset nějak doložit.“

„Uvažte tedy následující příklad. Vzpomínáte si na ty bakterie, které nedokázaly trávit laktózu? Jak v případě nedostatku jiného zdroje energie zmutovaly zázračnou rychlostí a vytvořily si enzym, který umel laktózu zpracovat? Ačkoliv byl takový krok astronomicky nepravděpodobný?“ Anna povytáhla obočí. „Už to dokážete vysvětlit? Za pomoci kvantových principů? Zejména když vám řeknu, že k oné výhodné mutaci stačilo, aby se přesunul z jednoho místa na druhé jediný proton?“

Lisa zkusila odpovědět. „Dobrá, takže pokud ten proton mohl být na obou místech, pak podle kvantové teorie také na obou místech současně byl. Daný gen byl zároveň zmutovaný i nezmutovaný. Potenciálně v obou stavech.“

Anna přikývla. „Pokračujte.“

„Pak buňka, chovající se jako měřicí přístroj kvantových stavů, přiměla DNA, aby zkolabovala buď na jednu nebo na druhou stranu plotu. Zmutovat nebo nezmutovat. A protože živá buňka je ovlivňována svým okolím, vzepřela se statistické náhodnosti a vytvořila prospěšnou mutaci.“

„Vědci tomu říkají adaptivní mutace. Prostředí ovlivní buňku,

buňka ovlivní DNA a objeví se mutace, která je pro buňku výhodná. Všechno na základě pravidel kvantového světa.“

Lisa začínala chápat, kam to celé směřuje. Anna v jejich minulé debatě použila termín „inteligentní design“. Dokonce i odpověděla na otázku, kdo podle ní za touto inteligencí stojí.

My.

Lisa už tomu rozuměla. To naše vlastní buňky řídí evoluci, reagují na prostředí a způsobují kolaps kvantových stavů ve své DNA tak, aby výsledek lépe vyhovoval okolí. Vzápětí nastupuje darwinovský přirozený výběr, který takové mutace uchovává.

„Ještě podstatnější ale je,“ pokračovala Anna ochraptěle, „že kvantová mechanika vysvětluje, jak byla zažehnuta první jiskřička života. Vzpomínáte si na nepravděpodobnost toho, že by se z prebiotické polévky zformoval první replikační protein? V kvantovém světě pravděpodobnost mizí z rovnic. První replikační protein vznikl proto, že se jednalo o řád uprostřed chaosu. Jeho schopnost změřit a určitým způsobem zkolabovat kvantový potenciál nahradila náhodné nárazy, ke kterým v prebiotické polévce dosud docházelo. Život vznikl proto, že jde o lepší měřicí přístroj kvantových stavů.“

„A Bůh s tím neměl nic společného?“ zopakovala Lisa otázku, kterou jí položila Anna před časem. Měla pocit, jako kdyby to už bylo před několika desetiletími.

Anna si přitiskla dlaň k čelu. Prsty se jí chvěly a po její tváři přeběhl bolestný výraz, se kterým se zahleděla z okna. Promluvila tak tiše, že byla sotva slyšet. „To jsem neřekla… Díváte se na to špatně, nesprávným směrem.“

Lisa to nechala být. Poznala, že Anna je příliš unavená na to, aby mohla pokračovat. Všichni se potřebovali trochu vyspat. Zbývalo však ještě položit poslední otázku.

„A co Zvon?“ řekla Lisa. „Co ten dělá?“

Anna stáhla ruku z čela a podívala se nejprve na Paintera a pak na Lisu. „Zvon je základním měřicím přístrojem kvantových stavů.“

Lisa zatajila dech a zamyslela se nad tím, co Anna říkala.

Anniným vyčerpáním probleskl jakýsi vnitřní žár. Nedal se snadno identifikovat: byla v něm hrdost, ospravedlnění, víra…, ale také značný podíl strachu.

„Pole Zvonu – pokud se ho podařilo zvládnout – dokáže nejen převést DNA na dokonalejší formu, ale vzít s ní i celé lidstvo.“

„Ale co my?“ ozval se Painter. Z jeho výrazu bylo jasně patrné, že

na něj její nadšení neudělalo žádný dojem. „Vy a já? Copak to, co se s námi děje, je cesta k vyšší dokonalosti?“

Oheň v Anniných očích zmizel, uhašen vyčerpáním a porážkou. „Zvon dokáže urychlovat nejen evoluci, ale v jeho kvantových vlnách se skrývá i pravý opak.“

„Opak?“

„Nemoc, která napadla naše buňky,“ Anna odvrátila pohled, „není jen degenerace… Jde o regresi.“

Painter na ni ohromeně zíral.

Její hlas přešel do chraptivého šepotu. „Naše těla míří zpátky k prebiotické polévce, z níž jsme povstali.“

5.05
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Vzbudily ho opice.

Opice?

Podivnost této myšlenky ho naráz probudila z omámení do stavu plné bdělosti. Pokusil se posadit. Vzápětí se mu vrátily i vzpomínky, když se pokoušel porozumět svému okolí.

Byl naživu.

V cele.

Pamatoval si na proudy jedovatého plynu, na wewelsburské muzeum i na svou lež. Spálil Darwinovu bibli a tvrdil, že obsahuje tajemství, které zná jen jeho skupina. Doufal, že obezřetnost protihráčů potlačí jejich touhu po pomstě. Zjevně to fungovalo. Ale kde jsou ostatní? Monk, Fiona a Ryan?

Gray se rozhlédl po své cele. Byla zařízená velice prakticky. Pryčna, toaleta a otevřený sprchový kout. Žádná okna. Dveře z dvoucentimetrových mříží, které vedly do chodby osvětlené stropní zářivkou. Gray si dopřál chvilku času, aby si prohlédl sám sebe. Někdo ho svlékl do nahá, ale na židli připoutané k noze pryčny ležela úhledná hromádka oblečení.

Odhodil pokrývku a stoupl si. Svět se zhoupl, ale po několika hlubokých nadechnutích se opět ustálil. Dál se mu však zvedal žaludek. Dýchalo se mu poměrně ztěžka. Následky otravy tím plynem.

Gray si také povšiml bolesti ve stehně. Nahmatal si pohmožděninu

velkou jako pěst. Pod prsty cítil stroupky po vpichu injekčních jehel. Na hřbetě levé ruky měl navíc přilepený proužek náplasti. Měl snad zavedenou kapačku? Někdo ho zjevně léčil a zachránil mu život.

Z dálky zaslechl další skřeky a volání.

Divoké opice.

Neznělo to jako z nějaké klece.

Spíše jako přírodní svět, který se probouzí do dalšího dne.

Ale jaký svět? Vzduch mu připadal sušší, teplejší, s vůní pižma. Musel být někde na jihu. Možná v Africe. Jak dlouho byl v bezvědomí? Nenechali mu hodinky, aby poznal, která část dne je, natož aby zjistil, který je vůbec den. Měl ale pocit, že nemohlo uběhnout ani dvacet čtyři hodin. Délka strniště na bradě vyvracela jakýkoliv dlouhý spánek.

Přikročil k mříži a sáhl po hromádce šatů.

Jeho pohyb přilákal něčí pozornost.

Přímo naproti přes chodbu přistoupil k zamřížovaným dveřím své cely Monk. Gray pocítil vlnu úlevy, že je jeho společník naživu. „Díky bohu…," zašeptal.

„Jsi v pořádku?"

„Omámený…, ale zlepšuje se to."

Monk už byl oblečený do stejné bílé kombinézy, do jaké se právě soukal Gray.

Monk pozvedl levou paži a odhalil pahýl zápěstí a titanové biokontaktní implantáty, jež normálně připojovaly k jeho paži protézu. „Ti parchanti mi sebrali dokonce i ruku."

Monkova chybějící protéza ovšem představovala nejmenší z problémů, kterým právě čelili. Naopak se mohlo jednat o výhodu. Ale jedno po druhém…

„Co Fiona a Ryan?"

„Nemám tušení, kde jsou. Možná je zavřeli v nějakých jiných celách…, nebo někde úplně jinde."

Nebo jsou mrtví, dodal Gray v duchu.

„Co teď, šéfe?" zeptal se Monk.

„Nemáme moc možností. Počkáme, až první tah udělají naši únosci. Chtějí po nás informaci. Uvidíme, co si za ni můžeme koupit."

Monk přikývl. Věděl, že Gray na tom hradě blufoval, ale museli se té lsti držet. Bylo pravděpodobné, že mají ve svých celách odposlech.

Na potvrzení tohoto podezření klaply na konci chodby dveře.

Blížil se k nim zvuk kroků. Skupina lidí.

Vzápětí se objevili před nimi – jednotka strážných, oblečených do zelenočerných maskovacích uniforem, vedená vysokým, bledým mužem se světlými vlasy. Tím kupcem z aukce. Byl elegantně upravený jako obvykle: na sobě měl černé keprové kalhoty a nažehlenou plátěnou košili, bílé kožené mokasíny a bílou kašmírovou vestu. Vypadal, jako kdyby se nastrojil na nějakou zahradní party.

Doprovázelo ho deset strážných. Rozdělili se na dvě skupiny a přistoupili k celám zajatců. Vyvedli Graye a Monka ven, s pažemi svázanými za zády a bosé.

Přikročil k nim jejich velitel.

Upíral své ledově modré oči na Graye.

„Dobré ráno," řekl toporně a trochu přehnaně, jako kdyby hrál pro kamery, umístěné v chodbě. „Můj dědeček si žádá vaši společnost."

Přes jeho zdvořilost z těch slov čišel temný vztek a nevyslovený příslib bolesti. Připravili toho muže o potěšení je zabít a teď jen čekal na svou příležitost. Přesto, v čem spočíval skutečný zdroj jeho zlosti? Ve smrti jeho bratra…, nebo ve skutečnosti, že ho Gray na hradě doběhl? V každém případě se za tím civilizovaným oblečením a kultivovaným vystupováním skrývalo něco primitivního a divokého.

„Tudy," řekl a otočil se.

Vydal se zpátky chodbou v čele celé skupiny. Cestou Gray nahlížel do cel po obou stranách. Prázdné. Žádná známka přítomnosti Fiony nebo Ryana. Jsou vůbec naživu?

Chodba končila třemi schody, které vedly vzhůru k masivním ocelovým dveřím.

Otevřeným, nehlídaným.

Gray vykročil z fádního vězení do tmavé a zelenající se říše divů. Všude kolem je obklopoval vysoký baldachýn džungle s trnitými liánami a kvetoucími orchidejemi. Přes hustou vrstvu listoví ani nebyla vidět obloha. I tak Gray věděl, že musí být velice časné ráno, ještě před východem slunce. Před nimi osvětlovaly cestu do divoké džungle černé viktoriánské pouliční lampy. Všude kolem cvrlikali a štěbetali ptáci. Bzučel hmyz. O něco výše na větvích oznamovala svým voláním jejich přítomnost schovaná opice. Její výkřik vzbudil nějakého ptáka s ohnivým peřím, který proletěl kolem níže položených větví.

„Afrika," zahučel tiše Monk. „Přinejmenším pod Saharou. Možná rovníková."

Gray s tím souhlasil. Odhadoval, že musí být ráno následujícího

dne. Spal osmnáct až dvacet hodin. Za tu dobu je mohli stihnout dopravit do Afriky.

Ale kam?

Strážní je odváděli po štěrkové cestě. Gray slyšel v podrostu několik metrů od nich lehké odměřené kroky něčeho velkého. I v takové blízkosti se ale nedala rozeznat kontura toho tvora. Prales nabízel řadu úkrytů, kdyby se pokusili o útěk.

Taková šance se jim ale nenaskytla. Stezka končila po necelých padesáti metrech. Ještě pár kroků a džungle kolem nich se rozestoupila.

Prales se otevřel do prostranství s udržovaným trávníkem a pouličními lampami, do zahrady se zurčící vodou a tekoucími potůčky. Nedaleko bublalo několik vodopádů. Při jejich příchodu pozvedla hlavu antilopa s dlouhými rohy, na okamžik ztuhla a pak utekla pod ochranu pralesa.

Nad hlavou se jim klenula bezmračná obloha s tisíci hvězdami, ale na východě se už objevila bleděrůžová záře, která naznačovala přibližně hodinu vzdálený příchod rána.

O něco blíže přilákal Grayovu plnou pozornost jiný pohled.

Na opačném konci zahrad stál šestipatrový dům z neopracovaných kamenů a exotického dřeva. Připomínal Grayovi hotel Ahwahnee v národním parku Yosemite v Kalifornii, ale tato budova byla daleko masivnější a dosahovala wagnerovských rozměrů. Pralesní Versailles. Dům musel zabírat nejméně deset akrů, tyčil se v podobě štítových zdí a pilířů, balkonů a balustrád. Nalevo z něj se táhla prosklená zimní zahrada, osvětlená z nitra, která zářila do předranního šera jako vycházející slunce.

Z bohatství zdejšího majitele přecházel zrak.

Mířili k domu po kamenné cestě, která rozdělovala zahradu a vinula se mezi několika rybníky a potůčky. Přes jeden z kamenných mostů se plazil dvoumetrový had. Nedal se poznat, dokud se nezvedl ze země a neroztáhl kožní lem.

Kobra královská.

Had hlídal most, dokud jeden z plavovlasých mužů neulomil větev a neodehnal ho jako neposlušnou kočku. Had zasyčel s obnaženými zuby, ale ustoupil a vklouzl do tmavé vody.

Pokračovali dál, jako by se nic nestalo. Jak se blížili k domu, Gray postupně zakláněl hlavu.

Všiml si dalšího výstředního prvku jeho konstrukce. Z vrchních

pater odstupovaly vyvýšené ochozy – dřevěné visuté mosty, které umožňovaly hostům, aby z horních poschodí vstupovali přímo do korun stromů. I tyto stezky lemovaly lampy, které v tmavé džungli vytvářely souhvězdí světel. Gray se otočil kolem své osy. Zářily všude kolem.

„Nahoře," zahučel Monk a kývl doleva.

Na jedné ze stezek se objevil strážný s puškou přes rameno, jehož postava se jasně rýsovala proti záři luceren. Gray pohlédl na Monka. Ten voják tu určitě nehlídá sám. Musí jich tu být víc. V korunách stromů může být ukrytá celá armáda. Útěk vypadal stále méně a méně pravděpodobně.

Konečně dorazili ke schodišti, které vedlo vzhůru k široké verandě ze zebrového dřeva. Čekala na ně žena, dvojče jejich únosce, ve stejně elegantním oděvu. Muž pokročil kupředu a políbil ji na obě líce.

Promluvil na ni holandsky. I když Gray tento jazyk neovládal plynně, znal ho dostatečně, aby zachytil podstatu jeho slov.

„Jsou ostatní připraveni, Ischke?" zeptal se jejich průvodce.

„Čekáme jen na pokyn *grootvadera.*" Kývla k osvětlené zimní zahradě na opačném konci verandy. „Pak může hon začít."

Gray se pokoušel pochopit, co tím myslí, ale tápal v temnotě.

Blonďák se s těžkým povzdechem obrátil zase k nim a uhladil si prstem zbloudilý pramen vlasů. „Dědeček se s vámi setká v zimní zahradě," oznámil stroze a vykročil. „Budete s ním mluvit slušně a uctivě, jinak vás osobně ztrestám za každé drzé slovo."

„Isaaku…," zavolala za ním ta žena.

Zastavil se a otočil se k ní. „*Ja*, Ischke?"

Znovu ho oslovila holandsky. „*De jongen en het meisje?* Měli bychom je hned přivést?"

Isaak odpověděl přikývnutím a udělil několik pokynů.

Když si Gray přeložil jeho poslední slova, museli do něj strčit, aby se dal do pohybu. Ohlédl se přes rameno na tu ženu. Zmizela do domu.

De jongen en het meisje.

Ten kluk a ta holka.

Oba tedy ještě žili. Grayovi se ulevilo – jenže Isaakův pokyn jím projel jako ocelový nůž.

Nejdřív jim trochu pusťte žilou.

5.18
NAD AFRIKOU

Painter seděl s perem v ruce. Letadlem se ozýval jediný zvuk – občasné Guntherovo zachrápání. Zdálo se, že obr vůbec nedbá na nebezpečí, do něhož mají namířeno. Na druhou stranu ale zase Guntherovi neodtikával čas tak rychle jako Painterovi a Anně. I když všichni tři ujížděli ke stejné konečné stanici – regresi –, Anna s Painterem uháněli v rychlém pruhu.

Painter nemohl spát, a tak využil čas k tomu, aby si prošel historii klanu Waalenbergů a získal o dané rodině co nejvíce informací.

Musíte poznat svého nepřítele.

Waalenbergovi se poprvé dostali do Afriky přes Alžír v roce 1617. Honosili se tím, že jejich kořeny sahají až ke slavným barbarským pirátům, kteří se plavili podél severoafrického pobřeží. První Waalenberg byl kormidelním poddůstojníkem u známého piráta Sleymana Reise De Veenboera, který z Alžíru velel celé holandské flotile korzárů a galér.

Nakonec se Waalenbergovi, kteří zbohatli díky obchodu s otroky, přesunuli na jih a usídlili se ve velké holandské kolonii na mysu Dobré naděje. Tehdy ale s pirátstvím neskončili. Získali enormní vliv na populaci holandských přistěhovalců, takže po objevení zlata měli Waalenbergovi v obsazené zemi nejvyšší zisky ze všech. A zlata tu nebylo objeveno málo. Witwatersrandský hřeben, nízké pohoří nedaleko Johannesburgu, poskytovalo čtyřicet procent celosvětové těžby zlata. I když se nejednalo o tak honosný podnik jako slavné diamantové doly De Beersů, zlato z „Útesu“ stále představovalo jednu z nejcennějších světových studnic bohatství.

Právě na základě takto získaného majetku rodina založila dynastii, která přestála první i druhou burskou válku a všechny politické machinace, jež vedly k dnešní Jihoafrické republice. Byli jednou z nejbohatších rodin na planetě – i když v posledních generacích se Waalenbergové stáhli z očí veřejnosti, zejména pod taktovkou jejich současného patriarchy, sira Baldrika Waalenberga. Jakmile odešli do ústraní, začaly kolovat nejrůznější pověsti a pomluvy: o ukrutnostech, perverzích, narkomanii, příbuzenských sňatcích. I tak se ale majetek Waalenbergů stále rozrůstal díky zlatu, ropě, petrochemickému a farmaceutickému průmyslu. Dodávali nadnárodní rozměr mnoha

společnostem.

Mohla tato rodina opravdu stát za událostmi v *Granitschlossu?*

Rozhodně byli dostatečně mocní a měli bohaté zdroje. A to tetování, kterého si Painter všiml na oné plavovlasé vražedkyni, jednoznačně připomínalo „Kříž“ z erbu Waalenbergů. Navíc tu byla ta dvojčata, Isaak a Ischke Waalenbergovi. Jaký měli v Evropě úkol?

Bylo tu tolik nezodpovězených otázek.

Painter otočil stránku a poklepal perem na waalenberský erb.

Na tom symbolu je něco…

Spolu s dějinami rodu poslal Logan informace i o tom symbolu. Jeho kořeny sahaly až ke Keltům, dalšímu nordickému kmenu. Tento symbol, který představoval slunce, často zdobil keltské štíty a vysloužil si označení *věčný uzel.*

Painter znehybněl.

Věčný uzel.

V hlavě mu zněla poslední Klausova slova, kletba, kterou vyřkl, když umíral.

Všichni zemřete! Smyčka se stáhne a uškrtí vás!

Painter se domníval, že to Klaus myslel obrazně – že nad nimi byl vynesen rozsudek smrti a oni skončí v pomyslné oprátce. Co když ale ve skutečnosti měl na mysli tenhle symbol?

Až se smyčka stáhne…

Painter obrátil list faxového papíru. Hleděl na erb Waalenbergů a začal si přitom črtat. Nakreslil jejich symbol tak, jak by vypadal, kdyby někdo ten uzel víc utáhl. Smyčky nakreslil těsně u sebe, jako když si člověk zavazuje tkaničku.

„Co to děláte?“ U ramene se mu náhle zhmotnila Lisa.

Polekaně sebou škubl a málem perem protrhl papír.

„Dobrý bože, ženská, musíte se ke mně pořád takhle plížit?“

Se zívnutím se usadila na opěradlo jeho křesla a pohladila ho po rameni. „Jste nějak mrzutý.“ Nechala mu ruku na rameni a naklonila se k němu. „Ale vážně. Co jste to kreslil?“

Painter si náhle silně uvědomoval přítomnost jejího pravého ňadra u své tváře.

Odkašlal si a vrátil se ke svému náčrtku. „Jenom si trochu pohrávám se symbolem, který jsme našli na té vražedkyni. Jeden z mých agentů ho spatřil u dvojice *Sonnekönige* v Evropě. U vnoučat sira Baldrika Waalenberga. Musí být nějak důležitý. Třeba se v něm ukrývá vodítko, které jsme zatím přehlédli.“

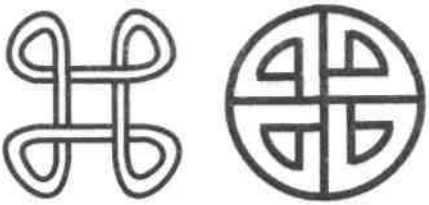
„Nebo ten starý ničema jen rád značkuje potomky jako stádo dobytka. Rozhodně je tak přivedl na svět.“

Painter přikývl. „Pak je tu něco, co řekl Klaus. Něco o utažené smyčce. Jako kdyby šlo o nějaké nevyslovené tajemství.“

Dokončil kresbu několika posledními opatrnými tahy.

Dal oba symboly vedle sebe.

Originál i utaženou verzi.

Prohlížel si je a vzápětí mu to došlo.

Lisa si musela všimnout, jak se náhle prudce nadechl, protože se zeptala: „Co je?“ A naklonila se ještě blíže.

Ukázal perem na druhý náčrt. „Není divu, že se Klaus přidal na jejich stranu. A možná jde také o důvod, proč se Waalenbergové v posledních několika generacích tak uzavřeli do sebe.“

„Já to nechápu.“

„Nestojíme tu proti novému nepříteli, ale proti nepříteli dost starému.“ Painter obtáhl silněji střed utaženého věčného uzlu a odhalil tak jeho tajné jádro.

Lisa zalapala po dechu. „Hákový kříž.“

Painter střelil pohledem po spícím obrovi a jeho sestře.

Povzdychl si. „Další nacisté.“

6.04
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Prosklená zimní zahrada byla jistě stejně stará jako celý dům. Okenní tabulky se prohýbaly, jako kdyby je africké slunce pomalu rozpouštělo, a jejich rámy z černé oceli připomínaly Grayovi pavučinu. Vysrážené kapky na vnitřní straně skel rozmlžovaly výhled do temné džungle venku.

Při vstupu dovnitř Graye zarazila vzdušná vlhkost, která musela dosahovat ke stu procentům. Tenká bavlněná kombinéza se mu ihned začala lepit na tělo.

Zimní zahrada ale neměla sloužit jeho pohodlí. Chránila divokou záplavu zeleně v květináčích i truhlíkách. Rostliny šplhaly po sloupcích, přetékaly z košíků, zavěšených na černých řetězech, a ve vzduchu visela vůně stovek květů. V centru místnosti tiše bublala fontánka z bambusu a kamenů. Byla to krásná zimní zahrada, ale Gray přemítal, kdo potřebuje skleník, když už žije v Africe.

Odpověď se objevila před ním.

Na druhém stupínku stál bělovlasý stařec se zahradnickými nůžkami v jedné a klíšťkami v druhé ruce. S chirurgickou obratností se sklonil nad drobnou bonsají – kvetoucí švestkou – a zastřihl maličkou větev. Se spokojeným vydechnutím se narovnal.

Pokroucený stromek vypadal prastarý a omotával ho měděný drátek. Byl posetý květy, dokonale symetrickými, vyváženými a v harmonii jednoho s druhým.

„Je jí dvě stě dvacet dva let,“ pronesl starý pán a zálibně hleděl na své dílo. Měl silný přízvuk, jako dědeček Heidi, toho děvčátka z hor, o němž píše Johanna Spyri, jenže ve vestě. „Byla stará, už když mně ji věnoval samotný císař Hirohito v roce 1941.“

Odložil nástroje a otočil se. Přes tmavomodrý oblek a červenou kravatu měl přehozenou bílou zástěru. Natáhl k vnukovi ruku. „Isaaku, *te’vreden…*“

Mladík pospíšil kupředu a pomohl starci ze stupínku. Tím si vysloužil přátelské poklepání po rameni. Stařec si stáhl zástěru, uchopil černou hůlku a těžce se o ní opřel. Gray si povšiml erbu,

vyraženého na jejím stříbrném držadle. Filigránsky provedené velké W, korunované známým symbolem čtyřlístku, který měla obě dvojčata, Ischke a Isaak, vytetovaný na rukou.

„Jsem sir Baldric Waalenberg," představil se patriarcha tiše a nespouštěl oči z Graye a Monka. „Prosím, připojte se ke mně v salonu. Musíme si promluvit o řadě věcí."

Otočil se a s ťukáním hůlkou se vydal do zadní části zimní zahrady.

Starci muselo být už hodně přes osmdesát, ale kromě nutnosti používat při chůzi hůlku na něm nebyly vidět žádné známky zchátralosti. Pořád se pyšnil hustou hřívou bílých vlasů, rozdělených uprostřed pěšinkou a dosahujících mu poněkud frajersky až k ramenům. Ze stříbrného řetízku kolem krku se mu kývaly brýle, jejichž jedno sklo bylo vybaveno něčím, co vypadalo jako klenotnická lupa.

Gray si cestou po břidlicové podlaze zimní zahrady všiml, že zdejší vegetace je rozdělena do několika oddílů: bonsajové stromy a křoviny, kapradinová zahrada a nakonec část se spoustou orchidejí.

Patriarchovi neušlo, že se Gray rozhlíží kolem sebe. „Posledních šedesát let křížím rostliny rodu *Phalaenopsis.*" Zastavil se u vysokého stonku s tmavě fialovými květy odstínu několikadenní modřiny.

„Pěkné," poznamenal Monk jasně sarkastickým tónem.

Isaak po něm vrhl spalující pohled.

Zdálo se, že si starý pán ničeho nevšiml. „Černá orchidej mi ale stále uniká. Svatý grál pěstování orchidejí. Už jsem tak blízko. Ale pod větším zvětšením jsou na jejích květech proužky, které barvou připomínají ebenové dřevo."

Nepřítomně přejel prstem po klenotnické lupě.

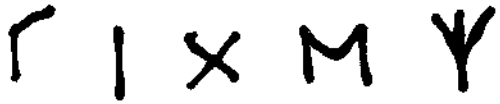
Gray už chápal rozdíl mezi venkovní džunglí a skleníkem. Tady nepředstavovala příroda zdroj obdivu. Jednalo se o věc, kterou bylo třeba ovládnout. Pod kopulí zimní zahrady byla příroda přistřihována, skrčena a křížena, potlačována v růstu měděnými dráty a i vlastní akt rozmnožování byl ovládán lidskou rukou.

Vzadu prošli dveřmi z barevného skla a vstoupili do místnosti se sedacími soupravami z ratanu a mahagonového dřeva – jednalo se o malý salonek, připojený k boku hlavní budovy. Na opačné straně pokoje vedly do jejího nitra lítací dveře, obložené izolačním těsněním.

Baldric Waalenberg se usadil v křesle.

Isaak přešel ke stolu s počítačem a LCD obrazovkou. Vedle stála černá školní tabule.

Na ní byla křídou napsána řada symbolů. Samé runy, všiml si Gray, přičemž poslední z nich byla runa *Mensch* z Darwinovy bible.

Gray si je nenápadně prohlédl a zapamatoval si je. Pět symbolů. Pět knih. Jednalo se o kompletní sestavu run Huga Hirszfelda. Ale co znamenaly? Jaké tajemství bylo *příliš krásné na to, abychom je nechali zahynout, a příliš obludné na to, abychom je vypustili do světa?*

Stařec složil ruce v klíně a kývl na Isaaka.

Ten ťukl do jedné klávesy a monitor vyplnil obrázek s vysokým rozlišením.

Nad zemí džungle visela vysoká klec, rozdělená na dvě poloviny. Na každé straně se krčila jedna postava.

Gray pokročil kupředu, ale jeden ze strážných ho zastavil hlavní zbraně. Na obrazovce právě jedna z postav vzhlédla. Na tvář jí dopadala záře reflektoru, umístěného přímo nad ní.

Fiona.

A v druhé polovině klece byl Ryan.

Fiona měla levou ruku obvázanou a zastrčenou za obrubu košile s tmavými skvrnami. Ryan si držel pravou ruku v podpažní jamce. *Nejdřív jim trochu pusťte žilou.* Ta děvka jim určitě pořezala ruce. Gray se modlil, aby to bylo všechno. V hrudi se mu zvedla vlna temného vzteku. Zúžilo se mu zorné pole a v uších mu bušila krev.

„Teď si promluvíme, ano?“ řekl stařec s přátelským úsměvem. „Jako gentlemani.“

Gray se k němu otočil čelem, ale jedním okem stále sledoval monitor. To má být urozenost vyšších vrstev? „Co chcete vědět?“ zeptal se chladně.

„Co dalšího jste našli na stránkách té bible?“

„Pak je pustíte?“

„A já chci zpátky svou ruku!“ vyhrkl Monk.

Gray přenesl pohled z Monka na starce.

Baldric kývl na Isaaka, který následně pokynul jednomu hlídači a vyštěkl na něj holandsky nějaký rozkaz. Strážný se otočil na podpatku

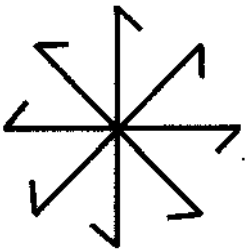
a prošel lítacími dveřmi do nitra hlavní budovy.

„K dalším odpornostem není důvod. Budete-li spolupracovat, máte mé slovo, že se vám povede dobře."

Gray neviděl žádný důvod, proč by měl dál odmítat odpovědět, zejména proto, že stejně nemohl prozradit nic cenného kromě pár lží. Natočil se stranou a ukázal svá spoutaná zápěstí. „Budu vám to muset nakreslit. Neumím to přesně popsat. Jde o další symbol, jako ty ostatní na tabuli."

Stařec znovu přikývl a za okamžik měl Gray volné ruce. Promnul si zápěstí a přikročil k tabuli. Mířilo na něj několik pušek.

Musel nakreslit něco, co bude vypadat přesvědčivě, ale o runách toho mnoho nevěděl. Gray si vzpomněl na Himmlerovu čajovou konvičku, kterou viděl v muzeu. Tu zdobil také nějaký runový symbol, který by měl být dostatečně záhadný a přesvědčivý. Také tím možná tyhle lidi zmate, čímž by zpomalil jejich postup při luštění hádanky. Zvedl kousek křídy a načrtl na tabuli symbol z konvičky.

Baldric se naklonil kupředu a přimhouřil oči. „Sluneční kolo, zajímavé."

Gray stál u tabule s křídou v ruce jako žák, který čeká na učitelův verdikt ohledně jeho řešení matematického příkladu.

„Tohle je všechno, co jste našli v Darwinově bibli?" zeptal se Baldric.

Gray koutkem oka zahlédl na Isaakově tváři úšklebek.

Něco tu nesedělo.

Baldric čekal na jeho odpověď.

„Nejdřív je pusťte," řekl Gray a kývl k monitoru.

Stařec se mu upřeně zahleděl do očí. Přes jeho přátelské chování v nich Gray spatřil nemilosrdnou inteligenci s příměsí tvrdé krutosti. Stařec si tohle celé ohromně užíval.

Nakonec Baldric uhnul pohledem, zadíval se na svého vnuka a znovu kývl.

„*Wie eerst?*“ zeptal se Isaak. Kdo první?

Gray ztuhl. Něco tu rozhodně nesedělo.

Baldric odpověděl anglicky, s očima opět upřenýma na Graye, aby si vychutnal svoji zábavu beze zbytku. „Myslím, že začneme tím klukem. Tu holku si necháme na později.“

Isaak ťukl do další klávesy.

Na monitoru se pod Ryanem otevřely padací dveře. Nehlasně vykřikl a rozhodil paže. Tvrdě dopadl do vysoké trávy pod sebou. Rychle se postavil a vyděšeně se kolem sebe rozhlédl. Zjevně si uvědomoval přítomnost nebezpečí, o němž Gray zatím nic nevěděl. Něco patrně přitahoval pach čerstvé krve.

V duchu si přehrál dřívější slova Ischke.

Čekáme jen na pokyn grootvadera… *Pak může hon začít.*

Jaký hon?

Baldric pokynul Isaakovi a naznačil otáčení knoflíku.

Isaak stiskl klávesu a z reproduktorů se ozval zvuk. Místností se nesly výkřiky.

Jasně slyšeli Fionin hlas: „Utíkej, Ryane! Vylez na strom!“

Chlapec se ještě jednou otočil kolem své osy a kulhavě vyběhl z obrazu. Gray navíc zaslechl smích strážných mimo záběr kamery.

Vzápětí se z reproduktoru ozval nový skřek.

Divoký a krvelačný.

Grayovi se zježily chlupy po celém těle.

Baldric si přejel prstem po krku a Isaak vypnul zvuk.

„Tady nekřížíme jenom orchideje, veliteli Pierci,“ poznamenal Baldric a přestal předstírat jakoukoliv přívětivost.

„Dal jste nám svoje slovo,“ řekl Gray.

„Kdybyste spolupracovali!“ Baldric se hladce postavil. Mávl odmítavě rukou k tabuli. „Máte nás za blázny? Celou tu dobu jsme věděli, že v té Darwinově bibli nic jiného není. Už jsme měli v rukou vše, co jsme potřebovali. Tohle byl jen test, malá ukázka. Přivedli jsme vás sem z jiného důvodu. Chceme odpovědi na jiné otázky.“

Gray se zapotácel, jak mu to náhle došlo. „Ten plyn…“

„… vás měl jen omámit. Ne zabít. Ten váš švindl byl nicméně docela zábavný, to vám musím přiznat. Teď je ale čas, abychom se pohnuli kupředu.“

Baldric přistoupil blíže k obrazovce. „Tuhle maličkou chráníte,

není-liž pravda? Taková výbušná holčina. *Zeer goed.* Ukážu vám, co na ni čeká v pralese.“

Opět kývl na Isaaka, ten stiskl klávesu a na monitoru se otevřelo menší okno.

Gray vytřeštil oči hrůzou.

Baldric promluvil: „Rádi bychom věděli víc o jednom z vašich společníků. Ale chtěl jsem si být jistý, že končíme s hrátkami, chápete? Nebo potřebujete další ukázku?“

Gray nedokázal odtrhnout pohled od obrazovky. Porazili ho. „O kom? O kom chcete něco vědět?“

Baldric přikročil ještě blíže. „O vašem šéfovi, Painteru Crowovi.“

12. kapitola

UKUFA

6.19
PŘÍSTAV RICHARDS BAY, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Lisa sledovala, jak se Painterovi při vystupování po schodech ke kanceláři telefonní společnosti British Telecom International chvějí nohy. Přišli sem, aby se setkali s britským důstojníkem, který měl poskytnout logistickou a pozemní pomoc k jakékoliv akci proti sídlu Waalenbergů. Firma sídlila kousek od letiště v Richards Bay, hlavním přístavišti na jižním pobřeží Jihoafrické republiky. Waalenberské sídlo bylo odtud vzdálené asi hodinu jízdy.

Painter se přidržel zábradlí, na kterém zanechal vlhký otisk. Zachytila ho za loket a pomohla mu na posledním schodu.

„Já to zvládnu," řekl poněkud příkře.

Nereagovala na jeho podráždění, protože věděla, že pramení z potlačovaného strachu. Navíc měl velké bolesti. Bral si jeden kodein za druhým, jako kdyby to byla cukrátka. Dokulhal ke dveřím telekomunikační firmy.

Lisa doufala, že při odpočinku v letadle Painter nabere trochu sil, ale den strávený ve vzduchu spíše ještě prohloubil jeho vysílení a ochablost… jeho *regresi*, jestli se dalo věřit Anně.

Anna zůstala s Guntherem pod dohledem na letišti. Ne že by ji bylo třeba nějak hlídat. Poslední hodinu letu zvracela na toaletě. Když je opouštěli, ležela na gauči a Gunther ji ošetřoval – vyměňoval jí vlhké hadry na čele. Levé oko měla podlité krví. Vypadalo, jako kdyby ji někdo surově udeřil. Lisa jí dala lék proti nevolnosti a injekci morfinu.

I když to nevyslovila nahlas, odhadovala, že Anně a Painterovi zbývá přinejlepším jeden den, než jejich stav bude natolik vážný, že

nepůjde nijak vyléčit.

Major Brooks, který je jako jediný doprovázel, jim otevřel dveře. Neustále se obezřetně rozhlížel po ulici, ale v tuto časně ranní hodinu bylo vidět jen málo lidí.

Painter toporně prošel dveřmi a pokoušel se zakrýt kulhání.

Lisa ho následovala. Za pár minut je provedli kolem recepce a velkým šedým bludištěm kójí a kanceláří až do konferenční místnosti.

Byla prázdná. Prosklenou stěnou se jim nabízel výhled na lagunu Richards Bay. Na severu se táhl průmyslový přístav s jeřáby a nákladními loděmi. Na jihu za ochrannou hrází viděli úsek původní laguny, nyní národního parku, v němž žili krokodýlové, žraloci, hroši, pelikáni, kormoráni a všudypřítomní plameňáci.

Vycházející slunce proměnilo mořskou hladinu v oslepující zrcadlo.

Zatímco čekali, zaměstnanci jim přinesli na stůl čaj a koláčky. Painter už se uvelebil na židli a Lisa se posadila vedle něj. Major Brooks zůstal stát nedaleko dveří.

I když se nezeptala, Painter vyčetl něco z jejího výrazu. „Je mi dobře."

„Ne, není," odpověděla jemně. Prázdná místnost ji z nějakého důvodu zastrašovala.

Usmál se na ni a v očích mu probleskla stará jiskra. Přes fyzickou degeneraci zatím jeho mysl zůstávala nedotčená. Lisa postřehla, že trochu hůře artikuluje, ale to mohlo být také následkem léků. Nechává si proces rozkladu jeho mysl až na konec?

Reflexivně se pod stolem natáhla k jeho ruce.

Vzal ji do své.

Nechtěla, aby zemřel. Intenzita emocí ji překvapila a zarazila. Vždyť ho sotva poznala. Chtěla o něm vědět víc. Jeho oblíbené jídlo, co ho nejvíc rozesměje, jak tančí, co by zašeptal po přání dobré noci. Nechtěla, aby to všechno skončilo.

Stiskla mu ruku, jako kdyby ho dokázala udržet jen silou vlastní vůle.

V tu chvíli se zase otevřely dveře. Konečně dorazil ten britský důstojník.

Lisa se otočila. Překvapilo ji, koho spatřila. Představovala si nějaký klon Jamese Bonda, jakéhosi hladce oholeného špiona v obleku od Armaniho. Místo toho před nimi stála žena středního věku v pomuchlaném loveckém oblečení barvy khaki. V jedné ruce nesla

zmačkaný klobouk. Její tvář pokrývala vrstva načervenalého prachu s výjimkou očí, na kterých musela mít sluneční brýle. Dodávalo jí to vyděšený výraz, i přes opatrné držení ramen a určitý smutek v očích.

„Jsem doktorka Paula Kaneová," představila se a kývla na pozdrav majoru Brooksovi. Pak přistoupila k nim. „Nemáme moc času."

Painter se skláněl nad stolem, na němž ležela řada satelitních fotografií. „Jak jsou ty snímky staré?" zeptal se.

„Ze včerejšího soumraku," odpověděla Paula Kaneová.

Už jim vysvětlila svou zdejší roli. Po získání doktorátu v oboru biologie nastoupila u britské zpravodajské služby a ta ji poslala sem, do Jihoafrické republiky. Spolu se svou společnicí pracovaly na sérii výzkumných projektů a současně monitorovaly waalenberské sídlo. Sledovaly tuto rodinu už téměř deset let, dokud před necelými dvěma dny nedošlo k tragédii. Její společnice přišla za podezřelých okolností o život. Oficiálně při útoků lvů. Ale Paula Kaneová toto vysvětlení předkládala s pramalým přesvědčením.

„Po půlnoci jsme uskutečnili další přelet a pořídili jsme infračervené záběry," pokračovala, „ale došlo k poruše a ztratili jsme obraz."

Painter si prohlížel obrovské sídlo, které se rozkládalo na sto tisíci akrech. Byla na něm vidět krátká přistávací plocha, zbudovaná v pásu vykácené džungle. Tu a tam v krajině zalesněných vrchů, rozlehlých travnatých savan a hustého pralesa stál nějaký přístavek a uprostřed nejhustšího pralesa se nacházel hrad z kamene a dřeva. Hlavní rezidence Waalenbergů.

„Tohle jsou nejlepší snímky bezprostředního okolí jejich domu, jaké máme k dispozici?"

Paula Kaneová pokrčila rameny. „Tamější džungle patří k nejstarším jihoafrickým pralesům. Takových tu zbývá už jen několik. Waalenbergovi si vybrali toto místo jednak kvůli jeho odlehlosti a také proto, aby měli celý tento gigantický prales jen pro sebe. Jeho kostru tvoří čtyřicetimetrové stromy s hustým korunovým zápojem, ve kterém by se dalo rozlišit několik různých vrstev. Tamější biodiverzita je daleko větší než v deštných pralesích nebo v džungli kolem Konga."

„Navíc vytváří dokonalý úkryt," podotkl Painter.

„O tom, co se děje pod větvovím džungle, vědí jen Waalenbergovi. Ovšem je nám známo, že to panské sídlo je jen špičkou ledovce. Pod zemí se rozkládá mohutný komplex."

„Jak hluboko?“ zeptal se Painter a pohlédl na Lisu. Jestli experimentovali se Zvonem, jistě ho pohřbili tak, aby se k němu nikdo nemohl nijak snadno dostat.

„To nevíme. Nejsme si jisti. Ale Waalenbergovi získali podstatnou část svého majetku díky těžbě zlata.“

„Na Witwatersrandském hřebeni.“

Paula k němu vzhlédla. „Správně. Vidím, že jste se dobře připravil.“ Obrátila svou pozornost zpátky k satelitním snímkům. „Zkušenosti z dolování využili při konstrukci podzemního komplexu pod svým sídlem. Víme, že konzultovali důlního inženýra Bertranda Culberta, ale ten záhy poté zemřel.“

„Nechte mě hádat. Za tajemných okolností.“

„Ušlapal ho vodní buvol. Jeho smrt ovšem nebyla první ani poslední z těch, které nějak souvisejí s Waalenbergovými.“ Po tváři jí přeběhl bolestný výraz – zjevně si vzpomněla na svou společnici. „Kupí se pověsti o lidech, kteří zmizeli v blízkosti jejich pozemků.“

„A přitom nikdo pořád ještě nezískal soudní příkaz k prohlídce jejich panství.“

„Musíte rozhodně chápat politickou nestabilitu v Jihoafrické republice. Režimy se sice mění, ale vliv zlata se nesnižuje. Waalenbergovi jsou nedotknutelní. Zlato je chrání lépe než jakýkoliv vodní příkop nebo osobní armáda.“

„A co vy?“ zeptal se Painter. „Proč se o ně zajímá MI5?“

„Obávám se, že náš zájem má dlouhodobé trvání. Britská zpravodajská služba sleduje Waalenbergovy už od konce druhé světové války.“

Painter se unaveně posadil do křesla. Jedním okem nedokázal pořádně ostřit. Promnul si je. Byl si až příliš jasně vědom, jak si ho Lisa zkoumavě prohlíží, a proto se obrátil na Paulu. Zatím jí ještě neřekl o svém objevu nacistického symbolu, ukrytého v centru erbu Waalenbergů, ale MI5 si byla této spojitosti již zřejmě vědoma.

„Víme, že Waalenbergovi finančně podporovali nacistickou Společnost dědictví a učení předků, Ahnenerbe Forschungs und Lehrgemeinschaft. Znáte ji?“

Painter zavrtěl hlavou a odstartoval tím palčivý výšleh bolesti. V posledních hodinách se mu bolesti hlavy rozšířily až ke krku a vysílaly ohnivé šípy dolů podél páteře. Přečkal momentální agónii s křečovitě zaťatými zuby.

„Jednalo se o výzkumnou skupinu podřízenou Heinrichu

Himmlerovi. Organizovali projekty, které pátraly po kořenech árijské rasy. Také byli zodpovědní za některé z těch nejohavnějších zvěrstev, ke kterým docházelo v koncentračních táborech a dalších tajných zařízeních. V zásadě šlo o šílené vědce se zbraněmi.“

Painter sebou málem trhl – ale tentokrát spíše díky psychické než fyzické bolesti. Sigmu někdy popisovali podobným způsobem. Vědci se zbraněmi. Kdo tu byl jejich skutečný nepřítel? Nacistická verze Sigmy?

Lisa se zavrtěla. „Proč se Waalenbergovi zajímali o tento směr výzkumů?“

„Tím si nejsme tak docela jisti. Ale během války měli nacisté v Jihoafrické republice řadu sympatizantů. Víme, že se současný patriarcha, sir Baldric Waalenberg, také zajímal o eugeniku a před propuknutím nepřátelství se účastnil vědeckých konferencí v Německu a Rakousku. Po válce se stáhl do ústraní a vzal s sebou i celou svoji rodinu.“

„Aby si lízali rány?“ zeptal se Painter.

„Tomu moc nevěříme. Po válce síly Spojenců propátrávaly německý venkov a hledaly výzkumná střediska, kde se nacisté zabývali vývojem tajných technologií.“ Paula pokrčila rameny. „Včetně britských sil.“

Painter přikývl. Už o tomto rabování slyšel od Anny.

„Jenže nacistům se taktikou spálené země podařilo podstatnou část objevů úspěšně ukrýt. Popravovali vědce, vyhazovali do vzduchu laboratoře. Naše jednotky přišly do jednoho takového zařízení v Bavorsku o několik minut pozdě. Objevili jsme vědce, kterého střelili do hlavy, ale on ještě žil. Než zemřel, odhalil nám několik vodítek k tomu, jaký výzkum tam probíhal. Jednalo se o výzkum nového zdroje energie, na který narazili při kvantových experimentech. Podařil se jim určitý průlom. Našli zdroj energie mimořádné síly.“

Painter s Lisou si vyměnili pohledy. Oba si dobře pamatovali na to, co jim říkala Anna o energii nulového bodu.

„Ať už ale objevili cokoliv, jejich tajemství bylo odvezeno někam pryč sítí nacistických kontaktů. Známe vlastně jen název té substance a místo, kde její stopa končí.“

„V sídle Waalenbergů?“ odhadla Lisa.

Paula přikývla.

„A jak se ta látka jmenovala?“ zeptal se Painter, i když odpověď už znal. „Nebylo to náhodou Xerum 525?“

Paula k němu ostře vzhlédla a zamračeně se narovnala. „Jak to víte?“

„Energetický zdroj Zvonu,“ zamumlala Lisa.

Painterovi to dávalo smysl. Bylo načase vzít doktorku Paulu Kaneovou na palubu. Postavil se.

„Je tu někdo, s kým byste se měla seznámit.“

Anna reagovala se stejným vzrušením. „Takže tajemství výroby Xera 525 nebylo zničeno? *Unglaublich!“*

Všichni se shromáždili v hangáru letiště v Richards Bay, zatímco opodál nakládali zbraněmi a vybavením dva zaprášené vojenské náklaďáky.

Lisa si procházela lékárničku, zatímco poslouchala diskusi mezi Painterem, Annou a Paulou. Gunther stál po Lisině boku a se starostlivě svraštěným obočím sledoval svou sestru. Zdálo se, že po lécích, které jí Lisa dala, je na tom Anna o trochu lépe.

Ale na jak dlouho?

„Zatímco Zvon odvezl váš dědeček na sever,“ vysvětloval Painter Anně, „tajemství Xera 525 bylo dopraveno na jih. Došlo k rozdělení experimentu na dvě součásti. Později se k Waalenbergům musely dostat informace o tom, že Zvon přežil. Baldric Waalenberg, jako hlavní mecenáš Společnosti dědictví předků, musel o *Granitschlossu* vědět.“

Paula souhlasila. „Právě tato společnost organizovala Himmlerovy expedice do Himaláje.“

„A jakmile se dozvěděl o funkčním Zvonu, byla pro něj hračka nasadit do *Granitschlossu* svoje agenty.“

Annina tvář pobledla – a nikoliv od nemoci. „Ten parchant nás využíval! Celou dobu!“

Painter přikývl. Základní body už vysvětlil Lise a Paule cestou na letiště. Baldric Waalenberg všechno řídil a tahal za nitky. Protože nehodlal mrhat talenty a znovu objevovat kolo, dovolil vědcům v *Granitschlossu*, odborníkům na Zvon, aby pokračovali ve svých výzkumech, přičemž jeho agenti odesílali všechny získané informace do Afriky.

„Pak musel postavit svůj vlastní Zvon,“ pokračoval Painter. „Dělal tajné pokusy a vytvořil svoje vlastní *Sonnekönige*, lepší díky pokročilým technologiím vašich vědců. Bylo to dokonalé uspořádání. Bez možnosti vyrábět další Xerum 525 byl *Granitschloss* zranitelný a

Baldric Waalenberg ho měl přeneseně vzato pod palcem. V kterýkoliv okamžik jim mohl podtrhnout koberec pod nohama.“

„Což nakonec udělal,“ vyhrkla Anna.

„Jenže proč?“ zeptala se Paula. „Když ten systém tak dobře fungoval?“

Painter pokrčil rameny. „Možná proto, že se Annina skupina čím dál více vzdalovala od nacistického ideálu árijské nadřazenosti.“

Anna si přitiskla dlaň k čelu, jako by se chránila před tím, co se právě dozvídala. „Mezi některými našimi vědci… se ozývaly hlasy…, že bychom měli naše výsledky zveřejnit… a připojit se k celosvětové vědecké komunitě.“

„Myslím, že to ale nebyl jediný faktor,“ řekl Painter. „Probíhá tu něco většího. Něco, díky čemu už se *Granitschloss* stal zbytečným.“

„Myslím, že můžete mít pravdu,“ ozvala se Paula. „V posledních čtyřech měsících se podstatně zvýšila aktivita u jejich sídla. Něco je uvedlo do pohybu.“

„Musel se jim podařit nějaký průlomový objev,“ poznamenala Anna ustaraně.

Konečně promluvil Gunther, chraplavě, jako když se sypou balvany. „*Genug!*“ Měl toho dost a zápasil s angličtinou. „Ten darebák má Zvon… Má Xerum… Najdeme ho. Použijeme ho.“ Mávl rukou ke své sestře. „Dost řečí!“

Lisa si uvědomila, že s tím obrem srdečně souhlasí. „Musíme najít nějakou cestu dovnitř.“ A brzy, dodala pro sebe v duchu.

„K útoku na tohle sídlo bychom potřebovali armádu.“ Painter se obrátil na Paulu. „Můžeme očekávat nějakou pomoc od jihoafrické vlády?“

Zavrtěla hlavou. „Ani náhodou. Waalenbergovi pomohli do úřadů příliš mnoha lidem. Budeme se muset spokojit s tajnou infiltrací.“

„Satelitní snímky nám moc nepomohly,“ podotkl Painter.

„Tak se nebudeme spoléhat na nejmodernější techniku,“ řekla Paula a vydala se k čekajícím nákladním vozům. „Mám už na místě jednoho člověka.“

6.28

Khamisi ležel na břiše. I když už vyšlo slunce, jeho první paprsky

jen vrhaly dlouhé a hluboké stíny po zemi v džungli. Khamisi měl na sobě maskáče a přes záda přehozenou svoji velkou dvouhlavňovou pušku Nitro Holland & Holland Royal ráže 12 mm. V ruce ještě navíc držel tradiční zulský krátký, lehký oštěp.

Za ním leželi dva další zulští zvědové: Tau, vnuk staršiny, který ho zachránil, a jeho nejlepší kamarád Njongo. I oni měli střelné zbraně spolu s krátkými a dlouhými oštěpy. Oblečeni byli do tradičnějšího úboru – do kožešin potřených barvou a vydřích čelenek.

Trojice strávila noc mapováním pralesa kolem panství a hledáním přístupové cesty, která se vyhýbala vyvýšeným stezkám a hlídkám, jež na nich patrolovaly. Přemísťovali se po stezičkách zvěře, které se nořily do podrostu, a ukrývali se ve stínech. Khamisi se na několika místech zastavil, aby nařízl provazy, zamaskované jako liány, jež spojovaly vyvýšené stezky se zemí. Navíc nachystal několik dalších překvapení.

Jakmile byl hotov, zamířil s oběma zvědy k potůčku, který protékal pod oplocením sídla Waalenbergů.

Pak, před chvilkou, zaslechli divoký skřek.

Hůůů-ííí-ůůů.

Končil skřípavým skučením.

Khamisi znehybněl. Ten zvuk se mu vpálil až do morku kostí.

Ukufa.

Paula Kaneová měla pravdu. Domnívala se, že ti tvorové pocházejí z waalenberského sídla. Jestli uprchli, nebo je schválně pustili, aby napadli Khamisiho a Marciu, to nevěděla. V každém případě byli nyní na svobodě a lovili.

Ale koho?

Řev přicházel z poměrně velké dálky nalevo od nich.

Oni jejich cílem nejsou. Na to byly ty bytosti příliš zdatnými lovci. Neprozradily by svou přítomnost tak brzy. Jejich krvežíznivost rozdmýchalo něco jiného.

Potom Khamisi uslyšel nějaký hlas, který plačtivě volal o pomoc. Německy.

Ozýval se z větší blízkosti.

Khamisiho kosti stále vibrovaly z onoho skřeku a nabádaly ho, aby utekl – co nejdál a co nejrychleji. Takové bylo primitivní nutkání.

Tau za ním zamumlal zulsky totéž.

Khamisi se místo toho obrátil ve směru prosebného výkřiku. Už těm tvorům nechal Marcii. Pamatoval si vlastní hrůzu, když čekal

potopený po krk v napajedle na úsvit. Nemohl ignorovat něčí volání o pomoc.

Podal Tauovi mapy, které načrtl. „Vraťte se do tábora a předejte to doktorce Kaneové.“

„Khamisi… bratře… ne, pojď s námi.“ Tauovy oči svítily jeho vlastním strachem. Dědeček mu jistě vyprávěl příběhy o *ukufě*, o mýtech, které se náhle zhmotnily. Khamisi musel Tauovi přiznat, že je statečný. On a jeho kamarád byli jediní dobrovolníci, kteří se nabídli, že ho doprovodí k sídlu Waalenbergů. Nikdo jiný se k tomu neměl. Všichni byli v zajetí pověr.

Když ale Tau nyní čelil realitě, neměl v úmyslu se tu zdržovat.

A Khamisi mu to nemohl vyčítat. Vzpomínal si na vlastní hrůzu, když utíkal s Marcií. Místo aby bojoval, utekl a zavinil její smrt.

„Jděte,“ přikázal jim Khamisi. Kývl k oplocení. Ty mapy se musely dostat ven.

Tau a Njongo na okamžik zaváhali. Pak Tau přikývl a oba zvědové se přikrčeně dali do běhu. Vzápětí zmizeli v džungli. Khamisi ani neslyšel jejich kroky.

Na prales padlo děsivé ticho, tíživé a husté jako okolní stromy. Khamisi vyrazil ve směru výkřiků – toho člověka i oněch tvorů.

Po další minutě se džunglí roznesl další jekot, který končil sérií štěkavého smíchu. Khamisi se zarazil – ten poslední záhadný zvuk mu něco připomínal.

Než se nad tím mohl více zamyslet, jeho pozornost přilákalo tiché vzlykání.

Ozývalo se přímo před ním.

Khamisi rozhrnul hlavní pušky několik listů. Před sebou viděl nevelkou světlinu, kde nedávno padl strom. Otvorem v baldachýnu větví dopadal k zemi kužel ranního světla. Díky tomu se okolní džungle zdála ještě tmavší a stinnější.

Khamisiho zrak přilákal pohyb na opačném konci mýtiny. Na strom tam lezl nějaký mladík – spíš ještě chlapec. Zatím byl dost nízko nad zemí a marně se pokoušel vyšplhat výš. Nemohl se zachytit pravou rukou. I na tu dálku Khamisi viděl, jak mu z ruky teče krev, která se vsakuje do rukávu.

Náhle chlapec klesl na kolena, objal kmen stromu a pokoušel se ukrýt.

Vzápětí se objevil důvod jeho náhlé hrůzy.

Khamisi ztuhl, když ten tvor vstoupil na světlinu pod strom.

Navzdory naprosto tichému příchodu se jednalo o mohutné zvíře. Bylo větší než plně vzrostlý lví samec, ale nešlo o lva. Mělo čistě bílou srst a děsivě červené oči. Záda se mu svažovala od robustních ramen k níže položeným zadním nohám. Svalnatý krk nesl velkou hlavu s čenichem a širokýma netopýříma ušima, které byly natočeny směrem ke stromu.

Tvor zvedl hlavu a začenichal, rozdrážděný pachem krve. Zavrčel. V jeho dámě se zablýskaly dvě řady zubů, určených k trhání. Zvíře znovu zavylo a zakončilo svůj jekot řadou štěkavých zvuků, při nichž tuhla krev v žilách. Pak se jalo šplhat na strom. Khamisi věděl, čemu čelí. *Ukufa*. Smrt. I přes její obludný vzhled ale Khamisi znal její pravé jméno.

6.30

„Druh *Crocuta crocuta*“ řekl Baldric Waalenberg a přistoupil k LCD obrazovce. Povšiml si toho, že Gray neustále sleduje zvíře na monitoru, v okně, které se otevřelo přes záběr Fiony v kleci.

Gray si prohlížel mohutné medvědovité tělo i vyceněné bílé dásně a zažloutlé zuby. Zvíře muselo vážit hodně přes sto kilogramů. Hlídalo rozsápané zbytky nějaké antilopy.

„Hyena skvrnitá,“ pokračoval Baldric. „Tento druh je druhým největším masožravcem v Africe a dokáže strhnout i samce pakoně hřivnatého.“

Gray se zamračil. Ten tvor na obrazovce nebyla žádná normální hyena. Hyeny byly třikrát až čtyřikrát menší. A tohle zvíře také mělo bledou srst. Jakási kombinace gigantismu a albinismu. Zmutované monstrum.

„Co jste s ní udělal?“ zeptal se. Nedokázal ve svém hlase potlačit znechucení. Také chtěl získat nějaký čas a přimět Baldrika k hovoru. Vyměnil si pohled s Monkem a zadíval se opět na toho starce.

„Učinili jsme ji lepší, silnější.“ Baldric pohlédl na svého vnuka Isaaka, který nezaujatě přihlížel. „Že ano, Isaaku?“

„*Ja, grootvader.*“

„Prehistorické jeskynní malby v Evropě ukazují velkého předka dnešních hyen. Obří hyenu. Našli jsme způsob, jak vrátit rodu *Crocuta* původní slávu.“ Baldric hovořil se stejnou chladnou odtažitostí, jako když mluvil o křížení orchidejí. „Dokonce jsme i zvýšili jejich

inteligenci tím, že jsme jim přidali do mozkové kůry lidské kmenové buňky. Dosáhli jsme fascinujících výsledků.“

Gray slyšel o podobných experimentech na myších. Na Stanfordu vědci vytvořili myši, jejichž mozky byly z jednoho procenta lidské. O co tu sakra šlo?

Baldric přikročil k tabuli s pěti runovými symboly. Poklepal na ně hůlkou. „Několik superpočítačů Cray XT3 pracuje na Hugově kódu. Jakmile jej rozluštíme, umožní nám učinit totéž s lidstvem. Přivodíme další evoluci člověka. Z Afriky opět povstanou noví lidé, kteří ukončí vzájemné míšení podřadných ras. Zavládne naprostá čistota, která jen čeká na to, až ji vysvobodíme z našeho znehodnoceného genetického materiálu.“

Gray v jeho řeči slyšel ozvěny nacistické filozofie nadčlověka. Ten stařec je šílený. Musel být. Gray ale v jeho očích viděl bystrost a jasnou mysl. A na obrazovce viděl důkaz, že ony obludnosti, o kterých hovořil, jsou uskutečnitelné.

Gray se znovu podíval na Isaaka, který ťukl na klávesu a zmutovaná hyena zmizela. Vtom mu to došlo. Ten její albinismus. Isaak a jeho sestra. Další plavovlasí zabijáci. Všichni z jednoho vrhu. Baldric nedělal pokusy jen na orchidejích a hyenách.

„Nyní přejděme k Painteru Crowovi,“ řekl stařec a máchl rukou k monitoru. „Teď už víte, co očekává tu mladou *meisje* v kleci, pokud neodpovíte na naše otázky pravdivě. Hrátky skončily.“

Gray hleděl na obrazovku. Nemohl dopustit, aby se Fioně něco stalo. Když už nic jiného, musel pro ni získat trochu času. Byla do toho všeho zatažená jen díky jeho neobratnému vyšetřování v Kodani. Měl ji na starosti. A navíc ji měl rád a respektoval ji, i když někdy uměla být hodně otravná. Věděl, co musí udělat.

Otočil se čelem k Baldrikovi.

„Co chcete vědět?“

„Na rozdíl od vás se Painter Crowe ukázal být schopnějším protivníkem, než jsme čekali. Poté, co unikl našemu útoku, se ztratil. A vy nám pomůžete zjistit, kde je.“

„Jak?“

„Zavoláte na velení Sigmy. Máme tu zašifrovanou linku, která se nedá vystopovat. Ozvete se jim a zjistíte, co Sigma ví o projektu Černé slunce, stejně jako místo, kam se ukryl Painter Crowe. Jakýkoliv náznak zrady…“ Baldric kývl k monitoru.

Gray už chápal, proč všechen ten cirkus. Chtěli, aby plně pochopil

svou situaci a vzdal se veškeré naděje. Má odsoudit Fionu k smrti, nebo zradit Sigmu?

Jeho rozhodování na chvilku přerušil příchod jednoho ze strážných, který přinesl další z Grayových požadavků.

„Moje ruka!“ vykřikl Monk, jakmile si všiml své protézy. Lokty měl stále svázané na zádech a zazmítal se, aby se uvolnil.

Baldric pokynul strážnému: „Dejte tu protézu Isaakovi.“

Isaak se holandsky zeptal: „Zkontrolovali v laboratoři, jestli v ní nejsou nějaké ukryté zbraně?“

Muž přikývl. „*Ja*, pane. Je čistá.“

Isaak si ale přesto začal protézu prohlížet. Byl to zázrak inženýrského umění DARPY, jehož součástí byly i titanové kontaktní body, kterými se přenášely pokyny periferních nervů. Kromě toho obsahoval i mechaniku umožňující přesné pohyby a smyslové vjemy.

Monk hleděl na Graye.

Gray si všiml, že prsty Monkovy levé ruky dokončily vyťukávání kódu na kontaktní body pahýlu pravé ruky.

Gray přikývl a přistoupil o krok blíž k Monkovi.

V elektronické protéze DARPY se skrývalo ještě jedno zařízení.

Bezdrátové.

Mezi Monkem a protézou proběhlo odvysílání signálu.

Následně se protéza v Isaakově rukou sevřela.

Prsty zformovaly pěst.

Kromě nataženého prostředníčku.

„Táhni do horoucích pekel,“ zahučel Monk.

Gray ho popadl za loket a strhl ho k dvojitým dveřím, které vedly do hlavní části domu.

Exploze nebyla nijak veliká – vlastně se jednalo jen o obzvláště hlasitý a jasný světelný granát. Nálož byla přimíšena přímo do plastového obalu ruky, takže se nedala nijak detekovat. A i když nepředstavovala žádné velké ohrožení, ukázalo se, že k odvedení pozornosti stačila. Strážní vykřikli překvapením a bolestí. Gray s Monkem proběhli dveřmi, vyrazili po chodbě a při první příležitosti zatočili doprava. Pokračovali v běhu po naleštěné podlaze z tvrdého dřeva.

Okamžitě se rozezněla poplašná zařízení, hlasitá a naléhavá.

Potřebovali co nejrychleji najít nějakou únikovou cestu.

Gray si všiml širokého schodiště, které vedlo nahoru. Vydal se k němu, Monk za ním.

„Kam běžíme?“ zeptal se Monk.

„Nahoru, nahoru, nahoru…,“ odpověděl za běhu Gray a bral schody po dvou. Všichni budou čekat, že se pokusí vyběhnout nejbližšími dveřmi nebo oknem. On ale znal jinou cestu ven. V duchu mu rotovalo schéma panského sídla. Pozorně si je prohlédl, když je sem přiváděli. Soustředil se a důvěřoval svému orientačnímu smyslu.

„Tudy.“ Strhl Monka z odpočívadla schodů do další chodby. Ocitli se v šestém patře. Poplach neutichal.

„Kam…?“ začal Monk.

„Jsme nahoře,“ odvětil Gray a ukázal na konec chodby, kde čekaly dveře. „Na ochoz do korun džungle.“

To ale nebude tak jednoduché.

Jako kdyby někdo odposlouchával jejich plán, přes dveře ven se začala spouštět vnitřní kovová mříž. Celý dům se automaticky uzavíral.

„Honem!“ vykřikl Gray.

Mříž se rychle blížila k zemi. Už zakrývala tři čtvrtiny dveří.

Gray vyrazil rychleji a nechal Monka za sebou. Popadl židli, kolem které probíhal, a hodil ji před sebe. Dopadla na podlahu z tvrdého dřeva a sklouzla po naleštěné zemi. Gray ji následoval. Židle narazila do zavřených dveří a vzápětí na ni seshora dolehla sjíždějící mříž. Převody zasténaly. Nad dveřmi se rozsvítilo červené světlo. Hlášení o chybě. Gray si byl jistý, že v bezpečnostní ústředně už bliká kontrolka.

Když doběhl ke dveřím, nohy dřevěné židle začaly povolovat a praskat. Těžká mříž je drtila.

Připojil se k němu udýchaný Monk s rukama stále spoutanýma za zády.

Gray se shýbl vedle židle a natáhl se po klice dveří. Nebylo to nic jednoduchého s mříží blokující cestu.

Nakonec se jeho prsty sevřely na klice. Stiskl.

Zamčeno.

„K čertu!“ zaklel.

Židle znovu zapraskala. Za nimi se ozval zvuk kroků, které se blížily po schodech nahoru, a štěkot povelů.

Gray se otočil. „Podepři mě!“ řekl Monkovi. Bude muset ty dveře vykopnout.

Na zádech s pokrčenýma nohama se opřel Monkovi o rameno.

Náhle se před ním dveře otevřely a za nimi se objevily nohy v maskáčích. Jeden z venkovních hlídačů si zřejmě všiml signálu o

nefunkčnosti mříže a přišel se podívat, co se děje.

Gray mu namířil na holeně a vykopl.

Překvapenému vojákovi se podlomily nohy, narazil hlavou do mříže a tvrdě dopadl na zem. Gray se překulil ven a kopl muže podpatkem do hlavy. Voják znehybněl.

Monk ho následoval, ale ještě předtím vykopl vzpříčenou židli zpod klesající mříže. Bezpečnostní brána pokračovala v sestupu a vzápětí se se zaduněním uzavřela.

Gray obral hlídače o zbraně. Nožem přeřízl Monkova pouta a podal mu hlídačovu poloautomatickou pistoli HK Mark 23. Sám si ponechal pušku.

Se zbraněmi v rukou přeběhli po můstku k první křižovatce, hned na začátku džungle. Rozhlédli se na obě strany. Zatím byl vzduch čistý.

„Budeme se muset rozdělit," řekl Gray. „Tím se vylepší naše šance. Ty se musíš vydat pro pomoc, dostat se k telefonu a zavolat Loganovi."

„A co ty?"

Gray neodpověděl. Ani nemusel.

„Grayi…, už může být mrtvá."

„To nevíme jistě."

Monk se mu pátravě podíval do tváře. Viděl na obrazovce to monstrum. Věděl, že Gray nemá naději.

Přikývl.

Bez dalšího slova se rozeběhli opačnými směry.

6.34

Khamisi vyšplhal po stromě na své straně mýtiny a dosáhl vyvýšené stezky. Pohyboval se rychle a tiše.

Ukufa pod ním stále kroužila kolem stromu a hlídala uvězněnou kořist. Před chvílí ji polekala hlasitá rána. Seskočila ze stromu a obezřetně začala chodit kolem s našpicovanýma ušima. Ze sídla Waalenbergů k nim doléhal zvuk poplašných zařízení a sirén.

Náhlý shon dělal starosti i Khamisimu.

Dopadli snad Taua a Njonga?

Nebo snad našli jejich ukrytý základní tábor za hranicemi pozemků

sídla? Byl zamaskován jako zulské lovecké tábořiště, jakých se tu vyskytuje mnoho. Došlo snad někomu, že se v tomto případě jedná o něco více?

Ať už ten poplach způsobilo cokoliv, díky hluku se to obrovské hyení monstrum – *ukufa* – chovalo obezřetněji. Khamisi využil rozptýlení jeho pozornosti k tomu, že vyšplhal na jeden z ochozů. Překulil se po prknech a sundal si ze zad pušku. Strach mu zbystřoval smysly. Hrůza ho nicméně opustila. Všiml si držení těla i způsobu chůze toho zvířete, tichého vrčení a několika ostrých, nervózních vyštěknutí, které přecházely do skučení.

Normální chování hyen.

I když bylo tohle zvíře obludně veliké, nešlo o nic mytického ani nadpřirozeného.

Khamisi čerpal sílu z toho, že jeho protivník je z masa a kostí.

Po ochozu odspěchal k místu, které vedlo nejblíže kolem stromu s tím chlapcem, a vyndal z vaku stočené lano.

Naklonil se přes zábradlí a podíval se dolů. Ostře zapískal, aby napodobil ptačí volání. Chlapcova pozornost se nadále soustředila pod strom. Po náhlém zvuku nad hlavou sebou však trhl, vzhlédl a zpozoroval Khamisiho.

„Dostanu tě odtud," zavolal tiše Khamisi anglicky, doufaje, že mu chlapec rozumí.

Ovšem slyšelo ho ještě něco jiného.

Ukufa zírala vzhůru a její červené oči se vpíjely do Khamisiho. Přimhouřila víčka a studovala muže na ochozu. Cenila zuby. Khamisi v jejím výrazu vnímal chladnou kalkulaci.

Bylo to stejné zvíře, které přepadlo ze zálohy Marcii?

Khamisimu by se nic nelíbilo víc, než kdyby mohl té stvůře vyprázdnit do usmívající se tváře obě hlavně, ale hluk výstřelů by přilákal příliš velkou pozornost. Už tak panoval v sídle stav nejvyšší pohotovosti. Místo toho si tedy položil pušku k nohám. Bude potřebovat obě paže a ramena.

„Chlapče!" zavolal Khamisi. „Hodím ti provaz. Přivaž si ho kolem pasu." Naznačil posunky, co chce. „Vytáhnu tě nahoru."

Mladík přikývl. Měl doširoka vyvalené oči a tvář napuchlou pláčem a strachem.

Khamisi se naklonil přes zábradlí a hodil dolů část svinutého provazu. Provaz se pádem rozvíjel a prorážel listí. Nakonec nedosáhl až k chlapci, ale zachytil se na větvích nad ním.

„Budeš k němu muset vyšplhat!“

Chlapec nepotřeboval žádné pobízení. Když se mu teď skýtala možnost útěku, pokoušel se o šplhání daleko usilovněji. Vydrápal se na vyšší větev, uvolnil lano z větví a omotal si je kolem pasu. Počínal si celkem obratně. Dobře.

Khamisi vytáhl průvěs lana a přehodil provaz přes kovový sloupek, který tvořil podpěru visuté konstrukce. „Začnu tě vytahovat nahoru! Budeš se trochu houpat.“

„Honem!“ vykřikl chlapec, příliš ostře a příliš hlasitě.

Khamisi pohlédl dolů a spatřil, že *ukufa* zareagovala na chlapcův pohyb, který ji přilákal jako myš kočku. Vyskočila na strom a začala na něj šplhat pomocí silných tlap s drápy.

Khamisi neztrácel čas a jal se vytahovat lano vzhůru. Cítil chlapcovu váhu, jakmile ho nadzvedl z jeho místa na větvi. Naklonil se přes zábradlí, aby zkontroloval situaci, a uviděl, jak se chlapec houpá sem a tam jako kyvadlo.

Ukufa se na něj dívala také a její oči sledovaly oblouk, který chlapec opisoval. Khamisi znal její úmysl. Měla v plánu vyskočit a strhnout chlapce dolů, jako návnadu z udice.

Začal tahat rychleji. Chlapec se nepřestával houpat.

„Wie zijnu?“ vyštěkl náhle za ním cizí hlas.

Úlekem málem pustil provaz. Ohlédl se přes rameno.

Na stezce kus od něj stála vysoká, štíhlá žena v černém a s krutým pohledem v očích. Světlé vlasy měla ostříhané nakrátko. Jedno ze starších Waalenbergových dětí. Musela právě přijít do této sekce a objevit ho. V ruce už držela připravený nůž. Khamisi si netroufal pustit lano.

To není dobré.

Chlapec pod ním vykřikl.

Khamisi i ta žena shlédli dolů.

Ukufa dosáhla původního chlapcova postavení na větvi a přikrčila se. Chystala se ke skoku. Ta žena za Khamisim se zasmála. Znělo to podobně jako štěkot hyeny. Zavrzala prkna, jak s nožem v ruce přikročila k jeho zádům.

Oba byli v pasti.

Gray klečel na křižovatce. Vyvýšená stezka se dělila do tří ramen. Levé se vracelo zpátky k domu. Prostřední pokračovalo podél okraje lesa a bylo z něj vidět na ústřední zahradu. Pravá cesta se nořila přímo do té nejhustší džungle.

Kudy?

Přikrčený Gray studoval směr stínů a porovnával jej s tím, co viděl na LCD monitoru. Délka a úhel dopadu stínů poskytovaly obecné vodítko vzájemné pozice vycházejícího slunce a Fioniny klece, ale pořád zbývalo prozkoumat značnou rozlohu pozemků.

Ozvaly se kroky, které trochu rozechvěly visutou konstrukci.

Další stráže.

Už se setkal se dvěma skupinami.

Hodil si pušku přes rameno, překulil se k okraji ochozu a spustil se přes okraj. Visel za paže a přeručkoval k úkrytu v listoví nedaleké větve stromu. O chvilku později nad ním přepochodovala trojice vojáků. Gray se pevně držel, aby ho chvění neshodilo dolů.

Jakmile ho minuli, odrazil se od větve a vytáhl se zpátky na stezku. Když přehazoval nohu přes její okraj, všiml si rytmické vibrace lana. Další hlídka?

Zůstal ležet na břiše a přiložil ucho k prknům. Naslouchal jako indiánský stopař. Ta vibrace vykazovala jakýsi slyšitelný rytmus – jako struna elektrické kytary. Tři rychlá brnknutí, tři pomalá a opět tři rychlá. Tento vzor se opakoval stále dokola.

Morseovka.

s.o.s.

Někdo vyťukával signál v morseovce.

Gray se přikrčil a vrátil se ke křižovatce, kde ohmatal i ostatní podpěry. Vibrovala jen jedna, ta pod pravým ramenem konstrukce, jež mířilo do hloubi pralesa.

Mohla by to být…?

Protože neměl žádné lepší vodítko, vydal se Gray právě tudy. Kráčel po okraji stezky a pokoušel se našlapovat co nejtišeji a nejklidněji, aby nevyvolával žádné otřesy. Konstrukce se dále větvila. Na každé křižovatce se Gray zastavoval, aby našel vibrující podpěru a pokračoval podle ní.

Gray se tak soustředil na cestu, že když se sklonil pod těžkým a

vějířovitým palmovým listem, náhle se ocitl pouhé čtyři metry od dalšího strážného. Hnědé vlasy, kolem pětadvaceti, typický představitel Hitlerovy mládeže. Strážný se opíral o zábradlí a stál čelem ke Grayovi. Už pozvedal pušku, protože byl varován houpáním palmového listu.

Gray neměl čas zvednout vlastní zbraň. Místo toho prudce vyrazil do strany – ne aby se vyhnul střele. Na tuhle vzdálenost ho strážný nemohl minout.

Místo toho Gray vrazil do provazového zábradlí.

Strážný, jenž se o ně opíral, se rozhoupal s ním. Hlaveň pušky se vychýlila příliš vysoko. Gray dvěma kroky překonal vzdálenost, která je dělila, v ruce připravenou dýku, již sebral tomu hlídači hned u domu.

Využil mužovy nestability k tomu, aby umlčel jeho výkřik – dýkou mu prořízl průdušnici a hrtan. Vzápětí s ní otočil a přeťal mužovu karotidu. Za pár vteřin bude po něm. Gray zachytil jeho tělo a přehodil je přes zábradlí. Necítil žádnou lítost. Dobře si pamatoval, jak se strážní smáli, když Ryan padl přímo do doupěte těch příšer. Kolik lidí už tu takhle skončilo? Tělo proletělo listovím a dopadlo na travnatý podrost.

Gray se přikrčil a naslouchal. Slyšel někdo hlídačův pád?

Nalevo od něj se z překvapivé blízkosti ozval ženský výkřik. V angličtině. „Přestaň kopat do těch mříží, nebo tě shodíme rovnou!“

Gray ten hlas poznal. *Ischke.* Isaakovo dvojče.

Vzápětí jí odpověděl jiný, ještě známější hlas. „Odprejskni, ty vychrtlino!“

Fiona.

Ještě žila.

Přes nebezpečí se Gray zazubil – z úlevy i s respektem.

Přikrčeně se odplížil ke konci stezky, která obkružovala malou světlinu bez stromů. Tu z toho videa. Z vyvýšené stezky visela klec.

Fiona kopala do mříží. *Tři kopy rychlé, tři pomalé, tři rychlé.* Na tváři měla odhodlaný výraz. Gray cítil pod nohama vibrace, které přenášela lana, na nichž byla klec zavěšena.

Hodná holka.

Musela slyšet poplach z hlavního domu, usoudila, že by za ním mohl stát Gray, a snažila se mu vyslat signál. Buď to…, nebo byla prostě jen zatraceně naštvaná. A rytmus jejího kopání rozhodně nebyl náhodný.

Gray spatřil tři strážné v pozici na dvou, třech a devíti hodinách. Ischke, stále okouzlující ve svém černobílém oblečení, stála na opačné straně – na dvanácti hodinách –, oběma rukama se opírala o vnitřní zábradlí a hleděla dolů na Fionu.

„Možná by tě zklidnila kulka do kolena," zavolala a položila dlaň na pouzdro s pistolí.

Fiona se zarazila uprostřed kopu, něco si pro sebe zamumlala a položila nohu na podlahu klece.

Gray zvažoval svoje možnosti. Měl jednu pušku proti třem ozbrojeným strážným a Ischke s pistolí. To není dobré.

Z druhé strany světliny se k němu donesl šum statické elektřiny, následovaný zkomolenými slovy.

Ischke uchopila vysílačku a zvedla si ji ke rtům. „*Ja?*"

Poslouchala půl minuty, položila otázku, kterou Gray nezaslechl, a opět vysílačku uložila. Oslovila strážné.

„Nové rozkazy!" vyštěkla na ně holandsky. „Máme tu holku hned zabít."

6.40

Ukufa vyrazila trojitou sérii štěknutí a připravovala se skočit na visícího chlapce. Khamisi vnímal, jak se k němu zezadu přibližuje ta žena. S rukama na laně nemohl sáhnout po zbrani.

„Kdo jsi?" zeptala se ho znovu žena s napřaženým nožem.

Khamisi učinil jedinou věc, kterou mohl.

Pokrčil kolena a skočil přes zábradlí. Při pádu sevřel provaz ještě pevněji. Lano nad ním zasvištělo, jak se rychle smýkalo kolem ocelové podpěry. Khamisi zahlédl chlapce, kterého jeho skok prudce vytáhl vzhůru a který vyjekl překvapením.

Ukufa skočila za svou unikající kořistí, ale Khamisiho pád vytáhl chlapce přímo k vyvýšené stezce, do které tvrdě narazil.

Náhlé zastavení vytrhlo Khamisimu provaz z ruky.

Vzápětí dopadl na záda do trávy. Chlapec nad ním se držel spodní strany stezky. Žena zírala dolů na Khamisiho.

Pár metrů od něj doskočilo na zem něco velkého.

Khamisi se posadil.

Ukufa se postavila na nohy a od zuřivé, vrčící tlamy se jí táhly

provazy slin.

Její červené oči zakotvily na jediné dostupné kořisti.

Khamisim.

Ten měl prázdné ruce. Puška stále ležela na prknech nad ním.

Zvíře krvežíznivě a vztekle zaskučelo a skočilo na něj s úmyslem rozsápat mu hrdlo.

Khamisi padl na záda a pozvedl svou jedinou zbraň. Zulský krátký oštěp, který měl stále připevněný ke stehnu. Když na něj *ukufa* dopadala s vyceněnými tesáky, Khamisi trhl špičkou oštěpu vzhůru. Jeho otec ho kdysi naučil, jak s touto zbraní zacházet. Stejně jako všechny ostatní zulské chlapce, ještě než odjeli do Austrálie. Díky instinktu, který sahal k jeho dávným předkům, Khamisi zanořil špičku oštěpu zvířeti mezi žebra – skutečná, nikoliv nadpřirozená – a vrazil ji co nejhlouběji.

Ukufa zařvala. Bolest a setrvačnost ji přenesla přes Khamisiho a vytrhla mu oštěp z ruky. Khamisi se odkulil stranou, nyní zcela bezbranný. *Ukufa* sebou zmítala na trávě a vrážela si oštěp ještě hlouběji do těla. Naposledy zařvala, škubla sebou a znehybněla.

Byla mrtvá.

Khamisiho pozornost přilákal rozzlobený výkřik, který se ozval nad ním.

Ta žena na mostě našla Khamisiho pušku a namířila na něj. Výstřel zněl jako výbuch granátu. U nohou mu vytryskl gejzír hlíny. Khamisi se odstrčil dozadu. Žena nad ním zamířila znovu, tentokrát pečlivěji.

Druhá rána mu připadala podivně ostřejší.

Khamisi se překulil ke straně – ale zjistil, že ho nic neohrozilo.

Vzhlédl včas na to, aby spatřil, jak žena se zkrvavenou hrudí přepadává přes zábradlí.

Objevila se další postava.

Svalnatý muž s vyholenou hlavou. V ruce držel pistoli, kterou si podpíral o pahýl zápěstí. Naklonil se přes zábradlí a všiml si chlapce, který stále visel za ruce.

„Ryane…“

Chlapec úlevou zavzlykal. „Dostaňte mě odtud.“

„To mám taky v plánu…“ Mužův zrak se zastavil na Khamisim. „Tedy, jestli ten chlapík dole zná cestu. Já jsem úplně v koncích.“

Pralesem se nesla ozvěna dvou výstřelů.

Z větvoví poděšeně vzlétlo malé hejno zelených papoušků, kteří s nesouhlasným křikem přeletěli světlinu.

Gray se skrčil.

Našli Monka?

Ischke muselo napadnout totéž, protože naklonila hlavu ve směru výstřelů a pokynula strážným: „Zkontrolujte to!“

Znovu si zvedla k ústům vysílačku.

Strážní s puškami v rukou oddusali z kruhové konstrukce směrem ke Grayovi. To ho zastihlo nepřipraveného, takže si sotva stihl přitisknout pušku k hrudi a překulit se k okraji stezky. Spustil se dolů. Nejbližší strážný tu bude za pár vteřin. Podobně jako předtím se natáhl po provazové podpěře, ale v tom spěchu se zachytil jen jednou rukou, zhoupl se, puška se mu smekla z ramene a spadla k zemi.

Druhou rukou po ní bleskurychle hmátl a podařilo se mu jedním prstem zachytit její kožený řemínek. Ulehčeně vydechl.

Najednou mu nad hlavou proběhly těžké kroky, které rozechvívaly celou konstrukci.

Kožený řemínek pušky mu sklouzl z prstu. Gravitace ho odzbrojila. Zbraň padla do podrostu pod ním. Gray se chytil i druhou rukou a visel na spodní straně stezky. Aspoň že ta puška při dopadu nevystřelila.

Kroky strážných dozněly.

Gray slyšel, jak Ischke hovoří do vysílačky.

Co teď?

Měl proti její pistoli jen nůž. Nijak nepochyboval o tom, že je připravena ji použít, ani o jejích střeleckých schopnostech.

Na své straně měl jedinou výhodu: moment překvapení.

A ten se většinou příliš přeceňoval.

Gray přeručkoval až ke kruhovému ochozu. Držel se spodní strany zvnějšku, aby na něj Ischke neviděla. Musel postupovat pomalu, jinak by ho prozradilo houpání ochozu. Časoval svoje pohyby do příležitostných závanů větru.

Jeho postup ovšem nezůstal nepozorovaný.

Fiona se krčila ve své kleci co možná nejdále od Ischke. Zjevně rozuměla jejím předchozím holandským slovům. *Máme tu holku hned zabít.* I když zvuk výstřelů na okamžik rozptýlil pozornost Ischke,

nakonec se jistě vrátí k původnímu úkolu.

Ze svého místa Fiona spatřila Graye, který se jako gorila v bílé kombinéze přesunoval po spodní straně ochozu, zpola ukryt listovím. Překvapeně sebou trhla a málem se postavila, ale pak se přiměla znovu přikrčit. Sledovala ho a jejich oči se setkaly.

Přes její hranou odvahu jí Gray viděl ve tváři hrůzu. V kleci vypadala mnohem menší. Objímala si pažemi hruď a pokoušela se zachovat klid. Díky škole ulice, kterou prošla, věděla, že jedinou obranou před naprostým panickým zhroucením jsou její drzá odseknutí. Ta ji držela nad vodou – jen tak tak.

Nenápadně mu dala znamení. Ukázala dolů a mírně zavrtěla hlavou, aby dala najevo, že na zemi není bezpečno.

Varovala ho.

Rozhlédl se po husté trávě a křovinách pralesní světliny. Ve stínech nic neviděl, ale důvěřoval Fioně.

Hlavně nesmí spadnout.

Gray odhadoval, jak velkou vzdálenost už urazil. Mohl být zhruba na osmi hodinách. Ischke stála na dvanácti. Pořád mu zbýval značný kus cesty, ale už ho bolely prsty a ochabovaly mu paže. Musel se pohybovat rychleji. Neustálé zastávky ho vyčerpávaly. Ale bál se, aby ho rychlejší postup neprozradil Ischke.

Fiona si zřejmě uvědomila totéž. Postavila se a začala opět kopat do mříží. Rozechvěla klec, která se začala pod její váhou kývat. To umožnilo Grayovi zrychlit.

Bohužel Fionina snaha zároveň vzbudila v Ischke zlost.

Plavovlasá žena spustila ruku s vysílačkou a zaječela na Fionu. „Těch tvých pitomostí už bylo dost!“

Fiona se nepřestávala držet mříží a kopat do nich.

Gray přeručkoval pozici na devíti hodinách.

Ischke přistoupila k vnitřnímu zábradlí. Její pozornost naštěstí plně poutala Fiona. Ischke vytáhla z kapsy svetru nějaké zařízení a zuby z něj vytáhla anténu. Namířila ji na Fionu. „Je načase, aby ses seznámila se Skuld, pojmenovanou po severské bohyni osudu.“

Vzápětí stiskla tlačítko.

Téměř přímo pod Grayovýma nohama něco zlostně a bolestně zavylo. Na travnatou světlinu vyšlo ze stinného úkrytu v džungli mohutné zvíře. Jedna z těch zmutovaných hyen. Temně vrčela a na zádech se jí ježily chlupy. S vyceněnými zuby zaštěkala a naprázdno cvakla čelistmi. Zvedala hlavu ke kleci a větřila.

Gray si uvědomil, že ho ta příšera musela sledovat po celou dobu ručkování. Tušil, co přijde.

Ještě přidal. Už minul pozici deseti hodin.

Ischke si užívala Fioninu hrůzu a zavolala na ni, aby ještě prodloužila její muka: „Skuld má v mozku čip, který nám umožňuje stimulovat její krvežíznivost a chuť k jídlu.“ Znovu stiskla ono tlačítko. Hyena zavyla a pokusila se vyskočit ke kleci. Z tlamy jí stříkaly sliny, vyprodukované nepříčetnou zuřivostí.

Takhle tedy Waalenbergovi řídili svoje stvůry.

Dálkově ovládanými implantáty.

Opět nutili přírodu, aby se podvolila jejich vůli.

„Nastal čas, abychom tu chudinku hladovou utišili,“ řekla Ischke.

Gray to nemohl stihnout včas. I tak ale pospíchal dál.

Jedenáct.

Už je tak blízko.

Ale bylo příliš pozdě.

Ischke zmáčkla druhý knoflík. Gray zaslechl klapnutí a padací dveře Fioniny klece se otevřely.

Ach, ne.

Gray se na okamžik zastavil. Sledoval, jak se dveře otvírají a ona padá k slintajícímu zvířeti pod sebou.

Byl připraven skočit dolů za ní a chránit ji.

Fiona si ale vzala poučení z Ryanova pádu. Byla připravená. Zachytila se mříží klece a zůstala za ně viset. Skuld jí vyskočila po nohách, ale Fiona se vytáhla za ruce o něco výš.

Hyena ji minula a se zuřivým zaskučením dopadla zpátky do podrostu.

Fiona povylezla ještě o kousek výš a držela se vnější strany klece jako chápan.

Ischke se zasmála. „*Zeer goed, meisje.* Tomu říkám šikovná holka! *Grootvader* by možná dokonce uvažoval, jestli by neměl tvoje geny přidat do své sbírky. Škoda že místo toho musíš nakrmit Skuld.“

Gray sledoval, jak Ischke opět pozvedá pistoli.

Už dorazil přímo za ní a hleděl na ni mezi prkny.

„Takže to ukončíme,“ zahučela Ischke holandsky.

Vskutku.

Gray se přitáhl za ruce, vykopl nohy dozadu – a vzápětí se vymrštil dopředu a vzhůru jako gymnasta na hrazdě. Podpatky zasáhl Ischke do břicha zrovna v okamžiku, kdy se opírala o zábradlí a mířila na Fionu.

Ve stejnou chvíli stiskla spoušť.

Gray zaslechl kovové cinknutí kulky o mříž.

Chybila.

Ischke odletěla nazad a Gray dopadl před ní na prkna. Překulil se s nožem v ruce. Ischke klečela na jednom kolenu. Její pistole ležela mezi nimi.

Oba se pro ni vrhli.

Ischke byla i s vyraženým dechem neuvěřitelně rychlá, jako útočící had. Její prsty dosáhly pistole jako první a sevřely se kolem ní.

Gray měl nůž.

Vrazil jí jeho ostří do zápěstí a přišpendlil ji k prknu. Překvapeně vykřikla a pustila pistoli. Gray se ji pokusil zachytit, ale pistole se odrazila pažbou od prken ochozu a přepadla přes okraj dolů.

Momentální rozptýlení Grayovy pozornosti Ischke stačilo k tomu, aby vytrhla dýku z prken a uvolnila si tak ruku. Otočila se na druhém zápěstí a vykopla proti Grayově hlavě.

Uhnul, ale i tak ho zasáhla do ramene se stejnou silou jako nárazník rychle jedoucího auta. Její kopnutí srazilo Graye stranou. Sakra, ta má ale sílu.

Než se stačil zvednout, skočila na něj a máchla mu paží do obličeje v pokusu oslepit ho ostřím dýky, kterou měla stále zabodnutou v zápěstí. Na poslední chvíli zachytil její loket, otočil jím a oba se překulili blíže k okraji ochozu.

Gray se nezastavil.

Společně přepadli přes okraj.

Jenže Gray zahákl levé koleno kolem jedné z ocelových podpěr. S trhnutím se zarazil a zhoupl se za nohu. Kolenem mu projela palčivá bolest. Ischke odpadla a zřítila se k zemi.

Gray vzhůru nohama přihlížel, jak Ischke při pádu láme větve a vzápětí tvrdě naráží na trávník.

Gray se vytáhl nahoru na ochoz.

Nevěřícně sledoval, jak se Ischke zvedá na nohy. Kulhavě se postavila na bolestně zvrácený kotník.

Graye polekalo zarachocení po jeho boku.

Po jednom ze závěsných řetězů klece právě vylezla na ochoz Fiona.

Během jejich souboje se zřejmě vyšplhala na vnější stranu klece a pak pokračovala po řetězu až nahoru. Přispěchala k němu. Klepala levou rukou a mrkala bolestí. Z rány, kterou jí dříve způsobila Ischke, kapala čerstvá krev.

Gray se opět rozhlédl po zemi pod nimi.

Ischke vzhlížela k nim nahoru a v očích jí plál vražedný vztek.

Nebyla ovšem na světlině sama.

Řítila se k ní Skuld s čenichem u země, jako pozemní žralok, který cítí krev.

Jak případné, pomyslel si Gray.

Ischke ale jen proti zvířeti pozvedla nezraněnou paži. Mohutná hyena se prudce zastavila, pozvedla čenich a otřela se hlavou o ženinu dlaň jako divoký pitbul, který zdraví svého pána. Zaknikala a lehla si na břicho.

Ischke po celou dobu nespustila oči z Graye.

Vydala se kulhavě kupředu.

Gray si všiml něčeho dalšího.

Několik kroků před Ischke ležela její pistole.

Gray se vyhrabal na nohy, popadl Fionu za rameno a postrčil ji kupředu. „Utíkejte!“

Dívka nepotřebovala žádné další pobízení. Sprintovali po kruhovém ochozu směrem k odstupující stezce. Fiona fungovala na čistý adrenalin. Vzápětí dospěli ke konci ochozu.

Fiona prudce zatočila na přístupovou stezku. Přitom se přidržela ocelové podpěry, aby neztratila rovnováhu. Gray následoval jejího příkladu. Jakmile zatočil, odlétla od podpěry jiskra, doprovozená zvukem výstřelu.

Ischke našla svoji zbraň.

Po přímé stezce běželi ještě rychleji, aby zvětšili vzdálenost mezi sebou a kulhající střelkyní. Za minutku, když dospěli ke křižovatce, měl Gray dojem, že už by mohli být v bezpečí. Opatrnost převládla nad panikou.

Zpomalil Fionu na stejné křižovatce, jakou procházel už cestou sem. Stezky vedly všemi směry. Kudy dál? Teď už Ischke jistě spustila poplach – pokud tedy ten pád nevyřadil její vysílačku z provozu, jenže na to se nemohl spoléhat. Musel předpokládat, že se mezi jejich stanovištěm a okolním světem už shromažďují stráže.

A co je s Monkem? Co znamenaly ty výstřely, které předtím přilákaly pozornost Ischke? Byl naživu, nebo ho zabili? Nebo ho znovu zajali? Bylo tu příliš mnoho neznámých proměnných. Gray potřeboval nějaký úkryt, kde by se mohl schovat, než jeho stopa vychladne.

Ale kde?

Pohlédl na stezku, která se vracela k domu.

Nikdo by nečekal, že půjdou právě tam. V domě měli navíc telefony.

Kdyby se dostal k nějaké lince, která vede ven… Třeba by i mohl zjistit nějaké další informace o tom, co se tu ke všem čertům vlastně děje…

Jednalo se ale o vzdušný zámek. Ten dům je zamčený a nedobytný jako pevnost.

Fiona si všimla jeho pohledu.

Zatahala ho za ruku a vytáhla něco z kapsy. Vypadalo to jako několik hracích karet na řetízku. Pozvedla mu je k očím.

To nejsou krací karty.

Elektronické klíče od domu.

„Štípla jsem je tý ledový mrše," řekla Fiona a málem si odplivla. „Abych ji naučila, že mě nemá řezat do ruky."

Gray od ní vzal čipové karty a prohlédl si je. Vzpomněl si, jak Monk po jejich uvěznění v Himmlerově kryptě vyčetl Fioně, že nesebrala řediteli muzea klíče. Zdálo se, že si dívka vzala Monkovu lekci k srdci.

Gray přimhouřil oči a znovu se zadíval k domu.

Díky té malé kapesní zlodějce teď držel v ruce klíče od zámku.

Ale jak s nimi naloží?

13. kapitola

XERUM 525

10.34
NÁRODNÍ PARK HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Painter seděl v chýši z hlíny a spletené trávy se zkříženýma nohama a prohlížel si několik map a schémat. Páchly tu výkaly a prach. Ale malé zulské tábořiště představovalo dokonalé krytí, vzdálené pouhých deset minut od pozemků Waalenbergů.

V pravidelných intervalech nad táborem přelétal vrtulník, který hlídal hranice waalenberského soukromého království, ale Paula Kaneová měla všechno perfektně zorganizované. Ze vzduchu nemohl nikdo poznat, že malá písečná vesnička je něčím víc než táborem nomádských kmenů, které se potloukaly v okolí. Nikdo by neočekával, že v jedné z těch chatrčí právě probíhá válečná porada.

Shromáždili se tu, aby vymysleli strategii a spojili své síly.

Naproti Painterovi seděli vedle sebe Anna s Guntherem. Lisa se od okamžiku, kdy přistáli v Africe, držela po jeho boku. Tvářila se klidně, ale každou chvíli po něm vrhala starostlivé pohledy. V zadní části chýše postával ve stínu major Brooks, vždy ve střehu, s dlaní položenou na pouzdru pistole.

Všichni pozorně poslouchali Khamisiho, bývalého správce zdejšího parku. Vedle něj se nakláněl kupředu nejpřekvapivější člen jejich porady.

Monk Kokkalis.

K Painterovu ohromení jej spolu s nějakým vyčerpaným mladíkem v šoku přivedl do tábora Khamisi. Mladík se právě zotavoval ve vedlejším stanu, mimo nebezpečí, ale Monk strávil poslední hodinu

vyprávěním svého příběhu, odpovídáním na otázky a doplňováním bílých míst.

Anna hleděla na sérii run, kterou jim Monk nakreslil. Oči měla podlité krví. Natáhla k papíru roztřesenou ruku. „Tohle jsou všechny runy z knih Huga Hirszfelda?“

Monk přikývl. „A ten starý syčák byl přesvědčený, že jsou zatraceně důležité pro další fázi jeho plánu.“

Anna zvedla oči k Painterovi. „Doktor Hugo Hirszfeld byl vedoucí původního projektu Černé slunce. Vzpomínáte si, jak jsem vám říkala, že se domníval, že vyřešil hádanku Zvonu? V tajnosti uskutečnil jeden poslední experiment, jehož se účastnil jen on. Soukromý pokus, z něhož údajně vzešlo dokonalé dítě, prosté jakékoliv poskvrny regrese. Bezchybný Rytíř Slunce. Ale jeho metoda… to, jak toho dosáhl…, nikdo neví.“

„Podle jeho dopisu dceři,“ poznamenal Painter, „ho jeho objev vyděsil. *Pravda… příliš krásná na to, abychom ji nechali zahynout, a příliš obludná na to, abychom ji vypustili do světa.* Proto ukryl svoje tajemství do kódu run.“

Anna si těžce povzdychla. „A Baldric Waalenberg je natolik přesvědčený, že ten kód dokáže vyluštit a získat ztracené vědomosti pro sebe, že zničil *Granitschloss.*“

„Myslím, že šlo o víc než o to, že už vás nepotřeboval,“ řekl Painter. „Myslím, že jste měla předtím pravdu. Vaše skupina představovala rostoucí hrozbu, když se ve vašich řadách diskutovalo o tom, že se přestanete skrývat a připojíte se k hlavnímu proudu vědy. To si nemohl dovolit riskovat, obzvláště teď, když se mu sen o árijské dokonalosti dostal na dosah ruky.“

Anna si přisunula papír s Monkovými runami blíže k sobě. „Jestli měl Hugo pravdu, dešifrování tohoto kódu by mohlo mít rozhodující význam i pro naši vlastní léčbu. Zvon už tak může zpomalit průběh choroby – ale pokud dokážeme tohle rozluštit, mohli bychom se úplně uzdravit.“

Lisa jejich diskusi stáhla zpátky na zem. „Ještě předtím ale musíme získat přístup ke Zvonu Waalenbergů. Pak si můžeme dělat starosti s léčbou.“

„A co Gray?“ zeptal se Monk. „A ta dívka?“

Painter pevně sevřel rty. „Nemůžeme nijak odhadnout, kde je. Možná se schovává, možná ho chytili, možná je mrtvý. Velitel Pierce je v tom prozatím sám.“

Monk se zašklebil. „Můžu se vplížit zpátky dovnitř. Vezmu si mapu, kterou vytvořil Khamisi.“

„Ne. Teď není vhodná doba na to, abychom tříštili síly.“ Painter si promnul bodavou bolest za pravým uchem. Všechny zvuky slyšel s ozvěnou. Vzdouvala se v něm nevolnost.

Monk na něj zíral.

Nad jeho starostlivostí mávl rukou. Něco v Monkově obličeji ale naznačovalo, že si nedělá starosti jen o šéfovou *fyzickou* kondicí. Činí Painter správná rozhodnutí? Jak je na tom po duševní stránce? Tato pochybnost rozezněla strunu obav v samotném Painterovi. Dokáže pořád přemýšlet naprosto jasně?

Lisa mu položila ruku na koleno, jako kdyby vycítila jeho zděšení.

„Nic mi není,“ zamumlal – k sobě stejně jako k ní.

Další rozhovor přerušilo odhrnutí koberce, zakrývajícího dveře chýše. Dovnitř dopadlo sluneční světlo a vlna horka. Do tmavého interiéru vstoupila Paula Kaneová, kterou následoval zulský stařešina v plném obřadním rouchu s pery a levhartí kůží ozdobenou korálky. I když už mu muselo být aspoň pětašedesát, měl hladkou tvář bez vrásek, jakoby vytesanou z kamene, a vyholenou hlavu. V ruce držel dřevěnou hůl s pery, ale také prastarou pušku, spíše obřadní než funkční.

Painter tu zbraň poznal. Stará anglická puška s hladkým vývrtem hlavně zvaná „Brown Bess“, mušketa z napoleonských válek.

Paula Kaneová návštěvníka představila. „Mosi D’Gana. Zulský náčelník.“

Stařešina promluvil anglicky. „Všechno je připravené.“

„Děkujeme vám za pomoc,“ pronesl Painter formálně.

Mosi mírně pokývl hlavou. „My ale nepozvedáme své oštěpy pro vás. Musíme Voortrekkerům splatit Krvavou řeku.“

Painter se zamračil, ale Paula Kaneová vysvětlila: „Když Angličané vytlačili holandské Búry z Kapského Města, Búrové zahájili dlouhou cestu do vnitrozemí. Mezi přicházejícími osadníky, Voortrekkery, a domorodými kmeny vznikaly různé třecí plochy. Jednalo se o kmeny Xhosa, Pondo, Swasi a Zuly. V roce 1838 byli u přítoku Buvolí řeky Žulové zrazeni, přišli o svou domovinu a tisíce jich zahynuly. Byla to jatka. Od té doby se onomu přítoku říká Krvavá řeka. Spiklencem z řad Voortrekkerů, neboli Průkopníků, který měl celý vražedný útok na svědomí, byl Piet Waalenberg.“

Mosi pozvedl svou starou zbraň a podal ji Painterovi. „My

nezapomínáme.“

Painter nepochyboval o tom, že se oné dávné bitvy účastnila přímo tato puška. Přijal ji od náčelníka s vědomím, že spolu tímto gestem zpečetili spojenecký pakt.

Mosi se usadil na zem se zkříženýma nohama. „Musíme toho mnoho naplánovat.“

Paula kývla na Khamisiho a přidržela mu koberec ve dveřích. „Khamisi, váš nákladní vůz je připraven. Tau a Njongo už čekají.“ Podívala se na hodinky. „Musíte si pospíšit.“

Bývalý správce parku vstal. Každý musí před soumrakem odvést svůj díl práce.

Painterův pohled se střetl s Monkovým. Opět si přečetl v Monkových očích starost, ale ne o Paintera – o Graye. Soumrak nastane až za osm hodin. Do té doby pro něj nemohli nic udělat.

Byl v tom sám.

12.05

„Držte skloněnou hlavu,“ zašeptal Gray Fioně.

Kráčeli ke strážnému na konci chodby. Gray měl na sobě jednu z maskovacích uniforem, od vysokých bot až po černou čepici s krempou staženou do očí. Hlídač, který mu ji půjčil, byl v bezvědomí, měl v ústech roubík a ležel svázaný ve skříni jedné z ložnic v horním patře.

Také si půjčil mužovu vysílačku, připjal si ji k opasku a do ucha si zasunul sluchátko. Veškerá komunikace probíhala holandsky, takže měl potíže s porozuměním, ale i tak aspoň věděli, co se děje.

Fiona kráčela v Grayově stínu a měla na sobě oblek služebné, který získali ze stejné skříně. Byl jí trochu veliký, ale aspoň zakrýval její postavu a věk. Většinu služebnictva v domě tvořili domorodci s různými odstíny pleti, jak bylo typické pro domácnosti bohatých obyvatel v Africe. Fionina kávově snědá pleť, dědictví po pákistánských předcích, sem docela dobře zapadala. Rovné vlasy si schovala pod čepec. Pokud se na ni člověk nepodíval zblízka, mohl ji považovat za domorodce. Pro dokreslení dojmu kráčela drobnými, pokornými krůčky se svěšenými rameny a skloněnou hlavou.

Zatím jejich převlek ani neprošel žádnou zkouškou.

Rozšířila se informace o tom, že Graye s Fionou spatřili v džungli.

Vzhledem k uzamčení hlavního sídla v něm hlídkovalo jen pár vojáků. Většina mužů prohledávala pralesy, hranice a okolní přístavby.

Bohužel tu úroveň bezpečnostních opatření nepoklesla natolik, aby někde zůstala nestřežená linka do vnějšího světa. Krátce poté, co magnetickou kartou otevřeli zadní vchod do domu, Gray vyzkoušel několik domácích telefonů. Přístup k volání vyžadoval zadání bezpečnostního kódu. Jakýkoliv pokus o kontakt s lidmi venku by je jen odhalil.

Nezbývalo jim tedy příliš mnoho možností.

Mohli se ukrýt. Ale k čemu by to vedlo? Kdo ví, kdy Monk dospěje do civilizace? Museli tedy zvolit aktivnější přístup. Měli v plánu získat nejprve schematický plánek domu. To znamenalo proniknout do bezpečnostního ústředí v přízemí. Měli přitom jen Grayovu pistoli a paralyzér ve Fionině kapse.

Strážný před nimi hlídkoval se samopalem u balkonu, z něhož měl výhled na hlavní vchod do domu. Gray kráčel přímo kolem něj. Byl to vysoký, podsaditý muž s těžkými víčky, díky nimž vypadal hrubě a podle. Gray mu kývl a pokračoval ke schodům. Fiona ho následovala.

Všechno probíhalo dobře.

Pak ten muž pronesl něco holandsky. Slovům Gray nerozuměl, ale zněla odporně. Nakonec se muž hrdelně zasmál.

Gray se zpola otočil a viděl, jak se hlídač natahuje po Fionině pozadí. Druhou rukou ji chytil za loket.

To neměl dělat.

Fiona se k němu prudce otočila. „Zmizni, obludo.“

Lem její sukně přejel muži po koleni. Přes kapsu vyšlehla modrá jiskra, která zasáhla strážného do stehna. Jeho tělo se napjalo a z hrdla se mu vydralo přidušené zachrčení.

Gray ho zachytil, když strážný – stále v křečích – padal k zemi. Odtáhl ho do vedlejší místnosti, pustil ho na podlahu, pistolí ho udeřil do hlavy, aby ho omráčil, dal mu roubík a začal ho svazovat.

„Proč jste to udělala?“ zeptal se Gray.

Fiona přikročila ke Grayovi a silně ho štípla do zadku.

„Hele!“ Narovnal se a otočil se k ní.

„Jak se vám to líbí?“ soptila.

Dobrý argument. I tak ji ale upozornil: „Nemůžu ty parchanty svázat všechny.“

Fiona stála s rukama zkříženýma na hrudi. V očích jí kromě vzteku

svítil i strach. Nemohl jí vyčítat její nervozitu. Otřel si studený pot z čela. Možná by se měli přece jen schovat a doufat v to nejlepší.

Zapraskalo mu ve vysílačce. Soustředil se na poslech. Všiml si někdo jejich útoku nad hlavním schodištěm? Překládal jednotlivá slova. „… *ge'vangene*… přivádíme k hlavnímu vchodu…"

Následovalo toho víc, ale Gray moc nevnímal, jakmile rozeznal slovo *ge ,vangene*.

Vězeň.

To mohlo znamenat jedinou věc.

„Chytili Monka…," zašeptal a polil ho chlad.

Fiona spustila ruce podél těla a ve tváři se jí zračily starosti.

„Pojďme," řekl a vyrazil ke dveřím. Odebral spoutanému strážnému paralyzér a přes rameno si přehodil jeho zbraň.

Vydali se ke schodišti. Cestou dolů ze schodů Gray šeptem vysvětloval Fioně svůj plán. Nižší patro bylo prázdné, stejně jako hala před nimi.

Přešli po naleštěné podlaze, ozdobené tkanými koberci s africkými motivy. Od stěn se odrážela ozvěna jejich kroků. Po obou stranách lemovaly místnost vycpané trofeje: hlava ohroženého černého nosorožce, mohutný lev s hřívou prožranou od molů a řada antilop s různými růžky.

Fiona vytáhla z kapsy zástěry prachovku – součást jejího převleku. Zastavila se u jedné strany vchodových dveří. Gray zaujal postoj strážného s puškou v ruce na straně druhé.

Nemuseli čekat dlouho – sotva stačili zaujmout svoje pozice.

Kolik strážných půjde s Monkem?

Alespoň že byl naživu.

Kovová mříž přes dveře se začala s klapáním zvedat vzhůru. Gray se sklonil, aby spočítal nohy. Ukázal Fioně dva vztyčené prsty. Vězně v bílé kombinéze doprovázeli dva vojáci.

Jakmile se brána zcela otevřela, Gray jim vykročil naproti.

Vojáci v něm neviděli nic jiného než jednoho ze svých kolegů, který má stráž u vchodu. Vstoupili dovnitř i s vězněm. Ani jeden z nich si nepovšiml paralyzéru v Grayových rukách, ani toho, že se k nim z druhé strany blíží Fiona.

Za pár vteřin bylo po všem.

Oba strážní se zhroutili s žuchnutím na podlahu. Gray každého kopl ze strany do hlavy, možná o něco silněji, než musel. Ale cloumala s ním velká zlost.

Ten vězeň nebyl Monk.

„Kdo jste?“ zeptal se polekané zajatkyně, zatímco rychle táhl prvního vojáka k nedaleké komoře.

Šedovlasá žena mezitím pomohla Fioně s druhým mužem. Byla silnější, než se na první pohled zdálo. Levou paži měla obvázanou a připevněnou k hrudi páskou. Po levé straně obličeje se jí táhly jizvy od čerstvých drápanců, sešitých několika stehy. Něco ji brutálně napadlo. I přes nedávná zranění se dívala do Grayových očí naprosto pevně a rozhodně.

„Jsem doktorka Marcia Fairfieldová.“

12.25

Po prázdné silnici se valil džíp.

Za volantem si vrchní správce Gerald Kellogg otřel pot z čela. Mezi nohama si přidržoval láhev piva Birkenhead Premium.

Přes hektické ráno Kellogg odmítl porušit svou rutinu. Nic jiného stejně nemohl dělat. Z waalenberského sídla dostal povšechné informace o útěku. Kellogg už uvedl do stavu pohotovosti správce parku a rozestavil je u všech bran. Poslal jim obrázky, které přišly faxem od Waalenbergů. Podle krycí historky se jednalo o pytláky. Ozbrojené a nebezpečné.

Než je někdo spatří a dá mu o tom vědět, nemohl Kellogg dělat vůbec nic, a tak neviděl důvod, proč by si měl odepřít obvyklý dvouhodinový oběd u sebe doma. Úterý – to znamenalo pečené kuře a sladké brambory. Projel kolem ohrady s dobytkem a zatočil na příjezdovou cestu, lemovanou nízkými křovisky. Před ním stál dvoupatrový koloniální dům na akrovém pozemku, jehož užívání patřilo k výhodám jeho postavení. Měl tu deset zaměstnanců, kteří se starali o chod domácnosti a udržovali okolí domu. Žil sám. S manželstvím nijak nepospíchal.

Proč si kupovat krávu, když může mít mlíko, kdy chce?

Navíc jeho vkusu více vyhovovaly nezralé plody.

V domě měl novou dívku, jedenáctiletou malou Ainu z Nigérie, černou jako uhel, přesně jako to měl rád – na černé pleti se lépe ztratí modřiny. Ne že by se ho někdo na něco vyptával. Měl sluhu Mxaliho, surovce z kmene Swazi, kterého získal přímo z vězení a který vedl

jeho domácnost pevnou rukou. S každým problémem se bezodkladně vypořádal – doma i jinde. S odstraněním potížistů ostatně rádi pomáhali i samotní Waalenbergové. Co se s těmi lidmi stalo, jakmile je vrtulník dopravil do jejich sídla, o tom by Gerald raději nevěděl. Ale dostaly se k němu různé zvěsti.

Přes polední horko se zachvěl.

Lepší je moc se nevyptávat.

Zaparkoval vůz ve stínu pod akáciovým stromem, vystoupil a přešel po štěrkové cestě k postrannímu vchodu, který vedl do kuchyně. Dva zahradníci právě okopávali motyčkami záhon květin. Měli skloněné hlavy a nezvedli je, když kolem nich procházel Gerald, přesně jak byli naučeni.

Vůně pečených kuřat a česneku ještě zvýšila jeho chuť k jídlu. Rychle vystoupal po třech kamenných schodech k otevřeným sítěným dveřím. Vstoupil do kuchyně s kručícím žaludkem.

Dvířka trouby nalevo od něj byla otevřená. Na podlaze klečel kuchař s hlavou uvnitř. Kellogg se nad tím podivným výjevem zamračil. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že to není kuchař.

„Mxali…?“

Kellogg si konečně pod vůní česneku povšiml pachu spáleného masa. Z paže jeho sluhy odstupoval nějaký drobný předmět. Šipka s ptačím perem. Mxaliho oblíbená zbraň. Obvykle otrávená.

Dělo se tu něco zatraceně zlého.

Kellogg zacouval zpátky ke dveřím.

Oba zahradníci odložili motyky a mířili mu na široké břicho puškami. Nebylo nijak neobvyklé, aby menší loupeživé skupiny, špína z černošských předměstí, útočily na odlehlé domy a farmy. Kellogg zvedl ruce nad hlavu a na kůži mu hrůzou vyrazil studený pot.

Zavrzání prkna ho přimělo, aby se přikrčil a otočil.

Ze stínů vedlejší místnosti vykročila tmavá postava.

Kellogg zalapal po dechu, když ji poznal – a když si všiml nenávisti v jejích očích.

To nejsou lupiči, ale někdo horší.

Duch.

„Khamisi…“

„Takže co přesně mu je?“ zeptal se Monk a trhl palcem k vedlejší chýši, kam před chvilkou zmizel Painter s jedním ze satelitních telefonů Pauly Kaneové. Ředitel koordinoval další postup s Loganem Gregorym.

Monk seděl na kládě ve stínu sousední chýše s doktorkou Lisou Cummingsovou. Ta lékařka byla docela kočka, i když byla pokrytá prachem a kolem očí se jí usadil výraz permanentího znepokojení.

Otočila se k němu. „Jeho buňky se deformují a rozpouštějí. Alespoň podle Anny Sporrenbergové, která v minulosti podrobně studovala zhoubné účinky záření Zvonu. Vyvolává mnohočetné selhání orgánů. Její bratr Gunther trpí chronickou verzí oné choroby, ale její postup je zpomalen jeho zlepšenou imunitou. Anna a Painter byli vystaveni přílišné dávce záření až v dospělém věku a nemají žádnou podobnou ochrannou schopnost.“

Pokračovala dalšími podrobnostmi, protože věděla, že Monk má také lékařské vzdělání: snížený počet krevních destiček, stoupající hladina bilirubinu, edémy, citlivost svalů a zatuhnutí kolem ramen a krku, narušení kostí, chorobné zvětšení jater a sleziny, slyšitelné šelesty na srdci, podivná kalcifikace na koncích těla a skelný pohled v očích.

Nakonec se dostali k nevyhnutelné otázce.

„Kolik času jim zbývá?“ chtěl vědět Monk.

Lisa si povzdychla a hleděla k chýši, do níž před chvilkou zašel Painter. „Ne více než den. I když najdeme nějaký lék dnes, bojím se, že mohou mít trvalé následky.“

„Všimla jste si jeho zhoršené artikulace… toho, jak polyká slova? Mohou za to léky nebo… nebo…?“

Lisa se mu podívala do očí. „To nejsou jen ty léky.“

Monk vycítil, že to je poprvé, co si Lisa připustila takovou odpověď. Smutek v jejích očích se prohloubil. Do hlasu se jí vkradl strach a beznaděj. Monk viděl, jak tím trpí. Její reakce byla silnější než u ošetřujícího lékaře nebo starostlivého přítele. Na Painterovi jí záleželo a zjevně bojovala se svými emocemi, které se snažila udržet pod kontrolou.

Ve dveřích vedlejší chýše se objevil Painter. Pokynul Monkovi. „Mám na lince Kat.“

Monk si rychle stoupl, rozhlédl se po obloze, jestli někde neletí nějaký vrtulník, a přešel k Painterovi. Vzal si od něj satelitní telefon, zakryl mikrofon a kývl k doktorce Cummingsové. „Šéfe, myslím, že ta žena potřebuje společnost."

Painter obrátil oči v sloup. Měl je zarudlé a bělmo mu na několika místech krvácelo. Zastínil si bolavé oči před sluncem a přešel k Lise.

Monk je sledoval od dveří chýše a přiložil si telefon k uchu. „Nazdar, kotě."

„Neříkej mi kotě. Co sakra děláš v Africe?"

Monk se usmál. Katino plísnění bylo stejně vítané jako limonáda na poušti. Kromě toho kladla jen řečnickou otázku. Jistě měla všechny potřebné informace.

„Já myslela, že to měla být jednoduchá operace?" pokračovala.

Monk neodpovídal a čekal, až se Kat vybouří.

„Až se vrátíš domů, tak tě zamknu…"

Pokračovala ještě plnou minutu.

Nakonec Monk pronesl: „Ty mi taky chybíš."

Divoké nadechnutí vystřídal rezignovaný povzdech. „Slyšela jsem, že Gray je pořád nezvěstný."

„Bude v pořádku," ujistil ji a doufal, že se nemýlí.

„Najdi ho, Monku. Udělej všechno, co budeš muset."

Monk oceňoval její pochopení. Právě to měl v úmyslu. Nežádala po něm žádný slib, že bude opatrný. Na to ho příliš dobře znala. I tak ale slyšel v jejích dalších slovech slzy.

„Miluju tě."

To by přimělo k opatrnosti každého chlapa.

„Já tě taky miluju." Ztišil hlas a mírně se odvrátil. „Vás oba."

„Vrať se."

„Jen mě zkus zastavit."

Kat si znovu povzdychla. „Volá mě Logan. Musím končit. Na sedmou hodinu ranní máme domluvenou schůzku s přidělencem na jihoafrické ambasádě. Uděláme, co budeme moci, abychom vám pomohli."

„Nešetřete je, kotě."

„Neboj, nebudeme. Měj se, Monku."

„Kat, já…" Ale linka už ztichla. Kruci.

Monk spustil ruku s telefonem a ohlédl se na Lisu s Painterem. Nakláněli se k sobě a hovořili, ale Monk vnímal, že jde spíš o potřebu být si nablízku než o skutečnou komunikaci. Podíval se na telefon ve

své ruce. Aspoň že je Kat v bezpečí.

12.37

„Převáděli mě do cely v podzemí hlavního domu," řekla doktorka Marcia Fairfieldová. „K dalšímu výslechu. Něco jim musí dělat starosti."

Všichni tři se vrátili do místnosti v prvním patře. Strážný, kterého vyřadila Fiona, ležel stále v bezvědomí na zemi a z nosu mu kapala krev.

Doktorka Fairfieldová je rychle seznámila se svým příběhem, s tím, jak ji přepadli mazlíčci Waalenbergů a odvlekli ji pryč. Waalenbergovi se nějak doslechli o její možné spolupráci s britskou zpravodajskou službou a připravili její únos tak, aby vypadal jako smrtící útok lvů. Její jizvy rozhodně byly přesvědčivé a čerstvé. „Podařilo se mi je přesvědčit, že můj společník, správce parku, byl zabit. Víc jsem nemohla udělat. Doufám, že se mu podařilo vrátit do civilizace."

„Ale co tu Waalenbergovi ukrývají?" zeptal se Gray. „Na čem pracují?"

Marcia zavrtěla hlavou. „Na nějaké strašidelné verzi projektu Manhattan v oblasti genetiky. To je všechno, co vím. Ale myslím, že tu jde ještě o něco jiného. O nějakou větší akci. Možná dokonce o útok. Zaslechla jsem, jak se spolu bavily stráže. O nějakém séru. Sérum 525 či co. Ve stejném kontextu jsem také zaslechla zmínku o Washingtonu."

Gray se zachmuřil. „Nemáte tušení o časovém rozvrhu?"

„Bohužel ne. Ale z jejich smíchu jsem získala dojem, že ať už se má stát cokoliv, bude to brzy. Velice brzy."

Gray přešel několik kroků tam a zpět a mnul si bradu. *Takže sérum… Možná jde o biologickou zbraň… o patogen, virus…* Zavrtěl hlavou. Potřeboval víc informací – a to co nejrychleji.

„Musíme proniknout do těch podzemních laboratoří," zahučel. „Zjistit, co se tu děje."

„Odváděli mě právě do podzemí," poznamenala doktorka Fairfieldová.

Gray přikývl. Pochopil, kam tím míří. „Když budu předstírat, že jsem váš doprovod, můžeme se tam dostat."

„Musíme si pospíšit,“ upozornila ho Marcia. „Už teď určitě uvažují, kde jsem tak dlouho.“

Gray se otočil k Fioně, připravený na hádku. Nejbezpečnější bude, když zůstane schovaná tady v tom pokoji. Její přítomnost ve společnosti strážného a vězně se dala jen těžko vysvětlit. Tím by vzbudili předčasně podezření.

„Já vím! Pro pokojskou nemáte místo,“ řekla Fiona a znovu ho překvapila. Šťouchla do ležícího vojáka nohou. „Budu dělat společnost tady tomu Casanovovi, dokud se nevrátíte.“

Přes ta statečná slova jí v očích svítil strach.

„Nezdržíme se tam dlouho,“ slíbil jí.

„To bych prosila.“

Jakmile se tedy domluvili, uchopil Gray pušku, pokynul doktorce Fairfieldové, aby přešla ke dveřím, a řekl: „Tak jdeme.“

Namířil hlavní na Marcii a pochodoval s ní k centrálnímu výtahu. Nikdo je nezastavoval. Vstup do podzemí omezovala čtečka elektronických karet. Gray jí projel další kartou Ischke. Na panelu se místo červeného světélka rozsvítila zelená.

„Nějaký nápad, kde bychom měli začít?“ zeptal se Gray.

Marcia natáhla ruku. „Čím větší poklad, tím hlouběji je zakopaný.“ Stiskla to nejnižší tlačítko. Sedm pater pod zem. Výtah počal sjíždět dolů.

Grayovi nepřestávala v mysli vrtat Marciina slova.

Útok. Možná ve Washingtonu.

Ale jaký druh útoku?

6.41 NEWYORSKÉHO ČASU
WASHINGTON, D.C.

Čtvrť ambasád se nacházela jen tři kilometry od National Mali. Řidič zatočil na Massachusetts Avenue a zamířil k jihoafrickému velvyslanectví. Kat seděla s Loganem na zadním sedadle a porovnávali si poslední poznámky. Právě vyšlo slunce, když se přímo před nimi objevila budova ambasády.

Její čtyři poschodí z indiánského vápence na ranním slunci jasně zářily a zvýrazňovaly štítové zdi a vikýře, typické pro kapský styl. Řidič zastavil u obytného křídla velvyslanectví. Velvyslanec souhlasil

s tím, že je v tuto časnou hodinu přijme ve své soukromé pracovně. Zdálo se, že veškeré záležitosti ohledně rodiny Waalenbergů je lepší řešit mimo dohled veřejnosti.

To Kat vyhovovalo.

V kotníkovém pouzdru měla pistoli.

Vystoupila z vozu a počkala na Logana. Parapet s jihoafrickým erbem podpíraly čtyři vroubkované pilíře. Pod ním si jejich příjezdu povšiml vrátný a otevřel jim zasklené přední dveře.

Jako Katin nadřízený kráčel Logan v čele. Kat se dva kroky za ním opatrně rozhlížela po ulici. Vzhledem k tomu, jakým množstvím peněz Waalenbergovi disponovali, neměla valnou důvěru v to, koho by mohli soukromě zaměstnávat… Ostatně mezi jejich pomocníky mohl patřit i samotný velvyslanec John Hourigan.

Vešli do rozlehlé vstupní haly. Přivítal je tajemník v dokonalém tmavomodrém obleku. „Velvyslanec Hourigan přijde hned. Mám vás zavést do jeho pracovny. Mohu vám nabídnout čaj nebo kávu?“

Logan i Kat odmítli.

Brzy už se ocitli v místnosti bohatě obložené dřevem. Nábytek – psací stoly, knihovny i křesla – byl vyroben ze stejného dřeva – z druhu *Ocotea bullata*, rostoucího v Jižní Africe a tak vzácného, že už se komerčně nevyvážel.

Logan si sedl ke stolu, Kat zůstala stát.

Nemuseli čekat dlouho.

Dveře se opět otevřely a vstoupil vysoký štíhlý muž s písčitě plavými vlasy. Na sobě měl tmavomodrý oblek, ale sako si nesl přes ruku. Kat odhadovala, že jeho nenucené oblečení je pouhou lstí, aby se jeho vystupování zdálo přátelštější a laskavější. Podobně jako schůzka v jeho soukromé rezidenci.

Ona mu na to neskočí.

Zatímco je Logan představoval, Kat se rozhlížela po místnosti. Vzhledem ke svým zkušenostem ze zpravodajské služby předpokládala, že se jejich rozhovor bude nahrávat. Studovala místnost a odhadovala, kde je asi ukryto příslušné zařízení.

Velvyslanec Hourigan se konečně uvelebil ve svém křesle. „Přišli jste se zeptat na sídlo Waalenbergů… nebo tak jsem byl alespoň informován. Jak vám mohu pomoci?“

„Máme důvod se domnívat, že nějaký jejich zaměstnanec byl zapleten do únosu v Německu.“

Ambasador až příliš dokonale povytáhl obočí. „Takové obvinění

mě šokuje. Od německé kriminální policie, Interpolu ani Europolu jsem o tom ale nezaslechl ani slovo.“

„Máme svoje zdroje,“ trval na svém Logan. „Žádáme vás jen o místní spolupráci vašich Škorpionů.“

Kat přihlížela, jak velvyslanec předstírá hluboké zamyšlení. Škorpioni představovali jihoafrický ekvivalent FBI. Vypadalo to, že jejich spolupráce je krajně nepravděpodobná. To nejlepší, čeho mohl Logan dosáhnout, bylo udržet tuto organizaci mimo hru, aby se nepletla Sigmě do cesty. Nemohli sice dojednat spolupráci proti politické moci Waalenbergů, ale třeba se jim povede vyvinout dostatečný tlak na to, aby místní úřady Waalenbergům alespoň nepomáhaly. Zdánlivě drobnost, ale důležitá.

Kat vestoje sledovala, jak kolem sebe oba muži opatrně krouží a snaží se získat co nejvýhodnější výchozí postavení.

„Ujišťuji vás, že Waalenbergovi chovají v maximální úctě mezinárodní společenství i vlády. Jejich rodina podporuje mnohonárodnostní charitativní organizace i neziskové společnosti po celém světě. Jejich posledním aktem štědrosti bylo vybavení všech jihoafrických ambasád a kanceláří po celém světě zlatými zvony, vyrobenými u příležitosti stého výročí první zlaté mince vyražené v Jihoafrické republice.“

„To je všechno velice hezké, ale to neznamená…“

Kat Logana přerušila a ozvala se: „Říkal jste zlatými *zvony!“*

Hourigan se jí zadíval do očí. „Ano, šlo o osobní dar sira Baldrika Waalenberga. Sto zlatých výročních zvonů s jihoafrickým erbem. Náš právě instalují v síni rezidence ve čtvrtém patře.“

Loganův pohled se střetl s jejím.

Kat se zeptala: „Bylo by možné se na něj podívat?“

Tento zvláštní směr konverzace vyvedl velvyslance poněkud z míry, ale nenapadl ho žádný dobrý důvod odmítnout tuto žádost a Kat měla dokonce dojem, že si možná myslí, že tím získá výhodu v tiché diplomatické bitvě, která právě probíhala.

„Bude mi potěšením vám jej ukázat.“ Stoupl si a podíval se na hodinky. „Obávám se, že si budeme muset pospíšit. Mám domluvenou pracovní snídani, na kterou se nesmím opozdit.“

Jak Kat očekávala, Hourigan hodlal využít prohlídku zvonu jako výmluvu pro předčasné ukončení schůzky a jako způsob, jak se vyhnout nějakému pevnému závazku. Logan po ní vrhl přísný pohled. Kat doufala, že se nemýlí.

Ambasador je odvedl k výtahu a vyjel s nimi do nejvyššího patra budovy. Procházeli chodbami, lemovanými uměleckými díly a výrobky jihoafrických domorodců. Pak se před nimi otevřela rozlehlá síň – připomínala spíše muzeum než nějakou obytnou místnost. Stály tu vitríny, dlouhé stoly a mohutné truhly s jemnými mosaznými ozdobami. Za prosklenou stěnou viděli na zadní nádvoří a zahrady. V rohu místnosti ale visel obří zlatý zvon. Vypadal, že ho teprve nedávno vybalili z přepravní bedny, protože na koberci pod ním ještě pořád ležely kousky slámy. Samotný zvon byl celý metr vysoký a dole půl metru široký. Ze strany ho zdobil jihoafrický erb.

Kat přistoupila blíž. Od vrcholu zvonu odstupoval silný kabel, jehož druhý konec ležel svinutý na podlaze.

Velvyslanec si všiml jejího zájmu. „Několikrát denně bude automaticky zvonit. Jedná se o zázrak techniky. Když se podíváte do jeho nitra, spatříte pozoruhodný mechanismus, jako u rolexek."

Kat se otočila k Loganovi. Ten pobledl. Podobně jako Kat si i on prostudoval nákresy původního Zvonu, zhotovené Annou Sporrenbergovou. Tohle byl jeho přesný duplikát, vyrobený ze zlata. Oba také četli o škodlivých účincích záření tohoto zařízení. Způsobuje šílenství a smrt. Kat se podívala z okna. Z téhle výšky dohlédla až k bílé kopuli Kapitolu.

Velvyslancova dřívější slova dostala hrůzostrašný nádech;

Sto zlatých zvonů… rozeslaných do celého světa.

„Musel ho nainstalovat speciální technik," pokračoval velvyslanec, z jehož tónu bylo zřejmé, že se chystá jejich schůzku ukončit. „Myslím, že tu pořád někde je."

Dveře do místnosti se za nimi zavřely s tichým klapnutím.

Všichni tři se otočili.

„Ach, tady je," řekl Hourigan. Zmlkl, když si povšiml samopalu v rukou příchozího. Muž u dveří měl světlé, až bílé vlasy. I přes celou místnost Kat viděla na jeho ruce tetování.

Hmátla po kotníkovém pouzdře.

Zabiják bez jediného slova zahájil palbu.

Roztříštilo se sklo a z dřevěných obkladů začaly odletovat třísky.

Zlatý zvon za ní se rozezněl pod nárazy odražených střel.

12.44
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Dveře výtahu se otevřely v sedmém patře pod zemí. Gray vystoupil s puškou v ruce. Rozhlédl se oběma směry po šedé chodbě. Na rozdíl od luxusního dřeva řemeslně dokonalých ozdob hlavní budovy bylo toto podlaží osvětleno zářivkami a zachovávalo přísnou sterilitu a jednoduchost: podlahy z bílého linolea, šedé stěny, nízký strop. Po jedné straně chodby se táhla řada hladkých ocelových dveří se zářícími elektronickými zámky. Jiné dveře vypadaly spíš obyčejně.

Gray se do jedněch z nich opřel dlaní.

Jejich plocha vibrovala a Gray zaslechl rytmické hučení.

Elektrárna? Musela být ohromná.

Přikročila k němu Marcia. „Myslím, že jsme sjeli příliš hluboko," zašeptala. „Tohle vypadá spíš jako sklad a strojovna."

Gray s ní souhlasil. Přesto…

Přešel k jedněm zamčeným ocelovým dveřím. „Nabízí se ale otázka, co tu skladují?"

Nápis na dveřích hlásal: EMBRYONAAL.

„Embryonální laboratoř," přeložila Marcia.

Připojila se k němu. Opatrně se rozhlížela a mrkala bolestí vždy, když pohnula obvázanou rukou.

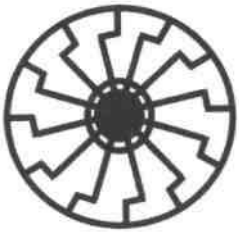
Gray znovu pozvedl jednu z karet a přejel s ní přes elektronický zámek. Indikátorové světélko zablikalo zeleně a ozvalo se cvaknutí. Gray do dveří zatlačil. Pušku si přehodil přes rameno a do ruky místo ní vzal pistoli.

Stropní zářivka zabzučela a vzápětí se rozzářila.

Vstoupili do dlouhé síně, která měřila dobrých čtyřicet metrů. Gray si povšiml, že tu je chladnější vzduch. Po jedné straně stála řada mrazicích boxů z nerezové oceli, které sahaly od podlahy ke stropu. Ozývalo se tu hučení kompresorů. Naproti nim byly ocelové vozíky, nádrže s tekutým dusíkem a velký stůl s mikroskopem, připojeným ke stolku na pitvy drobných tkání.

Vypadalo to na nějakou laboratoř, kde zmrazují mrtvoly.

U ústředního pracovního stolu stál počítač Hewlett-Packard a na jeho LCD monitoru rotoval stříbrný symbol na černém pozadí – spořič obrazovky. Ten znak Gray okamžitě poznal – viděl jej už na podlaze Wewelsburského hradu.

„Černé slunce,“ zamumlal Gray.

Marcia na něj pohlédla.

Gray ukázal na otáčející se slunce. „Tento symbol reprezentuje Himmlerův Černý řád, tajnou společnost Thule, tvořenou okultisty a vědci, kteří byli posedlí filozofií nadčlověka. Baldric byl zřejmě také jejím členem.“

Gray cítil, že právě opsali celý kruh. Od Ryanova pradědečka až sem. Kývl na počítač. „Najděte hlavní adresář. Uvidíme, co se nám podaří zjistit.“

Zatímco Marcia usedala k obrazovce, Gray přešel k jednomu z mrazáků. Otevřel jej. Ven se vyhrnul studený vzduch. Uvnitř se nacházely zásuvky, označené čísly. Slyšel, jak Marcia začíná ťukat do klávesnice, a vytáhl jednu přihrádku. Objevil úhledně vyrovnané řady skleněných zkumavek, plných žluté tekutiny.

„Zmražená embrya,“ ozvala se za ním Marcia.

Zavřel zásuvku a pohlédl na dlouhou řadu obřích mrazicích boxů. Jestli měla Marcia pravdu, musely jich tu být tisíce.

Znovu promluvila a její slova ho přiměla k tomu, aby se k ní připojil. „Ten počítač je databáze genomů a rodokmenů.“ Ohlédla se po něm. „Lidských i zvířecích. Různých druhů savců. Podívejte se na tohle.“

Na obrazovce se otevřely zvláštní poznámky.

NUCLEOTIDE VERANDERING (DNA)
Crocuta crocuta
út 6. listopadu, 14:56:25 greenwichského času

Schéma V. 1.16
VERANDERING CODE RANGSCHIKKEN
Loci A.O. Transversie

A.0.2. Dipyrimidine to Dithymidine (c[CT]>TT)	ATGGTTACGCGCTCATG GAATTCTCGCTCATGGA ATTCTCGCTCGTCAACT
Loci A.3. Gedeeltelijk	
A.3.3.4. Dinucleotide (transcriptie)	CTAGAAATTACGCTCTTA CGCTTCTCGCTTGTTAC GCGCTCA
Loci B.5.	
B.5.1.3. Cryptische plaatsactivering	GTTACGCGCTCGCGCTCA TGGAATTCTGGCTCATG
Loci B.7.	
B.7.5.1. Pentanucleotide(g[TACAGATTC]	ATGGTTACGCGCTCCGC
verminderde stabiliteit)	TGGAATTCTCGCTCATG GAATTCTCGCTC

„Vypadá to jako seznam mutačních změn," řekla Marcia. „Popsaných na úrovni polynukleotidů."

Gray poklepal na jméno navrchu seznamu. *„Crocuta crocuta,"* přečetl. „Hyena skvrnitá. Viděl jsem konečné výsledky toho výzkumu. Baldric Waalenberg se zmínil o tom, jak je zdokonaluje. Prý jim dokonce do mozku vpravil lidské kmenové buňky."

Marcia se rozzářila a vrátila se do hlavního adresáře. „Tím se vysvětluje název celé databáze. *Hersenschim.* To znamená chiméru. Biologický termín pro organismy s genetickým materiálem z více druhů, ať už vzniklé roubováním, jako je tomu u rostlin, nebo vložením cizích buněk do embrya." Jednou rukou ťukala do kláves. „Ale k čemu to je?"

Gray se narovnal a přehlédl celou délku embryonální laboratoře. Lišilo se to nějak od Baldrikovy manipulace s orchidejemi a bonsajemi? Byl to jen další způsob, jak ovládat přírodu a jak ji formovat podle vlastních představ o dokonalosti.

„Hmm…," zahučela Marcia. „To je divné."

Gray se opět otočil k ní. „Co?"

„Jak jsem říkala, mají tu lidská embrya." Ohlédla se přes rameno na Graye. „Podle těchto rodokmenů jsou všechna embrya geneticky spojená s Waalenbergy."

To není žádné překvapení. Gray si povšiml podobných rysů u

Waalenbergových potomků. Jejich patriarcha musel vylepšovat rodinnou linii po celé generace.

To ale zjevně nebyla ona zmíněná podivnost.

Marcia pokračovala: „Od každého z Waalenbergových embryí vede odkaz ke kmenovým buňkám, které pak pokračují k zástupcům druhu *Crocuta crocuta.*“

„Těm hyenám?“

Marcia přikývla.

Grayova hrůza vzrostla. „Chcete tím říct, že do těch oblud vkládá kmenové buňky svých vlastních dětí?“ Gray nedokázal zakrýt svoje ohromení. Copak Baldrikova ješitnost a zvěrstva nemají hranic?

„To ještě není všechno,“ řekla Marcia.

Gray vnímal, jak se mu sevřel žaludek. Věděl, co přijde dál.

Marcia ukázala na komplikovanou tabulku na obrazovce. „Podle těchto záznamů vedou odkazy od kmenových buněk hyen zpátky k následující generaci lidských embryí.“

„Dobrý bože…“

Gray si vzpomněl, jak Ischke pozvedla ruku a tímto jednoduchým gestem zadržela útočící hyenu. Jejich vztah přesahoval běžný vztah psa a jeho pána. Tvořily jednu rodinu. Baldric vkládal buňky z mutovaných hyen zpátky do svých dětí, jako kdyby přenášel pyl z jedné orchideje na druhou.

„Ale ani to ještě není nejhorší…,“ začala Marcia, ze svých objevů bledá a zneklidněná. „Waalenbergovi také…“

Gray ji přerušil. Už slyšel dost. Museli toho prohledat ještě spoustu. „Měli bychom pokračovat.“

Marcia se neochotně ohlédla po počítači, ale přikývla a postavila se. Vyšli z té obludné laboratoře a vydali se dál po chodbě. Další dveře nesly nápis FOETUSSEN. Fétus. Plod. Další laboratoř. Gray se nezastavoval a pokračoval v chůzi. Neměl chuť si prohlížet hrůzy, které se nacházely uvnitř.

„Jak se jim daří dosahovat takových výsledků?“ zeptala se Marcia. „Mutací, životaschopných chimér…? Musejí znát nějaký způsob, kterým mají genetické manipulace pod kontrolou.“

„Možná,“ odtušil. „Ale jejich výsledky nejsou bezchybné – zatím.“

Gray si vzpomněl na práci Huga Hirszfelda a na kód, který vložil do několika run. Nyní už chápal, proč je jimi Baldric tak posedlý. Představují příslib dokonalosti. *Příliš krásný na to, aby jej nechali zahynout, a příliš obludný na to, aby jej vypustili do světa.*

Obludnost projektu Baldrikovi jednoznačně nedělala sebemenší starosti. Dokonce všechny ty zvrácenosti páchal na vlastní rodině. A když teď získal Hugův kód, jaký bude jeho další krok? Zejména v situaci, kdy mu na paty šlape Sigma? Není divu, že se chtěl tak zoufale dozvědět něco o Painteru Crowovi.

Dospěli k dalším dveřím. Místnost za nimi musela být obrovská, protože fetální laboratoř zůstala pořádný kus za nimi. Gray si přečetl nápis na dveřích.

XERUM 525.

Podívali se s Marcií na sebe.

„Takže ne *sérum,*“ poznamenal Gray.

„Xerum,“ přečetla Marcia a nechápavě zavrtěla hlavou.

Gray znovu použil ukradené elektronické klíče. Rozzářilo se zelené světlo, zámek se odemkl a po zatlačení se dveře otevřely. Na stropě se rozsvítila zářivka. Vzduch tu měl žíravou příchuť s trochou ozónu. Podlaha i stěny byly tmavé.

„Olovo,“ pronesla Marcia a dotkla se stěn.

To se Grayovi nelíbilo, ale musel se dozvědět víc. Rozlehlá místnost vypadala jako skladiště pro nebezpečný odpad. Při stěnách stály dlouhé police s vyrovnanými žlutými třicetilitrovými nádržemi. Na nich bylo vyraženo číslo 525.

Gray si vzpomněl na svoje obavy z přítomnosti biologických zbraní. Nebo snad ty nádrže obsahovaly nějaký štěpitelný materiál? Jaderný odpad? Proto byla celá místnost obložena olovem?

Marcia si zřejmě žádné starosti nedělala. Přešla k policím. Každá nádrž byla označena jménem. „Albánie,“ přečetla jeden nápis a přikročila k další. „Argentina.“

Následovaly další státy v abecedním pořádku.

Gray se rozhlížel po policích. Musela jich tu být nejméně stovka.

Marcia se po něm ohlédla. V očích se jí náhle zaleskla obava.

Ach, ne…

Gray spěšně pokračoval dále do místnosti a tu a tam se zastavoval před některou z nádrží. BELGIE… FINSKO… POLSKO…

Běžel dál.

Konečně dorazil k místu, které hledal.

SPOJENÉ STÁTY.

Vzpomněl si na to, co vyslechla Marcia – něco o Washingtonu. Možný útok. Gray hleděl na řadu nádrží. Podle jmen všech států nebyl v ohrožení jen Washington. Gray si vybavil i Baldrikův zájem o

Paintera a celou Sigmu. Ti pro něj představovali bezprostřední ohrožení.

V reakci na ně zřejmě Baldric pozměnil časový plán.

Nad nálepkou s označením SPOJENÉ STÁTY byla police prázdná.

Nádrž s Xerem 525 chyběla.

7.45 NEWYORSKÉHO ČASU
UNIVERZITNÍ NEMOCNICE V GEORGETOWNU
WASHINGTON, D.C.

„ETA volá MedSTAR," ozval se dispečer. Seděl v nemocniční ústředně s bezdrátovou sadou u ucha.

Ze statického šumu se vynořil hlas pilota vrtulníku. „Jsem na cestě. Zbývají dvě minuty."

„Potřebujeme aktuální informace." Všichni se doslechli o přestřelce ve čtvrti velvyslanectví. Postupovalo se podle protokolů Národní bezpečnosti. Po celém městě se telefonicky vyhlašoval poplach. Momentálně panoval zmatek.

„Lékařská služba ambasády prohlásila na místě dva lidi za mrtvé. Dvě osoby s jihoafrickým občanstvím, včetně velvyslance. Mezi oběťmi jsou ale také hlášeni dva Američané."

„Jaký je jejich stav?"

„Jedna osoba mrtvá…, druhá v kritickém stavu."

14. kapitola

ZVĚŘINEC

13.55
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Fiona poslouchala u dveří s paralyzérem v ruce. Do prvního patra přicházeli nějací lidé. Srdce se jí sevřelo hrůzou. Během posledních dvaceti čtyř hodin spotřebovala prakticky veškerou zásobu adrenalinu, a ten jí teď začínal docházet. Dýchala zrychleně a mělce.

Spoutaný strážný s roubíkem, který ji předtím obtěžoval, ležel na zemi za ní. Musela mu uštědřit další elektrickou ránu, když začal sténat.

Hlasy se přiblížily k jejímu úkrytu.

Fiona ztuhla.

Kde je Gray? Odešli už téměř před hodinou.

U dveří se zastavili dva lidé. Fiona poznala jejich hlasy. Byla to ta blonďatá mrcha, která ji pořezala na ruce. Ischke Waalenbergová. Mluvila sice se svým společníkem holandsky, ale Fiona tuto řeč uměla plynně.

„…karty," říkala právě Ischke rozzlobeně. „Určitě jsem je ztratila, když jsem spadla."

„Inu, má drahá *zuster*, už jsi doma a v bezpečí."

Zuster. Sestra. Takže ten společník byl její bratr.

„V rámci opatrnosti změníme kódy," dodal.

„Ty dva Američany ani tu holku nikdo nenašel?"

„U všech hranic jsme zdvojnásobili hlídky. Jsme si jistí, že jsou stále na našich pozemcích. Najdeme je. A *grootvader* má v zásobě jedno překvapení."

„Jaké překvapení?"

„Pojistku, že nikdo neopustí naše území živý. Nezapomeň, že si ode všech odebral vzorky DNA.“

Ischke se zasmála. Z toho smíchu Fioně tuhla krev v žilách. Hlasy se postupně vzdalovaly.

„Tak pojď.“ Scházeli dolů po schodech do přízemí. „*Grootvader* chce, abychom všichni šli dolů.“

Jejich hlasy se zastavily nedaleko úpatí schodiště. Fiona s uchem přitištěným ke dveřím nedokázala rozeznat jednotlivá slova, ale znělo to, jako kdyby se sourozenci kvůli něčemu dohadovali. Už ale slyšela dost.

Nikdo neopustí jejich území živý.

Co mají za lubem? V hlavě jí stále zněl Ischkin mrazivý smích, cynický a spokojený. Ať už plánovali cokoliv, byli si jisti výsledkem. Co s tím vším ale mají společného vzorky DNA?

Fiona věděla, že to může zjistit jediným způsobem. Netušila, kdy se Gray vrátí, a obávala se, že jim dochází čas. Budou muset zjistit, v čem spočívá ono nebezpečí…, mají-li se ho vyvarovat.

To znamenalo jedinou věc.

Uložila si paralyzér do kapsy a vytáhla ze zástěry péřovou prachovku. Otočila západkou a odemkla dveře. Teď bude potřebovat veškeré dovednosti, které získala životem na ulici. Otevřela dveře a vyklouzla na chodbu. Zarazila se zády ke dveřím a opatrně je přimáčkla. Ještě nikdy si nepřipadala tak sama. Ještě nikdy necítila tak čirou hrůzu. Váhavě sáhla znovu po klice. Zavřela oči a pokusila se uklidnit. Odříkala malou modlitbu, ne Bohu, ale někomu, kdo ji naučil, že odvaha má mnoho forem, včetně sebeobětování.

„Mutti…,“ zašeptala.

Její náhradní matka, Grette Nealová, jí moc chyběla. Zabila ji stará tajemství minulosti a ta nyní ohrožovala i Fionu a ostatní. Mají-li mít nějakou naději na přežití, musí být stejně statečná a obětavá jako Mutti.

Hlasy pod ní se vzdalovaly od schodiště.

Fiona se připlížila o něco blíže, prachovku pozvednutou jako k obraně. Nahlédla přes zábradlí, dost na to, aby spatřila světlé hlavy obou dvojčat. Znovu k ní dolehly jejich hlasy.

„Nenechej *grootvadera* čekat,“ řekl bratr.

„Hned budu dole. Jen jsem si chtěla zkontrolovat Skuld. Ujistit se, že je zpátky ve svém kotci. Byla docela rozrušená a já se bojím, aby si neublížila.“

„To samé lze říct o tobě, má sladká *zuster.*“

Fiona se o krok přiblížila. Bratr se dotkl líce své sestry v děsivě intimním gestu.

Ischke se nejprve poddala jeho dotyku, ale pak se odtáhla. „Nepotrvá to dlouho.“

Její bratr přikývl a přikročil k výtahu. „Povím to *grootvaderovi.*“ Stiskl tlačítko a dveře zdviže se otevřely.

Ischke vyrazila opačným směrem, k zadní části domu.

Fiona pospíchala za ní. V kapse svírala paralyzér. Kdyby se ocitla s tou mrchou o samotě a přiměla ji k hovoru…

Seběhla po schodech a dole zpomalila. Znovu zaujala podřízené postavení. Ischke odcházela po hlavní chodbě, která zřejmě probíhala středem domu.

Fiona ji sledovala v uctivé vzdálenosti se skloněnou hlavou a s prachovkou pod paží, jako jeptiška s biblí. Dělala drobné krůčky a snažila se vypadat jako nevýrazná služebná. Ischke sestoupila z pěti schodů, minula dva strážné a pokračovala po další chodbě směrem doleva.

Fiona se přiblížila k vojákům. Zvýšila rychlost, aby vypadala jako služebná, která pospíchá za nějakým neodkladným úkolem. Stále zůstávala v hlubokém předklonu, napůl pohřbená v nadměrně velkých šatech.

Dorazila ke krátkému schodišti.

Strážní ji ignorovali. Zjevně se snažili o co nejlepší chování poté, co kolem nich právě prošla paní domu. Fiona seběhla ze schodů. Když se ocitla na spodní chodbě, zjistila, že je prázdná.

Zastavila se.

Ischke byla pryč.

Projela jí rovnocenná směs úlevy a strachu.

Měla bych se vrátit do toho pokoje? Doufat, ze všechno dobře dopadne?

Pamatovala si Ischkin chladný smích – vzápětí se ozval její ostrý hlas, který něco vyštěkl za dvojitými těžkými dveřmi z oceli a skla po pravé straně.

Něco ji muselo rozzuřit.

Fiona odspěchala kupředu a poslouchala za dveřmi.

„To maso musí být krvavé! Čerstvé!“ křičela Ischke. „Nebo tam mám hodit tebe?“

Následovaly mumlavé omluvy a zvuk odbíhajících kroků.

Fiona se naklonila blíže a přiložila ucho ke sklu.

To byla chyba.

Dveře se prudce rozlétly a udeřily ji do hlavy. Z nich se vyřítila Ischke a vrazila přímo do Fiony.

Ischke zaklela a loktem ji odstrčila stranou.

Fiona zareagovala instinktivně – spolehla se na staré dovednosti. Klesla na kolena a přikrčila se – svůj strach nemusela ani nijak přehrávat.

„Dávej pozor na cestu!“ vybuchla Ischke.

„*Ja, maitresse,*“ špitla a nahrbila se ještě víc.

„Jdi mi z cesty!“

Fiona zpanikařila. Kam by měla jít? Když ji Ischke přistihla u svých dveří, jistě bude přemítat, co tu dělá. Ischke stále držela dveře otevřené. Fiona s několika hlubokými úklonami ustoupila stranou.

Rukou nahmatala ukrytý paralyzér, ale chvilku trvalo, než odložila to, co právě ukradla z Ischkiny kapsy. Nechtěla nic krást – jednalo se reflex. K čertu. Teď ji to zdržení může stát všechno. Než se jí podařilo uvolnit paralyzér, Ischke zaklela a odkráčela. Těžké ocelové a skleněné dveře se zaklaply.

Fiona se zarazila a v duchu si vynadala. Co teď? Bude muset chvíli počkat, než odsud odejde. Kdyby ji opět spatřili Ischke v patách, mohla by vzbudit podezření. Kromě toho věděla, kam má Ischke namířeno. Zpátky k výtahu. Fiona bohužel neznala dům dost dobře na to, aby se k němu mohla vydat nějakou jinou cestou.

Do očí se jí draly slzy, ze strachu a současně z frustrace.

Celé to zpackala.

V zoufalství si konečně povšimla místnosti před sebou. Byla jasně ozářená, s přirozeným světlem procházejícím skleněnou střechou. Nějaký typ vnitřního krytého nádvoří. Ze země vyrůstaly obří palmy, jejichž koruny dosahovaly skoro až ke střeše. Kolem dokola podpíralo vysoký strop mohutné sloupoví a tvořilo podloubí po stranách nádvoří. Z prostranství různými směry odstupovaly tři vznosné chodby, jako postranní kaple z kostelní lodě, které vytvářejí kříž.

Tady se ale nejednalo o žádné místo k modlitbám.

Nejprve si povšimla toho pachu. Pižmového, hnijícího. Takhle páchnou rozkládající se mrtvá těla. Prostranstvím se nesly výkřiky a naříkavé sténání. Dolů k nádvoří vedla tři schodiště. Nikde ani noha. Toho muže, kterého Fiona slyšela odbíhat poté, co mu Ischke vyčinila, nikde neviděla.

Rozhlédla se po místnosti.

Do každého podloubí po obvodu nádvoří byla zapuštěna velká klec, uzavřená ocelovými a skleněnými dvířky. Za mřížemi Fiona spatřila mohutné obrysy zvířat. Některá ležela schoulená ve spánku, jiná přecházela sem a tam, další ohryzávala kus nějaké stehenní kosti. Hyeny.

To ale nebylo všechno.

V dalších klecích si všimla jiných obludností. V přední části jedné z klecí seděla gorila, která hleděla na Fionu se skličující inteligencí. Ještě horší ale bylo, že u ní nějaké mutace způsobily ztrátu srsti. Z těla jí visela zvrásněná kůže jako u slona.

V jiné přecházel lev. Ten sice měl srst, ale vybledlou a momentálně znečištěnou výkaly a sraženou krví. Ztěžka oddechoval a oči měl podlité krví. Z tlamy mu vyčnívaly šavlovité tesáky.

Všude kolem se nacházely další podivné zrůdy: pruhovaná antilopa se šroubovitými rohy, dva nepřiměřeně vysocí a hubení šakali, albínské prase bradavičnaté s brněním jako pásovec. Ta zvířata vzbuzovala hrůzu a zároveň i soucit. Šakali ve své kleci vyli a kníkali. Pohybovali se toporně, jako kdyby je něco zmrzačilo.

Soucit ale nemohl nijak potlačit děs, který Fiona cítila, když viděla obří hyeny. Zahleděla se na jednu z nich, která právě ohlodávala obrovskou zvířecí kost. Z buvola nebo pakoně. Na kosti ještě zbývalo trochu masa a černé srsti. Fiona se nedokázala vyhnout pomyšlení, že to mohla být ona. Kdyby ji Gray nezachránil…

Zachvěla se.

Obří hyena stiskla čelisti tak silně, až obří kost praskla s pronikavým zvukem, který připomínal výstřel.

Fiona nadskočila. Ten zvuk ji vytrhl ze zamyšlení.

Vrátila se rychle ke dveřím. Už tu čeká příliš dlouho. Když její mise selhala, půjde tedy zpátky do toho pokoje s ocasem staženým mezi nohama.

Uchopila kliku a zatáhla.

Zamčeno.

14.30

Gray hleděl na řadu těžkých ocelových pák a srdce mu bušilo v

hrdle. Najít hlavní rozvodnou desku mu trvalo příliš dlouho. V zátylku doslova cítil elektromagnetickou sílu, která proudila kabely.

Už promrhal příliš mnoho času.

Jakmile zjistil, že chybí jedna z nádrží Xera 525, konkrétně určená pro Spojené státy, vnímal ještě více než dosud naléhavost celé situace.

Upustil od pokusů prozkoumat zbytek podzemního komplexu. Momentálně bylo daleko důležitější varovat Washington.

Marcia mu sdělila, že si cestou z cely všimla v bezpečnostní centrále nouzové krátkovlnné vysílačky. Věděla, komu má zavolat. Své společnici, doktorce Paule Kaneové, která předá informaci dál. Oběma bylo jasné, že pokus zmocnit se vysílačky je pravděpodobně sebevražednou operací. Neměli ovšem na výběr.

Aspoň že Fiona je prozatím v relativním bezpečí.

„Na co čekáte?“ zeptala se Marcia. Přeřízla si svou pásku a oblékla se do pracovního pláště, který našli v jedné skříňce. V šeru se mohla vydávat za jednoho z laboratorních asistentů.

Stála mu za zády a v ruce svírala baterku.

Gray zvedl ruku a uchopil první páku.

Už objevili schodiště, které pravděpodobně vede nahoru do hlavního domu. Aby se ale dostali ven a do bezpečnostní centrály, potřebovali ještě nějak odvést pozornost.

Na řešení připadli před pár okamžiky. Gray se opíral o jedny z dveří na chodbě. Všiml si vibrací a hukotu místní elektrárny. Kdyby se jim podařilo zkratovat hlavní rozvodnou desku – vyvolat větší zmatek a snad i dočasně oslepit své pronásledovatele –, budou mít větší naději, že se jim podaří doběhnout k vysílačce.

„Připravená?“ zeptal se Gray.

Marcia rozsvítila baterku. Podívala se mu do očí, zhluboka se nadechla a přikývla. „Jdeme na to.“

„Takže zatemnění,“ řekl Gray a trhl za první páku.

Vzápětí za další a další.

14.35

Fiona sledovala, jak svítilny po obvodu nádvoří zablikaly a zhasly.

Ach, bože…

Stála uprostřed prostranství, nedaleko malé fontány. Před chvilkou

opustila svoje stanoviště u zamčených hlavních dveří a odplížila se do středu místnosti. Vydala se hledat další východ. Jistě tu musel nějaký být.

Nyní znehybněla.

V místnosti se rozhostilo okamžité ticho, jako kdyby zvířata vycítila nějakou základní změnu, ztrátu neustávajícího podzvukového hučení moci elektřiny. Nebo spíše vycítila, že se vláda přesunuje k nim.

Za Fionou zaskřípěly otvírané dveře.

Pomalu se otočila.

Jedna z těch hyeních obludsi čumákem otevřela dveře klece. Výpadek proudu způsobil, že magnety přestaly fungovat. Zvíře vyšlo ven. Z tlamy mu odkapávala krev. Jednalo se právě o tu hyenu, která před chvilkou ohryzávala onu kost. Z hrdla se jí vydralo hluboké zavrčení.

Někde za sebou zaslechla Fiona zaštěknutí, jak se mezi zvířaty šířil nějaký tichý signál. Zavrzaly panty dalších dveří.

Fiona zůstávala stát u fontány. I voda přestala stříkat, jako kdyby se bála k sobě přitahovat pozornost.

Z jednoho postranního výklenku se ozval hlasitý výkřik. Lidský. Fiona odhadovala, že se jedná o toho ošetřovatele, kterému před chvílí nadávala Ischke. Zdálo se, že jeho svěřenci nakonec opravdu dostanou krvavou krmi. Kroky se pustily jejím směrem. Následoval další výkřik, bolestný a zkomolený sérií štěkavých zavytí.

Fiona se pokoušela nevnímat mlaskavé zvuky, které se ozvaly vzápětí.

Plnou pozornost soustředila na prvního uprchlíka.

Hyena s krvavou mordou se k ní blížila. Fiona ji poznala podle sotva rozeznatelné skvrny na boku, oblasti trochu tmavší bílé. Byla to stará známá z džungle.

Ischkin miláček.

Skuld.

Předtím jí byla pochoutka z klece odepřena.

Nyní ale nikoliv.

„Pomozte nám…, *bitte!*“ Do chýše vběhl Gunther v patách s majorem Brooksem.

Lisa vstala a stáhla stetoskop z Painterovy hrudi. Sledovala jeho systolické šelesty. Za posledního půldne šelest mohutně zesílil, což naznačovalo, že rychle postupuje zúžení aorty. Mírná angina pectoris se zhoršila v záchvaty mdloby, pokud se Painter přepínal. Ještě nikdy neviděla tak prudkou degeneraci. Měla podezření na vápenatění srdeční chlopně. Po celém Painterově těle se objevovaly podivné minerální usazeniny, dokonce i v očních tekutinách.

Painter se z lehu na zádech zvedl na lokty a zamrkal bolestí. „Co se stalo?“ zeptal se Gunthera.

Major Brooks odpověděl svým jižanským přízvukem, v němž zněly obavy. „Jde o jeho sestru, pane. Vypukl u ní nějaký záchvat.“

Lisa popadla svoji lékárničku. Painter se pokusil postavit, ale Lisa mu musela pomoci. „Zůstaňte tady,“ varovala ho.

„Já to zvládnu,“ odvětil podrážděně.

Lisa neměla čas na dohadování. Pustila jeho paži. Zavrávoral. Lisa přispěchala ke Guntherovi. „Pojďme.“

Brooks chvilku čekal. Nebyl si jistý, jestli má jít s nimi, nebo pomoci Painterovi.

Ten na něj mávl, ať jde.

Sám se kulhavě pustil za nimi.

Lisa vyběhla z chýše a vydala se do vedlejší. Padlo na ni denní horko – jako kdyby vstoupila do pece. Žhavý vzduch se nehýbal – téměř jej nebylo ani možné dýchat. Jas slunce oslepoval. Za okamžik už ale Lisa vstupovala do chladnějšího šera další místnosti.

Anna ležela na travnaté matraci, zpola na boku, s tělem prohnutým do oblouku a křečovitě sevřenými svaly. Lisa k ní přispěchala. Anna měla v předloktí zavedenou cévku, stejně jako Painter. Tak mohla snadněji dostávat léky a tekutiny.

Lisa si rychle klekla a popadla injekci s připraveným diazepamem. Dala Anně intravenózně plnou dávku. Anna se uvolnila a dopadla zpátky na lůžko. Rozechvěle otevřela oči a znovu získala vědomí – otřesená, ale při smyslech.

Dorazil Painter. V závěsu za ním se objevil Monk.

„Jak jí je?“ zeptal se Painter.

„Jak myslíte?“ odpověděla Lisa unaveně otázkou.

Gunther pomohl své sestře do sedu. Měla popelavě šedý obličej, pokrytý vrstvou potu. Paintera čekalo totéž během další hodiny. I když oba obdrželi stejnou dávku záření, Painterovo mohutné tělo zatím odolávalo o trochu lépe. Oběma ale zbývalo už jen několik hodin života.

Lisa vzhlédla ke kuželu slunečního světla, který dopadal do místnosti okenní štěrbinou. Ještě zdaleka se nezačalo smrákat.

Monk promluvil do ustaraného ticha: „Hovořil jsem s Khamisim.

Podle něj právě zhasla všechna světla v hlavním sídle Waalenbergů.“ Nejistě se usmíval, jako kdyby nevěděl, jak ostatní přivítají jakoukoliv dobrou zprávu. „Odhaduji, že to je Grayova práce.“

Painter se zamračil. V poslední době to byl jeho jediný výraz. „To nemůžeme vědět.“

„Nemůžeme to vyloučit.“ Monk si dlaní otřel lysé temeno. „Pane, myslím, že bychom měli zvážit, jestli nemáme posunout časový rozvrh. Khamisi říká…“

„Khamisi tuhle operaci neřídí,“ odsekl Painter a rozkašlal se.

Monk se podíval Lise do očí. Ti dva spolu před dvaceti minutami debatovali v soukromí. To byl jeden z důvodů, proč Monk zavolal Khamisimu. Bylo třeba potvrdit jisté věci. Kývl na ni.

Sáhla do kapsy pro druhou injekci a přikročila k Painterovi.

„Musím vám propláchnout cévku,“ řekla. „Máte v ní krev.“

Painter pozvedl ruku. Chvěla se.

Lisa mu podepřela zápěstí a vstříkla dávku léku. Monk přistoupil za něj a zachytil ho, když se Painterovi podlomily nohy.

„Co to…?“ Painterovi poklesla hlava.

Monk ho nepouštěl. „Je to pro vaše vlastní dobro, pane.“

Painter se zamračil na Lisu. Jednou paží vyrazil proti ní – jestli proto, aby ji udeřil, nebo proto, aby vyjádřil šok z její zrady, to patrně nevěděl ani on sám. Vzápětí Painter upadl do bezvědomí.

Major Brooks přihlížel s otevřenou pusou.

Monk se na něj podíval a pokrčil rameny. „Ještě nikdy jste neviděl vzpouru?“

Brooks se napřímil. „Jediné, co mohu říct, pane, je…, že už bylo sakra načase.“

Monk přikývl. „Khamisi už je na cestě se svým vybavením. Spolu s doktorkou Kaneovou sem přivedou pozemní podporu.“

Lisa se obrátila ke Guntherovi. „Dokážete nést svou sestru?“

Místo odpovědi ji Gunther vzal do náručí a postavil se.

„Co to všichni děláte?“ zeptala se slabě Anna.

„Vy dva nevydržíte až do večera,“ odpověděla Lisa. „Musíme se vydat ke Zvonu.“

„Jak…?“

„S tím si nelámejte tu svou krásnou hlavičku,“ řekl Monk a vykročil s Painterem. Z boku ho podpíral major Brooks. „Všechno je připravené.“

Monk se znovu podíval Lise do očí. Rozuměla jeho výrazu. Už teď může být příliš pozdě.

14.41

Gray kráčel jako první ke schodišti a v ruce držel pistoli. Pohybovali se s Marcií tak tiše, jak jen mohli. Marcia dlaní zakrývala žárovku baterky, aby svítila co nejméně. Jen dost na to, aby viděli, kam šlapou. Gray se obával, že po vyřazení výtahů z provozu narazí na schodech na nějakou hlídku.

I když měl na sobě oblek strážného a Marcia zase laboratorní plášť, raději by se vyhnul všem střetům.

Dorazili do šestého patra pod zemí, tmavého stejně jako to nejnižší.

Gray pokračoval vzhůru a zrychlil. Jeho opatrnost vyvažoval strach, že každou chvíli mohou někde naskočit záložní generátory. Když vystoupali po další řadě schodů, objevila se před nimi nějaká záře.

Gray pozvedl ruku a zarazil Marcii.

Světlo se nehýbalo. Zůstávalo na místě.

Nejde o hlídače. Pravděpodobně to bude nějaké nouzové osvětlení.

Přesto…

„Počkejte tu,“ zašeptal Marcii.

Přikývla.

Gray pokračoval vzhůru s pozvednutou pistolí. Na dalším odpočívadle zjistil, že světlo proniká pod zpola otevřenými dveřmi. Když se k nim ještě více přiblížil, zaslechl hlasy. Zdálo se, že ještě výše opět panuje tma. Jak to, že tady měli světlo? Toto patro muselo mít nějaký samostatný zdroj energie.

Chodbou zněly hlasy.

Známé hlasy. Isaaka a Baldrika.

Byli někde hlouběji v místnosti, takže na ně Gray neviděl. Ohlédl se a spatřil Marciin obličej, rýsující se ve světle baterky. Mávl na ni, aby vystoupala k němu.

I ona slyšela ty hlasy.

Vypadalo to, že Isaakovi a Baldrikovi nedělá výpadek proudu žádné starosti. Třeba ani nevědí, že zbytek sídla je bez elektřiny. Gray musel držet svou zvědavost na uzdě. V první řadě je třeba varovat Washington.

Dolehla k němu slova. „Zvon je všechny zabije," říkal zrovna Baldric.

Gray se zarazil. Mluvili o Washingtonu? Pokud ano, jaký mají plán? Kdyby věděl víc…

Gray zvedl dva prsty a ukázal je Marcii. Dvě minuty. Jestli se do té doby nevrátí, má se Marcia vydat nahoru. Nechal jí druhou pistoli. Jestli se mu podaří zahlédnout tenhle *Zvon*, třeba se zvýší šance, že zachrání lidské životy.

Znovu pozvedl dva prsty.

Marcia přikývla. Jestli chytí Graye, bude to na ní.

Vmáčkl se do dveřního výklenku, ale dveřmi nepohnul. Bál se, že by mohly zavrzat panty, a tím by prozradil svou přítomnost těm dvěma uvnitř. Před ním se táhla stejná šedá chodba, osvětlená zářivkami. Tahle ale končila nedaleko odtud u dvojitých ocelových dveří přímo proti potemnělému výtahu.

Jedno křídlo dveří bylo otevřené.

Gray se pohyboval rychle. Přeběhl po špičkách ke dveřím a přitiskl se ke zdi. Klesl na jedno koleno a vykoukl zpoza dveří.

Místnost za nimi měla nízký strop, ale byla prostorná – zabírala celé patro. Zde se nacházelo srdce zdejších laboratoří. Podél jedné stěny stála řada počítačů. Na zářících monitorech probíhala nějaká čísla a kódy. Pravděpodobně byly napojeny na zvláštní obvod a měly vlastní zdroj.

Oba muži v místnosti se tak soustředili na práci, že si nevšimli výpadku proudu ve zbytku budovy. Každou minutu je ale jistě někdo uvědomí o situaci.

Baldric s Isaakem, dědeček s vnukem, se skláněli u jednoho počítače. Po třicetipalcovém plochém monitoru rychle probíhala série run, jedna po druhé. Jednalo se o tu pětici z Hugových knih.

„Kód jsme zatím nevyluštili,“ řekl Isaak. „Je moudré začít s globálním programem Zvonu, dokud neznáme řešení té hádanky?“

„Řešení se nalezne brzy!“ Baldric udeřil pěstí do stolu. „Je to jen otázka času. Kromě toho už jsme dost blízko dokonalosti. Podívej se na sebe a na svou sestru. Budete žít dlouho. Padesát let. Fyzický úpadek vás postihne až v posledním desetiletí. Je načase, abychom se pohnuli kupředu.“

Isaak se netvářil nijak přesvědčeně.

Baldric se narovnal. Pozvedl paži a mávl ke stropu. „Podívej, co nám způsobilo otálení. Pokus odpoutat mezinárodní pozornost k Himálaji se obrátil proti nám.“

„Protože jsme podcenili Annu Sporrenbergovou.“

„A Sigmu,“ dodal Baldric. „Na tom ale nesejde. Vlády nám dýchají za krk. I moc zlata má svoje meze. Musíme jednat ihned. Nejprve Washington, pak zbytek světa. V následujícím zmatku bude dost času rozluštit ten kód. Dosáhneme dokonalosti.“

„A z Afriky povstane nový svět,“ pronesl Isaak bezmyšlenkovitě, jako kdyby šlo o modlitbu, kterou mu vtloukli do hlavy jako malému dítěti, nebo kterou mu vložili přímo do genů.

„Čistý a prostý hniloby,“ dokončil Baldric litanii. I on ale promluvil zcela mechanicky. Jako kdyby to všechno byl jen další krok v jeho chovném programu, jakési vědecké cvičení.

Baldric se kymácivě narovnal ještě víc. Opíral se přitom o svoji hůl. Gray si povšiml, jak zesláble stařec ve skutečnosti vypadá, když je sám se svým vnukem. Gray uvažoval, jestli urychlení časového plánu nemá na svědomí spíše Baldrikova smrtelnost a blížící se konec než nějaká reálná nutnost. Jsou snad všichni nevědomými pěšci v Baldrikově touze pokročit se svým plánem? Organizoval snad Baldric všechny události – ať už vědomě nebo nevědomě – tak, aby ospravedlnil časnější spuštění akce ještě za svého života?

Znovu promluvil Isaak, který se mezitím přesunul k jinému počítači. „Na desce svítí samá zelená světla. Zvon je spuštěn a připraven k aktivaci. Nyní budeme moci vyčistit pozemky od uprchlých vězňů.“

Gray ztuhl. O čem to mluví?

Baldric se otočil zády k blikajícímu runovému kódu a soustředil se na střed místnosti. „Připrav se na aktivaci.“

Gray se naklonil, aby viděl dále do místnosti.

V jejím středu spočívala mohutná schránka, složená z nějaké

keramické nebo kovové sloučeniny. Měla tvar obráceného zvonu a byla vysoká jako Gray. Pochyboval, že by pažemi dokázal obejmout více než polovinu jejího obvodu.

Zaznělo supění motorů a ze stropu se spustila kovová výplň, uzavřená v převodním mechanismu. Klesla do větší zvonovité formy. Současně se otevřelo těsnění v sousední žluté nádrži a do Zvonu začala vtékat nafialovělá kovová tekutina.

Mazání? Palivo?

To Gray netušil, ale zpozoroval čísla, vyražená do boku nádrže. 525. To bylo to tajemné Xerum.

„Zvedni štít," přikázal Baldric. Musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet přes klapající převody mechanismu. Hůlkou ukázal na podlahu.

Zdejší podlahu pokrývala stejná šedá dlažba, s výjimkou kruhové, matně černé sekce s průměrem třiceti metrů kolem Zvonu. Obkružoval ji vyvýšený lem, zhruba třicet centimetrů široký, jako cirkusová manéž. Strop byl zrcadlovou kopií podlahy, až na to, že v něm na místo lemu byla kruhová prohlubeň.

Samé olovo.

Gray si uvědomil, že se kruh podlahy určitě zvedá na pístech a zapadá do stropu. Tím kolem Zvonu vznikne dokonalý ochranný válec.

„Co se děje?" zvolal znovu Baldric a otočil se k Isaakovi.

Isaak zkusil přehodit páčku dopředu a dozadu. „Motory štítu jsou bez proudu!"

Gray se podíval pod nohy. Motory musely být umístěny o patro níž. Kde vypadla elektřina. V místnosti se pronikavě rozezněl telefon, jehož hluk soutěžil s hukotem motorů. Gray dokázal odhadnout, kdo asi volá. Strážní konečně zjistili, kde se ukrývají páni domu.

Je načase odejít.

Gray se narovnal a otočil se.

Do zápěstí ho udeřila trubka, která mu vyrazila pistoli z ruky. Další rána směřovala proti jeho hlavě. Gray se sotva stačil včas sehnout.

Proti němu stála Ischke. Za ní spatřil vypáčené dveře temného výtahu. Výpadek proudu ji určitě uvěznil ve zdviži a ona pak sešplhala šachtou až sem. Přes hluk motorů Zvonu Gray neslyšel, jak páčí dveře výtahu.

Ischke znovu pozvedla trubku. Zjevně uměla bojovat s holemi.

Gray z ní nespouštěl oči a zacouval do místnosti se Zvonem. Zakázal si pohlédnout směrem k požárnímu schodišti. Modlil se, aby Marcia už byla pryč a mířila ke krátkovlnné vysílačce, kterou předá

varování do Washingtonu.

Ischke s oblečením od oleje a umazaným obličejem následovala Graye dovnitř.

Ozval se Baldric. „*Was is dit?* Zdá se, že naše malá Ischke chytila myšku, která nám překousala kabely.“

Gray se otočil.

Beze zbraně. Bez možnosti úniku.

„Generátory nabíhají,“ hlásil nevzrušeně Isaak, na kterého Grayovo náhlé objevení neudělalo sebemenší dojem.

Podlaha se jim zachvěla pod nohama. Ke stropu se začal zvedat štít. „Teď vyhubíme i ostatní krysy,“ dodal Baldric.

14.45

Monk křičel, aby byl slyšet přes hukot vrtule helikoptéry. Kolem nich vířil písek a prach. „Umíte s tím ptákem létat?“

Gunther přikývl a uchopil řídicí páku.

Monk poklepal obrovi na rameno. Bude muset věřit nacistovi. Sám s jednou rukou pilotovat nemohl. Vzhledem ke Guntherově zájmu na sestřině uzdravení ale Monk věřil, že tipoval správně.

Anna seděla vzadu s Lisou. Painter spočíval za nimi se svěšenou hlavou. Dostal jen mírné sedativum. Občas něco nesmyslného zamumlal o hrozící písečné bouři. Vracely se mu vzpomínky na minulé akce.

Monk se sehnutou hlavou obešel vrtulník. Na opačné straně stál Khamisi vedle zulského náčelníka Mosiho D’Gany. Právě si tiskli ruce.

Mosi si svlékl obřadní roucho a nyní měl na sobě khaki uniformu, čepici a samopal přes rameno. Z černého opasku viselo pouzdro s pistolí. Dědictví předků ale také zcela neodložil. K zádům měl připevněný krátký oštěp s hrozivě vyhlížejícím ostřím.

„Pověřuji tě velením,“ říkal Mosi formálně Khamisimu, když se k nim Monk přiblížil.

„Je mi ctí, pane.“

Mosi kývl a pustil Khamisiho paži. „Slyšel jsem o tobě samé dobré věci, Tlouštíku.“

Monk se zastavil těsně u nich. Tlouštíku?

Khamisimu se v očích zaleskl stud spolu s pocitem hrdosti. Přikývl a ustoupil. Mosi vylezl do vrtulníku. Účastní se první vlny útoku. Monk neměl na vybranou. Už tak vděčil náčelníkovi za mnoho.

Khamisi přešel k Paule Kaneové. Ti dva budou koordinovat pozemní útok.

Monk pátravě hleděl dál za vířící písek a prach. Jednotky se shromáždily rychle – dorazily pěšky, na koních, na zrezivělých motocyklech a v otlučených nákladních autech. Mosi všechny svolal. A stejně jako jeho velký předek Shaka Zulu i on sestavil armádu. Muže i ženy. V tradičních kožešinách, obnošených uniformách, v džínech. A přicházeli stále další.

Jejich úkolem bude zaměstnávat Waalenbergovu armádu a pokud možno dobýt jejich sídlo. Jak se zulští bojovníci vypořádají s podstatně lépe vyzbrojenými a zkušenými bezpečnostními silami Waalenbergů? Bude se opakovat masakr u Krvavé řeky?

To se dalo zjistit jediným způsobem.

Monk nastoupil do přeplněného zadního prostoru vrtulníku. Mosi se uvelebil na sedadle vedle majora Brookse. Seděli na lavici proti Anně, Lise a Painterovi. Byl tu i jeden nováček, polonahý zulský bojovník jménem Tau, který se natočil tak, aby špička jeho krátkého oštěpu neustále mířila na hrdlo druhému pilotovi.

Vedle Gunthera seděl vrchní správce Gerald Kellogg, svázaný a s roubíkem. Jedno oko měl napuchlé a čím dál fialovější.

Monk poklepal Guntherovi na rameno a pokynul mu, aby vzlétl. Gunther přikývl, zatáhl za páku a helikoptéra se s řevem vznesla do vzduchu.

Zemi nechali pod sebou. Před nimi se táhly pozemky Waalenbergů. Monk věděl, že sídlo je vybaveno střelami země-vzduch. Pomalu se pohybující civilní vrtulník bude velice snadným terčem.

To by nebylo dobré.

Monk se naklonil kupředu.

„Je načase, abyste si vydělal na svoji odměnu, správce.“

Monk se uličnicky zazubil. Věděl, že to není pěkný pohled, ale teď se hodil.

Kellogg zbledl.

Monk se spokojeně natáhl kupředu a přidržel správci před rty vysílačku. „Spojte nás s místní ostrahou.“

Khamisi už předtím získal kódy. Odtud pocházel Kelloggův monokl.

„Držte se scénáře,“ varoval ho Monk, který se nepřestával usmívat.

Kellogg se od něj trochu odtáhl.

Byl jeho úsměv opravdu tak hrozný?

Na podtržení Monkova varování ještě přitiskl Tau špičku oštěpu Kelloggovi ke kůži na krku. Z vysílačky se ozvalo šumění statické elektřiny a Kellogg odříkal zprávu, jak po něm chtěli: „Chytili jsme jednoho z vašich vězňů,“ oznámil správce ostraze sídla. „Monka Kokkalise. Letíme s ním na přistávací místo na střeše.“

Gunther ve sluchátkách slyšel odpověď.

„Rozumím. Přepínám a končím,“ řekl Kellogg.

Gunther nahlas pronesl: „Máme povolení k přistání. Takže jdeme na to.“

Naklonil vrtulník kupředu a vyrazil k sídlu, které se objevilo před nimi v celé své velikosti. Ze vzduchu vypadalo ještě mohutnější.

Monk se otočil a sedl si pohodlněji. Hleděl na Lisu. Anna se vedle ní tiskla k okénku a oči měla křečovitě sevřené bolestí. Painter visel na bezpečnostním pásu a sténal. Účinek sedativa pomalu odeznával.

S Lisinou pomocí se znovu opřel.

Monk si všiml, že Lisa drží Paintera za ruku – po celou dobu.

Její pohled se střetl s jeho.

Z očí jí vyzařoval strach.

Ale ne o sebe.

14.56

„Je vytažená anténa?“ zeptal se Baldric.

Isaak od svého počítače přikývl.

„Zvon je připraven k aktivaci.“

Baldric se obrátil na Graye. „Zadali jsme Zvonu DNA vašich společníků. Zvon způsobí její regresi a rozklad, přičemž ostatní DNA nechá na pokoji. Jde o naši verzi konečného řešení.“

Gray si představil Fionu, schovanou v té místnosti nad schody. A Monka sem právě dopravovali vrtulníkem.

„Není třeba je zabíjet,“ řekl Gray. „Podařilo se vám znovu chytit mého společníka. Nechte ostatní být.“

„Jestli jsem se v posledních dnech něco naučil, je to poznatek, že se nemají nechávat žádné nedořešené problémy.“ Baldric kývl na Isaaka.

„Aktivuj Zvon.“

„Počkejte!“ vykřikl Gray a postoupil kupředu.

Ischke držela v ruce jeho pistoli a varovně mu s ní pokynula, aby se nehýbal.

Baldric se na něj znuděně a netrpělivě ohlédl.

Gray musel vynést jedinou kartu, kterou měl. „Vím, jak vyluštit Hugův kód.“

Na Baldrikově přísné tváři se objevil výraz překvapení. Pozvedl ruku, aby zadržel Isaaka. „Opravdu? Dokážete uspět tam, kde zatím selhalo několik propojených superpočítačů?“

V hlase mu zněla jasná pochybnost a nedůvěra.

Gray věděl, že Baldrikovi musí něco nabídnout, cokoliv, aby mu zabránil zapnout Zvon a ozářit jeho přátele. Ukázal na monitor, na němž opakovaně probíhala série run. Počítač přehazoval jednotlivé runy a hledal kombinaci, která by představovala nějakou mnemotechnickou pomůcku.

„Takhle kód nevyluštíte,“ odtušil Gray.

„Pročpak to?“

Gray si olízl suché rty. Bál se, ale musel se soustředit. Věděl s jistotou, že počítač selže, protože on sám už hádanku run vyluštil. Odpovědi nerozuměl, ale věděl, že je správná, zejména vzhledem k židovskému původu Huga Hirszfelda.

Kolik toho ale může prozradit? Bude muset pečlivě balancovat mezi úplnou pravdou a odpovědí, kterou smí dát.

„Z té Darwinovy bible máte špatnou runu,“ řekl Gray po pravdě. „A těch run není pět, ale šest.“

Baldric si povzdychl. Vrásky kolem úst se mu prohloubily nedůvěrou. „Předpokládám, že máte na mysli něco jako ten sluneční kotouč, který jste nakreslil už jednou?“ Znovu se otočil k Isaakovi.

„Ne!“ vykřikl pevným hlasem Gray. „Já vám to ukážu!“

Rozhlédl se a u jednoho počítače si všiml fixu. Ukázal na něj. „Podejte mi to.“

Baldric se svraštělým obočím kývl na Isaaka.

Ten Grayovi hodil, oč žádal.

Gray jej chytil a klekl si. Začal kreslit černým fixem na šedou dlažbu. „Tohle je runa z Darwinovy bible.“

Načrtl ji.

„Runa *Mensch*“ doplnil Baldric.

Gray na ni poklepal fixem. „Představuje vyšší stav lidstva, božství, které je v nás skryto, naši vylepšenou formu.“

„Takže?“

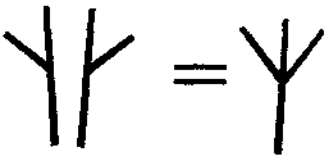
„To byl Hugův cíl. Výsledek, který hledal, že?“

Baldric pomalu přikývl.

„Hugo by přece do svého kódu nevložil výsledek. K němu má jeho kód vést, to ano.“ Znovu poklepal na nakreslenou runu. „Ale nejde o součást kódu.“

Baldrikovi se na tváři objevilo pochopení… a s ním i důvěra. „A pokud jde o ty další runy v Darwinově bibli…?“

Gray znovu začal kreslit na zem, aby názorně ukázal, co má na mysli.

„Tyto dvě runy vytvářejí třetí.“ Zakroužkoval obě runy se dvěma hroty. „Představují lidstvo v nejzákladnějšímu stavu, z něhož, se může povznést výše. Proto je třeba k rozluštění kódu použít právě je.“

Škrtl ji a načrtl správnou sérii, s poslední runou rozdělenou na dvě.

Gray napsal původní sestavu run. „Tohle je špatná posloupnost.“

Baldric přikročil blíže. „Tohle je ono? Tohle je třeba dešifrovat?“

Gray pravdivě odpověděl: „Ano.“

Baldric přikývl a s přimhouřenýma očima zvažoval toto odhalení. „Myslím, že máte pravdu, veliteli Pierci.“

Gray si stoupl.

„Tank u,“ řekl Baldric a otočil se zpátky k Isaakovi. „Aktivuj Zvon. Zabij jeho přátele.“

15.07

Lisa pomohla vynést Paintera z helikoptéry, jejíž vrtule se pomalu přestávaly otáčet. Zulský bojovník Tau ho podpíral z druhé strany. Sedativum, které Painterovi píchla, bude působit jen krátkou dobu. Za dalších pár minut jeho účinky odezní.

Gunther podpíral Annu, která si sama píchla další dávku morfia. I tak ale začínala vykašlávat krev.

Monk a Mosi D’Gana stáli kousek před nimi nad mrtvolami tří zdejších hlídačů. Zastihli ostrahu nepřipravenou – vojáci čekali, že budou přejímat zajatce, takže stačilo jen několik rychlých výstřelů ze dvou pistolí s tlumiči a střecha jim padla do rukou.

Monk si vyměnil místo s Tauem. „Zůstaňte tady. Hlídejte vrtulník. Nespouštějte oči z věžně.“

Správce Kellogga vytáhli z vrtulníku a položili ho na střechu. V ústech měl roubík, ruce mu spoutali za zády a svázali mu kotníky. Ten nikam neuteče.

Monk mávl na majora Brookse a Mosiho D’Ganu. Všichni si prohlédli plánek domu od Pauly Kaneové a vytyčili si nejlepší trasu do podzemních prostor. Čekala je dlouhá cesta. Přistávací plocha pro vrtulník se nacházela v zadní části sídla.

Brooks s Mosim je provedli ke dveřím na střeše vedoucím do nitra domu. Na ramenou měli připravené útočné pušky. Oba se pohybovali

synchronizované a efektivně, jako kdyby spolu už někdy spolupracovali. Gunther držel v ruce pistoli a přes záda měl přehozenou pušku s upilovanou hlavní. Doběhli ke dveřím, po zuby ozbrojení.

Brooks vyrazil kupředu. Odemkli si elektronickými kartami, které sebrali mrtvým hlídačům. Vzápětí Brooks s Mosim zmizeli uvnitř, aby prozkoumali nejbližší okolí. Ostatní čekali venku.

Monk se podíval na hodinky. Nejdůležitější bylo správné načasování.

Z nitra domu se ozvalo krátké zapískání.

„Jdeme dolů," řekl Monk.

Spěšně prošli dveřmi a ocitli se nad krátkým schodištěm, které vedlo do šestého patra, kde už stál Brooks. O kousek dál klečel Mosi s nožem v ruce nad tělem dalšího strážného s prořízntým hrdlem, z něhož vytékala krev.

Pokračovali po schodech dolů. Další strážné už nepotkali. Jak doufali, většina sil se soustředila venku. Shromáždění zulských válečníků jistě vázalo téměř všechny zdejší vojáky a poutalo jejich pozornost.

Monk se znovu podíval na hodinky.

Ve druhém patře opustili schodiště a zamířili dlouhou chodbou obloženou naleštěným dřevem. Panovalo tu šero. Nástěnné elektrické svícny blikaly, jako kdyby se systém dosud nevzpamatoval po výpadku proudu… nebo jako kdyby něco odebíralo velké množství energie.

Lisa si také všimla podivného pachu ve vzduchu.

Chodba končila v místě, kde ji protínala jiná, kolmá chodba. Brooks vyrazil na průzkum doprava, směrem, kterým potřebovali jít dál. Vzápětí se vrátil, přitisknutý ke stěně.

„Vraťte se… zpátky…"

Zpoza rohu se ozvalo zuřivé, vyzývavé zavrčení, následované sérií vzrušených štěknutí, které zakončil pronikavý řev.

„*Ukufa,*" řekl Mosi a mávl na ostatní, aby ustoupili.

„Utíkejte!" pokynul jim Brooks. „Pokusíme se je zahnat a pak se k vám připojíme."

Monk odtáhl Lisu a Paintera pryč.

„Co se…?" zeptala se Lisa přiškrceně.

„Někdo na nás vypustil psy," řekl Monk.

Gunther kráčel s nimi se sestrou v náručí a kymácel se pod její

váhou.

Za nimi vypukla divoká střelba.

Vzrušený štěkot se změnil v bolestné a zlostné skučení.

Utíkali ještě rychleji.

Ozývaly se další výstřely, nyní s téměř horečnatou kadencí.

„K čertu!“ zaklel nahlas Brooks.

Lisa se ohlédla přes rameno.

Brooks a Mosi opustili svoje stanoviště a ustupovali chodbou se zbraněmi namířenými dozadu.

„Rychle, rychle, rychle…,“ vykřikl Brooks. „Je jich moc!“

Vzápětí se zpoza rohu za oběma muži vynořila tři zvířata s bílou srstí, s hlavami skloněnými k zemi a zježenou kůží na hřbetě. Jejich drápy se zatínaly do dřevěné podlahy a všechny tři hyeny kličkovaly ze strany na stranu, jako kdyby dokázaly předvídat, kam dopadne další kulka. Krvácely z několika ran, ale ani jedno zranění se nezdálo být smrtelné, bolest je spíše rozlítila než oslabila.

Lisa se otočila kupředu právě včas, aby spatřila dvojici stejných zvířat, která právě vycházela ze dvou protilehlých místností na druhém konci chodby a která jim tak odřízla ústupovou cestu.

Přepadení ze zálohy.

Z Guntherovy pistole vyšla s mohutným zaduněním ohlušující rána, ale zvíře uhnulo s rychlostí blesku, takže ho kulka minula.

Monk pozvedl vlastní zbraň a zůstal stát.

Lisina setrvačnost ji odnesla ještě o kousek dál. Poklesla na koleno a stáhla s sebou i Painterovu bezvládnou postavu. Pád na podlahu ho trochu probral.

„Kde…?“ zeptal se omámeně.

Lisa ho stáhla k zemi, zatímco chodbou kolem nich práskaly výstřely.

Za ní se ozval hlasitý výkřik.

S trhnutím se otočila. Ze sousedních dveří se vynořilo svalnaté zvíře a skočilo na majora Brookse, kterého přirazilo ke stěně.

Lisa se šmátravě pokoušela odsunout pryč.

Mosi přiskočil Brooksovi na pomoc s krátkým oštěpem v ruce a s válečným rykem na rtech.

Lisa objala Paintera.

Ta zvířata byla všude.

Její pozornost přilákal nějaký pohyb. Zpoza dveří nalevo od ní se vynořila další hyena s krvavou tlamou od nedávné hostiny. V tmavé

místnosti žhnuly karmínově rudé oči. Lisa si vzpomněla na šílenství prvního buddhistického mnicha, na kterého narazili v tom klášteře – i on byl zcela nepříčetný a divoký, ale přitom jednal s vychytralou inteligencí.

Jako ta zvířata tady.

Monstrum se k ní pomalu přibližovalo a s triumfálním vrčením cenilo tesáky.

15. kapitola

BUVOLÍ ROHY

15.10
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Khamisi ležel ve strouze pod maskovací nepromokavou celtou.

„Tři minuty," řekla doktorka Paula Kaneová, která ležela na břiše vedle něj.

Oba si prohlíželi dalekohledy černé oplocení pozemku Waalenbergů.

Khamisiho síly byly rozestoupeny podél celé hranice parku. Někteří ze zulských válečníků se procházeli všem na očích a poháněli po prastarých stezkách krávy. Opodál stála skupina starších s tradičními korálky a pery, zahalených do plédů. Ve vesnici se hlasitě a jasně rozezněly bubny a zpěv. Rozmísťování sil bylo zamaskováno jako přípravy na svatební obřad.

Po celé oblasti stály nahodile zaparkované motocykly, terénní čtyřkolky i nákladní vozy. Kolem nich přecházeli mladší válečníci, muži i ženy. Několik párů postávalo v milostném objetí, další pozvedali vyřezávané dřevěné poháry a rozjařeně křičeli v předstírané opilosti. Skupina slavnostně pomalovaných polonahých mužů se pohupovala při klasickém tanci s holemi.

A s výjimkou těchto holí nikde nebylo vidět jedinou zbraň.

Khamisi si upravil zaostření dalekohledu. Pozvedl jej nad vysoké oplocení s ostnatým drátem navrchu. Ve větvoví džungle dokázal rozeznat nějaký pohyb. Síly Waalenbergů se soustředily na vyvýšených ochozech, hleděly přes plot a hlídaly hranice.

„Jedna minuta," pronesla Paula. Před sebou měla ostřelovací pušku na třínožce, také zakrytou pod maskovací plachtou, navíc ještě

chráněnou stínem stromu. Khamisi se s překvapením dozvěděl, že doktorka Kaneová před léty vyhrála zlatou olympijskou medaili ve střelbě.

Sklonil dalekohled. Tradiční zulské strategii útoku se říkalo „Buvol“. Hlavní jednotky, nazývané „hruď“, povedou frontální útok, zatímco po stranách vyrazí proti nepříteli menší „buvolí rohy“, jejichž úkolem je odříznout protivníkovu ústupovou cestu a obklíčit ho. Khamisi tento tradiční postup ovšem trochu upravil, aby se lépe hodil do boje proti moderním zbraním. Proto také celou noc prozkoumával terén a rozmísťoval svá překvapení.

„Deset sekund,“ upozornila ho Paula a zahájila tichý odpočet. Líc si opřela o pažbu pušky.

Khamisi pozvedl vysílač, otočil klíčem a podržel palec nad řadou tlačítek.

„Nula,“ dokončila Paula.

Khamisi stiskl první knoflík.

Za plotem se ozvala mohutná detonace náloží, které Khamisi během noci rozmístil. Tyto nálože se odpálily postupně, aby vyvolaly co největší zmatek. Vysoko do vzduchu vyletěly kusy hořících prken a větví. Současně s tím se k nebi vznesla obrovská hejna vyděšených ptáků, která připomínala duhové konfety.

Khamisi umístil balíčky trhaviny C4, získané prostřednictvím kanálů britské zpravodajské služby, ke klíčovým křižovatkám a podpěrám vyvýšených ochozů. Exploze se šířily okolo domu, tříštily visuté mosty, zbavovaly jednotky Waalenbergů výhody vyvýšeného postavení a vyvolávaly paniku a zmatek.

Zulští válečníci odhodili plédy, pod nimiž skrývali pušky, případně poklekávali a strhávali ze země plachty, maskující zbraně. V mžiku se proměnili v hruď Buvola. Po obou stranách zazněly túrované motory motocyklů i aut, které představovaly buvolí rohy.

„Teď,“ řekla Paula.

Khamisi stiskl další tlačítka, jedno po druhém.

Oplocení o délce tří čtvrtin kilometru vybuchlo a do okolí se rozletěly kusy kovu a ostnatého drátu. Tyto druhé nálože obnažily útroby nepřítele.

Khamisi odhodil celtu a vstal. Zezadu prudce vyrazil motocykl a v oblacích písku zastavil vedle něj. Njongo mávl na Khamisiho, aby si nasedl. Khamisimu ovšem zbýval ještě poslední úkol. Pozvedl nad hlavu signální roh a nad domovinou Zuluů se rozneslo mohutné

troubení, které po dlouhé době mělo opět doprovodit útok Buvola.

15.15

Z povrchu k nim dolehl zvuk explozí. Všichni ztuhli. Baldric stál se svým vnukem Isaakem u ovládacího panelu. Ischke hlídala Graye o krok dál a nespouštěla namířenou pistoli z jeho hrudi. Všichni se tázavě podívali ke stropu.

Všichni s výjimkou Graye.

Ten nepřestával sledovat ukazatel na obrazovce počítače, který znázorňoval postupné nabíjení Zvonu. Jakmile dospěje k maximálním hodnotám, uvolní Zvon silný pulz záření. Přes Grayovy prosby ho Baldric aktivoval. Z olověného válce kolem Zvonu vycházelo stále silnější a silnější hučení. Na obrazovce videokamery Gray viděl, jak vnější schránka Zvonu začíná matně zářit.

Vyzářený pulz zabije v dosahu osmi kilometrů Monka, Fionu i Ryana, ať už se ukrývají kdekoliv. Jen Gray tu byl v bezpečí pod štítem.

„Zjisti, co se děje," přikázal nakonec Baldric svému vnukovi. Exploze prozatím utichly.

Isaak už se natahoval po červeném telefonu.

Výstřel z pistole je všechny polekal. Po sérii tlumených výbuchů zněl hlasitě a ostře.

Gray se otočil a na podlahu dopadla sprška krve.

Ischke odhodila síla nárazu a její rameno vykvetlo rudou barvou. Někdo ji střelil zezadu. Ischke však bohužel svírala svou pistoli v pravé ruce a okamžitě ji namířila na střelce u dveří.

Tam klečela doktorka Marcia Fairfieldová, která díky poraněné pravé ruce musela střílet levou, a proto se netrefila tak, jak zamýšlela.

Ischke takovou nevýhodu neměla. I když ji výstřel ze zálohy překvapil, ruka s pistolí se jí ani nezachvěla.

Dokud jí do boku nenarazil Gray.

Oba výstřely se slily v jedinou ohlušující ránu.

Ischke i Marcia minuly.

Gray objal Ischke zezadu a strhl ji pryč od Marcie, ale Ischke byla stále silná a bojovala jako divoká kočka. Grayovi se podařilo sevřít rukou její pěst, v níž pevně držela pistoli.

Isaak se rozeběhl na pomoc sestře, v ruce dýku z německé oceli.

Marcia ze svého místa znovu vystřelila, ale nemohla pořádně zamířit, protože jí ránu blokovala zápasící těla Graye a Ischke.

Gray tvrdě udeřil Ischke bradou do poraněného ramene. Zalapala po dechu a trochu ochabla. Gray jí nadzvedl paži a stiskl jí prsty. Z její pistole vyšla další rána. Zpětný náraz cítil i ve svém rameni. Rána ale šla příliš nízko, takže kulka narazila do podlahy u Isaakových nohou. I tak ale po odrazu poranila Isaakovi lýtko. Isaak se zapotácel.

Jakmile Ischke spatřila, že její bratr byl zraněn, vytrhla divoce paži z Grayova sevření, zaryla mu loket do žeber a vyrazila mu dech. Grayovi se před očima roztančila světýlka bolesti. Vzápětí se mu Ischke zcela vysmekla.

Isaak mezitím našel ztracenou rovnováhu a s vražedným pohledem se řítil k nim. Dýka v jeho ruce se blýskala.

Gray na nic nečekal. Vrhl se kupředu a ramenem narazil do Ischke. Ta padla kupředu, přímo proti svému bratrovi.

Na jeho dýku.

Vroubkované ostří jí zajelo hluboko do hrudi.

Z hrdla se jí vydral výkřik překvapení a bolesti, ke kterému se přidal podobný výkřik i od Isaaka. Ischke nevěřícně sevřela svého bratra a z prstů jí vypadla pistole.

Gray se po ní vrhl a chytil ji ještě před dopadem na podlahu.

Smykem se překulil na záda a namířil na Isaaka.

Ten se mohl pohnout, měl se pohnout, ale místo toho jen držel sestru v náručí a tvář mu zrůznila agónie.

Gray vypálil a zbavil Isaaka trápení čistým zásahem do hlavy.

Dvojčata se zhroutila k zemi s propletenými údy a pod nimi se vytvořila kaluž jejich smíšené krve.

Gray si stoupl.

Marcia vběhla do místnosti s pistolí namířenou na Baldrika. Stařec hleděl na svá mrtvá vnoučata a opíral se o hůl. V jeho očích se ale nezračil žádný zármutek, jen nezúčastněná objektivita a rozladění z neuspokojivých výsledků laboratorního pokusu.

Celý boj nezabral ani šedesát vteřin.

Gray si všiml, že ukazatel nabíjení Zvonu dosáhl červené oblasti. Do pulzu zbývaly necelé dvě minuty. Gray přiložil starci k líci horkou hlaveň pistole. „Vypněte to.“

Baldric se mu podíval přímo do očí. „Ne.“

Jakmile exploze odezněly, zamrzlá scéna na chodbě domu Waalenbergů začala postupně roztávat. Hyeny se během výbuchů přitiskly k podlaze. Několik z nich se otočilo a uteklo, ale zbytek zůstal blízko obklíčené kořisti. Teď si všechna svalnatá zvířata zase pomalu stoupala.

„Nestřílejte!“ zašeptal Monk naléhavě. „Všichni do téhle místnosti!“

Mávl k postranním dveřím, kde se mohli lépe bránit. Gunther vlekl Annu. Mosi D’Gana ustoupil od hyeny, kterou proklál oštěpem, a pomohl na nohy majoru Brooksovi, kterému tekla krev z hluboké rány na stehně.

Než stačili postoupit dál, ozvalo se po Monkově druhé straně divoké varovné zavrčení.

Někdo zašeptal jeho jméno: „Monku…“

Na podlaze u dalších dveří se nad Painterovým ochablým tělem krčila Lisa. Za nimi se zvedalo na všechny čtyři obrovské zvíře, zatím zdaleka největší, které zčásti chránily dveře a zčásti je zakrývala Lisa s Painterem.

Vztyčilo se s nohama daleko od sebe a pozorovalo svou kořist. Ze zkrvavené mordy, z níž vycházelo hluboké vrčení, mu kapala krev a sliny. Z očí mu šlehaly červené blesky, které je varovaly před sebemenším pohybem.

Monk cítil, že jestli kdokoliv z nich pozvedne zbraň, zvíře se vrhne na tu dvojici na zemi. Musel to risknout, ale než se stačil pohnout, chodbou se roznesl rozkazovačný hlas.

„Skuld! Ne!“

Monk se otočil.

Na konci chodby se objevila Fiona. Prošla přímo kolem posledních dvou hyen, kterých si ani nevšimla. Obě zvířata si s kňučením lehla na bok. V jedné ruce Fioně modře prskal paralyzér, ale v druhé ruce držela ještě nějaký jiný přístroj, s anténou namířenou na hyenu za Lisou a Painterem.

„Zlobivý pejsek!“ řekla Fiona.

K Monkově úžasu zvíře ustoupilo, klesly mu zježené chlupy a vrčení ustalo. Lehlo si, jako kdyby bylo v moci nějakého kouzla. Oheň v jeho očích pohasl a hyena se roztáhla na dřevěných prknech podlahy.

Z hrdla se jí vydralo zpola extatické tiché zakňučení.

Fiona došla až k nim.

Monk se rozhlédl po chodbě. Ostatní monstra se chovala stejně.

„Waalenbergovi těm bestiím implantovali čipy," vysvětlila Fiona a pozvedla přístroj, který měla v ruce. „Těmi v nich mohou vyvolávat bolest – a rozkoš."

Od obrovské obludy ve dveřích k nim dolehlo spokojené zamručení.

Monk se na Fionin vysílač zamračil. „Jak jste ho…?"

Fiona se na něj podívala a mávla rukou, aby ji následoval.

„Vy jste to ukradla," obvinil ji Monk.

Pokrčila rameny a vydala se chodbou. „Řekněme, že jsem narazila na starou kamarádku a tohle nějak skončilo u mě v kapse. Ona to stejně zrovna nepoužívala."

Ischke, pomyslel si Monk a pokynul ostatním, aby šli za Fionou.

Monk pomáhal Lise s Painterem, Gunther nesl pod jednou paží Annu a Mosi s Brooksem se opírali jeden o druhého. Tvořili útočné komando jedna báseň.

Teď ale měli posily.

Za nimi se táhla smečka hyen – deset silných zvířat, k nimž se připojovala další, vábená aurou rozkoše, která vyzařovala z Fiony, jejich vlastní malé Krysařky.

„Nemůžu se jich zbavit," řekla Fiona. Trochu se jí zadrhával hlas. Monk si všiml, že se jí třesou ruce. Byla vyděšená.

„Jakmile jsem našla správné tlačítko," vyprávěla, „následovaly mě z klecí. Schovala jsem se v místnosti, kde jsem měla čekat na Graye, ale ta zvířata musela zůstat na chodbách a v okolních pokojích."

Skvělé, pomyslel si Monk, a my jsme jim kápli přímo do noty jako dokonalá postkoitální svačinka.

„Potom jsem slyšela vaše výkřiky, pak ty výbuchy a…"

„Dobře," přerušil ji konečně Monk. „Ale co Gray? Kde je?"

„Odjel výtahem dolů. Před více než hodinou." Ukázala před sebe. Chodba končila balkonem, ze kterého byl výhled do větší haly. „Ukážu vám to."

Pospíchala kupředu. Přidali do kroku, aby jí stačili, a občas se ohlíželi přes rameno na zvířecí smečku. Fiona je odvedla po schodišti do hlavní haly, kde se naproti vchodu do domu nacházely zavřené dveře výtahu.

Major Brooks překulhal k elektronickému zámku a projel jím

několika kartami. Musel jich zkusit celou řadu, než narazil na tu správnou, jež změnila červené světlo v zelené. Zaznělo hučení motorů. Odněkud z hlubiny se k nim vydala kabina zdviže.

Zatímco čekali, připlížila se smečka hyen dolů ze schodů, několik z nich polehávalo v hale a vyhřívalo se v rozkoši, vyvolané Fioniným přístrojem. Pár se jich procházelo po hale, včetně té velké jménem Skuld.

Nikdo nemluvil a všichni sledovali obludy kolem sebe.

Z dálky k nim dolehly výkřiky a zvuky střelby, ztlumené dveřmi. Khamisi právě vedl svou vlastní válku. Jak dlouho mu bude trvat, než se dostane až sem?

V odpověď na Monkovu nevyslovenou otázku se prudce otevřely dvojité dveře do domu. Střelba se okamžitě ozvala jasněji a ostřeji. Stejně tak i výkřiky. Do haly proudily jednotky mužů. Síly Waalenbergů na ústupu. Mezi nimi si Monk všiml černě oděných postav elitních, světle plavovlasých sourozenců v plné síle, kteří vypadali jen mírně unaveni, asi jako po osvěžujícím dnu na tenisových kurtech.

Venku nadále zuřila bitva. Uvnitř se obě skupiny dívaly jedna na druhou.

To nebylo dobré.

Monkův tým se stáhl dozadu a přitiskl se ke stěně. Stáli proti přesile pěti ku jedné.

15.15

Gray ustoupil od Baldrika Waalenberga.

„Hlídejte ho," přikázal Marcii.

Přesunul se k počítači, u kterého předtím stál Isaak, a nepřestával jedním okem sledovat ukazatel nabití Zvonu. Sáhl po páčce, kterou viděl manipulovat Isaaka. Ovládala štít kolem aktivovaného zařízení.

„Co to děláte?" zeptal se ho Baldric. V hlase se mu náhle ozvala obava.

Takže je tu něco, co toho starce děsí víc než kulka. To je dobré vědět. Gray přehodil páčku do původní polohy. Pod nohama jim zahřměly motory a štít začal sjíždět k podlaze. U horního okraje se objevilo ostré modré světlo, které se postupně šířilo, jak olověná stěna

klesala od stropu dolů.

„Nedělejte to! Všechny nás zabijete!“

Gray se k němu otočil. „Tak tu zatracenou věc vypněte!“

Baldric zíral střídavě na klesající štít a ovládací panel. „Já to nemůžu vypnout, vy *ezel*. Zvon je nabitý. Musí se nějak vybít.“

Gray pokrčil rameny. „Tak se všichni budeme dívat, co se stane.“

Prstenec modrého světla se rozšiřoval.

Baldric zaklel a obrátil se k ovládacímu panelu. „Mohu ale vymazat zadání. Neutralizovat ho. Pak vašim přátelům neublíží.“

„Udělejte to.“

Baldric začal svými sukovitými prsty rychle ťukat do kláves. „Hlavně zvedněte ten štít!“

„Až budete hotový.“ Gray nahlížel starci přes rameno. Viděl, jak se na obrazovce objevila jejich jména spolu s alfanumerickým kódem označeným jako GENETISCH PROFIEL. Baldric čtyřikrát stiskl klávesu Delete a genetické profily zmizely.

„Hotovo!“ řekl Baldric a obrátil se na Graye. „Vytáhněte štít!“

Gray se natáhl po páčce a přehodil ji zpátky.

Pod nohama se jim ozvalo zasténání a vzápětí něco prasklo s mohutným trhnutím, které rozechvělo celou podlahu. Olověný štít se zarazil v částečně stažené pozici.

Zpoza něj zářilo ze středu místnosti modré slunce. Kolem Zvonu se chvěl vzduch, jak se vnější pouzdro přístroje točilo jedním směrem, kdežto vnitřek druhým.

„Udělejte něco!“ žadonil Baldric.

„Hydraulika se zasekla,“ zahučel Gray.

Baldric ustupoval a s každým krokem se mu na tváři zračila větší hrůza. „Všechny jste nás odsoudil k smrti! Jakmile se Zvon nabije, jeho syrový a neodstíněný pulz zabije všechny v okruhu osmi kilometrů… nebo ještě něco horšího.“

Gray se bál zeptat, co může být horšího než smrt.

15.16

Monk sledoval, jak se proti nim zvedají hlavně pušek.

Nepřítel měl jasnou převahu.

Kabina výtahu ještě nedorazila k jejich patru, a i kdyby ano, trvalo

by příliš dlouho, než by nastoupili a než by se za nimi zavřely dveře. Přestřelce se nedalo vyhnout.

Pokud ovšem…

Monk se naklonil k Fioně. „Co takhle trochu bolesti…?“

Kývl na hyeny, které se mezitím uchýlily ke schodům.

Fiona pochopila a stiskla druhé tlačítko na svém přístroji. Bolest místo rozkoše.

Účinek se projevil okamžitě. Jako kdyby někdo hyenám polil ocasy benzinem a zapálil je. Z dvacítky hrdel se vydral zuřivý výkřik. Zvířata se jediným mocným skokem ocitala na podlaze haly a zaútočila na Waalenbergovy vojáky. Drápy a tesáky se zabořily do všeho, co se pohybovalo. Muži začali ječet. Ozvaly se výstřely.

Za Monkem se konečně se zvukovým znamením otevřely dveře výtahu.

Monk pozadu nastoupil a odtáhl za sebou Fionu i Lisu s Painterem.

Několik vojáků po nich začalo střílet, ale většina se soustředila na hyeny. Mosi s Brooksem střelbu opětovali a pozadu zacouvali do kabiny.

I tak to bude těsné. A co potom? Když teď o nich nepřítel ví, jednoduše se vydá za nimi.

Monk poslepu zmáčkl tlačítko nějaké podzemní úrovně.

S tím si budou dělat starosti později.

Jeden z jejich skupiny ale nezaváhal ani na vteřinu.

Gunther vrazil Annu Monkovi do náruče. „Dávejte na ni pozor! Já je zadržím.“

Anna se po něm natáhla, ale dveře už se zavíraly. Gunther jí jemně odstrčil ruku a vykročil ven. Odvrátil se od nich, pistoli v jedné a pušku v druhé ruce – ještě předtím se ale prosebně podíval Monkovi do očí.

Chraňte Annu.

Pak se dveře zavřely.

15.16

Khamisi ujížděl džunglí, skloněný za řídítky svého motocyklu. Za ním jela Paula Kaneová s puškou přes rameno. Zulský válečník a britská agentka. Divní společníci. Jedny z nejkrvavějších epizod dějin

této země se odehrály během bojů mezi Angličany a Zuluy v devatenáctém století.

To je minulost.

Nyní byli dokonale sehraný tým.

„Doleva!“ vykřikla Paula.

Khamisi strhl řidítka, zatímco hlaveň Pauliny zbraně zamířila opačným směrem. Zazněl výstřel a waalenberská hlídka se s výkřikem zhroutila k zemi.

Po obou stranách se pralesem ozývala palba a výbuchy.

Obránci sídla čelili drtivé porážce.

Náhle, bez jakéhokoliv varování, se ocitli venku z džungle, na desetiakrové upravené zahradě. Khamisi zabrzdil a zastavil v úkrytu pod větvemi vrby.

Před nimi se tyčil obrovský dům.

Khamisi zvedl dalekohled, který měl pověšený na krku, a rozhlédl se po střeše. Všiml si místa, kde přistál jejich vrtulník. Jeho pozornost přilákal nějaký pohyb. Upravil zvětšení a obraz se ustálil na známé postavě. Tau. Jeho zulský přítel stál na okraji střechy a sledoval válku, která zuřila pod ním.

Pak se za ním zleva objevila další postava s trubkou sevřenou v ruce. Správce Gerald Kellogg.

„Nehýbejte se,“ pronesla Paula za Khamisim.

Opřela si ostřelovací pušku o Khamisiho hlavu a pozorně se zahleděla do hledáčku.

„Vidím ho,“ řekla.

Khamisi se bál o svého přítele, ale nehýbal se a díval se dál svým dalekohledem.

Paula stiskla spoušť. Vyšla rána, ze které Khamisimu zazvonilo v uších.

Hlava správce Kellogga se zvrátila nazad. Tau málem leknutím spadl ze střechy, ale nakonec se jen skrčil. Ani nevěděl, že mu právě zachránili život.

Khamisi vnímal část Tauova strachu poté, co tak těsně unikl smrti. Jak na tom byli ostatní?

„Odsoudil jste nás k smrti!“ zopakoval Baldric.

Gray se odmítl vzdát. „Nemůžete zpomalit vybití Zvonu, abych měl čas dostat se dolů a spravit štít?“

Stařec hleděl na zpola stažený štít, ověnčený korunou modré záře. V hlase mu zněla hrůza. „Možná existuje určitý způsob, ale… ale…“

„Ale co?“

„Někdo musí jít dovnitř.“ Ukázal rozechvělou holí na prostor se Zvonem a zavrtěl hlavou. Zjevně se tam odmítal vydat jako dobrovolník.

Od otevřených dveří se ozval další hlas. „Já to udělám.“

Gray s Marciou se prudce otočili a pozvedli pistole.

Naskytl se jim úžasný pohled. Jako první vstoupil do místnosti Monk, který podpíral tmavovlasou ženu, jež na ně právě zavolala. Většina ostatních byli neznámí lidé. Do místnosti vkulhal starší černoch s hladce oholeným mladíkem ve vojenské uniformě. Ty následovala Fiona a vysoká atletická blondýna, která vypadala, jako kdyby právě uběhla maratón. Obě ženy společně podpíraly nějakého staršího muže, který byl tak zesláblý, že se sotva udržel na nohou. Zdálo se, že stojí jen pouhou setrvačností. Jakmile se obě ženy zastavily, podlomila se mu kolena. Muž zvedl dosud svěšenou hlavu a Gray spatřil známé modré oči.

„Grayi…,“ zamumlal muž tiše.

Grayem projela vlna šoku z poznání. „Ředitel Crowe?“

Přispěchal k němu.

„Není čas,“ varovala ho ta černovlasá žena, kterou přidržoval Monk. Vypadala o trochu lépe než Painter. Prohlížela si štít a Zvon jako člověk, který ví, o co jde. „Budu potřebovat, abyste mi pomohli do té místnosti. A on půjde se mnou.“

Ukázala třesoucí se rukou na Baldrika Waalenberga.

Stařec zasténal: „Ne…“

Žena ho spalovala pohledem. „K odvedení polarity budeme potřebovat dvoje ruce. A vy ten přístroj znáte.“

Monk kývl na toho černocha. „Mosi, pomozte Anně dovnitř. A sežeňte žebřík.“ Obrátil se ke Grayovi a potřásl mu rukou. Přitom se naklonil kupředu, aby ho krátce, přátelsky objal.

„Nemáme moc času,“ zašeptal Gray Monkovi do ucha. Překvapilo

ho, jak moc se mu při Monkově příchodu ulevilo. Do žil se mu vlila nová naděje.

„To mi povídej.“ Monk vytáhl vysílačku a podal ji Grayovi. „Uveď do pohybu tenhle krám. Já dohlídnu na věci tady.“

Gray popadl vysílačku a vyrazil z místnosti. Hlavou mu vířily tisíce otázek, ale ty budou muset počkat. Nechal vysílačku puštěnou. Slyšel hluk a hlasy, dohadování a několik výkřiků. Vtom se za ním ozvaly kroky. Někdo k němu běžel. Ohlédl se. Byla to Fiona.

„Půjdu s vámi!“ vykřikla a dohonila ho, než se stačil dostat k požárnímu schodišti.

Vydal se dolů.

Fiona pozvedla vysílač s vytaženou anténou. „Pro případ, že byste narazil na nějakou z těch bestií.“

„Hlavně se držte u mě,“ řekl.

„Držte zobák.“

Zbytek cesty do chodby o patro níž urazili mlčky.

Z vysílačky se ozval Monkův hlas: „Anna a ten starý darebák už jsou uvnitř. Ten parchant z toho pochopitelně nemá žádnou velkou radost. Smůla. A to jsme byli na nejlepší cestě stát se dobrými přáteli.“

„Monku…,“ pronesl Gray varovně, aby se Monk nerozptyloval žádnými žerty.

„Dám vysílačku Anně, abyste mohli koordinovat svůj postup. Jo, mimochodem, máte necelou minutu. *Ciao.*“

Gray potřásl hlavou a trhl za dveře do strojovny.

Zamčené.

Fiona viděla, jak za ně bere podruhé. „Nemáte klíč?“

Gray se zamračil, vytáhl z opasku pistoli a namířil na zámek. Vypálil. Po chodbě se roznesla ozvěna výstřelu a na místě, kde býval zámek, nyní zel černý otvor. Gray strčil do dveří a otevřel je.

Fiona ho následovala. „Tohle asi taky funguje.“

Přímo před sebou spatřili motor a písty ke zvedání a spouštění štítu o patro výš.

Z vysílačky se ozývalo podivné rytmické šumění, které se zesilovalo a ustupovalo jako vlny na mořském pobřeží. Gray si uvědomil, že se zřejmě jedná o rušivý vliv Zvonu. Monk už patrně předal vysílačku Anně.

Na potvrzení tohoto odhadu zaslechl ženský hlas, který se s někým dohadoval na pozadí statického šumu. Byla to vysoce technická debata, vedená ve zlostné směsici němčiny a holandštiny. Gray ji

neposlouchal a obcházel motor. Vtom ta žena promluvila o něco hlasitěji anglicky.

„Veliteli Pierci?“

Odkašlal si. „Mluvte.“

Hlas jí unaveně chraptěl. „Držíme příslovečnou pevnost, ale dlouho to nevydrží.“

„Ještě chvilku.“

Gray spatřil závadu. U jednoho pilíře se kouřilo z pojistky. Přes okraj košile ji vytrhl a obrátil se na Fionu. „Potřebujeme jinou. Někde tu musí být nějaká náhradní.“

„Pospěšte si, veliteli.“

Statické šumění zlověstně sílilo, ale ne dostatečně, aby přehlušilo Baldrikova slova, která stařec naléhavě šeptal Anně. „… přidat k nám. Další odborník na Zvon by se nám hodil.“

I v takové situaci se Baldric pokoušel hrát svoji hru.

Gray začal naslouchat pozorněji. Zradí je Anna? Pokynul Fioně. „Hoďte mi ten vysílač.“

Poslechla ho. Gray ho chytil a ulomil z něj kovovou anténu. Neměl čas hledat náhradní pojistku. Bude muset improvizovat. Strčil anténu mezi kontakty a přešel k ovládacímu panelu s masivní pákou. Nebylo třeba žádného návodu.

Nahoře bylo napsáno OP a dole ONDER’AAN.

Nahoru a dolů.

Žádná velká věda.

Gray promluvil do vysílačky. „Anno, můžete s Baldrikem odejít.“

„To nemůžeme, veliteli. Jeden z nás musí mít pořád přiložené prsty k hrázi. Kdybychom se pustili oba, Zvon okamžitě vybuchne.“

Gray zavřel oči. Na Baldrikovu ochotu ke spolupráci se nemohli spolehnout.

Statický šum zesílil do monotónního hučení.

„Víte, co musíte udělat, veliteli.“

Věděl to.

Zatlačil na páku.

Z velké dálky k němu dolehla její poslední slova. „Řekněte mému bratrovi…, že ho miluji.“

Když spouštěl ruku s vysílačkou, ozvalo se ještě jedno zachraptění – ať už jako odpověď na Baldrikovu nabídku, poslední prohlášení celému světu, nebo tím jednoduše vyjádřila své konečné stanovisko.

„Já nejsem nacistka.“

15.19

Lisa klečela na podlaze a držela Painterovu hlavu v náručí. Pak pod nohama ucítila vibraci mohutného mechanismu. Obří olověný štít se začal zvedat ke stropu. Prstenec modrého světla se zužoval.

Zpola si stoupla. Anna je stále uvnitř. I Monk udělal krok ke stoupajícímu štítu.

Z nitra se ozval vyděšený jekot.

Vydával ho ten stařec. Lisa si všimla, jak se na horním okraji štítu krátce objevily jeho prsty, kterými se pokoušel zachytit. Příliš pozdě. Stěna se zvedla nad jeho dosah a hladce zajela do kruhové prohlubně ve stropě.

Stále slyšeli jeho tlumené, horečnaté výkřiky.

Pak to Lisa ucítila přímo v útrobách. Jako by se vzedmula nějaká energie. Nedalo se to nijak popsat. Chvění bez pohybu. Pak nic. Naprosté ticho. Svět zatajil dech.

Painter zasténal, jako kdyby to pro něj byla bolestná zkušenost.

Hlava mu stále spočívala v jejím klíně. Oči se mu obrátily v sloup. Dech mu hvízdal díky tekutině v plicích. Jemně s ním zatřásla. Žádná reakce. Upadl do polovičního komatu. Ztráceli ho.

„Monku…!“

15.23

„Rychle, Grayi!“ zavolal Monk do vysílačky.

Gray dusal nahoru po schodech s Fionou v patách. Dole se zdržel jen tak dlouho, než našel náhradní pojistku a opravil štít. Nerozuměl všemu, co Monk říkal, ale prázdná místa si doplnil z toho, co věděl. Painter trpěl nějakou nemocí z ozáření a Zvon představoval jediný lék.

Když se přiblížil k pátému podlaží v podzemí, uslyšel, jak se jim v ústrety seshora blíží těžké kroky. Gray vytáhl pistoli. Co teď?

Nad ním se objevila mohutná postava s huňatým obočím a bledým obličejem, která se potácela ze schodů. Muž měl košili nasáklou krví. Od spánku až k hrdlu se mu táhla klikatá rána a zlomené zápěstí si tiskl k břichu.

Gray pozvedl svou zbraň.

Fiona se protáhla kolem něj. „Ne. Ten je s námi.“ A tišším hlasem dodala: „Annin bratr.“

Obr se kymácivě vydal k nim. I on poznal Fionu. Graye si podezřívavě přeměřil přimhouřenýma očima. Unaveně máchl puškou ke schodišti. „*Blockiert,*“ zabručel.

Zablokovaná cesta.

Ten obr pro ně získal trochu času, který vykoupil vlastní krví.

Pospíchali chodbou k místnosti se Zvonem. Gray ale věděl, že musí Gunthera připravit na to, co uvidí. Po Annině sebeobětování to bylo to nejmenší, co pro jejího bratra mohl udělat. Dotkl se jeho lokte.

„Pokud jde o Annu…,“ začal.

Gunther se k němu otočil, ztuhl a v očích se mu objevila bolest, jako kdyby očekával to nejhorší.

Gray se mu díval přímo do očí a stručně vylíčil, co se stalo. Nic nevynechal, až došel ke konci vyprávění. „Její oběť zachránila všechny ostatní.“

Obr během Grayova vypravování zpomaloval. To, na co nestačila ani četná zranění, dokázal zármutek. Gunther pomalu klesl na kolena.

Gray se zastavil. „Její poslední slova… byla určena vám, vzkázala vám, že vás miluje.“

Gunther si zakryl rukama obličej a schoulil se na zemi do klubíčka.

„Je mi to líto…,“ vyjádřil Gray svou soustrast.

Ve dveřích se objevil Monk. „Grayi, co tu sakra…?“ Vzápětí si všiml truchlícího Gunthera a hlas mu odumřel v hrdle.

Gray mu vyšel naproti.

Pro nikoho z nich to ještě neskončilo.

15.22

„Spusťte štít!“

Lisa se ohlédla a spatřila, jak do místnosti vchází velitel Pierce s Monkem. Oba muži měli hlavy skloněné k sobě a něco probírali. Lisa stála u ovládacího panelu Zvonu. Posledních pár minut strávila tím, že se seznamovala s přístrojem. Cestou sem jí Anna podrobně vylíčila, jak Zvon funguje. Obávala se, že bude příliš vysílená na to, aby mohla sama dohlížet nad jeho spuštěním. Bylo třeba, aby s ním uměl zacházet ještě někdo další. Toto břímě nyní padlo na bedra Lise.

„Štít!“ zavolal na ni znovu Gray po Monkově boku.

Sklesle přikývla a přepnula páčku.

Pod nohama jim zahrčel motor. Lisa se otočila a sledovala, jak štít klesá k podlaze. Vzhledem k tomu, že Zvon nebyl aktivní, nevyzařovalo z nitra štítu žádné světlo. Kousek od ní ležel na nepromokavé plachtě Painter, kterému se momentálně věnovala doktorka Fairfieldová. Napravo od nich Mosi s Brooksem přetáhli další plachtu přes mrtvá těla obou dvojčat.

Co se stalo s jejich dědečkem?

Štít už dosahoval jen do výše pasu. Zvon spočíval klidně v centru prostoru a čekal na další aktivaci. Lisa si pamatovala Annin popis přístroje zvonovitého tvaru. Nástroj k provádění základních kvantových měření. To pomyšlení ji děsilo.

Nalevo od ní právě Monk zvýšeným hlasem, aby byl slyšet přes hučení motoru, opakoval to, co mu sdělil vysílačkou Khamisi. Zulské jednotky obsadily pozemky a zahnaly zbylé waalenberské síly do domu, který je právě obléhán. Nad hlavou se jim stále ozývaly zvuky přestřelky.

„Gunther zablokoval požární schodiště,“ řekl Gray. „A dveře výtahu jsou otevřené. To by nám mělo poskytnout trochu času.“ Mávl na Brookse a Mosiho. „Hlídejte venku na chodbě!“

Oba muži zvedli zbraně a vydali se ven.

Vzápětí se do místnosti vpotácel Gunther. Z jeho výrazu Lisa poznala, že už mu řekli o Anně. Zbavil se všech zbraní. Nohy měl jako z olova a těžce se vlekl ke klesajícímu štítu. Musel se na vlastní oči podívat. Jednalo se o konečné rozhřešení za všechnu tu krev, kterou měl na rukách.

Štít se zastavil. Motory ztichly.

Lisa se sama bála toho, co spatří, ale čekala na ni povinnost.

Přešla ke Zvonu.

Anna ležela na boku ve stínu přístroje, schoulená jako malé dítě. Kůži měla popelavě bílou, stejně jako kdysi černé vlasy. Vypadalo to, že se proměnila v mramorovou sochu. Gunther popošel a klekl si vedle své sestry. Beze slova a bez jakéhokoliv výrazu se shýbl a vzal ji do náruče. Ve smrti mu visela bezvládně na rukách a její hlava spočinula na bratrově rameni.

Gunther se postavil, otočil se zády ke Zvonu a vyrazil pryč.

Nikdo se ho nepokoušel zastavit.

Vyšel ze dveří.

Lise padl zrak na druhou postavu, která ležela roztažená na olověné podlaze. Baldric Waalenberg. Podobně jako v případě Anny i jeho kůže nepřirozeně zbělala a stala se téměř průsvitnou. Záření mu spálilo všechny vlasy i ochlupení, takže měl zcela lysou hlavu, dokonce i bez obočí a řas. Svaly se mu scvrkly ke kostem, takže spíš připomínal mumii. I na jeho kostře bylo něco… zvláštního.

Lisa ztuhla. Bála se přiblížit.

Na holé lebce bez vlasů byla jasně patrná určitá deformace, jako kdyby mozkovna částečně roztála, změnila tvar a pak zase ztuhla. Ruce měl zkroucené a prsty podivně prodloužené, jako opice. Na mysli jí vytanulo slovo *regrese.*

„Odneste ho odsud," pokynul znechuceně Gray a obrátil se k Lise. „Pomůžu vám sem donést Paintera."

Lisa pomalu zavrtěla hlavou a o krok ustoupila. „Nemůžeme…" Nedokázala spustit pohled z té pokroucené hrůzy, která kdysi bývala patriarchou Waalenbergů. Nemohla Painterovi udělat něco podobného.

Gray k ní přistoupil. „Jak to myslíte?"

Polkla a přihlížela, jak Monk bere onu zrůdnost za okraj košile. Zjevně se bál dotknout přímo těla. „Už to zašlo příliš daleko. Zvon představoval jen naději, že se degenerace zpomalí, nikoliv obrátí. Chcete prodloužit jeho utrpení ve stavu, v jakém je?"

„Kde je život, tam je naděje."

Pronesl ta slově jemně a tiše. Téměř se mu podařilo odlákat její pozornost od zmutovaného těla toho starce, které právě Monk přetahoval přes okraj spuštěného štítu.

Lisa se nadechla, aby se bránila proti falešné naději.

V tu chvíli Baldric Waalenberg otevřel oči, mléčně zakalené a slepé, připomínající spíše kámen než živou hmotu. Otevřel ústa v tichém, dlouhém výkřiku. Chyběly mu hlasivky. Neměl žádný jazyk. V jeho nitru nezbývalo nic než hrůza a bolest.

Lisa mu poskytla svůj hlas, když zděšeně vykřikla a ustoupila dozadu. Monk si toho všiml také. Polekaně pustil Baldrika na podlahu a uskočil.

Zmutované tělo bývalého patriarchy se zhroutilo k zemi. Končetiny zůstaly nehybné, beze svalů. Ústa se ale otvírala a zavírala, jako u ryby na souši. Oči hleděly slepě před sebe.

Pak si Gray stoupl mezi Lisu a ten hrůzný výjev. Uchopil ji za ramena. „Doktorko Cummingsová." Její pohled, plný paniky, se ustálil na něm. „Ředitel Crowe vás potřebuje."

„Jenže… jenže já mu nemůžu pomoct.“

„Ale ano, můžete. Můžeme použít Zvon.“

„Já tohle nemůžu udělat Painterovi.“ Do hlasu se jí přimísila hysterie. „To nejde!“

„Nic takového se nestane. Monk mi říkal, že vám Anna vysvětlila, jak Zvon funguje. Víte, jak ho nastavit na minimální výkon, na léčebný efekt. To, k čemu tu právě došlo, je něco jiného. Baldric nastavil Zvon na maximální výkon, s úmyslem zabíjet. A nakonec… nakonec sklidil to, co zasel.“

Lisa si zakryla obličej dlaněmi, jako kdyby se snažila zakrýt realitu. „Ale co se pokoušíme sklidit my?“ zasténala. „Painter už klepe na dveře smrti. Proč bychom měli protahovat jeho utrpení?“

Gray jí odtáhl ruce od obličeje. Naklonil se k ní a zahleděl se jí do očí. „Já znám ředitele Crowa. A myslím, že vy také. On by bojoval až do konce.“

Jako lékařka už takové argumenty slyšela, ale zároveň byla i realistkou. Není-li naděje, jediné, co můžete pro svého bližního udělat, je zabezpečit mu klidný a důstojný konec.

„Kdyby existovala naděje na vyléčení,“ odpověděla pevným hlasem a zavrtěla hlavou, „třeba jen malá, udělala bych to. Kdybychom věděli, co se Hugo Hirszfeld pokoušel sdělit své dceři. Kdybychom vyluštili jeho kód.“ Znovu zavrtěla hlavou a sklopila oči.

Gray ji vzal za bradu. Snažila se mu vymanit a v očích se jí zablesklo podráždění. On ji ale držel pevně a nepouštěl.

„Já vím, co Hugo ukryl do těch knih,“ řekl.

Zamračila se na něj, ale z jeho pohledu poznala, že si nevymýšlí.

„Já znám odpověď,“ dodal.

16. kapitola

ZÁHADA RUN

15.25
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

„Není to kód,“ řekl Gray. „A *nikdy* to kód nebyl.“

Klečel na podlaze s fixou v ruce. Obkroužil šestici run, které nakreslil pro Baldrika Waalenberga.

Všichni se kolem něj shromáždili, ale on hleděl jen na Lisu Cummingsovou. Odpověď, na kterou přišel, mu nedávala žádný smysl, ale cítil, že má v ruce zámek, a tato žena, která nyní ví o Zvonu víc než kdokoliv jiný, by mohla držet klíč. Musejí spolupracovat.

„Zase runy,“ řekla Lisa.

Gray se na ni zamračil, aby mu to vysvětlila.

Kývla k podlaze. „Viděla jsem jinou skupinu run, nakreslených krví. Jejich vyhláskováním vznikla slova *Schwarze Sonne*.“

„Černé slunce,“ přeložil Gray.

„Tak se jmenoval Annin projekt v Nepálu.“

Gray se nad tím zamyslel. Představil si symbol Černého slunce na počítači o patro níž. Himmlerovo původní okultní učení zřejmě po válce rozdělili. Annina skupina odcestovala na sever, Baldrikova na jih. Jakmile se rozdělily, obě skupiny se od sebe ještě více vzdálily, až

se nakonec ze spojenců stali protivníci.

Lisa poklepala na runy na podlaze, aby k nim opět přitáhla jeho pozornost. „Tamty runy představovaly jednoduchou substituci písmen za symboly. Jde tady o něco podobného?“

Gray zavrtěl hlavou. „To si myslel Baldric. Proto měl takové potíže s jejich vyluštěním. Hugo by svoje tajemství neukryl tak nepořádně.“

„Jestli to není kód,“ ozval se Monk, „tak co to tedy je?“

„Skládačka,“ odvětil Gray.

„Cože?“

„Pamatuješ si, jak jsme hovořili s Ryanovým otcem?“

Monk přikývl.

Gray si vybavil setkání s Johannem Hirszfeldem, upoutaným kvůli rozedmě plic na invalidní vozík a dlícím v minulosti, i na jejich rodinné sídlo, napořád zastíněné Wewelsburským hradem a tíživým rodinným tajemstvím z doby nacistů.

„Popisoval, jak zvědavý jeho dědeček Hugo byl. Neustále prý vyhledával podivnosti a zkoumal historické záhady.“

„To ho přivedlo ke spolupráci s nacisty,“ poznamenala Fiona.

„A ve volném čase si Hugo stále bystřil mysl.“

Gray v duchu slyšel Johannova slova: *Paměťové úlohy, sestavování skládaček. Ty měl obzvláště rád.*

Gray ukázal na runy. „Tohle je jen další z jeho hlavolamů. Nejde ovšem o kód, ale o skládačku. Runy představují tvary, které je třeba poskládat takovým způsobem, aby místo chaosu opět zavládl řád.“

Gray přišel na řešení během posledního dne, kdy v duchu natáčel runy různými směry, až se mu z nich poskládal výsledný tvar. Věděl, že se jedná o správnou odpověď. Zejména vzhledem k úzkosti, kterou Hugo pociťoval ke konci života, a k jeho lítosti, že vůbec začal spolupracovat s nacisty. Co to ale znamenalo? Opět se podíval na Lisu.

Znovu načrtl šestici run na podlahu, jednu po druhé, tentokrát ve správné poloze. Poslední ranou uzavřel skládanku a dokončil kouzlo.

Pořádek místo chaosu.

Rozhřešení místo kolaborace.

Svaté místo ďábelského.

Z pohanských run Hugo poskládal vlastní odkaz.

„Hvězda,“ řekl Monk.

Lisa se na něj podívala. „To není jen tak ledajaká hvězda… Jde o Davidovu hvězdu.“

Gray přikývl.

Fiona položila tu nejdůležitější otázku. „Ale co to znamená?“

Gray si povzdychl. „Nevím. Netuším, jak to souvisí se Zvonem či s jeho zdokonalením. Možná jde jen o poslední vyjádření toho, kým Hugo byl, jakýsi tajný vzkaz vlastní rodině.“

Gray si vzpomněl na Annina poslední slova.

Já nejsem nacistka.

Představoval snad Hugův runový hlavolam jiný způsob, jak sdělit světu totéž?

„Ne,“ řekla Lisa ostře, s absolutní jistotou v hlase. „Jestli máme tu hádanku vyluštit, musíme jednat, jako kdyby to byla odpověď.“

Gray viděl, jak se v jejích očích objevuje něco, co v nich ještě před okamžikem chybělo.

Naděje.

„Podle Anny,“ pokračovala Lisa, „Hugo šel do místnosti se Zvonem s tím dítětem sám. Bez nějakých zvláštních nástrojů. Byl tam jen on a ten chlapec. Jakmile pak pokus skončil, testy ukázaly, že uspěl a že vytvořil prvního čistého Rytíře Slunce.“

„Jak to dokázal?“ zeptala se Fiona.

Lisa ukázala na Davidovu hvězdu. „Nějak to souvisí s tímhle. Ale já neznám význam tohoto symbolu.“

Gray ho znal. V mládí studoval v rámci výcviku pro práci v Sigmě řadu náboženských a duchovních systémů. „Významů té hvězdy je několik. Je to symbol modlitby a víry. A možná ještě víc. Všimněte si, že tuto šesticípou hvězdu ve skutečnosti tvoří dva trojúhelníky, přeložené přes sebe. Jeden ukazuje vzhůru, druhý dolů. V židovské kabale představují tyto dva trojúhelníky ekvivalenty jinu a jangu, světla a tmy, těla a duše. Jeden trojúhelník reprezentuje tělo a hmotu.

Druhý zase naši duši, naši duchovní podstatu, naši vědomou mysl.“

„A ve spojení představují oboje,“ řekla Lisa. „Nejen částici nebo vlnu – ale oboje.“

Gray viděl, jak se jí v očích rozsvěcuje pochopení. „Cože?“

Lisa hleděla ke Zvonu. „Anna říkala, že Zvon je v zásadě přístrojem na kvantová měření, který manipuluje evolucí. Kvantovou evolucí. Všechno se točí kolem kvantové mechaniky. To musí být ten klíč.“

Gray se zakabonil. „Jak to myslíte?“

Lisa mu vysvětlila, co se dozvěděla od Anny. Gray, který studoval také biologii a fyziku, nepotřeboval dlouhé přednášky.

Zavřel oči a pokoušel se najít rovnováhu mezi Davidovou hvězdou a kvantovou mechanikou. Leží snad řešení někde mezi nimi?

„Říkala jste, že Hugo šel do místnosti se Zvonem sám s tím dítětem?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla Lisa tiše, jako kdyby vycítila, že potřebuje klid k přemýšlení.

Gray se soustředil. Hugo jim dal zámek. Od Lisy měl klíč. Teď už záleželo jen na něm. Ignoroval tlak času a dovolil své mysli, aby se probírala jednotlivými vodítky, otáčela jimi, zkusmo je přikládala k sobě a opět rozebírala.

Jako další z Hugových skládaček.

A stejně jako v případě Davidovy hvězdy se mu v mysli sestavila správná kombinace. Tak jasná, tak dokonalá. Mělo ho to napadnout už dříve.

Otevřel oči.

Lisa si zřejmě všimla něčeho na jeho výrazu. „Tak co?“

Gray si stoupl. „Aktivujte Zvon,“ řekl a přešel k ovládacímu panelu. „Hned!“

Lisa ho následovala a zahájila aktivaci. „Léčivého pulzu bude dosaženo za čtyři minuty.“ Pohlédla tázavě na Graye. „Co to děláme?“

Gray se otočil ke Zvonu. „Hugo nešel do té místnosti bez jakéhokoliv nástroje.“

„Ale právě tak to Anna…“

„Ne,“ přerušil ji Gray. „Šel dovnitř s Davidovou hvězdou. S modlitbou a vírou. Ale hlavně šel dovnitř s vlastním kvantovým počítačem.“

„Cože?“

Gray hovořil rychle. Věděl, že se nemýlí. „Vědomí mátlo vědce po

celá staletí…, to platilo i o Darwinovi. Co je vlastně vědomí? Jde jen o náš mozek? O signály, které putují po našich nervech? Kde vede dělicí čára mezi mozkem a myslí? Mezi hmotou a duchem? Mezi tělem a duší?“

Ukázal na symbol.

„Současné výzkumy tvrdí, že jsme obojí naráz. Vlna i částice. Tělo i duše. Život sám je kvantovým fenoménem.“

„Poslechni, teď blábolíš,“ řekl Monk, který se k nim přidal i s Fionou.

Gray se zhluboka nadechl, aby trochu potlačil svoje vzrušení. „Moderní věda odmítá spiritualitu a definuje mozek jen jako složitý počítač. Vědomí vzniká jako pouhý vedlejší produkt komplexního propojení neuronů a interakce jejich signálů a funguje v zásadě jako neuronový počítač, pracující na kvantové úrovni.“

„Kvantový počítač,“ zopakovala Lisa. „O tom už jste se zmínil. Ale co to ke všem čertům je?“

„Určitě už jste viděla nejzákladnější úroveň počítačového kódu. Stránky jedniček a nul. Tak přemýšlí moderní počítač. Nula nebo jednička. Teoretický kvantový počítač, pokud se jej podaří postavit, nabízí třetí možnost. Nula nebo jednička jako dosud – ale navíc ještě také nula i jednička zároveň.“

Lisa zamrkala. „Jako elektrony v kvantovém světě. Ty také mohou být současně vlny i částice.“

„Třetí možnost,“ přikývl Gray. „Nezní to nijak převratně, ale přidáním této možnosti do výbavy počítačů by se jim umožnilo provádět zároveň hromadné algoritmické úkoly.“

„Kráčet a přitom žvýkat,“ zamumlal Monk.

„Úkoly, které by současným počítačům zabraly celé roky, by mohly být hotové během zlomku vteřiny.“

„A tohle dělají naše mozky?“ zeptala se Lisa. „Fungují jako kvantový počítač?“

„Na tom se shodují nejnovější výzkumy. Mozek vyzařuje měřitelné elektromagnetické pole, vytvářené komplexním propojením neuronů. Někteří vědci se domnívají, že vědomí sídlí právě v tomto poli, které představuje most mezi hmotou mozku a kvantovým světem.“

„A Zvon je hyperciťlivý na kvantové jevy,“ řekla Lisa. „Takže tím, že se Hugo připojil k tomu dítěti u Zvonu, zároveň ovlivnil výsledek.“

„Samotný akt pozorování ovlivňuje pozorovaný objekt. Já si ale myslím, že šlo ještě o něco víc.“ Gray kývl k Davidově hvězdě. „Proč

zrovna symbol modlitby?“

Lisa zavrtěla hlavou.

„Co je modlitba jiného než soustředění mysli a vědomí? A je-li vědomí kvantovým jevem, pak je jím i modlitba.“

Lisa pochopila, kam míří. „A stejně jako všechny kvantové jevy musí měřit a ovlivnit výsledek.“

„Jinými slovy…,“ Gray se odmlčel a čekal.

Lisa se napřímila. „Modlitba opravdu funguje.“

„Právě to Hugo objevil a právě to ukryl do svých knih. Strašidelná pravda, ale zároveň pravda, která je příliš krásná na to, aby se nechala zahynout.“

Monk se opřel o ovládací pult vedle Lisy. „Chceš říct, že dokonalosti toho dítěte docílil svou vůlí?“

Gray přikývl. „Když Hugo vstoupil s tím chlapcem do místnosti se Zvonem, modlil se za dokonalost a soustředil na tento cíl svoje čisté a nesobecké myšlenky. Lidské vědomí v podobě modlitby funguje jako dokonalý přístroj na provádění kvantových měření. Zvon změřil kvantový potenciál chlapce a po ovlivnění Hugovým soustředěním a vůlí všechny proměnné zapadly na svá místa. Výsledkem se tak stal dokonalý hod genetických kostek.“

Lisa se otočila. „Pak bychom snad mohli dokázat totéž u Paintera. Třeba se nám podaří zvrátit regresi a zachránit ho, než bude příliš pozdě.“

Ozvala se Marcia, která stále ošetřovala Paintera na podlaze. „Měli byste si pospíšit.“

15.32

Monk a Gray přenesli Paintera na nepromokavé plachtě ke Zvonu.

„Umístěte ho do blízkosti Zvonu,“ pokynula jim Lisa.

Poslechli a ona na ně zavolala poslední instrukce. Zvon už byl v pohybu a jeho dvě vrstvy se otáčely v protisměru. Lisa si vzpomněla na Guntherův popis. *Obří mixér*. Výstižné. Z vnějšího keramického pouzdra se začala linout modrá záře.

Klekla si vedle Paintera a zkontrolovala těch několik životních funkcí, které zbývaly.

„Můžu zůstat s vámi,“ nabídl jí Gray.

„Ne. Myslím, že druhý kvantový počítač by mohl být na překážku.“

„Jako když je moc kuchařů v kuchyni,“ souhlasil Monk.

„Pak tedy dovolte, abych zůstal já,“ řekl Gray.

Lisa zavrtěla hlavou. „Máme jediný pokus. Jestli je k Painterovu uzdravení potřeba soustředění a vůle, bude nejlepší, když celý proces bude řídit lékařsky školená mysl.“

Gray si vzdychl. Moc ho to nepřesvědčilo.

„Odvedl jste svou práci, Grayi. Dal jste nám odpověď. Dal jste nám naději.“ Vzhlédla k němu. „Nechte mě, ať odvedu svůj díl.“

Přikývl a ustoupil.

Monk se k ní naklonil. „Dobře si rozmyslete, co si budete prát,“ řekl mnohovýznamně. Nebyl to takový prosťáček, na kterého si tak rád hrál. Políbil ji na tvář.

Pak oba odešli.

Marcia zavolala od ovládacího panelu. „Pulz proběhne za jednu minutu.“

Ohlédla se. „Zvedněte štít.“

Když se mechanismus pod podlahou dal do pohybu, Lisa se sklonila nad Painterem. Jeho kůže měla namodralý nádech – ovšem možná to bylo jen kvůli modrému světlu, které vycházelo ze Zvonu. V každém případě mu zbývalo posledních několik okamžiků života. Měl popraskané rty, mělké dýchání a srdeční pulz zněl spíše jako tichý šepot než jako tep. Změny se týkaly i jeho vlasů – u kořínků zbělely jako sníh. Regrese se exponenciálně zrychlovala.

Kolem nich vystoupal ke stropu štít, který je oddělil od zbytku skupiny. Tlumené hlasy zeslábly ještě víc a nakonec, když štít dolehl do prohlubně ve stropu, ztichly docela.

Když je teď nikdo neviděl, naklonila se Lisa k Painterovi ještě víc a položila mu čelo na hruď. Na modlitbu se nepotřebovala nijak zvlášť soustředit. Říká se, že v zákopech nejsou žádní ateisté. To rozhodně platilo i zde. Lisa ale nevěděla, kterého boha má poprosit o pomoc.

Vybavila si svůj rozhovor s Annou o evoluci a inteligentním designérovi. Anna trvala na tom, že kolaps možností v realitu způsobuje kvantové měření. Aminokyseliny zformovaly první replikační bílkovinu, protože život představoval lepší přístroj na provádění kvantových měření. A pokud jste stejný předpoklad dovedli dál, pak se ze stejného důvodu vyvinulo i vědomí, jakožto ještě lepší přístroj na kvantová měření. Další článek evolučního řetězce. V duchu si jej představila.

AMINOKYSELINY – PRVNÍ BÍLKOVINA – PRVNÍ ŽIVOT – VĚDOMÍ

Co ale leželo za vědomím? Jestli je minulost diktována budoucností prostřednictvím kvantových měření, co si přálo vznik vědomí? Jaký ještě lepší přístroj k provádění kvantových měření čeká v budoucnu a řídí současnost? Jak daleko do budoucnosti vede tento řetězec? A co se nachází na jeho konci?

AMINOKYSELINY – PRVNÍ BÍLKOVINA – PRVNÍ ŽIVOT – VĚDOMÍ –???

Lisa si vzpomněla na Annino další tajemné prohlášení, když s ní Lisa diskutovala o boží roli v celém tomto procesu. Když se jí zdálo, že kvantová evoluce odstranila úlohu boha v náhlém vzniku prospěšných mutací, Anna zakončila rozhovor slovy: *Díváte se na to špatně, nesprávným směrem.* Lisa tuto větu připisovala Anninu vyčerpání, ale možná Anna uvažovala o stejné otázce. Co se nachází na konci evoluce? Jde pouze o dokonalý a neúplatný přístroj na kvantová měření?

A pokud ano, je tento přístroj bohem?

To Lisa nevěděla. Když se skláněla k Painterovi, věděla jen to, že chce, aby žil. Před ostatními mohla dosud skrývat hloubku svých citů k němu a dokonce ji mohla skrývat i sama před sebou, ale dál už to nešlo.

Otevřela své srdce a ukázala světu svou zranitelnost.

Zatímco se Zvon stále otáčel a jeho záře zesilovala, dala průchod svým citům.

Možná právě to jí dosud chybělo v životě, možná právě proto se od ní muži vzdalovali, proto od nich sama utíkala. Aby si nikdo nevšiml, že je možné ji tak snadno zranit. Skrývala svou křehkost za brnění profesionality a příležitostných flirtů. Skrývala svoje srdce. Není divu, že na onom vrcholu hory, kde se do jejího života vpotácel Painter, byla sama.

S tím skončila.

Zvedla hlavu, trochu se naklonila a políbila Paintera jemně na rty. Rozhodla se ukázat, co dosud skrývala.

Při odpočítávání posledních vteřin zavřela oči. Otevřela své srdce, přála si, aby muž před ní měl budoucnost, aby se uzdravil, a především se modlila o delší čas, který by s ním mohla trávit.

Jednalo se o hlavní funkci Zvonu? Otvírat kvantový kanál vedoucí k tomu základnímu přístroji na kvantová měření, jež se nacházel na

konci evoluce, o osobní propojení s konečným designérem?

Lisa věděla, co musí udělat. Její cíl ležel až za vědomím, za modlitbou.

Jednalo se o víru.

A v čistotě tohoto okamžiku ze Zvonu vyšlehlo oslepující světlo, které je propojilo a změnilo skutečnost v čirou hru možností.

15.36

Gray přepnul páčku a štít počal sjíždět dolů. Všichni zadrželi dech. Co najdou uvnitř? Motory hučely. Všichni se shromáždili kolem klesající olověné stěny.

Monk po něm střelil ustaraným pohledem.

V tichu se zleva ozvalo slabounké cinknutí.

Před očima se jim pomalu objevoval prostor kolem Zvonu. Zvon sám spočíval nehybně v centru. Vzápětí spatřili Lisu, která se zády k nim skláněla k Painterovi.

Nikdo nepromluvil.

Lisa se pomalu otočila a vstala. Po lících jí stékaly slzy, na chvíli zadržené řasami. Pod paží svírala Paintera, který nevypadal o nic lépe. Bledý, slabý, ochablý. Pak ale pozvedl sám od sebe hlavu a všiml si Graye.

Pohled měl ostrý a soustředěný.

Grayem se rozlila vlna úlevy.

Opět se ozvalo ono slabé cinknutí.

Painter stočil oči po směru zvuku – a pak se podíval znovu na Graye. Pohnuly se mu rty. Nevyšla z nich žádná slova. Gray přistoupil blíže, aby lépe slyšel.

Painter se na něj upřeně díval a zkusil znovu promluvit. Slovo, které z něj vyšlo, znělo slabě a nedávalo žádný smysl. Gray si dělal starosti o Painterův duševní stav.

„Bomba…," zopakoval chraplavě Painter.

Zaslechla ho i Lisa. Podívala se stejným směrem jako on. K tělu Baldrika Waalenberga. Pak postrčila Paintera k Monkovi.

„Podpírejte ho."

Vykročila k Baldrikově zmutované postavě. V nějakém okamžiku, nikým nepovšimnutý a nikým neoplakávaný, Baldric vydechl

naposledy.

Gray se k ní připojil.

Lisa poklekla a vyhrnula Baldrikovi rukáv. Na zápěstí měl velké hodinky. Otočila je ciferníkem vzhůru. Nad digitálními číslicemi obíhala druhá ručička.

„S tímhle jsme se už setkali," řekla Lisa. „Monitor srdečního tepu připojený k vysílači. Jakmile se mu zastavilo srdce, byl zahájen odpočet."

Lisa natočila Baldrikovu ruku tak, aby si Gray mohl přečíst svítící čísla.

02:01

Gray sledoval, jak druhá ručička znovu přeběhla přes digitální displej. Jakmile naskočila čísla 02:00, ozvalo se známé cinknutí.

„Máme necelé dvě minuty na to, abychom odtud vypadli," řekla Lisa.

Gray o jejích slovech nepochyboval. Narovnal se. „Všichni ven! Monku, spoj se vysílačkou s Khamisim! Řekni mu, ať ustoupí se všemi muži tak daleko od domu, jak jen bude možné."

Monk poslechl.

„Na střeše máme vrtulník," poznamenala Lisa.

Během několika vteřin už všichni vyběhli z místnosti. Gray převzal od Monka Paintera, Mosi pomáhal Brooksovi. Lisa, Fiona a Marcia je následovaly.

„Kde je Gunther?" zeptala se Fiona.

Odpověděl Brooks: „Odešel se svou sestrou. Nechtěl, aby ho někdo z nás doprovázel."

Nebyl čas, aby se ho vydali hledat. Gray ukázal k výtahu. Monkova skupina zablokovala židlí z chodby dveře otevřené, aby jím nikdo nemohl přijet. Mosi vytrhl jednou rukou vzpříčenou židli a odhodil ji.

Všichni nastoupili.

Lisa stiskla nejvrchnější tlačítko. Šesté patro. Výtah začal pomalu stoupat.

Promluvil Monk: „Mluvil jsem vysílačkou s naším mužem na střeše. Sice neumí létat, ale ví, jak otočit klíčkem v zapalování. Aspoň nám zahřeje motor."

„Ta bomba," řekl Gray a otočil se k Lise. „Co máme očekávat?"

„Jestli je stejná jako v Himálaji, bude to něco velkého. S využitím Xera 525 vynalezli nějakou kvantovou bombu."

Gray si představil nádrže, uskladněné v nejspodnějším patře.

Sakra…

Výtah pokračoval ve stoupání. Minuli přízemí, kde panovalo mrtvolné ticho. Stoupali dále.

Painter se zavrtěl. Nedokázal dosud stát bez pomoci. Zachytil ale Grayův pohled. „Příště…," zašeptal chraplavě, „… pojedeš do Nepálu sám."

Gray se usmál. Ano, Painter se vrátil.

Ale na jak dlouho?

Výtah dorazil do šestého patra a dveře se otevřely.

„Jedna minuta," řekla Marcia. Měla dost duchapřítomnosti, aby sledovala zbývající čas.

Vyběhli po schodech na střechu a zjistili, že na ně čeká helikoptéra s roztočenou vrtulí. Přispěchali k ní, podpírajíce jeden druhého. Jakmile se ocitli pod vrtulí, předal Gray Paintera Monkovi.

„Všichni na palubu."

Přeběhl na druhou stranu vrtulníku a vylezl na místo pilota.

„Patnáct vteřin!" zvolala Marcia.

Gray přidal plyn. Lopatky vrtule zahučely a roztočily se rychleji. Gray přitáhl řídicí páku a stroj se zvedl ze střechy. Gray ještě nikdy nebyl tak šťastný, že odněkud odchází. Helikoptéra stoupala k obloze. Jak vysoko musejí být, aby je výbuch nesmetl?

Upravil sklon vrtule a ještě přidal plyn.

Jak stoupali, naklonil helikoptéru trochu ke straně a rozhlédl se po pozemcích kolem sídla Waalenbergů. Viděl motorky a džípy, jak ujíždějí všemi směry od domu.

Marcia zahájila odpočet. „Pět, čtyři…"

Nebyla zcela přesná.

Náhle pod nimi vyšlehlo oslnivé světlo, takže to na okamžik vypadalo, že startují z povrchu slunce. Nejvíce znepokojivé ale bylo totální a naprosté ticho. Gray se nemohl dívat pod sebe a snažil se ze všech sil udržet stroj ve vzduchu. Cítil ale, jak vrtulník klesá k zemi, jako kdyby pod ním zmizel všechen vzduch.

Pak světlo s hlasitým plesknutím pohaslo.

Vrtule náhle opět zabrala a helikoptéra se zakymácela.

Gray ji vyrovnal a vyrazil pryč, vyděšený k smrti. Ohlédl se na místo, kde dříve stával dům. Nyní tam zel masivní kráter s hladkými stěnami, které se prořízly půdou i skálou. Jako kdyby si nějaký mohutný Titán nabral dům spolu s většinou okolních zahrad.

Všechno bylo pryč. Žádné trosky. Jen prázdnota.

Rybníčky a potoky, které exploze přeřízla v polovině, začaly plnit kráter několika zurčícími vodopády.

Kousek od okraje jámy Gray spatřil motorky a džípy, které postupně zastavovaly, a někteří lidé se dokonce vraceli, aby se podívali zblízka. Khamisiho armáda. V bezpečí. Zuluové se shromáždili kolem hranic pozemku a zabírali si nazpět to, oč před tak dlouhou dobou přišlí.

Gray přelétal nad nimi a stočil vrtulník, aby obkroužil vzniklý kráter.

Myslel na chybějící nádrž Xera 525, která byla označena nápisem Spojené státy. Uchopil vysílačku a začal se prodírat dlouhou řadou kódů, aby se spojil s velitelstvím Sigmy.

Překvapilo ho, když se mu ozval někdo jiný než Logan. Byl to Sean McKnight, bývalý ředitel Sigmy. Grayem projel mrazivý chlad. Co ten tam dělá? Něco se stalo. McKnight mu rychle vysvětlil, co se přihodilo. Poslední zpráva byla jako rána pěstí do břicha.

Gray konečně domluvil, otupělý šokem.

Monk si všiml jeho rostoucího ohromení a naklonil se kupředu.

„Co se děje?“ zeptal se.

Gray se pomalu otočil. Musel se svému partnerovi dívat do očí, až mu to bude říkat.

„Monku…, jde o Kat.“

17.47 NEWYORSKÉHO ČASU
WASHINGTON, D.C.

Uplynuly tři dny. Tři dlouhé dny, po které se urovnávala situace v Jihoafrické republice.

Konečně jejich letadlo přistálo po přímém letu z Johannesburgu na mezinárodním letišti v Dullesu. Monk nechal Graye i ostatní v terminálu. Zavolal si taxi a vyrazil. Nedaleko parku se dostali do zácpy. Monk musel bojovat s nutkáním otevřít dveře a běžet po svých. Nakonec se ale auta rozjela a oni se znovu dali do pohybu.

Monk se naklonil k řidiči. „Dám vám padesát babek, jestli mě tam dovezete do pěti minut.“

Náhlé zrychlení vozu ho přišpendlilo k opěradlu. To už je lepší.

Za dvě minuty se před nimi objevil shluk hnědých cihlových

budov. Prosvištěli kolem cedule UNIVERZITNÍ NEMOCNICE V GEORGETOWNU a s kvílejícími pneumatikami zatočili na parkoviště pro návštěvy. Málem přitom narazili do jedné sanitky.

Monk hodil řidiči hrst bankovek a vyskočil z auta.

Protáhl se bokem automatickými dveřmi, nespokojený s tím, jak pomalu se otvíraly, a vyběhl po chodbě, vyhýbaje se pacientům i zdravotníkům. Mířil na jednotku intenzivní péče. Číslo pokoje znal.

Produsal kolem stanoviště sestry a ignoroval její výkřik, aby zpomalil.

Dneska ne, zlato.

Zahnul za roh a spatřil postel. Vyběhl, padl na kolena a posledních několik kroků doklouzal. Poměrně tvrdě se zarazil o ocelovou pelest.

Kat na něj zírala s otevřenými ústy, ke kterým si právě nesla lžičku jogurtu. „Monku…?“

„Přišel jsem, jak nejdříve to šlo,“ vyrazil ze sebe udýchaně.

„Ale vždyť jsme spolu mluvili před hodinou a půl satelitním telefonem.“

„To je jenom mluvení.“

Zvedl se, naklonil se nad postel a políbil ji přímo na ústa. Levé rameno a hrudník jí pokrývaly obvazy, napůl schované pod modrou nemocniční košilkou. Tři průstřely, ztráta dvou jednotek krve, zborcená plíce, roztříštěná klíční kost a potrhaná slezina.

Ale žila.

Měla zatracené štěstí.

Pohřeb Logana Gregoryho byl naplánován za tři dny.

Přesto se jim podařilo zachránit Washington před teroristickým útokem, když zastřelili Waalenbergova zabijáka a zastavili jejich plán, ještě než se mohl plně rozběhnout. Obřadní zlatý Zvon byl pohřben hluboko v laboratořích Sigmy. Zásilka Xera 525, zamýšlená pro Zvon, byla zadržena na poště v New Jersey. V okamžiku, kdy ji ale americké zpravodajské služby konečně vystopovaly v síti korporací, společností a dceřiných firem vlastněných rodem Waalenbergů, nalezly poslední vzorek Xera 525 zničený poté, co byl ponechán příliš dlouho na slunci. Bez patřičného chlazení se rozložil a ztratil svoje vlastnosti. A bez paliva se Zvony, které získali z různých velvyslanectví, nikdy nerozezní.

Zaplať bůh.

Monk dával přednost evoluci starým dobrým způsobem.

Položil Kat ruku na břicho. Bál se zeptat.

Ani nemusel. Kat položila svou ruku na jeho. „Dítě je v pořádku. Doktoři říkají, že by neměly vzniknout žádné komplikace.“

Monk znovu klesl na kolena a ulehčeně spočinul hlavou na jejím břichu. Zavřel oči. Objal jí paží pas, opatrně, aby jí neublížil, a lehce se k ní přitiskl.

„Díky bohu.“

Kat se dotkla jeho tváře.

Monk, stále v pokleku, si sáhl do kapsy a vytáhl černou krabičku s prstýnkem. Podal ji Kat. Oči nechal zavřené a v duchu pronesl modlitbu.

„Vezmi si mě.“

„Dobře.“

Monk otevřel oči a vzhlédl do tváře ženy, kterou miloval. „Cože?“

„Řekla jsem, že dobře.“ Monk zvedl hlavu. „Jsi si jistá?“

„Snažíš se mi to snad rozmluvit?“

„No, jsi pod vlivem léků. Možná bych se tě spíš měl zeptat…“

„Dej mi ten prsten.“ Vzala si od něj krabičku a otevřela ji. Na chvilku zmlkla. „Je prázdná.“

Monk se podíval. Prsten zmizel. Zavrtěl hlavou. „Co se stalo?“ zeptala se Kat. Monk zavrčel: „Fiona.“

10.32

Další ráno ležel Painter na zádech v jiném křídle Univerzitní nemocnice v Georgetownu. Stůl vyjel z CT skeneru ve tvaru prstence. Prohlídka zabrala déle než hodinu. Painter při ní málem usnul – v posledních dnech mnoho neodpočíval, protože ho vždycky v noci pronásledovala úzkost.

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupila sestra.

Těsně za ní kráčela Lisa.

Painter se posadil. V místnosti bylo poměrně chladno. Na druhou stranu ale také neměl na sobě nic kromě skromné nemocniční košile. Snažil se zachovat určitou míru důstojnosti a pokoušel se košili stáhnout dolů, ale nakonec si musel přiznat porážku.

Lisa si sedla vedle něj. Kývla k přilehlé místnosti, kde se zobrazovaly výsledky rentgenu. Právě se nad nimi sklánělo několik odborníků z nemocnice i ze Sigmy a soustředili se na Painterův

zdravotní stav.

„Vypadá to dobře," řekla Lisa. „Všechny známky vnitřní kalcifikace ustupují. Všechny laboratorní hodnoty se vracejí k normálu. Možná ti zůstanou nějaké menší jizvičky na chlopních, ale třeba ani to ne. Rychlost uzdravování je pozoruhodná… Vlastně bych měla říct, že je přímo zázračná."

„To bys měla," odvětil Painter. „Ale co tohle?"

Přejel si prsty po pruhu bílých vlasů nad jedním uchem.

Zvedla ruku a pohladila ho. „Mně se líbí. A budeš v pořádku."

Věřil jí. Poprvé i hluboko uvnitř věděl, že se uzdraví. Rozechvěle vydechl. Bude žít. Pořád měl před sebou celý život.

Painter zachytil Lisinu ruku, políbil jí dlaň a spustil ji dolů.

Začervenala se a střelila pohledem k prosklenému oknu do vedlejší místnosti – ale ponechala svou ruku v jeho, zatímco rozmlouvala se sestrou o nějakých technických záležitostech.

Painter si ji prohlížel. Odjel do Nepálu jednak proto, aby vyšetřil ona podivná onemocnění, o nichž je informoval Ang Gelu, a jednak také proto, aby podnikl osobní odyseu a uspořádal si vlastní život. Očekával vůni kadidla, meditace, mantry a modlitby, a místo toho se jeho pouť změnila v ďábelskou a krutou honičku přes půlku světa. I tak ale nakonec možná dosáhl původního cíle.

Sevřel jí ruku ještě pevněji.

Našel ji.

A i když spolu v posledních dnech prošli tolika událostmi, pořád toho o sobě věděli málo. Kdo je Lisa ve skutečnosti? Jaké má oblíbené jídlo, co ji nejvíce rozesměje, jaké to bude tančit s ní, jaká asi šeptá slova na dobrou noc?

Painter si byl jistý jedinou věcí, když vedle ní seděl jen v nemocniční košili, odhalený až na úroveň DNA.

Chtěl vědět všechno.

14.22

O dva dny později zazněla nad zelenými svahy Arlingtonského národního hřbitova poslední salva z pušek. Byl zrovna krásný den, příliš krásný na pohřeb.

Gray ke konci obřadu stál stranou. V dálce za skupinou černě

oděných pozůstalých se zvedal Hrob neznámých vojínů, osmdesát tun yulského mramoru, vytěženého v Coloradu. Představovala ztrátu beze jména a symbolizovala lidi, kteří položili život za svou zemi.

K těmto lidem se právě připojil i Logan Gregory. Další neznámý vojín. Jen málokdo věděl o jeho hrdinství, o krvi prolité za záchranu nás všech.

Někdo ale přece.

Gray přihlížel, jak viceprezident předává složenou vlajku Loganově matce, oblečené v černém a podpírané jeho otcem. Logan neměl ženu ani děti. Sigma byla jeho život… a v posledku i jeho smrt.

Nakonec po vyjádřeních soustrasti a loučení obřad skončil. Všichni se vydali k limuzínám a pronajatým vozům s šoféry.

Gray kývl na Paintera. Ředitel zatím stále chodil s hůlkou, ale rychle se zotavoval a každým dnem sílil. Zavěšena do něj kráčela doktorka Lisa Cummingsová. Nepřidržovala ho – jen chtěla být v jeho blízkosti.

Za nimi šel Monk a všichni zamířili k čekající řadě aut.

Kat zatím nepustili z nemocnice. Pohřeb by pro ni i tak byl příliš silným zážitkem. Bylo příliš brzy.

U zaparkovaných vozů Gray přistoupil k Painterovi. Museli spolu ještě něco vyřídit.

Lisa políbila ředitele na tvář. „Uvidíme se za chvilku.“ Ustoupila s Monkem do pozadí, aby jiným autem odjeli do domu Gregoryů, kde proběhne pohřební hostina.

Graye překvapilo, když zjistil, že Loganovi rodiče bydlí jen pár bloků od jeho vlastních rodičů v Takoma Parku. Ukazovalo to, jak málo toho muže ve skutečnosti znal.

Painter přešel k jejich automobilu s odděleným místem pro řidiče a otevřel dveře. Oba nastoupili dozadu. Řidič nechal vyjet přepážku, aby měli soukromí, a vyrazil od obrubníku.

„Grayi, četl jsem vaši zprávu,“ promluvil nakonec Painter. „Zajímavý úhel pohledu. Pokračujte v něm. Ale to bude znamenat další výlet do Evropy.“

„Stejně si musím vyřídit nějaké soukromé záležitosti. O tom jsem si s vámi vlastně chtěl také promluvit – potřeboval bych pár dní volno.“

Painter unaveně povytáhl obočí. „Nevím, jestli je svět připravený na další z vašich pracovních dovolených.“

Gray musel připustit, že Painterovy obavy jsou na místě.

Ředitel změnil polohu – zjevně ještě stále trpěl bolestmi. „A co ta

zpráva doktorky Marcie Fairfieldové? Myslíte… věříte, že waalenberská linie…?“ Painter zavrtěl hlavou.

Gray tu zprávu četl také. Vzpomínal si, jak spolu s tou britskou doktorkou slídili v embryonální laboratoři v nejspodnějším patře podzemí. Doktorka Fairfieldová poznamenala, že čím větší poklad, tím hlouběji je pohřben. To samé se dalo říct o tajemstvích, zejména o těch, která před světem skrývali Waalenbergovi. Jako například jejich pokusy s chimérami, kdy mísili lidské a zvířecí kmenové buňky.

Ani to ale ještě nebylo nejhorší.

„Ověřili jsme si lékařské zprávy ze začátku padesátých let,“ odpověděl Gray. „Ty to potvrdily – Baldric Waalenberg byl neplodný.“

Painter potřásl hlavou. „Není divu, že byl ten darebák tak posedlý šlechtěním a genetikou a že se neustále snažil znásilnit přírodu podle své vůle. Byl posledním z rodu Waalenbergů. Ale jeho nové děti… ty, které používal při svých experimentech… Je to pravda?“

Gray pokrčil rameny. „Baldric se podílel na nacistickém programu *Lebensborn*, který měl vyšlechtit novou árijskou rasu. Kromě tohoto eugenického záměru se také pokoušeli uskladňovat vajíčka a spermie. Vypadá to, že Xerum 525 nebylo jediným tajným programem, který spadl Baldrikovi do klína. Do rukou se mu dostal ještě další projekt, zamrazený do skleněných ampulek. Ty pak Baldric použil k oplodnění své mladé ženy.“

„Jste si tím jistí?“

Gray přikývl. Doktorka Fairfieldová si v podzemní laboratoři prohlédla rodokmen nového a vylepšeného klanu Waalenbergů. Viděla jméno, které bylo napsáno vedle Baldrikovy ženy. Heinrich Himmler, hlava Černého řádu. Tenhle nacistický ničema sice po válce spáchal sebevraždu, ale měl v úmyslu žít dál a dát vznik novým árijským nadlidem, nové linii německých králů, počaté z jeho vlastního narušeného sémě.

„Po vymýcení Waalenbergova klanu jsme se konečně zbavili i tohoto monstra,“ zakončil Gray.

„Nebo v to alespoň doufáme.“

Gray přikývl. „Jsem ve spojení s Khamisim. Ten nás stále informuje o pokračujícím čištění pozemků. Zatím našli řadu strážných. Khamisi se obává, že některá ze zvířat mohla utéct hlouběji do pralesa, ale většinu z nich s největší pravděpodobností zabil ten výbuch. Pátrání nicméně pokračuje.“

Khamisi byl jmenován prozatímním hlavním správcem Národního parku Hluhluwe-Umfolozi. Zároveň mu jihoafrická vláda propůjčila policejní pravomoci, aby mohl koordinovat pomoc místního kmene ve spolupráci s náčelníkem Mosim D'Ganou. Doktorky Paula Kaneová a Marcia Fairfieldová mu poskytovaly technickou podporu při zvládání reakcí mezinárodních zpravodajských služeb na útok proti sídlu Waalenbergů a na výbuch bomby.

Obě ženy se opět usadily ve svém domě v národním parku, šťastné, že se znovu shledaly, ale zároveň k sobě vzaly i Fionu, které pomohly zařídit přijetí na Oxfordu.

Gray hleděl na ubíhající scenerii. Doufal, že mají v Oxfordu všechny cennosti řádně přibité. Obával se, že se tam zanedlouho znenadání prudce zvýší četnost drobných krádeží.

Vzpomínka na Fionu Grayovi připomněla, že se musí spojit s Ryanem. Po vraždě svého otce mladík dal rodinné sídlo do dražby, aby konečně unikl ze stínu Wewelsburgu.

Dobře udělal.

„A co Monk a Kat?" zeptal se Painter a vrátil tak Grayovu pozornost do současnosti. Mluvil už o něco jasnějším hlasem. Zřejmě se zbavil části zármutku nad smrtí přítele, nebo ji alespoň odsunul stranou. „Doslechl jsem se, že se včera zasnoubili."

Gray si uvědomil, že se poprvé toho dne usmívá. „To je pravda."

„Bůh nám buď milostiv."

Gray musel opět souhlasit. Sdíleli spolu tenhle drobný kousek štěstí. Život běžel dál. Prošli si ještě pár dalších detailů a řidič nakonec zatočil do ulic Takoma Parku, lemovaných alejemi stromů, aby vzápětí zastavil před nevelkým viktoriánským domem se zelenou střechou.

Painter vystoupil.

Lisa už na něj čekala.

„Máte na srdci ještě něco?" zeptal se Painter Graye.

„Ne, pane."

„Dejte mi vědět, co zjistíte v Evropě. A vezměte si těch pár dní volna."

„Děkuji, pane."

Painter nastavil rámě a Lisa se do něj zavěsila. Společně se pak vydali k domu.

Když Gray vystoupil z vozu, připojil se k němu Monk. Kývl za odcházejícím párem. „Jak to vidíš?"

Gray sledoval, jak spolu vycházejí po schodech do domu. Od

okamžiku, kdy opustili pozemky Waalenbergů, se ti dva od sebe prakticky neodloučili. Po Annině smrti a Guntherovu zmizení se Lisa stala jediným zdrojem informací o fungování Zvonu. Trávila mnoho hodin v Sigmě, kde odpovídala na otázky odborníků. Gray měl ale podezření, že se do značné míry jednalo jen o výmluvu, aby Painter s Lisou mohli trávit společně více času.

Zdálo se, že Zvon neuměl jen hojit tělo.

Gray ještě chvilku hleděl na jejich propletené ruce. Uvažoval nad Monkovou otázkou. *Jak to vidíš?* Zatím je na odpověď pravděpodobně příliš brzy. Jsou-li kvantovými jevy život a vědomí, pak možná to samé platí i o lásce.

Milovat nebo nemilovat.

Vlna nebo částice.

Painter a Lisa se možná stále ještě nacházeli v potenciálním stavu, kdy platí oboje zároveň, a jen čas ukáže, na kterou stranu se vychýlí kyvadlo.

„Já nevím," zamumlal Gray.

Vydal se k domu a myslel na svoji budoucnost.

Stejně jako všichni ostatní i on musel čelit vlastní realitě.

EPILOG

18.45
VRATISLAV, POLSKO

Měl zpoždění.

Když slunce klesalo k horizontu, Gray zrovna přecházel zelený litinový most. Barokní konstrukce vedla přes řeku Odru, jejíž zelenou hladinu vyhladilo zapadající slunce do zrcadlového lesku.

Gray se podíval na hodinky. Teď by měla zrovna přistávat Ráchel. Měli se setkat v kavárně naproti přes ulici jejich hotelu ve staré historické čtvrti města. Nejprve ale Gray potřeboval vykonat ještě jednu návštěvu, vést ještě jeden poslední rozhovor.

Pokračoval po mostě pro pěší a pod ním si plaval párek labutí. Po obloze přeletělo několik racků, jejichž obrysy se odrážely i ve vodě. Vzduch voněl šeříky, které rostly na březích. Zahájil svou pouť na

mostě v Kodani a na jiném mostě ji teď uzavře.

Vzhlédl ke starobylému městu černých věžiček s měděnými střechami a renesančních věží s hodinami. Vratislav kdysi pod označením Breslau sloužila jako opevněné hraniční město mezi Německem a Polskem. Velké úseky města byly zničeny během druhé světové války při boji jednotek wehrmachtu s Rudou armádou.

Důsledky tohoto útoku sem přilákaly i Graye… o nějakých šedesát let později.

Přímo před ním ležel Katedrálový ostrov s katedrálou Jana Křititele, jejíž dvojité gotické věže oslnivě zářily v posledních paprscích slunce. Gray ale neměl namířeno do katedrály. Na ostrově stály desítky menších kostelů a Grayův cíl se nacházel pár kroků od mostu.

Sešel z litinového mostu na kamennou stezku.

Vlevo se skromně krčil kostel svatého Petra a Pavla. Dal se snadno minout, protože jeho zadní fasáda splývala s cihlovou říční hrází. Gray si všiml malých dvířek na uhlí, které vedly od kamenitého říčního břehu do zadní části fary.

Hrávalo si tu kdysi nějaké dítě?

Dokonalé dítě?

Gray z nedávno zveřejněných ruských záznamů věděl, že v sirotčinci, kdysi řízeném kostelem svatého Petra a Pavla, byl vychován malý chlapec. Po válce bylo sice opuštěných dětí podstatně víc, ale Gray zúžil pátrání podle věku, pohlaví a barvy vlasů.

Poslední z těchto parametrů (bíle plavé vlasy) se totiž s největší pravděpodobností nevyskytoval tak často.

Gray si také prošel záznamy o tom, jak Rudá armáda prohledávala město i okolní kopce a jak objevila nacistické podzemní laboratoře na výrobu zbraní. Jen těsně jim unikl *SS-Obergruppenfiihrer* Jakob Sporrenberg, dědeček Anny a Gunthera, který dohlížel na evakuaci Zvonu. Lisa se dozvěděla od Anny, že se právě v tomto městě a na této řece Hugova dcera Tola utopila i s dítětem.

Ale byla to pravda?

Právě kvůli této možnosti se Gray spolu s několika dalšími výzkumníky Sigmy ponořil do studia starých záznamů a sledoval z útržků zpráv tuto dávno vychladlou stopu. Následoval objev… deník kněze, který řídil zdejší sirotčinec. Podle záznamů v deníku nalezl tento kněz malého chlapce, prochladlého a opuštěného, vedle jeho mrtvé matky. Matku pohřbili na nedalekém hřbitově, kde dodnes

odpočívá v bezejmenném hrobě.

Chlapec ovšem přežil, vyrostl tu a vstoupil do semináře pod dohledem kněze, jenž ho zachránil. Nakonec se sám stal knězem a přijal jméno otec Piotr.

Gray přešel ke dveřím fary. Předem se telefonicky ohlásil a domluvil si rozhovor s šedesátiletým knězem. Vydával se za novináře, který sestavuje knihu o válečných sirotcích. Pozvedl železné klepadlo a několikrát zaťukal na nevýrazné prkenné dveře.

Z kostela slyšel zpěv. Právě probíhala bohoslužba.

Po chvilce se dveře otevřely.

Gray okamžitě ze starých fotografií poznal, kdo mu přišel otevřít. Hladkou tvář otce Piotra a jeho husté bílé vlasy, rozdělené uprostřed pěšinkou, si nemohl splést. Otec Piotr byl oblečen neformálně do džínů, černé košile, bílého kolárku a světlé pletené vesty.

Promluvil anglicky se silným polským přízvukem.

„Vy musíte být Nathan Sawyer."

To Gray sice nebyl, ale přikývl. Najednou se necítil dobře z toho, že lže knězi. Tento trik byl ale nezbytný, pro dobro toho kněze i jeho vlastní.

Odkašlal si. „Děkuji vám, že jste souhlasil s naším rozhovorem."

„Zajisté. Prosím, pojďte dál. Jste tu vítán."

Otec Piotr provedl Graye farní chodbou do malé místnosti. V rohu hřála kamna na uhlí, na kterých se vařila v konvičce voda na čaj. Kněz pokynul Grayovi, aby si sedl. Jakmile se Gray usadil, vytáhl zápisník s připravenými otázkami.

Piotr nalil dva šálky čaje a uvelebil se v opotřebovaném křesle s vysezeným obrysem těla. Na stole vedle lampičky se skleněným stínidlem ležela bible a několik otrhaných detektivek.

„Přišel jste se zeptat na otce Varicka," promluvil kněz s upřímným a přátelským úsměvem. „Skvělý člověk."

Gray přikývl. „A také na váš život ve zdejším sirotčinci."

Piotr usrkl čaje a pokynul Grayovi, aby pokračoval.

Otázky nebyly až tak důležité – z větší části doplňovaly několik posledních prázdných míst. Gray už věděl o Piotrově životě téměř všechno. Rachelin strýc Vigor jakožto šéf zpravodajské služby Vatikánu poskytl Sigmě úplnou a podrobnou složku tohoto katolického kněze.

Včetně lékařských zpráv.

Otec Piotr vedl skromný život v kostele. Nebylo na něm nic

pozoruhodného. Příkladně a oddaně se staral o svoji kongregaci. Zdravotních záznamů ale nebylo mnoho. Otec se stále těšil vynikajícímu zdraví. Jako teenager si zlomil nohu při pádu ze skály. Jinak ale všechny rutinní prohlídky ukazovaly dokonale zdravého jedince. Nebyl to takový obr jako Gunther, ani se nepyšnil takovou hbitostí jako Waalenbergovi. Jen se těšil skvělému zdraví.

Z rozhovoru nevyplynulo nic nového.

Gray nakonec zavřel notes a poděkoval otci za jeho čas. Kvůli důkladnosti ještě získá vzorky Piotrovy DNA, až kněz půjde na další lékařskou prohlídku – opět díky spolupráci Rachelina strýce. Gray ale neočekával, že by se z nich dozvěděli něco překvapivého.

Hugovo dokonalé dítě se ukázalo být jednoduše slušným a hloubavým mužem bez zdravotních problémů. Možná právě v tom spočívá největší dokonalost.

Když Gray vycházel, všiml si na stole v rohu místnosti nedokončené skládačky. Kývl k ní. „Vy máte rád hlavolamy?“

Otec Piotr se provinile a roztomile usmál. „To je jen takový koníček. Zbystřuje to mysl.“

Gray přikývl a vyšel ven. Uvažoval přitom nad tím, že Hugo se zajímal o totéž. Přešlo z něj snad prostřednictvím Zvonu něco na toho chlapce? Nějaká nehmotná esence jeho duše? Cestou zpátky přes most Gray přemítal o této možnosti. Otcové a synové. Podobají se jen díky genetice? Nebo je za tím něco víc? Něco na kvantové úrovni?

Tato otázka pro Graye nepředstavovala nic nového. Sám neměl se svým otcem nikdy dobré vztahy – teprve v poslední době k sobě postupně nacházeli cestu. A byly tu další skutečnosti, které v něm vyvolávaly větší starosti. Co vlastně Gray zdědil po svém otci, tak jako Piotr zdědil po Hugovi zálibu ve skládačkách? Rozhodně nemohl popřít, že se obává Alzheimerovy nemoci – k té mohl mít i genetické předpoklady –, ovšem jeho obavy vedly ještě mnohem hlouběji.

Jaký by byl táta?

Přestože měl zpoždění, tato myšlenka Gray přiměla, aby se na mostě zastavil.

A tato jediná otázka změnila jeho realitu. Pamatoval si, jak si ho Monk dobíral při letu do Německa ohledně Ráchel a jejich vztahu. Teď se mu opět vybavila Monkova slova.

Stačilo, abych se zmínil, že je Kat v jiném stavu, a měl jsi vidět svůj výraz. Úplně ses zděsil. A to jde o moje dítě.

Právě narazil na kořeny své paniky.

Jaký by byl táta?

Byl by stejný jako jeho otec?

Gray nalezl odpověď na tom nejnepravděpodobnějším místě. Po mostě kolem něj přešla dívka, zachumlaná před říčním vánkem do svetru s kapuci. Vzpomněl si na Fionu. Vzpomínal na dny plné hrůzy, na to, jak její ruka svírala jeho, jak ho potřebovala, ale zároveň se s ním neustále vadila. Pamatoval si, jak se přitom cítil.

Pevně se chytil zábradlí mostu.

Bylo to skvělé.

Chtěl to prožít znovu, ještě ve větší míře.

Po svém prozření se krátce zasmál. Určitě vypadal jako blázen. Nemusí přece být jako jeho otec. Měl sice možnost kráčet v jeho šlépějích, ale také měl svobodnou vůli a vědomí, jež se mohlo vydat zcela jiným směrem.

Vykročil dál po mostě, konečně svobodný, a nechával tuto skutečnost, aby postupně vybírala z dalších možností, které padaly na svá místa jedna po druhé jako kostky domina, až k poslední otázce, kterou bylo třeba rozhodnout.

Ráchel.

Sestoupil z mostu a vyrazil k místu jejich schůzky.

Když dospěl ke kavárně, už na něj čekala. Zřejmě sama právě přišla. Nevšimla si ho. Zastavil se, šokovaný tím, jak je krásná. Při každém setkání ho to znovu a znovu překvapovalo. Vysoká, s dlouhýma nohama, svůdnou křivkou boků, ňader a krku. Otočila se a přistihla ho, jak si ji prohlíží. Usmála se. Její karamelově hnědé oči na něj přátelsky zazářily. Projela si rukou ebenové vlasy – téměř ostýchavě.

Kdo by s ní nechtěl strávit zbytek života?

Přešel k ní a natáhl k ní ruku.

V tu chvíli se mu opět vybavil rozhovor s Monkem. Připadalo mu, že k němu došlo tak dávno. Monk se ho ptal, kam jejich vztah spěje. Ptal se ho na tři body. Vypočítával je na prstech.

Manželství, hypotéka, děti.

Jinými slovy, *realita*.

Žádný vztah by neměl být příliš dlouho držen ve stavu pouhé možnosti. Milovat i nemilovat zároveň. To nešlo. Nakonec musela nastoupit realita, změřit kvantovou nejistotu a proměnit ji v jednu z možností.

To se právě v tomto okamžiku stalo Grayovi.

Manželství, hypotéka, děti.

Gray našel odpověď. Byl připraven na výzvu všech tří věcí. S tímto vědomím se v jeho srdci převrátila poslední dominová kostka.

Milovat nebo nemilovat.

Vlna nebo částice.

Gray uchopil Ráchel za prsty. Viděl to naprosto jasně, a přesto jej výsledek překvapil. Odvedl ji k malému stolku, kde na ně už čekaly dva horké šálky kávy a talířek čajových koláčků.

Rachelina obvyklá pozornost.

Usadil ji na jednu židli a sám si sedl na druhou.

Zadíval se jí do očí. Nedokázal ve svém hlase zcela potlačit smutek a omluvu, ale zároveň zněl i pevně a odhodlaně.

„Ráchel, musíme si promluvit."

Pak to spatřil i v jejích očích. Realita. Dvě kariéry, dva světadíly, dva lidé, jejichž cesty se od tohoto okamžiku rozcházejí. Stiskla mu prsty. „Já vím."

Otec Piotr sledoval toho mladíka, jak přechází most zpátky k městu. Stál u dveří na uhlí, které vedly do vinného sklepa fary. Počkal, až jeho návštěvník zajde za roh ulice, a povzdychl si.

Příjemný mladík, ale topí se ve stínech.

Čeká na něj velký zármutek.

Takový je však život.

Jeho pozornost přilákalo tiché mňoukání. Sklopil zrak k vychrtlé mourovaté kočce, která se mu s vysoko zdviženým ocasem otírala o nohy a s nadějí k němu vzhlížela. Jedna z toulavých koček otce Varicka, které měl nyní na starosti on. Piotr si klekl a položil na zem misku s kousky masa. Kočka se o něj naposledy otřela a pustila se do jídla.

Otec Piotr se předklonil a podíval se na řeku, od níž se odrážely poslední sluneční paprsky toho dne. U vody si všiml hromádky peří. Vrabec se sraženým vazem. Jeden z mnoha darů, kteří mu jeho sirotci nechávají na prahu.

Zavrtěl hlavou, nabral mrtvého ptáčka do dlaní a přiložil si jej ke rtům. Foukl mu do pírek a pozdvihl jeho křídlo, které se vzápětí s překvapivou čilostí začalo třepotat. Vrabec mu vzlétl z dlaně a vyrazil vzhůru k nebi.

Piotr se za ním chvilku díval a snažil se něco vyčíst z jeho trasy po obloze. Pak si otřel ruce, narovnal se a protáhl se.

Život pořád zůstával záhadou plnou zázraků.

I pro něj.

POZNÁMKA AUTORA - PRAVDA NEBO FIKCE

Děkuji vám za to, že jste mě doprovázeli na mé nejnovější cestě. Jako obvykle využiji tohoto posledního okamžiku, abych odhalil, kde v mém románu končí výzkum a nastupuje představivost.

Nejprve pár slov k několika maličkostem:

DARPA opravdu vyvinula končetinové protézy za použití revoluční technologie (i když myslím, že do jejich plastových součástek nepřidávají žádné nálože).

Stanfordská univerzita skutečně vytvořila chimérický kmen myší, jejichž mozky obsahují lidské kmenové buňky, podobně jako mozek *ukufy* v mé knize. Vědci nyní uvažují o tom, že by se mohli pokusit odchovat myši, jejichž mozky by byly tvořeny výhradně lidskými buňkami.

V roce 2004 se narodil německý chlapec s mutací v genu pro myostatin, která vedla k jeho zvýšené síle a svalovému napětí. Jedná se snad o prvního, přirozeně vzniklého Krále Slunce?

V hloubi Himálaje byla uprostřed zamrzlých vrcholků hor v roce 1998 objevena oáza tekoucí vody a bujné vegetace, jakési legendární Šangri-la. Co dalšího se může v této části světa skrývat?

Přejděme však k zásadnějším věcem:

Jak jsem se zmínil na začátku knihy, i samotný Zvon je skutečný, čímž se opět dokazuje, že pravda je mnohdy úžasnější než fikce. Nacisté opravdu zkonstruovali tento zvláštní přístroj, který byl poháněn neznámou sloučeninou s názvem Xerum 525. O jeho funkci se neví téměř nic, jen to, že u obsluhujících vědců vyvolal podivné onemocnění, které postihlo i nedaleké vesnice. Na konci války Zvon zmizel, příslušní vědci byli popraveni a do dnešního dne zůstává osud přístroje záhadou. Chcete-li se o tomto kousku historie (o poválečných závodech mezi Spojenci, o vyrabování nacistické technologie a o německé fascinaci kvantovými výzkumy) dozvědět více, odkazuji vás na jeden ze základních zdrojů informací při psaní této knihy: *The Hunt for Zero Point (Honba za nulovým bodem)* od Nicka Cooka.

V tomto románu jsem také věnoval značný prostor popisu zájmu Heinricha Himmlera o runy, okultismus a jeho pátrání po zrození

árijské rasy v Himálaji. To vše je založeno na skutečnostech, včetně Himmlerova Černého Camelotu na Wewelsburgu. Více informací o tomto tématu najdete v knihách *Himmler's Crusade (Himmlerova křížová výprava)* Christophera Halea a *Unholy Alliance (Nesvatá aliance)* Petera Levendy.

A konečně jedna kniha byla pro můj román opravdu zásadní: *Quantum Evolution (Kvantová evoluce)* Johnjoea McFaddena. Toto dílo nabízí fascinující pojednání o kvantové mechanice a její možné úloze při vzniku mutací v evoluci. Rovněž se zabývá vývojem vědomí, kterého se letmo dotýkám ke konci románu. Podrobnější analýzu celého tématu najdete právě ve výše uvedené knize.

Tím se dostávám k poslednímu námětu knihy: sporům o inteligentní design versus evoluci. Doufám, že má kniha nabízí právě tolik otázek, kolik dává odpovědí. V zásadě jsem ale pevně přesvědčen, že debata zastánců obou konceptů míjí podstatu věci. Místo toho, abychom se tak soustředěně zabývali otázkou, odkud pocházíme, měli bychom věnovat nemenší pozornost tomu, kam směřujeme.

Při hledání odpovědi na tuto otázku čeká dostatek tajemství a dobrodružství na každého z nás.